ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ
ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ
ΤΟΥ "ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ„ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ

«Εἰσὶν πολλοὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται, οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσιν διδάσκοντες, ἃ μὴ δεῖ, αἰσχροῦ κέρδους χάριν». (Ἀπ. Παῦλος, πρὸς Τίτον Α΄ 10—11)

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»

ΑΘΗΝΑΙ 1985

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ

ΤΟΥ "ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ,, ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ

«Εἰσὶν πολλοὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται, οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσιν διδάσκοντες, ἃ μὴ δεῖ, αἰσχροῦ κέρδους χάριν». ('Απ. Παῦλος, πρὸς Τίτον Α' 10—11)

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
ΑΘΗΝΑΙ 1985

Τὴν παροῦσαν μελέτην εἰσηγήθη εἰς τὴν ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Αὐτῆς πανοσιολογιώτατος π. Κήρυκος Κοντογιάννης, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 30.10.84, παρ' Ἧς ὁμοφώνως ἐνεκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ἐκδοθῇ εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον ὑπὸ τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ».

«ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινουπόλεως 22 Τ.Τ. 118 54 — Τηλ. 3453.925
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗ ΑΓΙΩΤΑΤΗ ΜΗΤΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΑΝΤΙΠΕΛΑΡΓΩΝ

καὶ

Τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης,
ὡς καὶ τῷ κ. Χριστοδούλῳ Παρασκευαΐδη.

ΠΕΛΑΡΓΩΝ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1985

Ο ΑΤΛΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει ὅτι ὁ Θεός «ἀνώτερος ὤν τῆς φύσεως» κάμνει νὰ προχωρῇ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ τὰς ἀντιθέτους ἐνεργείας τῶν ἐχθρῶν Αὐτῆς: «Ὁ Θεός καί δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων, τά πράγματα αὐξάνεσθαι παρασκευάζει» (Β.Ε.Π. 53, 258).

Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὴν δύσκολον περίοδον τῶν διωγμῶν, τὴν ὁποίαν διῆλθεν ἡ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας. Οἱ λόγοι ὅμως τοῦ Χρυσορρήμονος Πατρὸς ἰσχύουν καὶ μέχρι σήμερον καὶ θὰ ἰσχύουν ἕως τέλους, διότι, πόσοι καὶ ποῖοι ὑπῆρξαν οἱ πολέμιοι τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα; Ὁ ἀντίθεος Οἰκουμενισμός, ὁ ὁποῖος εἰσεπήδησεν εἰς τὸν χῶρον τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ὁ ὁποῖος κατέχει ὅλην τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν τοῦ κόσμου τούτου! Ὁ Σιωνισμός, ὁ Μασωνισμός, ὁ παπισμός, ὁ Προτεσταντισμός, ὁ σατανισμός, ἐν ἑνί λόγῳ ὁ ἀντίχριστος, ὑπό πολλάς μορφάς. Οὗτοι κατευθύνουν καὶ ἐνισχύουν τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της τὸ 1920, ἐφηρμόσθη δὲ τὸ 1924 καὶ συνεχίζει ἔκτοτε νὰ ἀποτελῇ τὸ «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» διὰ τὸν παρόντα αἰῶνα.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅμως, ὅτι ὁ λυσσώδης λύκος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μᾶλλον αἱ ἀγέλαι τῶν ἀδηφάγων λύκων τοῦ ἀντιχρίστου, διαθέτουν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ κόσμου τούτου, ὅμως νικῶνται κατὰ κράτος. Ὑπὸ ποίου; Νικῶνται ὑπὸ τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου, τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Ὑπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τοῦ μικροῦ λείμματος τῆς χάριτος.

Κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἐπολέμησαν τὴν Ὀρθοδοξίαν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ Ἀθηναγόρας καὶ ἑκατοντάδες ἄλλοι ὁμόφρονές των εἰς τὴν κακοδοξίαν καὶ τὴν αἵρεσιν. Ποῖον πρῶτον καὶ ποῖον δεύτερον νὰ ἀπαριθμήσωμεν; Ἐπιλείπει ἡμῖν ὁ χῶρος διηγούμενον τὰ τῶν μεσαιωνικῶν διωγμῶν καὶ μηχανορραφιῶν ὅλων αὐτῶν κατά τε τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τοῦ 1924 ἕως σήμερον. Ἀλλὰ ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀντιθέους ἐνεργείας των; Οὐδέν. Διότι ὡς ὅλοι οἱ διῶκται, οὕτω καὶ ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὁ ὁποῖος σαφῶς εἶναι Οἰκουμενισμός, δὲν ἐμείωσεν τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ τοὐναντίον κάμνουν νὰ λάμπῃ Αὕτη περισσότερον καὶ νὰ ὁδηγῇ τοὺς ἀληθεῖς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς εἰς βαθυτέραν βίωσιν τοῦ μυστηρίου τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἔσχατος συνειδητὸς πολέμιος τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπῆρξεν ὁ νεοημερολογίτης «Μητροπολίτης» Δημητριάδος κ. Χριστόδουλιος Παρασκευαΐδης. Οὗτος δι' ἑνὸς ὀγκωδεστάτου τόμου, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἱστορικὴ καὶ κανονικὴ θεώρησις τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος...», ἐπεχείρησε συστηματικὴν διαστροφὴν παρουσιάζων τὸ λευκὸν ὡς μέλαν, τὸ δὲ μέλαν ὡς

λευκόν, ἤτοι τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ὡς σωτήριον διὰ τοὺς ὀρθοδόξους, τὸ δὲ παλαιὸν ὡς... κολάσιμον!!!

Οὗτος ἔχει καὶ χρῆμα, ἔχει καὶ δύναμιν, ἔχει καὶ Πανεπιστημιακὰς Σχολάς, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑποστηρίζουν, ἔχει ἀρχεῖα, ἔχει... τὰ πάντα, δὲν ἔχει μόνον μὲ τὸ μέρος του τὴν ΑΛΗΘΕΙΑ, διὰ τοῦτο καὶ ἐγελοιοποιήθη μὲ αὐτὴν τὴν διδακτορικὴν διατριβήν. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἔγινε αἰτία νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς περισσοτέρους ἡ ἀλήθεια.

Διὰ τῆς παρούσης «ἀντιδιατριβῆς» τοῦ ἐλλογιμωτάτου θεολόγου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἀποκαθίσταται ἡ τρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Παρασκευαΐδη ἀλήθεια. Δι' Αὐτῆς, συντρίβεται τὸ σαθρὸν οἰκοδόμημα τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ἐφαρμόζονται δὲ πάλιν οἱ λόγοι τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ὁ Θεὸς «καὶ δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων (ὡς ἡ διατριβὴ τοῦ κ. Παρασκευαΐδη) τὰ πράγματα αὐξάνεσθαι παρασκευάζει». Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἠθέλησεν νὰ διαστρέψῃ καὶ φιμώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐγένετο αἰτία νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα, ὥστε πᾶς εὐσεβὴς καὶ καλοπροαίρετος νὰ ἴδῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐκτιμήσῃ αὐτήν.

Ὁ Συγγραφεὺς προσφέρων ἐξ ὁλοκλήρου τὴν συστηματικὴν μελέτην του εἰς τὸν «ΚΗΡΥΚΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», περιποιεῖται ἰδιαιτέραν τιμὴν εἰς αὐτόν. Διὸ προβαίνει εἰς τὴν ἔκδοσίν της μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν, διότι δι' αὐτῆς πληροῦται τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ «Διδακτορικὴ διατριβή» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, προστίθεται δὲ ἕνα βαρυσήμαντον Ἱστορικὸν μνημεῖον εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀντιοικουμενιστικῶν ἐκδόσεων τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ».

Ὁ «Κ.Γ.Ο.» πιστεύει, ὅτι ὁ κ. Παρασκευαΐδης διὰ τῆς διατριβῆς του δὲν ἠδυνήθη νὰ βλάψῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ὡς ἐφαντάζετο ἴσως, ἀλλὰ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάμψῃ διὰ τοῦ διαλόγου ἡ ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι «συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας», ἀλλὰ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ Ἀληθὴς καὶ Ἀκαινοτόμητος Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Εἴμεθα πεπεισμένοι ,ὅτι ὅσοι ἐμελέτησαν τὴν ἐκ 464 σελίδων διατριβὴν τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, οὐδόλως ἐπηρεάσθησαν, ὅστις ὅμως θὰ μελετήσῃ τὴν παροῦσαν ἀντιδιατριβὴν θὰ ἴδῃ καὶ θὰ συχαθῇ τὸ ψεῦδος τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ὁπωσδήποτε δὲ θὰ προβληματισθῇ βαθύτατα, προϋπόθεσις βασικὴ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Διὰ τὸν «ΚΗΡΥΚΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Ὁ Διευθυντὴς
† Ἱερομόναχος Κήρυκος Κοντογιάννης
Ἀρχ)τεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΦ. ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ 22
ΑΘΗΝΑΙ, 118.54. Τηλ. 3453925

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30ῃ Ὀκτωβρίου 1984

Ἀριθ. πρωτ. 2142

ΠΡΟΣ
τόν Ἐλλογιμώτατον
κ. Ἐλευθέριον Γκουτζίδην
Παιωνίου 42-Ἀθῆναι

Ἐλλογιμώτατε κ. Ἐλευθέριε Γκουτζίδη, τέκνον ἐν Κυρίῳ πνευματικόν τῆς ἡμῶν Μετριότητος, πατρικῶς ἐπευχόμενοι εὐλογοῦμεν.

Πάνυ ἀσμένως ἡ Μετριότης ἡμῶν καί ἡ περί ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος ἔλαβεν, διά τοῦ Ἀρχιγραμματέως Ἱερομ. Κηρύκου, τό ἀπό 10ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. γράμμα τῆς ὑμετέρας ἐλλογιμότητος, δι οὗ ὑπεβάλατε πρός ἔγκρισιν τήν μελέτην ὑμῶν: " ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ τοῦ "Δημητριάδος" Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη".

Γηθοσύνως γνωρίζομεν τῇ ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ ἐλλογιμότητι, ὅτι, κατόπιν διεξοδικῆς εἰσηγήσεως τοῦ Ἀρχιγραμματέως, Συνοδικῇ διαγνώμῃ, ἐγκρίνομεν τήν μελέτην ὑμῶν καί ἐπευλογοῦμεν τήν ἔκδοσιν ταύτης ὑπό τοῦ "ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ", ἐκφράζοντες ἅμα καί τάς εὐχαριστίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διά τήν ἐργασίαν ὑμῶν ταύτην, ἥτις ἀποτελεῖ οὐσιαστικήν συμβολήν εἰς τόν κατά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ Ἱερόν τῆς Ἐκκλησίας Ἀγῶνα. Δι αὐτῆς τῷ ὄντι κατελέγχεται ἡ ἀπάτη καί ἀποκαθίσταται ἡ ἀλήθεια ἐπί τοῦ Ἡμερολογιακοῦ θέματος.

Ἐπί τούτοις ἐκφράζομεν καί τήν εὐαρέσκειαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅτι οὐ παύεσθε ἀγωνιζόμενος ὑπέρ τῆς δόξης τῆς Μητρός ἡμῶν Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὅθεν τάς πατρικάς ἡμῶν εὐλογίας ἀπονέμοντες, εὐχόμεθα ὑμῖν καί τῇ οἰκογενείᾳ ὑμῶν, πᾶν ἀγαθόν παρά Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ἀνδρέας (signature)

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

† Ἱερομ. Κήρυκος Κονταξάκης (signature)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ παροῦσα μελέτη ἐγράφη πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, βλέπει ὅμως τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος σήμερον, διότι πλεῖσται ἄλλαι ἀπασχολήσεις παρεκώλυσαν τὴν ἔκδοσίν της. Αὕτη ἐγράφη ἐξ ἀφορμῆς τῆς πρὸ τριετίας κυκλοφορησάσης ἐκ 464 σελίδων διατριβῆς τοῦ Νεοημερολογίτου «Μητροπολίτου Δημητριάδος» κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ».

Τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν του ὁ «Μητροπολίτης Δημητριάδος» κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης, ὑπέβαλεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, κατόπιν τῆς ὁποίας ὠνομάσθη... διδάκτωρ (1).

Ἐπειδὴ ἡ μελέτη τοῦ κ. Παρασκευαΐδη (2) ἀποτελεῖ μνημειῶδες ἔργον ψεύδους καὶ ἀπάτης, τὸ ὁποῖον ἔστεψεν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ τοῦτο συνεγράψαμεν τὴν παροῦσαν ἀναιρετικὴν καὶ ἐλεγκτικὴν μελέτην, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκαλύπτεται ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, (ὅσον ἔχει σχέσιν τοῦτο πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν) καὶ συντρίβεται τὸ ψευδοοικοδόμημα τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ κ. Παρασκευαΐδη. Διὰ τῆς μελέτης ταύτης πιστεύομεν, ὅτι συμβάλλομεν θετικῶς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀφιερώνει τὴν «μελέτην» του: «Τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀντιπελαργῶν». Δηλαδή, ὡς οἱ πελαργοὶ προστατεύουν τοὺς γέρους γονεῖς των πελαργούς, ὅταν δὲ κινδυνεύουν τοὺς σηκώνουν ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πτέρυγάς των ἐξ εὐγνωμοσύνης, οὕτω καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης μὲ τὴν μελέτην του ἐννοεῖ, ὅτι προσφέρει ἀντιπελαργίσματα, ἤτοι ἀμοιβαίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» (!) καὶ προστατεύει αὐτὴν ἐκ τοῦ «παλαιοημερολογιτικοῦ προβλήματος»!

Εἰς τὴν οὐσίαν ὅμως ὁ κ. Παρασκευαΐδης διὰ τῆς μελέτης του «ἀντιπελαργεῖ» πρὸς τὸν Νεοημερολογιτισμόν, πρὸς δὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἱέραξ ραμφίζει ἀσεβῶς.

Ἡμεῖς ἀφιερώνομεν τὸν «Ἔλεγχον καὶ Ἀνατροπὴν» εἰς τὴν ΜΗΤΕΡΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ὡς ἐλάχιστον ἀντιπελάργισμα, πιστεύομεν δὲ ὅτι, καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης, θὰ διαπιστώσουν, ὅτι οὗτοι δὲν «ἀντιπελάργησαν», διὰ τῆς συγγραφῆς ὁ μέν, διὰ τῆς ἐγκρίσεως ἡ δέ, ἀλλὰ συνέμπιξαν ὡς μελανοὶ κόρακες τὰ γαμψά τους ράμφη καὶ τοὺς ὄνυχας ἐπὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς ὁποίας ὡς ἄλλου δεσμώτου, κατατρώγονται τὰ σπλάγχνα ἀπὸ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκαμεν τὸ πρῶτον του βῆμα διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

---

(1) Ἀρκεῖ νὰ εἶναι κανεὶς Οἰκουμενιστής, θὰ γίνῃ διδάκτωρ καὶ θὰ προωθηθῇ. Ἂν δὲ εἶναι καὶ Μασῶνος, τότε θὰ διακριθῇ.

(2) Λυπούμεθα, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων ἀπαιτεῖ νὰ ὁμιλῶμεν οὕτω, ἄλλωστε ἡμεῖς δὲν ζητῶμεν νὰ ὀνομασθῶμεν διδάκτορες.

Ἡ σύντομος αὕτη μελέτη ἐγράφη διὰ νὰ μὴν εὕρῃ τόπον καὶ παραμείνῃ τὸ ψεῦδος τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ἀλλὰ ὡς ἱστὸς ἀράχνης διαλυθῇ ὑπὸ τῆς πανισχύρου ἀληθείας.

Αἱ σελίδες ἑπομένως, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν, φρονοῦμεν ὅτι δύνανται νὰ ὀνομασθοῦν ἐλάχιστα ἀ ν τ ι π ε λ α ρ γ ί σ μ α τ α πρὸς τὴν Μ η τ έ ρ α Ἐ κ κ λ η σ ί α, διότι σκοποῦν νὰ προστατεύσουν τὰ τέκνα Της ἀπὸ τοὺς ἱέρακας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. ἀλλὰ εἶναι καὶ πελαργίσματα (ὄχι ἀντιπελαργίσματα) πρὸς τὸν κ. Χριστόδουλο Παρασκευαΐδη καὶ τοὺς κυρίους καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Παν)μίου Θεσσαλονίκης.

Εἶναι προπάντων π ε λ α ρ γ ί σ μ α τ α πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς Νεοημερολογίτας, διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν καὶ περισώσουν ἑαυτοὺς ἐκ τῆς μάστιγος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καὶ στραφῶσι πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Τέλος φρονοῦμεν ὅτι ἡ παροῦσα μελέτη μας ἀποτελεῖ σοβαρὸν ἐρέθισμα εἰς πάντα εὐλαβῆ Νεοημερολογίτην Κληρικόν, Μοναχὸν ἢ Λαϊκὸν νὰ συμβάλῃ οὐσιαστικῶς εἰς τὸν ποθητὸν διάλογον τῆς Ἀγάπης ἐν ΑΛΗΘΕΙΑ, τὸν ὁποῖον ὄχι μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεχῶς ἐπιζητεῖ, δὲν ἐπιθυμεῖ ὅμως, καὶ τὸ χείριστον καπηλεύεται ἡ Ἱεραρχία τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1985
Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρκου
Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Εἰσαγωγικόν

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

Ἡ εἰσαγωγὴ τῆς παπικῆς καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἶναι Οἰκουμενισμός.

Τὸ Νεοημερολογιτικὸν πρόβλημα εἶναι σαφῶς πρόβλημα ἐκκλησιαστικόν, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀντιμετωπίσθη καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἅμα τῇ ἐμφανίσει του (1582), ἀποκλεισθείσης τῆς εἰσαγωγῆς του εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Δυστυχῶς ὅμως μετὰ 342 ἔτη, ἤτοι τὸ 1924, εὑρέθησαν ἄνθρωποι, ἐνεργήσαντες, ὡς θὰ ἀποδειχθῇ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἑβραιομασωνισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἵτινες ποδοπάτησαν τὴν δισχιλιετῆ καθηγιασμένην Ἑορτολογικὴν παράδοσιν καὶ ἀποφάσεις Ἁγίων Συνόδων καὶ Κανόνας καὶ ἐπέβαλον τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ὡς πρῶτον βῆμα διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς οἰκουμενιστικῆς ἑνώσεως.

Τὸ ἑορτολογικὸν πρόβλημα ἀνακινηθὲν κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ 1920, ὅτε διὰ πρώτην φορὰν εἰσάγεται ἐπισήμως ἡ ἰδέα, ὅπως διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἑνώσεως τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῶν αἱρετικῶν, εἰσαχθῇ τὸ νέον Παπικὸν ἡμερολόγιον. Πρέπει νὰ τονίσωμεν πάντως, ὅτι τὸ Νεοημερολογιτικὸν πρόβλημα (1924) δὲν ἔχει συνειδητοποιηθῆ ὑπὸ μεγάλης μερίδος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Θεολογικῶν κύκλων, ἀλλὰ καὶ ἐθεωρήθη ὑπὸ πολλῶν ὡς «παρωνυχὶς» ἢ ἀστρονομικὸν θέμα, ἐσχάτως δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, καὶ ὡς «συμφυὲς τῇ Ἐκκλησίᾳ φαινόμενον»! Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ὅμως, ὡς θὰ ἀποδειχθῇ, ἐν τῇ οὐσίᾳ του, ἀπ' ἀρχῆς εἶναι Οἰκουμενισμός, διότι ὑπὸ τῆς δεοντολογίας αὐτοῦ ἐπεβλήθη καὶ αὐτὸν ὑπηρετεῖ. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ὄχι μόνον ἀποσιωπᾶται, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἐγείρεται ὡς θέμα ὑπὸ τῶν πιστῶν, τεχνηέντως ὑποτιμᾶται, ὡς δῆθεν ἀνάξιον λόγου θέμα, ἢ ὡς προείπομεν «παρωνυχίς». Οὕτω οἱ πλεῖστοι ἀδιαφοροῦν ἢ ἔχουν μικρὰν ἀντίληψιν περὶ τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Αὕτη ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγίστη ἐπιτυχία τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, ὅτι κατώρθωσεν εἰς ὀλιγώτερον τοῦ ἑνὸς αἰῶνος διάστημα νὰ ἐπιτύχῃ συσκότισιν τοῦ θέματος καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτην παραφθορὰν ἐπὶ τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως τῶν πιστῶν, ὥστε οὗτοι νὰ ἐννοοῦν ὡς Ὀρθοδοξίαν τὴν κακοδοξίαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὴν δὲ ἀληθῆ Ὀρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων διεφύλαξεν ἀκαινοτόμητον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀγνοοῦν ἢ ἀρνοῦνται.

Αἰὼν τῆς Ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως.

Τὸν παρόντα αἰῶνα χαρακτηρίζουν τινὲς ὡς αἰῶνα τῆς Ἐκκλησιολογίας, λόγῳ τῆς στροφῆς τοῦ ἐνδιαφέροντος πολλῶν πρὸς τὸ θέμα τοῦτο. Ἡμεῖς τονίζομεν, ὅτι ὁ παρὼν αἰὼν εἶναι αἰὼν τῆς Ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως, διότι ἡ συνείδησις περὶ τοῦ κατ' ἐξοχὴν μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει ὑποστεῖ παραφθορὰν οἰκουμενιστικήν. Ἡ παραφθορὰ δὲ αὕτη συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἡ πίστις εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ Ὁποίᾳ διασφαλίζεται γνησία καὶ

ἀνόθευτος ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις (ἤτοι ἡ Δογματικὴ πίστις, ἡ Κανονικὴ τάξις, ἡ Λατρεία καὶ τὰ Μυστήρια) καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ οἰκειοποιεῖται ὁ πιστὸς τὴν παρὰ τοῦ Χριστοῦ ἀδιακόπως προσφερομένην ἀπολύτρωσιν, δὲν εἶναι ἡ Μία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ἡ κάθε αἵρεσις, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ 1920 χαρακτηρίζεται πλέον ὡς «ἀδελφὴ χριστιανικὴ ἐκκλησία».

Ἡ συνείδησις περὶ τῆς ἀδιαιρέτου Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀποσιωπᾶται καὶ ἡ αἱρετικὴ «ἐκκλησιολογία», περὶ τῆς δῆθεν συμμετοχῆς τῆς αἱρετικῆς πανσπερμίας εἰς τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, καλλιεργεῖται. Αὐτὸ κυρίως χαρακτηρίζει τὸν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν.

Ἡ κρίσις τὴν ὁποίαν διέρχονται σήμερον οἱ διάφοροι ἐκκλησιαστικοί καί θεολογικοί κύκλοι, ἡ ἀσυμφωνία καί ἡ σύγχυσις, προέρχονται ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῶν γνησίων πηγῶν τῆς πίστεως καί τῆς στροφῆς πρός τούς αἱρετικούς. Ὁ Οἰκουμενισμός, ὡς ἐκκλησιολογική κυρίως αἵρεσις, ἔχει μεθοδεύσει αὐτήν τήν ἀποκοπήν κατά τοιοῦτον τρόπον, ὥστε εὐκόλως παρεσύρθησαν καί ἐνεπλάκησαν οἱ «ὀρθόδοξοι» εἰς τὸ ὄχι ἁπλῶς ἐκκοσμικευμένον πνεῦμα τῶν αἱρετικῶν, ἀλλά εἰς τὰς προκατασκευασμένας σατανικὰς πλεκτάνας αὐτῶν.

Οἱ «ὀρθόδοξοι» συγχρωτισθέντες μετά τῶν αἱρετικῶν, δὲν ὑποχρεοῦνται ὑπ' αὐτῶν εἰς τήν ρητήν ἄρνησιν τῶν δογμάτων των, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν διὰ τῆς πράξεως ἀναγνώρισιν καὶ τῶν αἱρέσεων, ὡς Ἐκκλησιῶν καί ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ Μοναδική Ἐκκλησία, ἀλλά ὅτι συμμετέχουν εἰς τὸ Μυστήριον Αὐτῆς καὶ αἱ αἱρετικαὶ καὶ ἐκ τῆς συμμετοχῆς των αὐτῆς ἔχουν τήν «σωτήριον χάριν». Ὁ Οἰκουμενισμός αὐτὸ κυρίως ἐπεδίωξεν καὶ οὕτω ἐπέτυχεν τὴν ἐκκλησιολογικὴν σύγχυσιν εἰς τὸν αἰῶνά μας.

Ἡ σύγχυσις ἐπί τῆς Ἐκκλησιολογίας δέν εἶναι σύγχυσις ἐπί ἑνὸς μόνον δόγματος, ἢ παράβασις ἑνὸς μόνον κανόνος ἢ ἄλλο τι, ἀλλά εἶναι ἄρνησις ὁλοκλήρου τοῦ μυστηρίου τῆς πίστεως, τῆς Ὀρθοδοξίας, καθ' ὅσον τὸ ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ καθίδρυμα, ἡ Ἐκκλησία ἐνέχει καί διακρατεῖ ὁλόκληρον τὸ μυστήριον τῆς θείας ἀποκαλύψεως καί Ἀπολυτρώσεως. Ἐν προκειμένῳ ὁ Οἰκουμενισμὸς, δέν ἀσχολεῖται καί δέν πολεμεῖ εὐθέως σχεδόν κανένα ὀρθόδοξον δόγμα, διότι ἁπλούστατα τά καταργεῖ ὅλα μέ τήν ἐκκοσμικευμένην αἱρετικήν ἐκκλησιολογίαν, ἡ ὁποία ἀρνεῖται τὸ κατ' ἐξοχήν μυστήριον τῆς μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἰσάγεται διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς λοιπὸν πολεμῶν τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ἀρνεῖται τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐκκλησιομάχος αἵρεσις καὶ ὡς ἐκ τούτου καί χριστομάχος καί θεομάχος.

Ἡ αἵρεσις αὕτη εἰσεχώρησεν εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας διά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ τὸ ἔτος 1924. Οὗτος εἰσαχθείς τότε, ἐπεβλήθη ἀποκλειστικῶς ὡς Οἰκουμενισμός καί ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογήν τά σχέδια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καί κατά μέν τὸ 1924, ἦσαν ἐν πολλοῖς ἀπληροφόρητοι οἱ θεολογικοί καί ἐκκλησιαστικοί κύκλοι, κυρίως δὲ ὁ πιστός λαός, οἱ δὲ καινοτόμοι Νεοημερολογῖται - Οἰκουμενισταί, ἐπιφυλακτικοὶ κατ' ἀρχήν εἰς τὰς ἐνεργείας των, ἐκάλυπτον αὐτάς, ὥστε νά μή διεγείρηται ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις τῶν πιστῶν, ἢ ὁσάκις ἐξεγείρετο, νά καταπνίγεται διὰ τοῦ ψεύδους, τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ἀπάτης· σήμερον ὅμως ὅτε ἡ ὀρθόδοξος συ-

νείδησις ἐνεκρώθη, ἀπροκαλύπτως ὁ Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμὸς καταργεῖ τήν Ὀρθοδοξίαν καί οἱ πιστοί σιωποῦν ἤ εἶναι ἀδιάφοροι. Τῶν θρησκευόντων δὲ καὶ θεολογούντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑπέστη τοιαύτην φθοράν ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις, ὥστε ἐνῶ πολλοί ἐξ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνονται τήν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καί βλέπουν ὅτι οἱ Πατριάρχαι καὶ Ἐπίσκοποί των συμφύρουν αὐτοὺς μετὰ τῶν αἱρετικῶν, ἐν τούτοις δὲν ἔχουν τήν δύναμιν νά διαμαρτυρηθοῦν ἤ νά ἀναλάβουν ἀγῶνα καί νά προβοῦν εἰς ἐνεργείας αἱ ὁποῖα ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ βλέποντες ταῦτα ἐνῶ μέχρι πρό τινος, εἶχον ποιάν τινα αὐτοσυγκράτησιν καί ἐδέχοντο, ὅτι διά τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Παπικῆς καινοτομίας, ἡμάρτησαν κατά τῆς Ὀρθοδοξίας, παρέπεμπον δὲ τό θέμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ παραπλανητικῶς εἰς «Πανορθόδοξον Σύνοδον», ἵνα ἀποφανθῇ περί αὐτοῦ, ἐσχάτως ἀποθρασυνθέντες παραπέμπουν εἰς τήν μέλλουσαν Οἰκουμενιστικήν «Σύνοδόν» των, τήν καταδίκην τοῦ παλαιοῦ Ἑορτολογίου!

Ἀμφισβητῆται βεβαίως ὅν θά συγκληθῇ ποτὲ ἡ τοιαύτη «Σύνοδὸς» των, (ἀποτελεῖ φενάκην), μέχρι σήμερον δέ ἡ προσδοκία αὐτῆς καλύπτει κάθε αἰσχράν παρανομίαν τῶν Οἰκουμενιστῶν, διότι κάθε παράνομος ἀπόφασίς των, ἡ ὁποία λαμβάνεται εἰς τά σατανικά συμβούλια αὐτῶν, λαμβάνεται κατ' ἀρχήν ὡς προσωρινή δῆθεν καί ὅτι θά ὑποβληθῇ εἰς τήν «Πανορθόδοξον Οἰκουμενικήν των Σύνοδον» διά νά κριθῇ. Οὕτω ὅμως ἐξαπατῶνται οἱ ἀφελεῖς, καθόσον ἐντὸς ὀλίγου, αἱ πάσης φύσεως παρανομίαι ἐφαρμόζονται χωρίς ἄλλην διαδικασίαν

Μήπως καί ἡ Καινοτομία τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου, (δηλαδή ὁ Νεοημερολογιτισμός) ἡ ὁποία ἀπεφασίσθη εἰς τό σατανικὸν ἐκεῖνο συνέδριον τοῦ 1923 δὲν θὰ ἐτίθετο ὑπόψιν πανορθοδόξου Συνόδου καὶ κατόπιν θά ἐφηρμόζετο; Ἔτσι λέγουν οἱ Οἰκουμενισταί, ἕως ὅτου συνηθίσουν διά τῆς ἐφαρμογῆς οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοί μίαν τολμηράν ἀντίθετον ἀπόφασιν των καί κατόπιν προχωροῦν εἰς λῆψιν ἄλλης κατά τήν ἰδίαν πάλιν μέθοδον.

Ἡ «διατριβὴ» τοῦ «Δημητριάδος» κ. Χριστοδούλου.

Ἡ παροῦσα μελέτη ἐγράφη διά νά ἀποτελέσῃ συμβολήν, ὡς προείπομεν, εἰς τόν κατά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ ἀγῶνα τῆς Ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἡ Ὁποία κατά τό 1924 δὲν ἠφανίσθη, ὡς ἐπίστευσαν ὅτι θά τήν ἠφάνιζον οἱ Οἰκουμενισταί.

Γράφεται διά νά γνωρίσουν οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοί, ὅτι ὁ Νεημερολογιτισμός δὲν εἶναι παρωνυχίς, ἀλλά ὁ Δούρειος Ἵππος, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ σκοτειναί δυνάμεις τοῦ Μασωνισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ εἰσήγαγον ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ὀρθοδοξίας τήν μεγίστην τῶν αἱρέσεων τόν Οἰκουμενισμόν.

Γράφεται διότι ἐσχάτως, ὡς ἐν τῷ προλόγῳ ἐλέχθη, ὁ «Μητροπολίτης Δημητριάδος» κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης, συνέγραψεν ὁλόκληρον τόμον ὑπό τὸν φαντασμαγορικόν τίτλον: «ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ [3] ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ» προκειμένου νά προσφέρῃ ὑπηρεσίας εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

---

(3) Δὲν ὑφίσταται οὐδόλως «Παλαιοημερολογιτικὸν πρόβλημα», ἀλλά ὀξύτατον προκύπτει τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἀπό τὸ 1924. Τὴν ἐκτροπὴν τοῦ θέματος ἀρχίζει ἀπό αὐτὸν τὸν τίτλον του ὁ κ. Παρασκευαΐδης.

Ἡ μελέτη αὐτὴ τοῦ Χρ. Παρασκευαΐδη εἶναι «ἐναίσιμος διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία», ἡ ὁποία καί ἐνεκρίθη (!) ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης διά τῆς ἐγκριτικῆς των πράξεως, ὡς θὰ καταδειχθῇ οὐδὲν ἄλλο ἐπετέλεσαν παρὰ ἐνέκριναν τὸ προβαλλόμενον ψεῦδος καὶ προσέδωσαν εἰς αὐτὸ τὴν γοητείαν ἐγκεκριμένης διδακτορικῆς διατριβῆς.

Οἱ ἐγκρίναντες τὴν διατριβὴν ἠστόχησαν, διότι αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κἄν, ὡς ἐπιστημονική, διότι οὐδὲν ἀπολύτως πεδίον τοῦ θέματος ἐρευνᾶ ἀντικειμενικῶς καί οὐδὲν νέον προσφέρει, ἀλλὰ μόνον ἀναμασᾶ καί παραθέτει σωρηδὸν καί ἀκρίτως ἀπόψεις καὶ θέσεις ἐπισφαλεῖς ἢ καὶ ψευδεῖς ἐπί τῷ σκοπῷ τῆς συγκαλύψεως τῆς ἀληθείας.

Μίαν ἐπιστημονικήν μελέτην δέν τήν χαρακτηρίζει τὸ πλῆθος τῶν σελίδων καί ἡ ἀδιάκριτος σωρηδόν παράθεσις παραπομπῶν, ἀλλὰ ἡ ἀντικειμενικότης, ἡ ἀβίαστος καὶ ἐλευθέρα παρουσίασις τοῦ θέματος καὶ ἡ προσφορά νέων στοιχείων, ἄνευ φόβου καί ὑστεροβουλίας ἢ προδιαγεγραμμένων σκοπιμοτήτων.

Ἐν προκειμένῳ ἡ μελέτη τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν εἶναι κἄν ἐπιστημονική, διότι ἀ π ο κ ρ ύ π τ ε ι τ ή ν ἀ λ ή θ ε ι α ν, καί ὑ π ο σ τ η ρ ί ζ ε ι τ ὸ ψ ε ῦ δ ο ς, ἤτοι τόν νεοημερολογιτισμὸν, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ «συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ὀρθοδοξίας» (σελ. 146). Τὰ πάντα εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὑπακούουν εἰς τὸν προδιαγεγραμμένον σκοπόν, ὥστε αὕτη, νὰ χαρακτηρίζεται ὡς «προκατασκεύασμα», τὸ ὁποῖον παντὶ σθένει, θέλει νὰ κλείσῃ τὸν ἀναγνώστην του εἰς τὰ στεγανὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ μελέτη, τοῦ Χ. Παρασκευαΐδη ὡς θὰ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης, τίθεται εἰς τὰ πλαίσια τῆς συνεχιζομένης σ υ σ τ η μ α τ ι κ ῆ ς σ υ γ κ α λ ύ ψ ε ω ς τ ο ῦ Ν ε ο η μ ε ρ ο λ ο γ ι τ ι σ μ ο ῦ κ α ὶ τ ῆ ς σ φ ο δ ρ ᾶ ς π ο λ ε μ ι κ ῆ ς κ α τ ά τ ῆ ς Ἀ λ η θ ο ῦ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς, ἤτοι τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς τ ῶ ν Γ.Ο.Χ.

Ἀναμφιβόλως ὁ κ. Χριστόδουλος ἔγραψεν κατ' ἐντολὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Θὰ ἀναφερθοῦν εἰς τήν συνέχειαν συγκεκριμένα στοιχεῖα καί θὰ διατυπωθοῦν συγκεκριμέναι κρίσεις ἐπί τῆς ἐ ρ γ α σ ί α ς αὐτοῦ, ἵνα ἀποκαλυφθῇ εἰς τούς ἀναγνώστας ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία στενάζει ὑπὸ τό ψεῦδος τοῦ κ. Παρασκευαΐδη.

Δέον νὰ τονισθῇ ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι ἀθῴα ἐνέργεια, πολὺ δὲ περισσότερον δὲν ὑπηγορεύθη ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅτι ἀποτελεῖ ἐνέργειαν, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς Μασωνίας καί τῶν αἱρετικῶν, διὰ νὰ πληγῇ ἡ Ὀρθοδοξία.

Γράφομεν ὑπακούοντες εἰς τήν φωνὴν τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως μας, ἡ ὁποία μᾶς λέγει: «εἴσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογήσετε τήν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία στενάζει ὑπὸ τὴν «διδακτορικὴν» διατριβὴν (δικτατορικὴν ἐπιβολὴν τοῦ ψεύδους) ἑνὸς Νεοημερολογίτου - Οἰκουμενιστοῦ «ἐπισκόπου».

Εἰσαγωγικῶς ἐπίσης τονίζομεν ὅτι εἰς τὴν ἀναιρετικὴν μας μελέτην δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν «διατριβὴν» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη εἰς ὅλας τὰς σελίδας της, διότι ὁ μὲν πληθωρικὸς λόγος του στερεῖται σημασίας, αἱ δὲ κατὰ κόρον ἄκριτοι παραπομπαί, ἢ ἀντιφάσεις του, οὐδὲν προσφέρουν καί οὐδόλως πείθουν τὸν ἐπαΐοντα. Θὰ ἀναφερθῶμεν μόνον εἰς τὰ κεφαλαιώδη σημεῖα αὐτῆς, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται τὸ ὅλον, καί διά τῶν ὁποίων σαφῶς θὰ γίνῃ καταφανές, ὅτι ἐπιχειρεῖ νὰ διαστρεβλώσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ψεῦδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

(«Ἡ φλεγμαίνουσα πληγή»)

Τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν μελέτην τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη ὑπὸ τὸν τίτλον «ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ», Ἀθῆναι 1982 ἀναλύομεν διότι κατ' αὐτὸν τὸ παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα ἀποτελεῖ ἀπὸ 57ετίας καὶ πλέον «πληγὴν φλεγμαίνουσαν ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας» (σελ. θ'). καὶ ὅτι «οὗτοι ἔκτοτε (ἀπὸ τοῦ 1924) παραμένουν ἐκκλησιολογικῶς μετέωροι καὶ διακινδυνεύουν τὴν σωτηρίαν των, διατελοῦντες οὐσιαστικῶς ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν πρὸς τὴν Ὁποίαν ἄκραν ἐν τούτοις προσήλωσιν μετὰ φανατισμοῦ καὶ πάθους προβάλλουν...» (σελ. θ').

Ἀκολούθως τονίζει ὅτι αἱ «ἀπὸ θέσεως πάντοτε ἰσχύος», (σελ. θ') προσπάθειαι τῆς Ν.Ε. διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἰς τὴν Καινοτόμον Ν.Ε., παρέμειναν ἄκαρποι καὶ καταλήγει, ὅτι τὸ θέμα διαιωνίζεται ἀπαραδέκτως, διὰ τὴν θεραπείαν του δὲ ἀπαιτεῖται «ἐνδελεχὴς μελέτη, τολμηραὶ λύσεις καὶ πολλὴ ἀγάπη», (σελ. θ'). Καταλήγει δὲ ἐν τῷ προλόγῳ του εὐχόμενος, ὅπως ἡ ἐργασία του «δημιουργήσῃ νέαν ὤθησιν εἰς τὸ λιμνάζον ζήτημα τοῦ Παλαιοημερολογιτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ προκαλέσῃ ἐρέθισμα εἴς τε τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ εἰς τὸν Παλαιοημερολογιτικὸν κόσμον, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὀρθῆς καὶ ἀπηρτισμένης κανονικῆς λύσεως».

Αἱ ἀνωτέρω θέσεις τοῦ συγγραφέως τιθέμεναι ἐν τῷ προλόγῳ καὶ ἂν ἦσαν ἀκόμη ἀληθεῖς, (καθ' ὅτι πρόκειται περὶ ψεύδους), δὲν θὰ ἔδει νὰ τεθοῦν ἐν τῷ προλόγῳ, ἀλλὰ ἐν συμπεράσματι τεκμηριωμένῳ καὶ ἀποδεδειγμένῳ. Γράφων ταῦτα ἐπιθυμεῖ νὰ προκαταλάβῃ τὸν ἀναγνώστην, καὶ τὸν κλείσῃ εἰς τὰ στεγανὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἡμεῖς θὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὴν παροῦσαν ἀναιρετικὴν μας μελέτην, ὅτι τὸ Παλαιοημερολογιτικόν, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ὑπὸ τοῦ κ. Χριστοδούλου «φλεγμαίνουσα πληγή», δὲν εἶναι κἂν τοιοῦτον τι, ἀλλὰ ὅτι κακόηθες καρκίνωμα εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς καὶ μόνον.

Ὁ συγγραφεὺς θὰ ἔπρεπε νὰ εἰσαγάγῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ θέμα κατὰ τρόπον ἐπιστημονικὸν καὶ ἔντιμον, ἵνα εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὸ καὶ σχηματίσῃ ἐλευθέραν καὶ ὑπεύθυνον γνώμην.

Ἐάν ἦτο ἐλεύθερος καὶ δὲν ἐδεσμεύετο διὰ τὴν ὅλην παρουσίασιν τοῦ θέματος καὶ τὴν ἐξαγωγὴν συμπερασμάτων ἐκ τῶν προτέρων προδιαγεγραμμένων ἐν τῷ προλόγῳ του ὁ κ. Χριστόδουλος, θὰ ἔδει νὰ θέσῃ ὡς αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν τῆς συγγραφῆς του, ὄχι τὴν κατ' αὐτὸν «φλεγμαίνουσαν πληγὴν» τοῦ παλαιοῦ, ἀλλὰ τὴν ὄντως τοιαύτην τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Αὐτὸ ὅμως, τὸ ὁποῖον δὲν ἔκαμε εἰς τὴν μελέτην του ὁ κ. Χριστόδουλος, διότι εἶχεν λόγους, εὐθαρσῶς θὰ κάμωμεν ἡμεῖς πρὸς χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν μας Νεοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐν ἀγνοίᾳ των ἀκολουθοῦν τὴν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀλλὰ δὲν περιορίζεται νὰ ἐκτρέψῃ τὸ θέμα μόνον εἰς τὸν πρόλογόν του, ἀλλὰ συνεχίζει δι' ὅλης τῆς μελέτης του τὴν διαστροφὴν τοῦ θέματος.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου.

Εἰς τὸ εἰσαγωγικόν του κεφάλαιον ὁ συγγραφεύς, ἀπροκαλύπτως ἐπιχειρεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν πραγματικὴν φύσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ ἀπὸ καθαρῶς θέμα πίστεως - Ὀρθοδοξίας, νὰ τὸ ὑπαγάγῃ εἰς θέμα ἀστρονομικῆς ἀκριβείας χρόνου, καὶ νὰ παραστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς «χρονολάτρην!» Ἰσχυρίζεται ὅλως ἀναληθῶς καὶ αὐθαιρέτως, ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. προσδίδουν δογματικὴν σημασίαν εἰς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ὅτι ὅλος ὁ ἀγὼν των στερεῖται σημασίας, διότι ὡς λέγει: «Τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον δὲν προῆλθεν ἐξ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς ἢ ἄλλης Συνόδου, δὲν ἔχει δογματικὴν τινὰ σημασίαν, ἐπιτρέπεται ἄρα ἡ διόρθωσις αὐτοῦ», (σελ. 14, 15 καὶ 73).

Αὐτὸ εἶναι τὸ βασικὸν «ἐπιχείρημα» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, τὸ ὁποῖον ἀναμασᾶ συνεχῶς. Ποῖος ὅμως εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ πρόβλημα εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου; Ποῖος εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου; «Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀπ' ἀρχῆς τῆς μελέτης του θέτει ψευδῆ ἀφετηρίαν, καὶ οὕτω ἐπιχειρεῖ τὴν ἐκτροπὴν τοῦ θέματος, ἵνα μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν οὐσίαν τὴν ὁποίαν φοβεῖται. Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ ἀνεπιστημοσύνην, ἀπιστίαν, ἀλλὰ καὶ ἀσέβειαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι διαστροφή!

Ἡ Ἐκκλησία, πάντοτε καὶ σήμερον, δὲν ἔδωκεν οὐδένα δογματικὸν χαρακτῆρα εἰς οὐδένα ἡμερολόγιον, οὐδὲ ἀγωνίζεται διὰ τὴν (σχετικὴν πάντοτε) χρονολογικὴν ἀκρίβειαν οὐδενὸς ἡμερολογίου. Ἂν ἐν προκειμένῳ ἐπιμένῃ εἰς τὸ Ἰουλιανόν, εἶναι ὄχι διότι τοῦτο εἶναι ἐξ ἀπόψεως χρόνου τὸ ἀκριβές[4], ἀλλὰ διότι μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ,

α) Συνεδέθη ὁ ἑορτολογικὸς κύκλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καὶ ὁ Πασχάλιος Κανών.

β) Τὸ ἑορτολόγιον ἀποτελεῖ δισχιλιετῆ καθηγιασμένην παράδοσιν.

γ) Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου παπικοῦ ἡμερολογίου προσκρούει εἰς τὴν παράδοσιν, τὴν κανονικὴν τάξιν, εἶναι δὲ καταδεδικασμένον ὑπὸ Πανορθοδόξων Συνόδων.

---

(4) Ἡ Ἐκκλησία οὐκ οἶδεν ἀκρίβειαν χρόνου, ἀλλὰ μόνον τάξιν καὶ ἁρμονίαν ἐκκλησιαστικήν.

δ) Ἐπεβλήθη ὄχι καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Ἑβραιομασωνισμοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ.

ε) Ἀποτελεῖ «τὸ πρῶτον βῆμα» τῆς ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ «παγχριστιανικῆς ἑνώσεως».

στ) Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ ἐν τῷ συνόλῳ του ἐ ν σ υ ν ε χ ὲ ς π ρ α ξ ι κ ό π η μ α καὶ μίαν ληστρικὴν πρᾶξιν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἶναι ἀνταρσία καὶ στροφὴ πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ συμπόρευσις μετ' αὐτοῦ.

Ἀπ' ἀρχῆς λοιπὸν ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀποκαλύπτεται δειλὸς νὰ προσδιορίσῃ τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀνελεύθερος καὶ ἀνεπιστήμων διότι φέρεται ὡς μὴ γνωρίζων τὴν ἀλήθειαν, ἑπομένως δὲν ὑπηρετεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ διαστρέφει αὐτήν.

Οἱαδήποτε «μεταρρύθμισις» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τότε καὶ μόνον μελετᾶται καὶ υἱοθετεῖται, ὅταν ὑπαγορεύεται καθαρῶς καὶ μόνον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ὅμως εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετος πρὸς τὰ ἀνωτέρω!

Οὗτος, ἐνῷ δὲν ὑπηγορεύθη ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ καὶ δι' ἀναθεμάτων κατεδικάσθη, ἐν τούτοις ὑπηγορεύθη καὶ ἐπεβλήθη ὑπὸ τῆς αἱρετικῆς δεοντολογίας, ἤτοι τῆς οἰκουμενιστικῆς, ἡ ὁποία ἐζήτει διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου τὸν σ υ ν ε ο ρ τ α σ μ ὸ ν τ ῶ ν Ὀ ρ θ ο δ ό ξ ω ν μ ε τ ὰ τ ῶ ν α ἱ ρ ε τ ι κ ῶ ν καὶ τοῦτο ὡς ἀπαρχὴ τῆς «π α γ χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ῆ ς ἑ ν ώ σ ε ω ς»! (Πρακτικὰ τοῦ ἐν Κων)πόλει Πανορθοδόξου συνεδρίου 1923, ἔκδοσις 1923, σελ. 21, 57, Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος 1920 κλπ.).

Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰσήχθη διὰ τὸν συνεορτασμὸν καὶ τὴν ἕνωσιν μετὰ τῶν αἱρετικῶν.

Ἑπομένως ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν «δογματοποιεῖ» τὸν χρόνον ἢ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅπως διαστρεβλωτικῶς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἀλλὰ καὶ ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία, δὲν εἰσήγαγεν οὐσιαστικῶς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, ἀλλὰ διὰ τ ὴ ν κ ο ι ν ω ν ί α ν μ ε τ ὰ τ ῶ ν α ἱ ρ ε τ ι κ ῶ ν καὶ τὴν ἀπαρχὴν τῆς «παγχριστιανικῆς ἑνώσεως». Ταῦτα ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Χριστόδουλος, ὡς ἐπιστημονικὸς ἐρευνητής, καὶ ὄχι τὰ ψεύδη, τὰ ὁποῖα ἐπεννόησεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς πρὶν ἀκόμη ὁ ἴδιος μυηθῇ εἰς τὸν οἰκουμενισμόν.

Εἰς τὸ θεμελιῶδες κείμενον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ([5]) ὡς πρῶτος ὅρος διὰ τὴν «παγχριστιανικὴν ἑνότητα» ὁρίζεται ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς μετὰ τῶν αἱρετικῶν. Ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρωμεν μόνον τὴν ἀποκλειστικὴν παράγραφον, διότι εἰς τὴν συνέχειαν θὰ γίνῃ ἐκτεταμένος λόγος περὶ αὐτοῦ.

Τὸ κείμενον τοῦτο, ἀφοῦ προηγουμένως ἀποκαλεῖ τὰς αἱρέσεις «σεβασμίας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας» καὶ «συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ» καὶ «συγκληρονόμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, συνεχίζει λέγων ὅτι «ἡ φιλία, ἀγάπη καὶ ἕνωσις» μετὰ τῶν αἱρετικῶν, θὰ πραγματοποιηθῇ: «Διὰ τῆς παραδοχῆς ΕΝΙΑΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ πρὸς ταὐτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν, ὑπὸ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ». (Βλ. Παύλου Μοναχοῦ «Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμός», Ἀθῆναι 1982, σελ. 31)..

---

(5) Εἶναι ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τοῦ 1920, ἐπὶ Τοποτηρητοῦ τοῦ Μητροπολίτου Προύσσης Δωροθέου.

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐπίσης, διακηρύττει, ὅτι τό νέον Παπικόν ἡμερολόγιον, «ἀποτελεῖ... τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Δευτέρα σημαντική προώθησις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐδόθη ὑπό τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923, ὑπό τοῦ ὁποίου ὁ Νεοημερολογιτισμός καί πάλιν ἐχαρακτηρίσθη ὡς τό πρῶτον βῆμα διά τήν «παγχριστιανικήν ἕνωσιν». Ὁ Μασῶνος «Πατριάρχης» Μελέτιος Μεταξάκης, ἀνέφερεν σχετικῶς εἰς τό ἐν λόγῳ συνέδριον:

«Ἐκτιμᾶται (ἄραγε) ἰδιαζόντως, ὁ σκοπὸς ὅπως ἐπιτύχωμεν τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν ὑφ' ὅλου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου τῶν δύο μεγάλων αὐτοῦ ἑορτῶν, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν εὑρισκομένης, καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κινητῶν ἑορτῶν τιθεμένης, καὶ μόνον τονίζεται νὰ μὴ ἀποδεχθῶμεν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀποδειχθὲν καὶ τοῦτο λανθασμένον;». («Ἐκκλησιολογικὰ Θέματα», Ἀθῆναι 1980, σελ. 81).

Ὁ ἴδιος «Πατριάρχης» εἰς τό Συνέδριον τοῦτο, φέρεται εἰπών καί τά κάτωθι:

«Διὰ τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀποκοπῆς τῶν 13 ἡμερῶν, ἀποκαθίσταται ἡ χρονικὴ ἑνότης (Σ.Σ. μετὰ τῶν αἱρετικῶν), ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν Χριστουγέννων». Καὶ «Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Πανορθοδόξου ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἑνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ».

Ἰδού ποῦ εὑρίσκεται τό θέμα. Εἰς τό γεγονός ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός ἀποτελεῖ τήν ἀπαρχήν τῆς στροφῆς καί ἑνώσεως μετά τῶν αἱρετικῶν.

Διά τοῦτο οἱ Γ.Ο.Χ. δέν ἐδέχθησαν τήν Νεοημερολογιτικήν καινοτομίαν - αἵρεσιν, τά ὅσα δέ ἀναληθῶς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Παρασκευαΐδης εἶναι ἀνεπιτυχῆ ψεύδη.

Ἐρωτῶμεν δέ πῶς συγχωρεῖται εἰς ἕναν «ἐπιστήμονα ἐρευνητήν» καί δή «Ἐπίσκοπον», νά ἀποκρύπτῃ τά ἀνωτέρω καί νά χρησιμοποιῇ τόν ἀήθη ἰσχυρισμόν, ὅτι τό ἡμερολόγιον δέν ἔχει δογματικόν χαρακτῆρα καί ὅτι δῆθεν οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι χρονολάτραι;

Οἱ αἱρετικοί δέν ἀποκρύπτουν τήν ἀλήθειαν ὡς ὁ κ. Παρασκευαΐδης.

Ἄν ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀγνοῇ ὄντως τά ἀνωτέρω καί τήν πραγματικήν φύσιν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ προβλήματος, ἦτο ἀκατάλληλος διά νά ἀσχοληθῇ μέ τό θέμα αὐτό. Μᾶλλον ὅμως δέν τό ἀγνοεῖ, ἀλλά ἐκ δειλίας καί σκοτεινῆς σκοπιμότητος τό ἔπραξε. Οἱ αἱρετικοί πάντως εἶναι πολύ πιό ἔμπειροι καί ἐπιστήμονες αὐτοῦ, ἀλλά προπάντων ἔχουν καί τό θάρρος νά ὁμολογοῦν τήν ἀλήθειαν.

Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλας Νάθαν Σάνδερμπλομ (6) ἔγραφε πρός τόν Μεταξάκην:

---

(6) Ὁ μέγας δημιουργός καί προωθητής τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

«Εὐχαρίστως ἐνωτίσθην τὴν ἀνακοίνωσιν ἣν τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλέ μοι καὶ χαίρω, διότι τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον κατέληξεν εἰς τόσον μεγάλα ἀποτελέσματα. Φρονῶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μεγαλυτέραν ἀποστολὴν ὅσην δὲν εἶχε ποτέ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν...».

Κατὰ δὲ τοὺς «Ἐκκλησιαστικοὺς Καιρούς» τοῦ Λονδίνου: «Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τυγχάνει μόνον μέρος τῆς παγκοσμίου πρὸς τὸ ὁμοιόμορφον καὶ τὴν ἁπλότητα τοῦ ἡμερολογίου κινήσεως...».

«Εἰς τοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου καταχωροῦνται αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν. Ἐν τοῖς αὐτοῖς γράφεται περὶ τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ ἐν Γενεύῃ διεθνοῦς — κοσμικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς — Ἐπιτροπῆς πρὸς λύσιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἀπὸ ἀπόψεως τοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν καὶ ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα».

«Ἐφημερίδες τῆς Πράγας καὶ τοῦ Βερολίνου ἀναφέρουν ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ληφθεῖσαι σχετικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἔ χ ο υ σ ι κ ο σ μ ο ϊ σ τ ο ρ ι κ ὴ ν σ η μ α σ ί α ν».

«Ὅλος ὁ Εὐρωπαϊκὸς Τύπος ἐξαίρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, καθ' ἣν τοῦτο οὐ μόνον ἀπεδέχθη τροποποίησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἔφερεν ἀντίστασίν τινα ἐὰν νέον ἡμερολόγιον ἐπροτείνετο παγκόσμιον, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ τοιοῦτον παρεδέχονται ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι...».

Αὐτά εἶπον οἱ αἱρετικοὶ διά τό «Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως» τοῦ 1923, τό ὁποῖον ἀπεφάσισεν τήν ἐπιβολήν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ διά τήν «παγχριστιανικήν των ἕνωσιν».

Ἑπομένως δὲν εἶναι ἀστρονομικόν τό θέμα, ἀλλά καθαρῶς δογματικόν, ἐκκλησιαστικόν. Εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος, τήν ὁποίαν ζητεῖ ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΑΠΟΣΙΩΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μετά τὴν ἐκτροπὴν τοῦ θέματος δεύτερον σημαντικώτατον παράπτωμα, τὸ ὁποῖον διέπραξεν εἰς τὴν «μελέτην» του ὁ κ. Παρασκευαΐδης, εἶναι ἡ ἀποσιώπησις τῆς μακραίωνος σ υ ν ε ι δ ή σ ε ω ς καὶ π ρ ά ξ ε ω ς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔναντι τῆς καινοτομίας τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου!

Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ καινοτομία ἐπεβλήθη μετὰ ἀπὸ 350(7) συναπτὰ ἔτη σκληρῶν ἀγώνων καὶ δολίων ἐνεργειῶν τῶν αἱρετικῶν, μαρτυρεῖ τὴν ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας σθεναρὰν ἀντιμετώπισιν τῆς καινοτομίας ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ταύτην ὅμως ἀποσιωπᾷ ἢ ἀποχρωματίζει ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἵνα μὴ οὕτω κατελεγχθῇ ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὡς πάντη ἀντίθετος πρὸς αὐτὴν τὴν συνείδησιν καὶ πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῷ ὅμως ἀποσιωπᾷ ὁ κ. Χριστόδουλος τὴν πρᾶξιν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιχειρεῖ — ἀντιγράφων τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον — νὰ μειώσῃ τὰς Ἁγίας Πανορθοδόξους Συνόδους, τὰς συγκληθείσας ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' ἐν Κων/πόλει τὸ 1583, 1587, 1593 καὶ 1848, διὰ τῶν ὁποίων κ α τ ε δ ι κ ά σ θ η τελεσιδίκως ἐν τῇ γενέσει της ἡ παπικὴ καινοτομία τοῦ νέου ἡμερολογίου. Τοῦτο πράττει, ἵνα μὴ ἀβιάστως προκύψῃ, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου προσκρούει καὶ εἰς εἰδικὰς ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ δι' αὐτῶν πρὸς ὁλόκληρον τὴν Ὀρθόδοξον παράδοσιν, καθόσον αἱ ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, ὡς ἔκφρασις τῆς συνεχείας τοῦ γνησίου πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκφράζουν τὴν ζωηρὰν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν καινοτομιῶν καὶ τῶν αἱρέσεων. Αἱ Σύνοδοι αὗται καὶ αἱ ἀποφάσεις των ἀποτελοῦν ὀ ν τ ο λ ο γ ι κ ὴ ν σ υ ν έ χ ε ι α ν κ α ὶ τ α υ τ ό τ η τ α πρὸς τὰς Οἰκουμενικὰς ἐκ τῶν ὁποίων ποσῶς δὲν ἀποκλίνουν. Οἱαδήποτε ἄδικος πρὸς αὐτὰς τὰς Πανορθοδόξους Συνόδους τοποθέτησις ἀντανακλᾷ ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἐφ' ὅλων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ὅταν ἀκροθιγῶς καὶ ὑποτονικῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς Πανορθοδόξους Συνόδους, αἱ ὁποῖαι κατεδίκασαν τὸ νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον, ἐπιχειρεῖ νὰ μειώσῃ Αὐτὰς καὶ τὰς Ἀποφάσεις των! Τὴν δι' αὐτῶν δὲ ἐκφρασθεῖσαν ζωηρὰν ἀντίδρασιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ νέου Ἡμερολογίου παραπλανητικῶς δικαιολογεῖ ὡς ἑξῆς:

«Ἐκ πάντων τούτων συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι ἀπεδοκίμαζον κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον: α) διότι ἐπίστευον ὅτι δι' αὐτοῦ παρεβιάζοντο αἱ περὶ Πασχαλίου Ἀποστολικαὶ καὶ Συνοδικαὶ διατάξεις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, β) διότι τοῦτο εἰσήχθη αὐθαιρέτως ὑπὸ τοῦ Πάπα, ἀγνοήσαντος παντελῶς τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ γ) πρὸς προστασίαν καὶ διαφύλαξιν τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου ἀπὸ τῶν προπαγανδιστικῶν σκοπῶν τῶν λατίνων «διὰ τὰς τότε

(7) Ὡς γνωστὸν τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπέβαλεν εἰς τὴν Δύσιν ὁ αἱμοσταγὴς Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1582.

περιστάσεις». Εἶναι, ἐξ ἄλλου, γνωστὸν τὸ ἔντονον κλῖμα δυσπιστίας, ὅπερ ἐχαρακτήριζε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τοὺς λατίνους, οἵτινες πᾶν μετήρχοντο μέσον πρὸς πνευματικὴν ἅλωσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, καθὼς καὶ ἡ σώφρων ἐπιφυλακτικότης τῶν ὀρθοδόξων ἔναντι παντὸς ὅ,τι ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς Δύσεως». (Αὐτόθι σελ. 23).

Κατά τὸν κ. Παρασκευαΐδην οἱ Ὀρθόδοξοι κατά τὸν 16ον αἰῶνα,

α) Ἁπλῶς ἀπεδοκίμαζον τὴν καινοτομίαν.

β) Ἐπίστευον ὅτι δι' αὐτῆς παραβιάζονται μόνον αἱ περὶ Πασχαλίου Ἀποστολικαὶ καὶ Συνοδικαὶ Διατάξεις καὶ ὄχι ἐν γένει ἡ Ἑορτολογικὴ Παράδοσις.

γ) Ἀντετίθεντο εἰς τὴν καινοτομίαν, διότι ὁ Πάπας ἀπεφάσισεν μόνος του περὶ αὐτῆς καὶ δὲν ἠρώτησεν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Εἰς τοῦτο — πάντοτε κατὰ τὸν κ. Χριστόδουλον — συνέβαλεν καὶ ἡ δυσπιστία εἰς τὰς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς τοὺς Λατίνους, καὶ ἡ σώφρων ἐπιφυλακτικότης τῶν Ὀρθοδόξων ἔναντι παντὸς ἐκ τῆς Δύσεως προερχομένου.

Τί προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω θέσεων τοῦ συγγραφέως;

α) Ὅτι ἀποκρύπτει τὴν ἀλήθειαν καθ' ἣν ἡ καινοτομία ἐν τῷ συνόλῳ της, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593.

β) Ὅτι τὸ μεμπτὸν τῆς καινοτομίας συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ὁ Πάπας, δὲν ἠρώτησεν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν(!!!). Δηλαδὴ ἂν τὴν ἠρώτα δὲν θὰ ὑπῆρχεν πρόβλημα;!!

γ) Ὅτι τὸ 1583 ἐδικαιολογεῖτο ἡ σώφρων ἐπιφυλακτικότης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ, ἐνῷ τὸ 1924 ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἀνεπιφύλακτος καὶ ἄφρων ἀποδοχὴ τοῦ παπικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ!

Δυστυχῶς, ὁ κ. Χριστόδουλος, ἐνεργῶν κατ' ἐντολήν, ὑστερεῖ εἰς τὴν προκάλυψιν καὶ τὴν παραλλαγήν του ὡς Οἰκουμενιστοῦ, διὰ τοῦτο γράφων καὶ τὰ κατωτέρω ἀποκαλύπτεται ἀσεβῶν καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν θεσμὸν τῶν Συνόδων! Γράφει λοιπὸν διὰ τὴν Σύνοδον τοῦ 1593, ἡ ὁποία ρητῶς καὶ τελεσιδίκως κατεδίκασεν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ ἀπέκλεισεν τὴν εἰσαγωγήν του:

«Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ Κανόνος τούτου ἡ τοῦ ἔτους 1593 ἐνδημοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος δὲν κατεδίκασε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ρητῶς καὶ ἀμέσως, ἀλλ' ἐμμέσως, ἀπαγορεύουσα τὸν συνεορτασμὸν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων, πρᾶγμα ὅπερ ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ κατὰ τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο. Διὸ καὶ ἡ Ι.Σ.Ι. τοῦ ἔτους 1929, συνδυάζουσα τὴν εἰσαχθεῖσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος «διόρθωσιν» τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸν Η' Κανόνα τῆς ἐνδημούσης Συνόδου τοῦ 1593, παρετήρει ὅτι ἡ «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διώρθωσεν ἁπλῶς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, μὴ παραδεχθεῖσα τὸ Γρηγοριανόν, μηδὲ θίξασα τὸ ἑορτολόγιον ἢ τὸ Πασχάλιον» καὶ δὲν παρεβίασε τὸν Η' κανόνα τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου Συνόδου, ἥτις ἄλλωστε δὲν ὑπῆρξεν Οἰκουμενική» (8) (αὐτόθι σελ.. 24—25).

---

(8) Τὸ αὐτὸ εἶπεν καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἰς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Συνόδου του τὴν 5.7.1929. (Ὅρα Ἐκκλησία Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν Θεοκλήτου Στράγκα, Τόμος Γ', σελ. 1650—1).

Τρία τινά συνεπάγονται έκ τῆς ἀνωτέρω, τῆς ὡς ἀτυχοῦς τό ὀλιγώτερον χαρακτηριζομένης θέσεως τοῦ κ. Χριστοδούλου:

α) Ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπό τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καταδίκην τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου.

β) Θέτει «ἀσφαλιστικὴν, δικολαβικὴν δικλεῖδα», καθ' ἥν καὶ ἄν εἴπῃ τίς, ὅτι ὄντως κατεδικάσθη τό παπικόν ἡμερολόγιον, ὑπό τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, τότε «δὲν ἔχει καὶ μεγάλο κῦρος ἡ ἀπόφασις αὐτή», διότι ἡ Σύνοδος αὐτή «ἄ λ λ ω σ τ ε δ ὲ ν ὑ π ῆ ρ ξ ε Ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι κ ή», ἑπομένως ἠδύναντο οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ Μασῶνοι Χρ. Παπαδόπουλος καὶ Μελέτιος Μεταξάκης νά τὴν ἀνατρέψουν καὶ νά ποδοπατήσουν τὴν ἀπόφασίν της!

γ) Διακρίνει οὐσιαστικῶς τάς Πανορθοδόξους Συνόδους τῶν Οἰκουμενικῶν τοιούτων ὡς εἰς αὐτάς νά μὴ ἐλάλησεν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ κ. Χριστοδούλου δὲν εἶναι μόνον σαθροί, ἀλλά καὶ βλάσφημοι κατά τῶν Ἁγίων ἐκείνων Συνόδων. Εἶναι δὲ αὐθαίρετα καὶ σαθρά τά ἀνωτέρω, διότι ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1593, καθὼς καὶ ἡ τοῦ 1583, ρητῶς, εὐθέως καὶ ἀμέσως κατεδίκασαν τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν ἐν τῷ συνόλῳ της.

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1583

Ἰδοὺ τί ἀπεφάσισεν ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1583, ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄ περὶ τῆς καινοτομίας τοῦ «νέου πασχαλίου» καὶ «ν έ ο υ μ η ν ο λ ο γ ί ο υ» τοῦ Πάπα:

«Ζ. Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας καθὼς αἱ ἑπτὰ Ἅγιαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μ η ν ο λ ό γ ι ο ν καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον κ α ὶ Μ η ν ο λ ό γ ι ο ν τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἔχει τ ὸ ἀ ν ά θ ε μ α καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἄς εἶναι.

Η. Ἐσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐγεννήθητε· καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία, αὐτὸ τὸ αἷμα σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν Πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας· καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων καὶ προσέχετε, ἵνα ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθᾷ ἅμα καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, ἀμήν.

Ἔτους ἀπὸ Θεανθρώπου αφπγ' (1583) Ἰνδικτιῶνος ΙΒ΄ Νοεμβρίου Κ΄.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ

Καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες».

Σαφῶς καὶ ρητῶς ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1583, κατεδίκασεν τὴν παπικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἤτοι Π α σ χ α λ ί ο υ καὶ Μ η ν ο λ ο γ ί ο υ. Παρά ταῦτα ὅμως, ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἀναμασῶν τά ψεύδη τοῦ Χρ. Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος ἀπεγνωσμένως μετήρχετο κάθε σατανικὴν μεθοδείαν, διά νά συσκοτίσῃ τὴν ἀλήθειαν, γράφει:

«Κατά τόν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Α΄, «οὐδεμία Σύνοδος καὶ οὐδεὶς Πατριάρχης ἐξέδωκεν ἐπιτίμιον ἀναθέματος κατά τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου», (αὐτόθι σελ. 27). Καὶ ὁ μὲν αὐτουργός τοῦ κατά τῆς Ἐκκλησίας ἐγκλήματος τοῦ 1924, Χρ. Παπαδόπουλος, ἐν ἀπο-

γνώσει εὑρισκόμενος καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων πιεζόμενος, ἠμύνετο πλάθων ψεύδη καὶ ἐξαπατῶν, ἀλλὰ ὁ κ. Παρασκευαΐδης ὡς ἐρευνητής, πῶς συγχωρεῖται νὰ ἀναμασᾷ τοιαῦτα ψεύδη; Πῶς ὡς ἐπιστημονικὸς ἐρευνητής, δὲν εἶδεν καὶ τὰς ἄλλας σαφεῖς μαρτυρίας τοῦ Χρ. Παπαδοπούλου, τὰς ὁποίας ὡς Καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ σαφῶς διετύπωσεν; Δὲν ἐμελέτησεν τὰς σχετικὰς σελίδας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας; Διατί τὰς ἀπεσιώπησεν εἰς τὴν «ἐπιστημονικὴν μελέτην» του; Δυστυχῶς δι' αὐτόν, τόσον ἡ Σύνοδος τοῦ 1583 ὅσον καὶ ἡ τοῦ 1587 καὶ ἡ τοῦ 1593, σοφῶς μνημονεύονται, ὡς τελεσιδίκως καταδικάσασαι «τὸ Νέον Καλενδάριον».

Εἰς τὸν τρίτον τόμον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου (1703—1714), ἀναφέρεται:

«Πατριαρχεύοντος τούτου τοῦ Ἱερεμίου, Σύνοδος Μητροπολιτῶν συνήχθη ἐν Κων)πόλει τῷ 1583, ἐπιδημεύσαντος καὶ Σιλβέστρου τοῦ Ἀλεξανδρείας, ἥτις κατακρίνασα τὸ καινοτομηθὲν ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Ρώμης Καλενδάριον, δὲν τὸ ἐδέχθη, κατὰ τὴν αἴτησιν τῶν Λατίνων». (σελ. 402). (Ἐκκλησ. Ἱστορία Μελετίου, Τόμος 3ος σελὶς 402 παρ. 9).

Ἐπίσης, εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τοῦ Φιλαρέτου Βαφείδου, Μητροπολίτου Διδυμοτείχου, ἐν τόμῳ 3ῳ καὶ εἰς τὰς σελίδας 124—125, ἀναγιγνώσκομεν:

«... Ὁ Ἱερεμίας ἔχων ὑπ' ὄψει τὰς δυσκολίας τῆς ἐφαρμογῆς, ἀπορρίπτει τὴν πρότασιν τοῦ Πάπα, κοινῶς δὲ μετὰ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου ἐκδίδωσι τὸ 1583 ἐπιστολήν, ἐν ᾗ καθορίζων τὰς τέσσαρας διατάξεις τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, καταδεικνύει καὶ τὰς ἐλλείψεις τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐγράφη συνεπείᾳ τῆς κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης Συνόδου, ἥτις κυρίως ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον». (Βλ. καὶ Δοσιθέου «Τόμος Ἀγάπης», σελ. 538).

Ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀπεκρούσθη ἐπίσης καὶ ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ 1587, ἡ δὲ ἐν ἔτει 1593 συγκληθεῖσα ἐν Κων)πόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος, καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β', σαφῶς καὶ ἀμέσως κατεδίκασεν τὴν παπικὴν καινοτομίαν. Ὁ ἴδιος ὁ Χρ. Παπαδόπουλος, θεωρεῖ τὴν γενομένην καταδίκην ὑπ' αὐτῆς τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ὡς τὴν πλέον ἐπίσημον, λέγει δὲ χαρακτηριστικῶς:

«Ἐπισημότερον ἀπεκρούσθη τὸ ἡμερολόγιον μετὰ τριετίαν, ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθούσης ἐνδημούσης Συνόδου τῷ 1593 ἧς συμμετέσχον ἐκτὸς τοῦ Ἱερεμίου, ὁ Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς ἐπέχων καὶ τὸν τόπον τῆς Ἀντιοχείας καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος καὶ πλεῖστοι Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐχαρακτηρίσθη ἐν αὐτῇ ὡς νεωτερισμὸς ἀντιβαίνων εἰς κανόνας καὶ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας». (Ἐκκλ. Κῆρυξ Φ' 146/1918).

Ὁ αὐτὸς δὲ πάλιν εἰς τὸ ἔργον του «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων» καὶ ἐν σελίδι 482 λέγει:

«Μεταβὰς δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν (ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος ὁ Δ') τῷ ἔτει ἐκείνῳ, συμμετέσχε τῆς ἐκεῖ συγκροτηθείσης Συνοδικῆς διασκέψεως πρὸς ἀποκήρυξιν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκόπει

ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους... Ἀλλ' οἱ Ὀρθόδοξοι Ἱεράρχαι καὶ Θεολόγοι ἐν οἷς ἐπρώτευε τότε ὁ Μελέτιος ὁ Πηγᾶς διαδεχθεὶς τὸν Σίλβεστρον ἐν τῷ Πατριαρχικῷ θρόνῳ τῆς Ἀλεξανδρείας, δραστηρίως ἀπέκρουον τὸν ἀπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας κίνδυνον· τῆς ἀποκρούσεως ταύτης συμμετεῖχε διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ κύρους καὶ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος, ὅστις φαίνεται ὅτι μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα(9).

Ὁ δὲ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ἐν τῷ ἔργῳ του «Ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως» καὶ ἐν σελίδι 4, τὴν ἐν λόγῳ Σύνοδον ὀνομάζει οἰκουμενικήν: «... κατὰ δὲ τῆς αἱρέσεως τοῦ Νέου Καλενδαρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593» (Ἐκκλησιολογικὰ Θέματα, Ἀθῆναι 1980, Τόμος Α', σελ. 61).

Παρὰ τὰ ἀνωτέρω τόσον ὁ πραξικοπηματίας καὶ ψεύστης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅσον καὶ ὁ ταῖς τρίβοις ἐκείνου κακῶς ἑπόμενος κ. Παρασκευαΐδης, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τοῦ 1583 καὶ τὰς τῶν ἄλλων Πανορθοδόξων Συνόδων, καίτοι ὁ ἴδιος ὁ Χρ. Παπαδόπουλος τὰς ἐξιστορεῖ! Τὸ Σιγγίλιον τῆς ἀποφάσεως τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1583, δὲν διεσώθη μόνον εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 972 κώδικα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 285 παρόμοιον τοῦ Κελλίου «Ἀκάθιστος Ὕμνος» (Καυσοκαλυβίων Ἁγίου Ὄρους), ἐδημοσιεύθη δὲ 40 περίπου ἔτη πρὸ τῆς καινοτομίας τοῦ 1924 εἰς τὸ περιο-

---

(9) Εἰς τὴν ἐμπεριστατωμένην ἀπαντητικὴν πραγματείαν των οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους παρατηροῦν κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, πρὸς τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὅστις πρῶτος ἰσχυρίσθη τὸ 1932, ὅτι δῆθεν δὲν εἶναι καταδεδικασμένον τὸ Νέον ἡμερολόγιον:

«... Πλὴν ἡμεῖς, πρὸς τὸ τέλος φθάσαντες τῆς παρούσης ἀπαντήσεως, τοῦτο θὰ ἠθέλομεν νὰ μάθωμεν παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν: Ἀφοῦ κατὰ τὴν ὁμόφωνον μαρτυρίαν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἱστορικῶν, τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀπεβλήθη, κατεδικάσθη, κατεκρίθη, ἀπεκηρύχθη, ἀπεκρούσθη κλπ. Ἐρωτῶμεν: Τί εἴδους καταδίκην καὶ κατάκρισιν ὑπέστη τοῦτο; φυλάκισιν μήπως; ἢ πρόστιμον; ἢ καταναγκαστικὰ ἔργα; Ἀναμένομεν ἐπὶ τούτοις ἀπάντησιν. Διότι καθόσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἁγία Ἐκκλησία, οὔτε φυλακὰς ἔχει, οὔτε ταμεῖα ἵνα εἰσπράττῃ τὰ πρόστιμα τῶν καταδικαζομένων διὰ τὴν εἰς αὐτὴν ἀπείθειαν. Αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ ποιναὶ συνίστανται διὰ μὲν τοὺς μετανοοῦντας ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις αὐτῶν, εἰς νηστείας καὶ λοιπὰς σωματικὰς κακοπαθείας, καὶ εἰς ἀποχὴν ἐκ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων μυστηρίων· εἰς δὲ τοὺς ἀμετανοήτως ἔχοντας καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπαυθαδιάζοντας καὶ ἀνθισταμένους, ἡ καταδίκη καὶ κατάκρισις συνίσταται εἰς τὸν ἀφορισμὸν καὶ τὸ ἀνάθεμα. Καὶ τοιοῦτόν τι ἀκριβῶς ἔπαθε τὸ Παπολατινικὸν Γρηγοριανὸν κατασκεύασμα, τὸ ἀκοῦον εἰς τὸ κατ' εὐφημισμόν, ὄνομα νέον ἡμερολόγιον· τὸ ὁποῖον, ὅσον δήποτε καὶ ἂν προσπαθήσῃ (ἔστω καὶ ἂν διαρραγῇ φωνάζων) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι δὲν εἶναι αὐτό, παρὰ ὅτι εἶναι τὸ Ἰουλιανὸν διορθωμένον, οὐδεὶς ἐκ τῶν εὖ φρονούντων καὶ εἰς πατρίους παραδόσεις ἐμμενόντων Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν θὰ τὸ πιστεύσῃ ἔχοντες μάλιστα ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους τοῦ ἐν ἁγίοις καταλεγομένου Μελετίου τοῦ Πηγᾶ λέγοντος: «Τούτου χάριν, τὴν νέαν ταύτην εἰσαγωγὴν τοῦ, λεγομένου «Γρηγοριανοῦ Καλενδαρίου» οἱ τῆς Ἀνατολικῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας εὐσεβεῖς Παῖδες οὐ παραδέχονται· στοιχοῦντες μᾶλλον τὸ παρὰ τῶν τριακοσίων ὀκτωκαίδεκα Θεοφόρων Πατέρων, τούτου μηδόλως παρεκκλίνουσι, τοσούτων καὶ τηλικούντων Πατέρων εἰσηγήσεων ἑπόμενοι... εὖ μᾶλα τοῦτ' εἰδότες, ἐν τῇ προκειμένῃ μάλιστα ὑποθέσει ,τοῖς πατρᾶσιν ἐκ παντὸς ἀκολουθητέον· οὐ γὰρ ἀστρολόγοι, ἀλλὰ Πατέρες εἰσὶ τῆς Ἐκκλησίας καθηγηταί· δι' ὃ καὶ τοῖς τῶν Πατέρων ἐφησυχάσωμεν ὅροις μαρτυρουμένοις καὶ θεοσημείαις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἀδύνατον οὖν κανόνιον ἄλλο γενέσθαι ταύτης ἄμοιρον τῆς ἀνωμαλίας καὶ μὴ ταῖς αὐταῖς τῷ τῶν Πατέρων κανονίῳ ὑποπίπτον ἀνάγκαις· ἔστι δὲ καὶ ὁσιώτερον τὸ τῶν Πατέρων ἔχεσθαι».

(Ἀπάντησις τοῦ Ι.Σ. τῶν Ζηλωτῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, 1932, σελ' 22—23).

δικόν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ» τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας (ἀριθ. 11/1880), καθὼς καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἀριθ. 12/1881) ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ τῆς καταδίκης τοῦ νέου Καλενδαρίου τοῦ Πάπα».

Ὁ διδάκτωρ κ. Παρασκευαΐδης ἄραγε εἶδεν τοὺς κώδικας, ἐπεσκέφθη τὰς βιβλιοθήκας τῆς Μονῆς τοῦ Ὄρους Σινᾶ, ἐζήτησε τὰ ἀνωτέρω περιοδικά, τὰ ὁποῖα πρὸ 103 ἐτῶν ἔχουν δημοσιεύσει τὰς ὑπὸ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καταδικαστικὰς ἀποφάσεις κατὰ τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου;

Ἐπομένως προκύπτει ὅτι, ὅ,τι δέν τὸν ἐξυπηρετεῖ εἰς τὴν «ἐπιστημονικήν» ἀπάτην του τὸ ἀποσιωπᾷ, ἀρκεῖται δέ εἰς τὰ φληναφήματα καὶ χονδροειδῆ ψεύδη τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου!

Ἰδοὺ συνείδησις κληρικοῦ νεοημερολογίτου, ἰδοὺ συνείδησις «ἐπιστήμονος»! Ἀλλὰ διὰ ποίαν συνείδησιν ὁμιλῶμεν ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀποκεκαλυμμένου Οἰκουμενιστοῦ; Δι' αὐτοὺς ὑπάρχει μόνον σκοπιμότης Ἰησουϊτικὴ ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τὸ χείριστον ὅμως ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀποκρύπτει ἢ διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὅτι βλασφημεῖ κατὰ τῶν Ἁγίων αὐτῶν Συνόδων καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1593, προκειμένου νὰ μειώσῃ τὸ κῦρος τῶν ἀποφάσεων Αὐτῶν. Ἐπειδὴ γνωρίζει, ὅτι τὰ ἐπιχειρήματά του εἶναι «χιλιοειπωμένα», ὑπὸ τῶν προηγουμένων αὐτοῦ ἀμυντόρων τῆς καινοτομίας καὶ δέν ἔπεισαν οὐδένα, ἐσκέφθη νὰ θέσῃ ὡς προείπομεν «ἀσφαλιστικὴν δικλεῖδα», καθ' ἥν μολονότι κατεδίκασεν τὴν καινοτομίαν ἡ Σύνοδος τοῦ 1593, ἡ ἀπόφασις αὐτῆς δέν ἔχει μεγάλο κῦρος, διότι ἡ Σύνοδος αὕτη «δέν ὑπῆρξεν Οἰκουμενική».

Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀτυχεστάτης θέσεώς του παρατηρῶμεν:

α) Ὁ συγγραφεύς, ὑπὸ τοῦ «λογικοκρατικοῦ» πνεύματος φερόμενος καὶ ὑπὸ τῆς οἰκουμενιστικῆς δεοντολογίας πιεζόμενος, βλασφημεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὸ λαλῆσαν καὶ ἐν Αὐτῇ τῇ Ἁγίᾳ Συνόδῳ, ἡ Ὁποία ἑπομένη ταῖς προηγουμέναις Ἁγίαις Συνόδοις, Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς, ἐκφράζει διὰ τῶν Ἁγίων Αὐτῆς ἀποφάσεων, τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Σύνοδος Αὕτη, ὡς σύμφωνος οὖσα τῇ Ἁγίᾳ Παραδόσει, εἶναι Ὀρθόδοξος Σύνοδος καὶ δι' Αὐτῆς ὡμίλησεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

β) Ὁ κ. Χριστόδουλος ἐκφράζει καὶ τὴν νεωτερίζουσαν ἐκείνην ἄποψιν, ἥτις διακρίνει τὰς Ἁγίας Συνόδους εἰς Οἰκουμενικὰς καὶ Τοπικάς, ἐξ ἐπόψεως οὐχὶ ἐξωτερικῆς - τυπικῆς, ἀλλὰ οὐσιαστικῆς, ὅπερ ἀπαράδεκτον ἀπὸ Ὀρθοδόξου ἀπόψεως.

γ) Ἐν προκειμένῳ ὅμως, ἡ Σύνοδος αὕτη τοῦ 1593, δέν εἶναι ἔστω Τοπικὴ — ὡς κακῶς τὴν ἐννοεῖ ὁ κ. Χριστόδουλος — ἀλλὰ εἶναι Πανορθόδοξος καὶ δέν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ, ὅτι δι' Αὐτῆς ὡμίλησεν ἡ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Καὶ ἐξ ἀπόψεως συμμετοχῆς Πατριαρχῶν καὶ Ἐπισκόπων, καὶ ἐξ ἀπόψεως θεμάτων, ἡ Σύνοδος αὕτη εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ὀρθοδόξων ἔχει λάβει τὴν θέσιν μεγάλης Πανορθοδόξου Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἰδοὺ τί γράφει εἰς τὴν «ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ» σελὶς 4, ὁ κλεινὸς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος:

«Τέσσαρα μεγάλα θηρία ἐγέννησεν ὁ ΙΣΤ' αἰών: Τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθήρου, τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου, τὴν αἵρεσιν τῶν Γιεζουβιτῶν, (Ἰησουϊτῶν: Τάγμα θανάτου τοῦ Πάπα. Σκοπός του ἡ διάδοσις τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἡ ὑποταγὴ ὅλων ὑπὸ τὸν Πάπα) καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Νέου Καλενδαρίου (Σ.Σ. ἡμερολογίου).

Καὶ κατὰ μὲν τῶν αἱρέσεων Λουθήρου καὶ Καλβίνου ἔγραψαν οἱ... κατὰ δὲ τῆς αἱρέσεως τοῦ Νέου Καλανδαρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κων)πόλει μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593».

Ὁ κλεινὸς Δοσίθεος, ἔχει σαφῶς διάφορον γνώμην ἀπὸ τὸν κ. Χριστόδουλον, διὸ καὶ τὴν Σύνοδον ταύτην χαρακτηρίζει ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΝ καὶ τὴν καινοτομίαν ἐπίσης ὀρθῶς χαρακτηρίζει, ὡς πράγματι εἶναι, ΑΙΡΕΣΙΝ! Ὑπάρχει βεβαίως διαφορὰ μεταξὺ τοῦ διδάκτορος κ. Χριστοδούλου καὶ τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου καὶ αὕτη εἶναι ὅτι ὁ κλεινὸς Δοσίθεος ἦτο ἀκραιφνὴς Ὀρθόδοξος καὶ ὄχι Οἰκουμενιστής, ὡς ἀποδεικνύεται ὁ κ. Χριστόδουλος, ὅστις διὰ τοῦτο καὶ τὴν μελέτην του, ἐκ τῶν προτέρων, ἔκλεισε ἐντὸς τῶν στεγανῶν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ κ. Χριστόδουλος, ὡς προελέχθη, ἐν τῇ σελίδι 23 ἀναγνωρίζει, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τὸ 1583 ἀπεδοκίμασεν τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν, διότι τότε ὑπῆρχον μεταξὺ ἄλλων καὶ λόγοι Παπικῆς προπαγάνδας (Οὐνία) καὶ οὕτω ἐδικαιολογεῖτο ἡ «δυσπιστία» καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης τῶν Ὀρθοδόξων ἔναντι τῆς Δύσεως. Ἐρωτᾶται ὅμως ὁ κ. Παρασκευαΐδης: Αὕτη ἡ «δυσπιστία» καὶ ἡ «σώφρων ἐπιφυλακτικότης», πῶς καὶ διατί ἐξηφανίσθη κατὰ τὸ 1924; Πῶς καὶ διατί ἐξηφανίσθη καὶ ἀπὸ τὸν κ. Χριστόδουλον σήμερον; Ἐξέλιπον μήπως οἱ λόγοι τῆς ἐπιφυλακτικότητος ἢ τῆς δυσπιστίας ἢ ἡ προπαγάνδα ἢ ἡ Οὐνία; Τοὐναντίον. Ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε ὑφίστανται σήμερον! Τότε διατί ἤλλαξεν ἡ στάσις ὅλων αὐτῶν ἔναντι τῆς Δύσεως καὶ γενικῶς εἰπεῖν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Διότι ἐφυγαδεύθη ἐξ αὐτῶν ἡ Ὀρθόδοξος συνείδησις καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν αὐτῆς ἡ οἰκουμενιστικὴ τοιαύτη. Ἐὰν ὁ κ. Χριστόδουλος ἦτο φορεὺς τοῦ πνεύματος τῶν Πατέρων, δὲν θὰ ἐφρόνει, ὡς ὁ Μασῶνος Πατριάρχης Κων)πόλεως Βασίλειος ὁ Β΄, ὅτι δηλαδή: «Ἡ κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου στάσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας προελθοῦσα ἐκ λόγων ἀξιοχρέου μερίμνης ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου διὰ τὰς τότε περιστάσεις, οὐδαμῶς ἐνέχει, οὐδὲ δύναται νὰ ἐνέχῃ τὴν σημασίαν ἀπαγορεύσεως εἰς τὸ διηνεκὲς οἱασδήποτε ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς, ὡς ἀποκλειομένης δῆθεν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων».

Ἐὰν ὁ κ. Χριστόδουλος δὲν ἐνεφορεῖτο ὑπὸ τοῦ οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος τῆς ἀρνήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας, δὲν θὰ ἠμφεσβήτει τὸ κῦρος τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ δὲν θὰ ἐγίνετο συνήγορος τῆς αἱρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἐὰν ὁ κ. Χριστόδουλος δὲν ἐφρόνει τὰ τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δὲν θὰ ἐπεδίδετο εἰς τὴν συγγραφὴν τοσούτων σελίδων μὲ μοναδικὸν σκοπὸν νὰ παρουσιάσῃ, ὅτι δῆθεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι θέμα ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ ἀστρονομικὸν καὶ ὅτι ἀποτελεῖ «συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ὀρθοδοξίας», ὡς Ἐκκλησίας τῆς «ἐλευθερίας» (αὐτόθι σ. 146).

ΕΤΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ([10]) ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Σοβαρὰ καινοτομία τοῦ Παπισμοῦ ὑπῆρξεν καὶ ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1582 ἀλλαγὴ τοῦ παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διὰ τοῦ νέου Παπικοῦ - Γρηγοριανοῦ. Τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐδόθη ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ([11]).

Ὡς μὴ ὤφειλεν ζητῶν τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, μᾶλλον ἀρεσκόμενος εἰς τὰς καινοτομίας ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ΄ ([12]), ἠσέβησεν κατὰ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οὐδόλως λαβὼν ὑπ' ὄψιν του, τὰς περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, διατάξεις αὐτῆς, οὐδὲ τὸν 7ον Ἀποστολικὸν κανόνα, οὐδὲν τόν 1ον τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου. Πῶς ἠδύνατο ὅμως νὰ σεβασθῇ τόσον τὴν παραδοθεῖσαν ἑορτολογικὴν τάξιν ὅσον περισσότερον καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Συνόδων ὅταν, ὡς εἴδομεν, εἶχεν παραχαράξει καὶ εἶχεν ἀρνηθῆ αὐτὸ τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ;

Παραλλήλως πρός τὴν εἰς τὴν Δύσιν ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ὁ Πάπας Γρηγόριος ἐπιχειρεῖ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὸ αὐτὸ ἔτος, 1582, παπικὴ πρεσβεία ἀποσταλεῖσα πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίαν τὸν Β΄, εἰσηγεῖται τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ζητεῖ τὴν ἐφαρμογήν του. Εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἐπεμβαίνει καὶ ὁ δόγης τῆς Ἐνετίας Νικόλαος Δαπόντε ὡς καὶ ἄλλοι παράγοντες, ἀλλὰ ἅπαντες προσκρούουν εἰς τὴν ἄρνησιν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, ὅστις ἀπορρίπτει μετὰ βδελυγμίας τὴν καινοτομίαν τῆς Δύσεως.

Πρέπει ἐνταῦθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἑπομένως καὶ τοῦ ἑορτολογίου ἐκ μέρους τοῦ Παπισμοῦ, ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ διὰ τὴν δοκιμαζομένην τότε Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῆς προσηλυτιστικῆς προπαγάνδας τῆς Παπικῆς Οὐνίας. Ηὐνόησεν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διότι ἔπαυσε πλέον Αὕτη νὰ συνεορτάζῃ μετὰ τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Παπικῆς «ἐκκλησίας» ἐπελθούσης οὕτω σοβαρᾶς καὶ ἐξωτερικῆς διαφοροποιήσεως ἐπὶ τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτ' αὐτὸ ὅμως εἶχεν δυσμενέστατον ἀποτέλεσμα διὰ τὸν Παπισμόν, (ὅπερ βεβαίως δὲν ἤλπιζεν), διότι ἡ ἀλλαγὴ ὄχι ἁπλῶς δὲν διηυκόλυνεν πλέον τὴν διάβρωσιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τῶν ὀρθοδόξων, ὑπὸ τῆς Παπικῆς Οὐνίας, ἀλλὰ καὶ τὸ παπικὸν σχίσμα καθίστα ἐμφανέστερον.

Ἕνεκα τούτου παρατηρεῖται συνεχὴς ἐμμονὴ τῶν Παπῶν, ὅπως ἡ ἑορτολογικὴ διαφορὰ καὶ τὸ χάσμα, ἐξαλειφθοῦν διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εἰς τὴν ἐμμονὴν τῶν Παπῶν ὅμως ἀντιπαρατάσσεται ἡ σθεναρὰ ἀντίστασις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καὶ διὰ πανορθοδόξων Συνόδων ἀπεφάνθη καὶ κατεδίκασε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἀπέκλεισε τὴν εἰσαγωγήν του δι' ἀναθέματος.

---

(10) Ἐκ τοῦ Α΄ τόμου «Ἐκκλησιολογικὰ Θέματα», Ἀθῆναι 1980, σελ. 48.

(11) Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ Νέου ἡμερολογίου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐκ Καλαβρίας ἀστρονόμου Λίλιο, ἐφηρμόσθη δὲ εἰς τὴν Δύσιν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1582.

(12) Πρόκειται περὶ τοῦ πάπα τοῦ ὑπαιτίου τῆς αἱματηρᾶς «νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου»!

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἰδοῦσα τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ κατανοήσασα πρὸ πολλοῦ τὸν ἐκ τῆς Δύσεως μέγαν κίνδυνον, ἐνήργησεν κεραυνοβόλως διὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν καινοτομίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ποπισμὸς παντί τρόπῳ, ἐπεχείρει νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐχομένη στερρῶς τῶν Ἱερῶν παραδόσεων καὶ τῶν Ἱερῶν κανόνων, καὶ ἑδραζομένη ἐπὶ τῶν πηγῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἡ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, κατέκρινεν καὶ κατεδίκασεν εἰς Πανορθοδόξους Συνόδους τὴν ἐν λόγῳ καινοτομίαν διότι δι' αὐτῆς ἐπεχειρεῖτο:

1. Καταπάτησις καὶ ἀθέτησις Ἐκκλησιαστικῆς Ἑορτολογικῆς παραδόσεως τότε 1.600 ἐτῶν (σήμερον 2.000).

2. Καταπάτησις τῶν περὶ τῆς Ἁγίας Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα διατάξεων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

3. Καταπάτησις τοῦ 7ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ τοῦ 1ου τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου ὡς καὶ τῶν σχετικῶν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω περὶ τοῦ μὴ συνεορτάζειν μετὰ αἱρετικῶν.

4. Διατάραξις τοῦ ἑορτολογίου καὶ τῆς λατρευτικῆς τάξεως καθόσον ἡ καινοτομία ὡρμᾶτο οὐχὶ ἐξ ἐκκλησιαστικῶν λόγων, οὐδεμίαν δὲ λατρευτικὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἀνάγκην ἐθεράπευσεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

5. Ἀπετέλει, ἡ καινοτομία καθαρὰν ἐνασχόλησιν περὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, ἣν οὐκ οἶδεν ἡ Ἐκκλησία.

Πρὸς τούτοις διαπιστώσασα τότε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησια:

1. Τὴν ἐμμονὴν τοῦ Παπισμοῦ ὅπως παντί τρόπῳ εἰσαγάγῃ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

2. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς Παπικῆς Καινοτομίας ἐπέρχεται αἰσθητὴ καὶ ἐξωτερικὴ διαφοροποίησις μεταξὺ τοῦ Παπισμοῦ καὶ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λατρευτικὴν τάξιν καὶ ζωήν, διότι ἀπεμακρύνθη διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου ὁ Παπισμὸς καὶ δὲν συνεορτάζει μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

3. Πλήττεται διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἡ προσηλυτιστικὴ δρᾶσις τῆς ἀδιστάκτου Οὐνίας, ἡ ὁποία τὸν 16ον αἰῶνα ἐμάστιζεν κυριολεκτικῶς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

4. Καθίστανται ἐμφανέστεραι αἱ κακοδοξίαι τῆς Δύσεως καὶ συνειδητοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος, τοῦ σχίσματος οὕτω πλέον αἰσθητοῦ γενομένου.

5. Δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐνισχύεται καὶ διαφυλάσσεται ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Διὰ ταῦτα πάντα καὶ ἵνα ἀνακόψῃ διὰ παντὸς τὴν ὁρμὴν τῆς Δύσεως καὶ προφυλάξῃ τὴν ἀκαινοτόμητον πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Ἁγίων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐκ τῶν μιασμάτων τῆς Παπικῆς λεγομένης «ἐκκλησίας», ἐνήργησεν ἀποφασιστικῶς καὶ ἀπέκρουσεν τὴν ὁρμὴν τῆς Δύσεως διὰ πράξεων Πανορθοδόξων Συνόδων.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ἐν ἔτει 1583, καὶ αἱ ἀπόφεις αὐτῆς.

Εἰσαγαγὼν τὴν καινοτομίαν εἰς τὴν Δύσιν ὁ Πάπας Γρηγόριος ἐφρόντισεν, ὡς εἴπομεν, ὅπως εἰσαγάγῃ τὴν καινοτομίαν ταύτην, ἡ ὁποία ὡς αἵρεσις χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ κλεινοῦ Δοσιθέου(13), καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τὸ ἔτος 1583 ἀπεστάλη πρὸς τὸν τότε Πατριάρχην Κων)πόλεως Ἱερεμίαν τὸν Β΄ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Μιχαὴλ ἐπάρχου Κερκυραίου καὶ Ἰωάννου Βοναφέως Ζακυνθίου, μὲ πλούσια μάλιστα δῶρα, προκειμένου νὰ πείσουν τὸν Πατριάρχην ἵνα ἀποδεχθῇ τὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ οὐδὲν ἐπέτυχον. Μετὰ τοὺς πρέσβεις τούτους ἀπεστάλη πρὸς τὸν Πατριάρχην ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἐνετίας Νικολάου Δαπόντε ὁ ἐπιφανὴς Μουρεζίνης διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν, ἀλλὰ καὶ οὗτος οὐδὲν ἐπέτυχεν. Μετὰ ταῦτα ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας συνεκάλεσε τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον τοῦ ἔτους 1583, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ὡς καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς Ἀρχιερέων Ἡ Σύνοδος αὕτη ἐπελήφθη τοῦ κινδύνου, ὅστις προήρχετο ἐκ τῆς παπικῆς ἐν γένει προπαγάνδας καὶ τῶν κακοδοξιῶν της, κυρίως ὅμως προέβη εἰς τὴν καταδίκην τῆς Γρηγοριανῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, θέσασα οὕτω φραγμὸν εἰς τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν τῆς Δύσεως, ὅπως εἰσαγάγῃ τοῦτο καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.. ».

Ἡ ἀπόφασις τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1583

Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ 1583 ἐκδοθὲν Σιγγίλιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄ εἰς ἁπάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας:

«Σιγγίλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως Ἐγκυκλίου τοῖς ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς εἰς τὸ μὴ παραδέχεσθαι τὸ νεώτερον Πασχάλιον ἢ Καλενδάριον τοῦ καινοτομηθέντος μηνολογίου, ἀλλ' ἐμμένειν τοῖς ἅπαξ καὶ καλῶς διατυπωθεῖσι παρὰ τοῖς Ἁγίοις 318 (τριακοσίοις δέκα ὀκτὼ) Θεοφόροις Πατρᾶσι τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Πρώτης Συνόδου μετ' ἐπιτιμίου καὶ ἀναθέματος.

Πᾶσι τοῖς ἐν Τριγοβυστίῳ καὶ ἁπανταχοῦ Χριστιανοῖς γνησίοις τέκνοις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, Χάρις εἴη καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος.

Οὐ μικρά τε ζάλη τὴν παλαιὰν κιβωτὸν κατέλαβεν, ὅτε σφοδρῶς κλυδωνιζομένη ἐφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων· καὶ εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς μνησθεὶς τοῦ Νῶε εὐδόκησε κοπᾶσαι τὸ ὕδωρ οὐδεμία ἐλπὶς σωτηρίας αὐτῇ ἦν.

Οὕτω καὶ τὴν Νέαν Κιβωτὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐπεὶ ἄσπονδον πόλεμον οἱ κακόδοξοι ἤγειραν καθ' ἡμῶν κατὰ τούτων καὶ ἡμεῖς τὸν παρόντα τόμον ἐγκαταλιπεῖν ἔγνωμεν, ὅπως τοῖς τούτῳ γεγραμμένοις ἔχετε κατὰ τῶν τοιούτων ἀσφαλεστέρως τὴν ὑμετέραν Ὀρθοδοξίαν συνηγορεῖν.

---

(13) Ἐν τῷ βιβλίῳ «Ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως», σελ. 4 τοῦ Δοσιθέου ἀναγινώσκομεν: «Τέσσαρα μεγάλα θηρία ἐγέννησεν ὁ ΙΣΤ΄ αἰών: Τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθήρου, τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου, τὴν αἵρεσιν τῶν Γιεζουβιτῶν καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ νέου Καλενδαρίου· καὶ κατὰ μὲν τῶν αἱρέσεων Λουθήρου καὶ Καλβίνου ἔγραψαν οἱ... κατὰ δὲ τῆς αἱρέσεως τοῦ νέου Καλενδαρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593».

'Αλλ' ἵνα μὴ τοῖς ἁπλουστέροις φορτικὸν εἴη τὸ Σύγγραμμα ἁπλῇ διαλέκτῳ πᾶσαν ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν καταρτίσαι ἔγνωμεν ἥτις ἔχει οὑτωσὶ εἰς ἁπλῆν διάλεκτον:

'Από τὴν παλαιὰν Ρώμην ἦλθασι τινές, ὁποῦ ἔμαθον ἐκεῖ νὰ λατινοφρονοῦσι, καὶ τὸ κακὸν εἶναι πῶς ἀπὸ Ρωμαῖοι τῆς Ρούμελης γεννήμματα καὶ θρέμματα ὄντες, ὄχι μόνον ἤλλαξαν τὴν πίστιν των, ἀλλὰ καὶ πολεμοῦσι τὰ ὀρθόδοξα δόγματα καὶ ἀληθινὰ τῆς 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας, ὅπου μᾶς παρέδωκεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Θεῖοι 'Απόστολοι καὶ αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὅθεν τούτους ὡς σεσηπότα μέλη ἀποκόπτοντες ὁρίζομεν:

... ...

Ζ. Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς 'Εκκλησίας, καθὼς αἱ ἑπτὰ Ἅγιαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον καὶ Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς 'Εκκλησίας, ἂς ἔχει τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας, καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἂς εἶναι.

Η. 'Εσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐγεννήθητε· καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία, αὐτὸ τὸ αἷμα σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν Πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας· καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων καὶ προσέχετε, ἵνα ὁ Κύριος 'Ιησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθεῖ ἅμα καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, 'Αμήν.

Ἔτους ἀπὸ Θεανθρώπου αφπγ (1583) 'Ινδικτιῶνος ΙΒ' Νοεμβρίου Κ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

† Ὁ 'Αλεξανδρείας ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ

Καὶ οἱ λοιποὶ 'Αρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες».

Αὐτη εἶναι ἡ μεγίστης ἱστορικῆς σημασίας καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ νέου ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ πρὸς τὸν Πάπαν ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου.

Ἐξεχούσης σημασίας τυγχάνει καὶ ἡ ἐπιστολή, ἡ ὁποία προσυπογράφεται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως Ἱερεμίου καὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου καὶ ἡ ὁποία ἀπεστάλη πρὸς τὸν Πάπαν.

Παραθέτομεν κατωτέρω περικοπὰς ἐξ αὐτῆς:

«... Τὰ γὰρ ἀρχαῖα ἤθη, κρατείτω ὥρισαν (οἱ κανόνες), ὃς δὲ βιάζει παρ' ἐνορίας ἐστὶ καὶ ἔξω τῆς διδαχῆς τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸς εἶπεν ἀπελθόντες μαθητεύσατε οὐχὶ βιάσετε... 'Αλλ' ἔδει καὶ τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν ἑσπερίους μὴ νέα καὶ πρόσφατα διδάσκειν σκανδάλου πρόξενα, ἀλλὰ τὴν Χριστοῦ διδαχήν, Ἁγίων 'Αποστόλων, τῶν Ἱερῶν Συνόδων καὶ ὅσα τοῦ Θείου Πνεύματος εἰσί. Δεύτερον καὶ ὑφηγούμεθα παντὶ Χριστιανῷ ὀρθοδόξῳ βουλομένῳ ὡς οὐκ ἔστιν ἀσύστατον τὸ παρ' ἡμῖν Πασχάλιον, ἀλλ' ὡς ἀκόλουθον τοῖς ὁρισθεῖσι τῶν Ἁγίων Πατέρων μένει ὀρθόν, καὶ εἰς αἰῶνας σταθερὸν διαμενεῖ, ἕως οὗ φυλάττει τὴν τάξιν, ἣν ἔλαχεν, ἀπαρασάλευτον, ἀρίστως ἐσκεμμένοις τοῖς Θείοις Πατρᾶσιν, ὧν οὐδεὶς τῶν νῦν οὔτε τὴν ἐπιστήμην οἶδεν τῆς ἀστρονομίας, κατ' ἐκείνους τοὺς ἀρίστους, οὔτε τὸν ἁγιασμὸν ἔχει πλήν, εἰ μήπου δοκήσει, τὰ δὲ ἄλλα ἐστὶν τῆς ἀληθείας μακράν... Ὅθεν οὐδεὶς ὅλως νομισάτω ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους Θείους Πατέρας διέλαθε τὸ δοκοῦν τοῦτο λάθος, ἵνα παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τύχῃ βελτίονος διορθώσεως· χάριτι γὰρ Χριστοῦ, ἀπὸ τῆς Α' Συνόδου καὶ ἕως τοῦ νῦν ἀεὶ τὸ Πάσχα Ἱερὸν μετὰ

τὸ Νομικὸν γίνεται καὶ ἐν Κυριακῇ, καὶ σύγχυσιν τινὰ οὐκ ἔγνωμεν ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν καλῶς καὶ γὰρ διετυπώθη τοῖς Ἁγίοις Πατρᾶσι καὶ αἰωνίως διαμένει ἄπταιστον.... Βέλτιον δ ἦν αὐτοῖς μὴ καινοτομεῖν καὶ τοιαῦτα μεταποιεῖν καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις Χριστοῦ στάσεως οὐ μετρίας γίνεσθαι προξένοις. Ὅθεν εὔλογος λογίζεται ὡς τοῖς ἀντεχομένοις τὰ καλῶς ὁρισθέντα τοῖς ἱεροαγίοις πατρᾶσι, ποιεῖν ἔργον οὐ μόνον λελογισμένον ἀλλὰ καὶ θεῖον...».

Ἔτος ἀπὸ Θεανθρώπου αφπγ΄ Νοεμβρίου Κ΄ Ἰνδικτιῶνος ιβ΄

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ».

Περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης κρίνεται σκόπιμον νὰ ἀναφερθῇ καὶ ἡ γνώμη τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου καὶ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, μετέπειτα δὲ μεταρρυθμιστοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, τὴν ὁποίαν περιλαμβάνει εἰς τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα», φύλλον 136 τοῦ 1918. Ἰδοὺ ἐπὶ λέξει:

«Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Πατριάρχου (Ἱερεμίου τοῦ Β΄), λέγει ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν ἣν εὐθὺς ἀμέσως κατέλαβεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου. Θεωρεῖται αὕτη ὑπ᾽ αὐτῆς ὡς μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις».

Ἡ πρὸς τὸν Δόγην τῆς Ἑνετίας Ἐπιστολὴ τοῦ Ἱερεμίου.

Λίαν σημαντικὴ τυγχάνει καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, ἡ ὁποία ἀπεστάλη πρὸς τὸν Δόγην τῆς Ἑνετίας Νικόλαον Δαπόντε, ὁ ὁποῖος, ὡς προείπομεν, ἐπενέβη τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ Πάπα, ἵνα πείσῃ τὸν Πατριάρχην περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Παραθέτομεν καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην:

«Ἱερεμίας Ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Γαληνότατε Πρίγκηψ τῶν κλεινῶν Βενετῶν, κύριε κύριε Νικόλαε Νταπόντε, υἱὲ ἀγαπητὲ κατὰ πνεῦμα τῆς ἡμῶν μετριότητος, χάριν, εἰρήνην, ἔλεος καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον ἐπευχόμεθά σοι ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἐνταῦθα περιφανέστατος Βαΐουλος κύριος Τζουὰν Φραντζέσκος Μουρεζίνης ἐμφανισθεὶς σωματικῶς, ἠξίωσεν ἡμᾶς, ὡς ἀπὸ τῆς σῆς γαληνότητος καὶ πάσης τῆς μεγαλοπρεποῦς Ἀριστοκρατίας, ἵνα πρόβλεψίν τινα οἰκονομήσωμεν, δι᾽ ἧς τῆς νέας διορθώσεως γεγονυίας δυνηθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ρώμης συνεορτάζειν ἕνεκα τῆς ἑπομένης εἰρήνης, τῶν χριστιανῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἤκουσε παρ᾽ ἡμῶν, ὅτι οὐ δυνατὸν ἡμῖν γενέσθαι ἐν μέρει τὰ κωλύοντα διηγησαμένων, ὡς φιλόχριστον, ὄντα σὲ καὶ φιλέλληνα καὶ ὡς τὴν ἀρχὴν ὑμῶν φιλοῦσα τοὺς Γραικούς, τῶν ἄλλων πλέον χριστιανικῶν ἀρχῶν γράψαι πρὸς σὲ ἐκρίναμεν διὰ τὴν θείαν εἰρήνην· οὐ γὰρ ἀγνοοῦμεν, ὅσα σκάνδαλα ἔχουσι γενέσθαι διὰ τὰ νέα τοῦτα ὡρολόγια. Ἄξιον τὸ νῦν κρίνομεν οἰκονομίαν τινα γενέσθαι ἣν μὲν ἐγὼ πᾶσι διὰ γραμμάτων ὁρίσω καὶ μᾶλλον εἰς Κρήτην καὶ τὰς λοιπὰς νήσους· ἡ δὲ Γαληνότης σου ἐπινεύσοι καὶ προστάξοι...

Τὴν αὐθεντίαν ἐχέτωσαν οἱ τῶν θείων Πατέρων κανόνες καὶ οἱ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων νόμοι καὶ οὐχὶ οἱ ἀστρονόμοι ὧν τὰ τοιαῦτα συμβούλια ἀσθενῆ τινα, ὡς δοκεῖ, εὑρόντες λαβήν, αἰνιττομένων τοῖς θείοις Πατρᾶσι καὶ φυλαχθεῖσαν ἀναμάρτητον ἕως τὴν σήμερον. Εἰ γὰρ καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστήρων κίνησις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἀνωμαλίαν τινὰ ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γε μήν, οὐδ᾽ ὅπως οὖν τοῦτο λυμαίνεται. Ὅθεν οὐδὲν μετατρέπειν δεῖ τὸν τῶν ἁγίων Πατέρων κανόνα καὶ καινοτομεῖν καὶ εἰς αἰτίαν στάσεως τὰς Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν.

Εἴπερ ἀληθείᾳ καὶ θείῳ πνεύματι περὶ ἀναγκαίων κυρίως ἐσκόπουν, πολλὰ ἄλλα εἰσὶ ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια καὶ οὐχὶ τὰ παίγνια τῶν ὡρολογίων τούτων οὐδὲν ὄντων.

Δώῃ οὖν Κύριος ὁ Θεὸς εἰρηναίαν κατάστασιν ἅπασι τοῖς χριστιανοῖς τῇ τε Γαληνότητί σου καὶ παντί σου τῷ ὑπηκόῳ, ὑγείαν σωτηρίαν καὶ μετὰ τῶν παρόντων εὐτυχῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐπουρανίων καλῶν τὴν ἀπόλαυσιν τῇ χάριτι αὐτοῦ· οὗ δὴ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος καὶ ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία τῆς ἡμῶν μετριότητος, εἴη μετὰ τῆς σῆς γαληνότητος, πᾶν καταθύμιον δηλούσης, καὶ ἐκπληρουμένου ὡς δυνατόν.

Ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ Ἰνδικτιῶνος ια΄».

Αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξοι Σύνοδοι ἐπὶ Ἱερεμίου Β΄ ἐν ἔτει 1587 καὶ 1593.

Ὁ Ἱστορικὸς Βαφείδης εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ἰδίου ἔργου του μνημονεύει καὶ τὴν Σύνοδον τοῦ 1587 λέγων:

«Ὁμοίως κατὰ τὸ ἔτος 1587 συνεκροτήθη Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ᾗ παρόντων Ἱερεμίου τοῦ Β΄, Μελετίου Πηγᾶ καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου κατεκρίθη τοῦ ἡμερολογίου ἡ διόρθωσις ὡς ἐπισφαλὴς καὶ οὐκ ἀναγκαία, πρόξενος δὲ πολλῶν κινδύνων». (Φιλ. Βαφείδου Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, Τόμος 3ος, σελ. 124—125).

Σημαντικωτέρα ὅμως ὑπῆρξεν ἡ Σύνοδος τοῦ 1593, τὴν ὁποίαν, ὡς εἴδομεν, ὁ ἴδιος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ρητῶς κατονομάζει καὶ δέχεται ὅτι ἀπέκρουσεν καὶ κατεδίκασεν τὴν Παπικὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. (Ὅρα ἔμπροσθεν σελ. 27—28).

Παραθέτομεν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1593:

«Πρᾶξις συνοδικὴ ἐν ᾗ καὶ ἀποβολὴ τοῦ νέου καλενταρίου ἤτοι τῆς περὶ τὸ Πάσχα λατίνων καινοτομίας.

Τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς μεγάλης Συνόδου, τῆς ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συναχθείσης ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ παμμακαρίστου ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπωνομασθείσης παραμυθίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἡμέραις τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ θεοσέπτου βασιλέως Μοσχόβου καὶ Αὐτοκράτορος πάσης Ρωσσίας Θεοδώρου Ἰωάννου, προκαθεζομένων τῶν ἁγιωτάτων ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν, τοῦ τε Παναγιωτάτου Ἱερεμίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ τε Μακαριωτάτου Μελετίου Πάπα καὶ Πατριάρχου τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ κριτοῦ τῆς οἰκουμένης καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντος τοῦ Παναγιωτάτου Ἰωακείμ, θεουπόλεως τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας, καὶ πάσης Ἀνατολῆς, καὶ τοῦ Παναγιωτάτου Σωφρονίου, Πατριάρχου τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, καὶ πάσης Παλαιστίνης,

ἐνδημοῦντος τοῦ λαμπροτάτου Γρηγορίου Ἀθανασίου, πρέσβεως, τοῦ προρρηθέντος θεοσεβεστάτου βασιλέως, συνοδευόντων καὶ τῶν Πανιερωτάτων ἀρχιερέων ἐκ πάσης ἐπαρχίας τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων...

Ἐπειδὴ τοίνυν τὸ τέλειον εἴληφεν ἡ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκκλησία, οὐ μόνον κατὰ τὰ τῆς θεογνωσίας καὶ εὐσεβείας δόγματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἱερὰν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, κατάστασιν, δίκαιον ἐστὶ καὶ ἡμᾶς, πάντα νεωτερισμὸν τῶν τῆς ἐκκλησίας περιβόλων περιορίζειν, εἰδότες ὑπαιτίους γεγονέναι ἀεὶ τοὺς νεωτερισμούς, τῆς τῶν ἐκκλησιῶν συγχύσεώς τε καὶ διαστάσεως, ἀλλὰ τοῖς ὅροις ἑπεσθαι τῶν ἁγίων πατέρων, τὰ παρ᾽ αὐτῶν δογματισθέντα ἀπαράτρωτα, δίχα προσθήκης ἠστηνοσοῦν, καὶ χωρὶς ἀφαιρέσεως ἐνστερνιζομένους κατὰ τὸν πρῶτον τῆς οἰκουμενικῆς ἑβδόμης συνόδου κανόνα...

Κανὼν ὄγδοος. Ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τὸ τοῖς πατρᾶσι διορισθὲν περὶ τοῦ ἁγίου καὶ σωτηρίου Πάσχα· ἔχει δὲ οὕτως: Ἅπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τοὺς ὅρους τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς μεγάλης συνόδου, τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένοιεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδιδαγμένα· καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν, εἰ δὲ τις τῶν προεστώτων τῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, μετὰ τὸν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα, τοῦτον ἡ ἁγία Σύνοδος, ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας· δεῖ γὰρ στοιχεῖν τῷ τῶν πατέρων κανόνι μέχρι καὶ σήμερον Θεοῦ χάριτι· ὃν καθὸ δὴ καὶ τὰ λοιπά, ἡ Θεοῦ ἐκκλησία διαφυλάττει (14).

Ζρα᾽ Φεβρουαρίου 16»

---

(14) Ἴδε τὴν ἀπόφασιν ὁλόκληρον εἰς Κ. Ν. ΣΑΘΑ «Βιογραφικὸν Σχεδίασμα περὶ τοῦ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ τοῦ Β΄», ἔκδοσις Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη 1973, σελ. 82—92.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου ἐν ἔτει 1848.

Τόν ἐκ τῆς Δύσεως συνεχῆ κίνδυνον μαρτυρεῖ καὶ ἡ Ἐγκύκλιος τῆς Συνόδου τοῦ 1848, συγκληθείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν ὁποίαν προσυπογράφουν οἱ Πατριάρχαι:

1) Κωνσταντινουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ, 2) Ἀλεξανδρείας ΙΕΡΟΘΕΟΣ, 3) Ἀντιοχείας ΜΕΘΟΔΙΟΣ, 4) Ἱεροσολύμων ΚΥΡΙΛΛΟΣ, ὡς καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

Κατωτέρω παραθέτομεν ἀπόσπασμα ἐξ αὐτῆς:

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἥν τινα καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς μὴ ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὁ χορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἱρέσει ἢ σχίσματι ἑκουσίως ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν ψαλμῳδόν, κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε λαϊκοί, κἂν τε κληρικοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ».

† ΑΝΘΙΜΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

† ΙΕΡΟΘΕΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Αἰγύπτου

† ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας

† ΚΥΡΙΛΛΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι».

Ἰδοὺ ἡ Ὀρθόδοξος συνείδησις καὶ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς Παπικῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ Παπισμοῦ! Προκύπτει ἐξ ὅλων αὐτῶν ὅτι εἶναι θέμα Ὀρθοδοξίας καὶ ὄχι ἀστρονομικόν.

Ἂς παρακολουθήσωμεν ὅμως εἰς τὸ ἑπόμενον κεφάλαιον πῶς παρεμερίσθησαν τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐπεβλήθη ὁ Νεοημερολογιτισμός.

Τὰς πολλαπλᾶς ἀνακινήσεις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ θέματος παραλείπομεν ἀναφέροντες μόνον τὰς ἐν ἔτει 1827 ἀντιρρήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου καὶ τὰς ἐν ἔτει 1895 ἀπαγορεύσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Ζ΄ περὶ συζητήσεως τοῦ Ἡμερολογιακοῦ θέματος.

Ταῦτα ὡς καὶ λοιπὰ διαβήματα καὶ σχετικὰς μελέτας ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος δύναται νὰ εὕρῃ τις καὶ εἰς τὸ μνημειῶδες ἔργον: «Ἡ πραγματικὴ Ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου», Σωφρονίου Εὐστρατιάδου. (Ἐκκλησιολογικὰ Θέματα, σελ. 48—63).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑ ΕΠΕΒΑΛΕΝ ΤΟΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΝ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν μυστήριον, ἀποτελεῖ μυστικὴν προέκτασιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσαρκου Θείας Οἰκονομίας. Δι' Αὐτῆς ὁ Χριστὸς ἀεὶ πάρεστι ἐν τῇ γῇ καὶ συνεχίζει νὰ προσλαμβάνῃ καὶ νὰ ἁγιάζῃ καὶ σώζῃ τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐντὸς Αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος γίνεται θεάνθρωπος. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος τονίζει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ μυστηρίου προέκτασις τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς «Ἐκκλησίας σάρκα προσέλαβεν». Τίνι δὲ τρόπῳ; «Ἐγένετο γὰρ ὡς οἶδεν αὐτὸς» (P.G. 59, 80).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία ἀλλὰ καὶ Καθολική.

Ἡ Μοναδικότης καὶ ἡ Καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας, πηγάζουν ἐκ τῆς Μοναδικότητος καὶ ἐκ τῆς Καθολικότητος τοῦ Χριστοῦ. Ὡς δὲ ὁ Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία χθὲς καὶ σήμερον ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ μέχρι σήμερον, παραμένει ἡ Αὐτή, νεάζουσα καὶ οὐδέποτε γηράσκουσα, μὴ ὑποκειμένη εἰς φθορὰν καὶ ἀλλοίωσιν ἢ ἀνανέωσιν.

Αἱ τροποποιήσεις, αἱ ἀλλοιώσεις, αἱ παραμορφωτικαὶ ἐξελίξεις, αἱ ἐκκοσμικεύσεις, αἱ καινοτομίαι, τὰ σχίσματα, αἱ αἱρέσεις εἶναι «συμφυῆ γνωρίσματα» τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δὲν συμμορφώνεται πρὸς τοὺς καιρούς, ἀλλὰ σκοπεῖ πάντοτε νὰ μεταμορφώνῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν κάμῃ θεοειδῆ.

Ἡ Ἐκκλησία ἑπομένως προηγεῖται καὶ δὲν ἕπεται οὐδενός. Ἡ τροποποίησις, ἡ ἐξέλιξις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι παντελῶς ξένη, διότι Αὕτη εἶναι ΤΕΛΕΙΟΝ - ΘΕΙΟΝ ἐπὶ γῆς οὐράνιον ἐγκαθίδρυμα. Ἐξέλιξις καὶ τροποποίησις γίνεται δεκτὴ μόνον εἰς τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους τῆς θείας προσφορᾶς, τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας, ἤτοι εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν κ.λ.π. ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς περιπτώσεις ἰσχύει τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ταῦτα πάντα γίνονται δεκτὰ ὡς θεραπαινίδες τῆς Θείας ἀληθείας καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὰς νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος.

Ἐξέλιξις δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἐπίσης, καὶ εἰς ἄλλους ἐκκλησιαστικοὺς τομεῖς, ἤτοι εἰς τὴν Τέχνην, (ἀρχιτεκτονικοὶ τύποι, εἰκονογραφικαὶ σχολαὶ καὶ τεχνοτροπίαι, ἐκκλησιαστικὴ μουσική, ἐνδυμασία, κ.ἄ.), ὑπὸ τὸ αὐστηρὸν ὅμως πάντοτε κριτήριον, ὅτι ταῦτα ἀπαιτεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν καλυτέραν ἐμβάθυνσιν καὶ οἰκειοποίησιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προσφερομένης σωτηρίας, οὐδέποτε δὲ κατ' ἀπαίτησιν τοῦ κόσμου

Τὸ Ἑορτολόγιον, π.χ. τῆς Ἐκκλησίας, ἐξελίχθη καὶ διεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας.

Ὁ ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διαμορφωθεὶς Ἐκκλησιαστικὸς Κύκλος τῶν ἑορτῶν (τὸ Ἑορτολόγιον), δὲν εἶχεν σκοπὸν τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τὸν ἀπὸ κοινοῦ συνεορτασμὸν τῶν πιστῶν τέκνων τῆς ἀνὰ

τὸν κόσμον Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τὴν βίωσιν τοῦ περιεχομένου τῶν ἑορτῶν. Ἡ ἐν τῇ λατρείᾳ ἑνότης ὑπῆρξεν ἡ βασικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἑορτολογίου ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἀπηγορεύθη διὰ Συνοδικῶν Κανόνων ὁ συνεορτασμὸς μετὰ τῶν σχισματικῶν καὶ αἱρετικῶν.

Ἐξέλιξις ἐν τῷ ἑορτολογίῳ δὲν νοεῖται ἄλλη πλὴν τῆς προσθήκης νεοφανῶν ἁγίων καὶ ὅ,τι ἄλλο συμβάλλει εἰς καλυτέραν ἐμβάθυνσιν καὶ βίωσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἑορτολογίου.

Ἡ νηστεία ἐπίσης, πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, παρουσιάζει μίαν τεραστίαν ἐξέλιξιν, ἀλλὰ αὕτη ἡ ἐξέλιξις δὲν ἦτο πάλιν καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κόσμου ἢ τῶν αἱρετικῶν, ἀλλὰ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νὰ βιοῦται καλύτερον ὑπὸ τῶν πιστῶν τὸ Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἡ πρὸ τοῦ Πάσχα νηστεία, ἐνῷ ἀρχικῶς διήρκει τρεῖς ἡμέρας, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ ὅσον περισσότερον ἐβιοῦτο τὸ μέγεθος τοῦ Μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τόσον καὶ αὕτη ηὔξανεν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰς 10 σήμερον ἑβδομάδας τοῦ Τριωδίου(15).

Ποῖοι οἱ λόγοι τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ κατὰ τὸν «Δημητριάδος» καὶ τὸ ἀνυπόστατον αὐτῶν.

Ἡ Νεοημερολογιτικὴ μεταρρύθμισις - καινοτομία, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς μίαν ἐξέλιξιν - ἀλλαγήν, ἐρωτῶμεν ὅμως: Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ πόθεν ὑπηγορεύθη: Ὑπηγορεύθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἰσχυρίζεται πλανώμενος καὶ πλανῶν ὁ Διδάκτωρ κ. Χριστόδουλος; Ἀπεσκόπει εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν καὶ εἰς τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ εἰς τὸ ὅλως ἀντίθετον ὡς θὰ ἴδωμεν; Εἶναι «συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας» ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἢ συμφυὲς γνώρισμα τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ἐν προκειμένῳ, πῶς νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ βάναυσος κατὰ τῆς ἀληθείας συμπεριφορὰ τοῦ κ. Χριστοδούλου; Διότι ἐκ τῶν προτέρων θεωρεῖ τὸ θέμα καθαρῶς ἀστρονομικὸν καὶ ὡς μὴ ἔχον σχέσιν (δογματικὴν καὶ κανονικὴν) μετὰ τῆς Ἐκκλησίας (σελὶς 7).

Ἐν συνεχείᾳ δὲ κατηγορεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ὅτι ἔδωσεν δογματικὸν χαρακτῆρα εἰς τὸ ἡμερολόγιον (σελὶς 14) καὶ δηλώνει, ὅτι «τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον δὲν προῆλθεν ἐξ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καὶ ὅτι «δὲν ἔχει δογματικὴν τινὰ σημασίαν, ἐπιτρέπεται ἄρα ἡ διόρθωσις αὐτοῦ» (σημ. 73, σελ. 14).

Ἐνῷ ταῦτα ἰσχυρίζεται, ἀποσιωπᾷ καὶ ἀποκρύπτει τὴν κραυγαλέαν Ὀρθόδοξον συνείδησιν καὶ πρᾶξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὴν καινοτομίαν καὶ ἀπέκλεισεν τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς.

Ἀποσιωπᾷ δὲ καὶ ὅτι λόγοι καθαρῶς καὶ μόνον Οἰκουμενιστικῆς δεοντολογίας ἐπέβαλον τὸν Νεοημερολογιτισμόν. Τέλος, ἐνῷ περιπίπτει εἰς πλείστας ἀντιφάσεις δὲν διστάζει, ὅπως καὶ προηγούμενοι οἰκουμενισταί, ἀναιδέστατα, νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ Παπικὴ Καινοτομία εἰσήχθη: «ἐπὶ τῆς μεγί-

---

(15) Βεβαίως, οἱ σήμερον «Ὀρθόδοξοι» Οἰκουμενισταί, διὰ τῆς «Πανορθοδόξου Συνόδου» των θέλουν νὰ καταργήσουν αὐτὴν τὴν νηστείαν καθὼς καὶ τὰς ὑπολοίπους, μὲ τὸ αἰτιολογικόν, ὅτι «οἱ ἄνθρωποι δὲν νηστεύουν» ἢ «δὲν μποροῦν νὰ νηστεύσουν σήμερον». Ἐν προκειμένῳ ἔχουν μίαν ἐπιθυμίαν ἀλλαγῆς, ἡ ὁποία δὲν ὑπαγορεύεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας, οὔτε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ζητεῖται τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ ἀντιθέτως λύκοι προβατόσχημοι «Πατριάρχαι» καὶ «Ἀρχιερεῖς», οἱ ὁποῖοι ἔχουν παύσει πρὸ πολλοῦ νὰ ζοῦν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντες δὲ ὡς κριτήριον τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, ἐπιχειροῦν τὴν κατάργησιν τοῦ θεοσυστάτου τούτου θεσμοῦ τῆς νηστείας, κατὰ παράβασιν τῶν Κανόνων καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας.

στης ἀνάγκης καὶ τοῦ κινδύνου τῶν ψυχῶν, ἐκ τῆς ὑπάρξεως δύο ἐν χρήσει ἡμερολογίων» (αὐτόθι σελ. 40, 48, 87, 109 κ.ά.), καὶ ἐκ τῆς πιέσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς πολιτείας (αὐτόθι σελ. 104—5). Ὁποῖον ψεῦδος! Ὁποῖον θράσος!

Ἂς δοῦμε ὅμως τὴν ἀλήθειαν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ 1923 ἐπαναφέρεται τὸ θέμα ὑπὸ τῆς τότε ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία προτιθεμένη νὰ εἰσαγάγη τὸ Νέον ἡμερολόγιον ὡς π ο λ ι τ ι κ ό ν, ἀνέθεσεν εἰς εἰδικὴν ἐπιστημονικὴν ἐπιτροπὴν νὰ ἐξετάση κατὰ πόσον δύναται καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀποδεχθῇ τὸ Νέον ἡμερολόγιον.

Ἡ ἐπιτροπή, ἥτις ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν: 1) Γ. Κοφινᾶ, 2) Δ. Αἰγινίτη, 3) Χρυσόστ. Παπαδοπούλου, 4) Π. Τσιτσεκλῆ καὶ 5) Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, μελετήσασα τὸ θέμα κατέληξεν εἰς τὸ κατωτέρω πόρισμα, ὅπερ καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον μετὰ Σχεδίου Νόμου ἔχον οὕτω:

«Πρὸς τὸ Σ/ὸν Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

«... λαβόντες ὑπ' ὄψιν:

8) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἡνωμέναι, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χ ω ρ ὶ ς ν ὰ κ α τ α σ τ ῇ σ χ ι σ μ α τ ι κ ὴ ἀ π έ ν α ν τ ι τ ῶ ν ἄ λ λ ω ν.

Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅπως μεταβάλῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει, ἵνα μ ὴ ἀ π ο σ χ ι σ θ ῇ τ ῶ ν λ ο ι π ῶ ν Ὀ ρ θ ο δ ό ξ ω ν Ἐ κ κ λ η σ ι ῶ ν, τοῦθ' ὅπερ οὐ μόνον τὴν ἑνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέψῃ καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον, καὶ δέον νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως ὡς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν (κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 20 Μαΐου 1919) μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...

Διὰ πάντας τοὺς ἀνωτέρω λόγους κρίνομεν πρέπον νὰ διατηρηθῇ ἐ ν ἰ σ χ ύ ϊ ὡ ς ἐ κ κ κ λ η σ ι α σ τ ι κ ὸ ν ἡ μ ε ρ ο λ ό γ ι ο ν τ ὸ Ἰ ο υ λ ι α ν ό ν, καθόσον δηλαδὴ ἀφορᾷ καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτὰς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει μέχρις οὗ νὰ συνεννοηθῶσι καὶ συναινέσωσι εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ πᾶσαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Ὅθεν μετὰ μακρὰν συζήτησιν καὶ μελέτην τοῦ θέματος, ὡς καὶ πάντων τῶν σχετικῶν πρὸς αὐτὸ ζητημάτων, συνετάξαμεν τὸ σχέδιον νόμου, ὅπερ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰανουαρίου 1923

Ἡ ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως
τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπὴ

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ, Δ. ΑΙΓΙΝΙΤΗΣ, Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,
Π. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ, ΑΜ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

Κατόπιν τοῦ ἀνωτέρω πορίσματος, τὸ ὁποῖον ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐξεδόθη ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἤτοι τὴν 18.1.1923 τὸ μέχρι καὶ σήμερον ἰσχῦον Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου ὁρίζεται:

Περὶ τοῦ νέου «Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν πρώτην παράγραφον τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1922 ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν!

Ἄρθρον 1.

1) Ἀπὸ τῆς 16 Φεβρουαρίου 1923 καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ἀντικαθίσταται ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἐν γένει σχέσεσι τὸ ἰσχῦον ἤδη Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον διὰ νέου τοιούτου, ὅπερ ἀποκαλεῖται «Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον».

2) Τὸ νέον Ἡμερολόγιον προπορεύεται τοῦ ἤδη ἰσχύοντος Ἰουλιανοῦ κατὰ δέκα καὶ τρεῖς πλήρεις ἡμέρας. Ἑπομένως ἡ 16 Φεβρουαρίου 1923 ἔσται ἐν πάσαις ταῖς πολιτικαῖς σχέσεσι ἡ πρώτη Μαρτίου 1923.

3) Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς.

4) Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ νέου Ἡμερολογίου ἔσται ἡ πρώτη ἑκάστου νέου ἔτους. Ἡ Ἐθνικὴ Ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἑορτάσιμοι καὶ ἐξαιρετέαι ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰανουαρίου 1923

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Σ. Γονατᾶς

Τὰ Μέλη

Α. Ἀλεξανδρῆς, Μ. Μίσιος, Γ. Παπανδρέου, Ι. Σιώτης, Γ. Ν. Κοφινᾶς, Α. Χατζηκυριάκος, Λ. Σακελλαρόπουλος, Γ. Σίδερης, Α. Δοξιάδης, Γ. Ἐμπειρῖκος, Π. Μαυρομιχάλης, Κ. Βούλγαρης.

Παρὰ ταῦτα ὁ κ. Παρασκευαΐδης εἰς τὴν μελέτην του διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τοὺς πραγματικοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλον τὴν παπικὴν καινοτομίαν ὑπερτονίζει δευτερεύοντα ἢ καὶ ἄσχετα θέματα, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀλλαγὴ δὲν ὑπηγορεύθη τόσον ὑπὸ λόγων ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας!

Γράφει χαρακτηριστικῶς εἰς τὴν σελίδα 104:

«Ἑπομένως ὄχι τόσον λόγοι ἐκκλησιαστικοὶ ὅσον λόγοι πολιτικοί, ἐμπορικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἤσκησαν πίεσιν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡδήγησαν ταύτην εἰς τὴν λῆψιν τῆς προκειμένης ἀποφάσεως. Ἡ τοιαύτη δὲ πίεσις ὑπῆρξε τῷ ὄντι σημαντική, οὕτως δ' ἐξηγεῖται πῶς ἡ ἐν ἀνέσει διεξαχθεῖσα ἐπὶ Συνόδου εὐρυτάτη συζήτησις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καθ' ἣν διετυπώθησαν καὶ σοβαρώταται ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἀλλαγῆς, ὡδήγησαν ἐν τέλει εἰς τὴν ἐν ὁμοφωνίᾳ λῆψιν τῆς γνωστῆς ἀποφάσεως, τῆς διαφορᾶς τῶν ἀπόψεων περιορισθείσης τελικῶς εἰς τὸν τρόπον ἐνεργείας καὶ δράσεως. Τὸ τελικὸν ἑπομένως συμπέρασμα ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου εἶναι, ὅτι σύμπασα ἡ Ἱεραρχία, πρὸ ἀδηρίτου πολιτικῆς καὶ πραγματικῆς πιέσεως εὑρεθεῖσα, ἕνεκα τῆς, ἐκ τῆς εἰς τὰς πολιτικὰς σχέσεις, εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, προελθούσης παρὰ τῷ λαῷ συγχύσεως, ἀπεδέξατο τὴν εἰσήγησιν τοῦ Μακ. Προέδρου αὐτῆς, τῶν ὑπό τινων μελῶν αὐτῆς προβληθεισῶν ἀντιρρήσεων τελικῶς μὴ ἐπηρεασασῶν τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν. Ἐὰν δηλ. δὲν προηγεῖτο ἡ ἐνέργεια τῆς Πολιτείας καὶ ἡ ἐκ ταύτης προελθοῦσα ἀνωμαλία εἰς τὸν λαόν, ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἐκινεῖτο πρὸς ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν». (αὐτόθι σελ. 104—5).

'Ισχυρίζεται, ὅτι ὄχι λόγοι 'Εκκλησιαστικοί, ἀλλὰ πολιτικοί, ἐμπορικοὶ (σελ. 39, 104) καὶ κοινωνικοί, καθὼς καὶ ἡ πίεσις τῆς πολιτείας (σελ. 48, 52, 105) ἐπὶ τῆς 'Εκκλησίας ἐπέβαλον τὸ νέον ἡμερολόγιον.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐχρησιμοποίησεν τὸ καθεστὼς τῶν 'Αθηνῶν διὰ νὰ ἐκφοβήσῃ καὶ ἐκβιάσῃ τὴν 'Ιεραρχίαν (Ε' 'Ιεραρχία) καὶ δεχθῇ τὴν καινοτομίαν.

Πράγματι, λόγοι ἐκκλησιαστικοὶ δὲν ὑπῆρχον, ἀντιθέτως μάλιστα ἡ 'Εκκλησία ἀπέκρουσεν τὴν καινοτομίαν ὡς ἀντεκκλησιαστικήν. 'Ο κ. Χριστόδουλος ὅμως, ἐνῷ δέχεται τοὺς πολιτικοὺς κ.λ.π. λόγους, παραθεωρεῖ τὴν καταδίκην τῆς καινοτομίας καὶ κυρίως ἀποκρύπτει τὸ γεγονός, ὅτι λόγοι αἱρετικῆς δεοντολογίας, λόγοι Οἰκουμενισμοῦ ἐπέβαλον τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς 'Ορθοδόξου θέσεως ἔναντι τῆς καινοτομίας καὶ τὴν παραδοχὴν ἐν τέλει αὐτῆς χάριν τοῦ συνεορτασμοῦ, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἑνώσεως μετὰ τῶν αἱρετικῶν. Αὐτοὶ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ οἱ λόγοι τῆς ἀλλαγῆς καὶ οὐδεὶς ἄλλος. Οἱ ἐμπορικοὶ καὶ ἄλλοι ὡς εἴδομεν, παρεμφερεῖς λόγοι ἐρρυθμίσθησαν ἤδη ἀπὸ τὸ 1923 διὰ τοῦ ἀπὸ 18.1.1923 Ν.Δ. δι' οὗ εἰσήχθη τὸ Νέον ὡς πολιτικόν, παραμείναντος διὰ τὴν 'Εκκλησίαν τοῦ παλαιοῦ.

'Ιδοὺ ὅμως σήμερον, δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς πολιτικὸς λόγος, διατί δὲν ἐπαναφέρουν τὸ παλαιόν; Διὰ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν καὶ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν αἱρετικῶν, ποῖος σήμερον τοὺς πιέζει; Μόνον ὁ Οἰκουμενισμός! Εἶναι λοιπὸν «φθηνὴ» καὶ ἀπαισία ψευδολογία ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Χριστοδούλου, ὅτι λόγοι πολιτικοὶ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ ἐπέβαλον τὴν καινοτομίαν.

Ἡ καινοτομήσασα 'Ιεραρχία, δὲν ἐπιέσθη ὑπ' οὐδενός, παρὰ μόνον ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καταστάντος Παποκαίσαρος εἰς τὴν 'Εκκλησίαν, (ὅρα «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ» 'Αθῆναι 1980, σελ. 85).

Αὐτός, ναί, ἐχρησιμοποίησε τὸ πολιτικὸν τότε καθεστὼς διὰ νὰ ἐκβιάσῃ τὴν 'Ιεραρχίαν (ἂν αὐτὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ 'Ιεραρχία), νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ τὸν Παποκαίσαρα Χρυσόστομον Παπαδόπουλον νὰ ἐνεργῇ κατὰ τὸ δοκοῦν.

Πολὺ περισσότερον καμμία σύγχυσις δὲν ἐπῆλθεν ἐκ τῆς χρήσεως δύο ἡμερολογίων ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1923 ἕως τοῦ Μαρτίου τοῦ 1924. (Αὐτόθι σελ. 40, 48, 87, 109). Ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. χρησιμοποιοῦμεν ἐπὶ 60 συναπτὰ ἔτη δύο ἡμερολόγια εἰς τὴν καθημερινὴν ζωήν, τὸ νέον ὡς πολιτικὸν καὶ τὸ παλαιὸν 'Ιουλιανὸν ὡς 'Εκκλησιαστικὸν καὶ καμμίαν σύγχυσιν δὲν ἔχομεν.

Λέγει ἐπίσης ὁ κ. Χριστόδουλος, ὅτι: «Τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ, μετὰ τὴν πρώτην, ἓξ ὑπόλοιποι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι δὲν προέβησαν εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου δὲν δύναται νὰ προβληθῇ ὡς πειστικὸν ἐπιχείρημα κατὰ τῆς τοιαύτης διορθώσεως ἁπλούστατα διότι, μὴ ὑπάρχοντος τότε τοῦ μετέπειτα φανέντος Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου καὶ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ ἐν ταῖς κοινωνικαῖς τῶν 'Εθνῶν σχέσεσι, ἡ 'Εκκλησία δὲν ἀντιμετώπιζεν ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τῆς διορθώσεως, καὶ δὴ καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ καὶ ἐκτάσει ἐνεφανίσθη αὕτη κατὰ τὸν κ' αἰῶνα».

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἶναι ἀδίστακτος ὁ κ. Χριστόδουλος, ἰσχυριζόμενος τὴν ἀνωτέρω βλασφημίαν. Δὲν διστάζει δηλαδὴ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δῆθεν ἡ καινοτομία θὰ υἱοθετεῖτο ὑπὸ τῶν 'Αγίων Πατέρων τῶν 'Αγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἂν εἶχεν τότε ἐφευρεθῇ τὸ νέον Παπικὸν ἡμερολόγιον καὶ ἂν συνέτρεχον οἱ λόγοι τοῦ Κ' αἰῶνος!!!

Τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἡ διαβρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ συνείδησις τοῦ κ. Χριστοδούλου; Δυστυχῶς ἐτόλμησε νὰ φέρῃ εἰς τὰ ἴδικά του μέτρα καὶ τὰς 'Αγίας Συνόδους καὶ τοὺς Πατέρας.

Μυωπάζει ὅτι αἱ Ἅγιαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἀντιμετώπισαν τότε τοὺς αἱρετικοὺς κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπέκοψαν αὐτοὺς καὶ ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους τὸν συνεορτασμὸν καὶ τὴν συμπροσευχὴν μετ' αὐτῶν, ὁρίσαντες καὶ βαρύτατα ἐπιτίμια, μυωπάζει ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ ὁμόφρονές του εὑρίσκονται εἰς τὸν ἀντίποδα τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Μυωπάζει ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Πατέρων διὰ τοὺς ἰδίους λόγους καὶ ὅτι ὁ ἴδιος καὶ οἱ ἐπιβαλόντες αὐτὸν εἶναι ὄργανα τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ ὡς τοιοῦτοι ποδοπατοῦν τὰς ἀποφάσεις τῶν Πατέρων — Ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας — καὶ ἐνεργοῦν τὰ ὅλως ἀντίθετα, μηδεμίαν σχέσιν ἀπολύτως ἔχοντες πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Εἰς τὴν σελίδα 18 τῆς διατριβῆς του τολμᾷ νὰ ἀποκαλύψῃ ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὴν συσκοτίζει εἰς τὰς σελίδας ποὺ ἀκολουθοῦν.

Λέγει λοιπὸν εἰς τὴν σελίδα 18:

«Ἡ ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων προβληθεῖσα ἀντίδρασις ὠφείλετο καὶ εἰς ἄμυναν αὐτῶν κατὰ τῶν προσηλυτευτικῶν καὶ ἐπεκτατικῶν βλέψεων τοῦ Παπισμοῦ εἰς βάρος τῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν τῆς Ἀνατολῆς, δοθέντος ὅτι ὁ διαληφθεὶς Πάπας ἐπεδίωξε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθὲν ἡμερολόγιον καὶ ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς λατινικῆς προπαγάνδας» (Αὐτόθι, σελὶς 18).

Τὸ ἀνωτέρω εἶναι πράγματι ἀληθές. Ἀληθέστερον ὅμως εἶναι, ὅτι τὸ 1924 οἱ λόγοι οὗτοι εἶχον κορυφωθῆ, ἀλλὰ ἀντὶ τῆς σφοδροτέρας ἀντιδράσεως καὶ ἀπορρίψεως τῆς παπικῆς καινοτομίας, ἐπεβλήθη αὕτη καισαροπαπικῷ τῷ τρόπῳ ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ οὐχὶ ἄλλων λόγων, ὡς ψευδῶς καὶ παραπλανητικῶς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Χριστόδουλος.

Εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1904, ἐτονίζετο ὅτι: «Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου ἢ καὶ αὐτὴ εἰσέτι ἡ ἐλαφρὰ περὶ αὐτὸ καινοτομία, ἐκρίνετο ἄκαρπος καὶ ἀνωφελής, μὴ τὸ παράπαν δ' ἀναγκαία, ἐν ὄψει καὶ τῶν σχετικῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων», ἀπεκλείετο δὲ «ἡ παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διὰ τοὺς συντρέχοντας κανονικοὺς λόγους κ.λ.π.» (αὐτόθι σελ. 37), ἅπασαι δὲ αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην (1904), «ἐτήρουν στάσιν ἐπιφυλακτικήν, σοβαροὺς καὶ ὑπολογισίμους λόγους προβάλλουσαι κατὰ τῆς οἱασδήποτε ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως (αὐτόθι σελ. 38).

Καὶ πάλιν ὁ ἴδιος εἰς τὴν διατριβήν του, εἰς τὴν σελίδα 40 καὶ ἀλλαχοῦ τονίζει, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐδέχετο τὴν παπικὴν καινοτομίαν διὰ λόγους προπαγανδιστικούς, ἐνῷ σήμερον εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον. Πῶς ἤλλαξαν τὰ πράγματα ἐντὸς ὀλιγοτέρων τῶν 20 ἐτῶν; Δυστυχῶς ὅλα τὰ ἀνέτρεψεν ὁ Οἰκουμενισμός.

Τὸ ὅτι οὐδεὶς λόγος ἐπέτρεπε τὴν εἰσαγωγὴν τῆς καινοτομίας, οἱ δὲ προβαλλόμενοι λόγοι ἦσαν ἀνύπαρκτοι, ἑνὸς μόνον ὑπάρχοντος, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὑπετάγησαν οἱ πάντες, μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 70/3046/3.1.1924 ἐγγράφου τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ζ', εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν ἄλλων, λέγει πιστικῶς:

«Οὐ διαφεύγει πάντως τὴν σύνεσιν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ἥ τε σπουδαιότης τοῦ ζητήματος καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς κ α θ' ο ἱ ο ν δ ή π ο τε τ ρ ό π ο ν ἐ π ι λ ύ σ ε ω ς α ὐ τ ο ῦ. Καίτοι δὲ ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένην θεωροῦμεν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὅμως ἀπαραίτητον ὡσαύτως καὶ ἐπιβεβλημένην κρίνομεν τὴν συμφωνίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος...» (σελ. 107).

Ποῖοι λόγοι ὑπαγορεύουν τόσον τυφλὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἀλλαγῆς; Οὐδεὶς ἕτερος πλὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς θὰ ἀποδειχθῇ εἰς τὴν συνέχειαν. Πρὶν ὅμως παρουσιάσωμεν, δι' ἀδιασείστων στοιχείων, τοὺς λόγους τῆς ἀλλαγῆς, ἂς ἴδωμεν ποῖοι εἶναι οἱ πρωταίτιοι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

«Ἡ «διόρθωσις» ὑπῆρξεν ὑπαγόρευσις τῆς Μασωνίας, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν σκοτίων δυνάμεων».

Τὸν ἀνωτέρω, ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, τίτλον θέτει εἰς μικρὰν ἑνότητα τῆς διατριβῆς του ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ ἐναγωνίως προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὸ θέμα. Παραθέτομεν τὴν ἑνότητα:

στ) Ἡ «διόρθωσις» ὑπῆρξεν ὑπαγόρευσις τῆς Μασωνίας, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν σκοτίων δυνάμεων.

"Ὅτε Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐψέχθησαν ἀπ' ἀρχῆς ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ὡς μασῶνοι καὶ θιασῶται τῆς Οἰκουμενιστικῆς κινήσεως, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον σκοπὸς τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτο, κατ' αὐτούς, «ὁ βαθμιαῖος παραμερισμὸς τῶν διαφορῶν (μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν) διὰ τὴν ψευτοσυγκόλλησιν μετὰ τῆς πανσπερμίας τῶν αἱρετικῶν».

Οὗτοι, ὑπούλως συνωμοτήσαντες κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐπέτυχον διὰ τῆς «διορθώσεως» τοῦ ἡμερολογίου, νὰ προσδοποιήσωσι «τὴν ἕνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας» γενόμενοι ὄργανα τῆς ἀγγλικανικῆς προπαγάνδας καὶ τῆς «ἀθέου ἑβραιομασωνίας». Καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ συνήργησαν εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς ἀφανισμὸν αὐτῆς, ἐφ' ὅσον «τὸ ἑορτολόγιον ἐτέθη ὡς προφυλακὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ». Ἡ συστηματικὴ ἐπανάληψις τῶν ἐπιχειρημάτων τούτων ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον 55ετίαν, καὶ δὴ καὶ ἡ ἀνέρειστος αὐτῶν ἄρνησις ἐκ πηγῶν τοὐλάχιστον ὑπόπτων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογιτῶν, ὅτι ἡ ἑαυτῶν «Ἐκκλησία» εἶναι ἡ μόνη ἐπὶ γῆς ἀκαινοτόμητος καὶ ἄσπιλος, μαρτυρεῖ τὴν αὐθαίρετον ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄδολον συσχέτισιν τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων, τῆς «διορθώσεως» δηλονότι καὶ τῶν σκοτίων δυνάμεων, πρὸς τὸν σκοπὸν δημιουργίας ὑπὲρ αὐτῶν ἐντυπώσεων, καὶ ἐμφανίσεως τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς ὡς «τοῦ πρώτου φαινομενικῶς μικροῦ ἀνοίγματος» διὰ τὴν εἴσοδον ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀπὸ τοῦ 1924 διαρρεύσασα μεγάλη χρονικὴ περίοδος, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ γενομένη «διόρθωσις» τοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶχε σχέσιν τινα πρὸς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἐνῷ ἀναπόδεικτα παραμένουσι τὰ περὶ τῆς τεκτονικῆς ἰδιότητος τῶν δύο Πρωθιεραρχῶν». (Αὐτόθι σελ. 168—169).

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ὁ κ. Χριστόδουλος, προσπαθεῖ νὰ ἐμβάλῃ ἀμφιβολίας: α) Ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἦσαν ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Ἑβραιομασωνίας καὶ β) ὅτι τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν τοῦ νέου Ἡμερολογίου δὲν τὴν ἐπέβαλον λόγοι Οἰκουμενιστικοί.

Ἂς ἴδωμεν πρῶτον ἂν ἦσαν μασῶνοι ἢ ἂν εἶχον σχέσιν καὶ ὑπηρέτουν τὴν μασωνίαν καὶ τὸν Οἰκουμενισμὸν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, καὶ μετὰ βλέπομεν καὶ κατὰ πόσον λόγοι ἀπολύτως οἰκουμενιστικοὶ ἐπέβαλον τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ὡς Οἰκουμενισμόν.

Ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ἦτο Μασῶνος

Παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ κ. Χριστοδούλου, εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ἦτο Μασῶνος. Κατὰ τὸ περιοδικὸν τῶν Μασώνων «Πυθαγόρας - Γνώμων», οὗτος ἔγινε μασῶνος εἰς τὴν Στοὰν «Ἁρμονία» τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν 15ην Μαρτίου 1910, (βλ. «ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ», σελ. 49).

Ἐπὶ τούτου καὶ ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος, εἰς τὸ Ὑπόμνημά του πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, τὴν 14.6.1929, λέγει σχετικῶς :

«Ὁ ἔπηλυς οὗτος ἱκανοποιῶν ἁμαρτωλὰς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἑταιρειῶν, εἰς τὰς ὁποίας φιλοδοξίᾳ τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμησιν τοῦ ἐγώ του θυσιάζων τὰ πάντα, ὤφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὕπατα τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἄνοδον αὐτοῦ...».

Καὶ ἐκ τοῦ «Τεκτονικοῦ Δελτίου», ἀριθ. 71, Ἰαν. - Φεβρ. 1967, παραθέτομεν:

«Ὁ Μελέτιος, μὲ τὴν τετράγωνη λογική του ,τὸ ἀνεξάρτητο καὶ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ μικρότητες μυαλό του, δὲν εἶναι παράξενο ὅτι βρέθηκε ἕτοιμος νὰ δεχθῇ καὶ τὸ τεκτ.·. φῶς.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη (1906), γνωρίστηκε μὲ τέκτονες. Συνεζήτησε μαζί τους καὶ τοὺς ἐντυπωσίασε μὲ τὸ κριτικὸ καὶ εὐθύ του πνεῦμα, μὲ τὶς γνώσεις καὶ τὶς γνῶμες του ἐπάνω στὰ διάφορα ἐγκυκλοπαιδικά, γενικά, ἐκκλησιαστικὰ καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα. Αὐτοὶ ἐνδιαφέρθηκαν νὰ μάθουν ποιός ἦταν καὶ τί εἶχε κάμει ἕως ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὅσα ἔμαθαν τοὺς παρακίνησαν νὰ τοῦ ὑποβάλουν, ἔντεχνα, τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ ξαναβρέθηκε στὴν Πόλη (1908), τὴν ἰδέα νὰ γίνῃ τέκτων. Φαίνεται ὅτι, στὴν περίπτωση αὐτή, οἱ Τέκτονες ἐνέργησαν σωστά, ὥστε τὸ ἐρευνητικὸ καὶ φιλοπερίεργο πνεῦμα τοῦ Μελετίου, ποὺ εἶχε ἕως τότε, πολλὰ ἀκούσει γιὰ τοὺς μασώνους στὴν Κύπρο καὶ ἀλλοῦ, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του νὰ τοῦ δώσουν πληροφορίες γιὰ τὸν Τεκτονισμό, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἄκουσε, ν' ἀποφασίσῃ, μὲ τὴ γνωστὴ ὁρμητικότητα καὶ ἀποφασιστικότητά του νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τόσων ἄγγλων καὶ ἄλλων ξένων ἐπισκόπων καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ γνωρίσῃ καὶ μυηθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ μυστήρια ποὺ κρύβονταν στὸν Τεκτονισμό!

Τὸν ἔφεραν τότε στὴν Στοὰ «Ἁρμονία», ὑπ' ἀριθ. 44 τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ζήτησαν ἀπὸ τὴν τότε Μεγάλην Ἀνατολὴ τῆς Ἑλλάδος τὴν ἄδειαν νὰ τὸν μυήσουν καὶ ὅταν τὴν ἔλαβαν, ὁ Μελέτιος δέχθηκε καὶ τὸ τεκτονικὸν φῶς κατὰ τὶς ἀρχές τοῦ 1909.

Παραμένει στὴν Πόλη ἕνα χρόνο ἀκόμη καὶ μελετᾷ μὲ πάθος τὴν τεκτονικὴ διδασκαλία, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ χαράξῃ μὲ πραγματικὰ τεκτονικὸ τρόπο, ὅλες του τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια, ὅπως εἴδαμε κατὰ τὴ σύντομη ἐξιστόρηση τῆς δράσης του. Σὲ κάθε περίπτωση, ἡ δικαιοσύνη καὶ οἱ πραγματικές τεκτονικές ἀρετές, θἄλεγε κανείς, φυσικὰ καὶ αὐθόρμητα τὸν ὡδηγοῦσαν τί νὰ πῇ καὶ πῶς νὰ ἐνεργήσῃ.

Ὁ ἀδελφὸς Μελέτιος, μετὰ τὴν μύησή του παρακολουθοῦσε τὶς ἐργασίες καὶ τὴ δράση τοῦ Τέκτονα παντοῦ ὅπου βρέθηκε στὴν πολυτάραχη ζωή του, καὶ οἱ περιστάσεις καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν. Ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ σὰν τὸν ἀδελφὸ Μελέτιο, δέχθηκαν τὸν Τεκτονισμὸ

καὶ τὸν ἔκαμαν βίωμά των. Καὶ ὑπῆρξε πραγματικὴ ἀπώλεια ὅτι τόσο γρήγορα ἀνακλήθηκε ἀπὸ τὸν Μ.Α.Τ.Σ. στὴν Αἰωνία Ἀνατολή, πρὶν ὁλοκληρώσῃ τὰ ἔργα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐστεφάνωσε τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν κόσμο μας...». (Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός).

Εἶναι ἀρκετὰ αὐτὰ διὰ νὰ ἴδῃ καὶ πεισθῇ καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ κάθε ἄλλος, ἂν ἦτο ἢ ὄχι μασῶνος ὁ Μελέτιος. Πῶς ὅμως ἀποτολμᾷ ὁ μέγας οὗτος διδάκτωρ νὰ ἀποσιωπήσῃ ταῦτα καὶ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ μασώνων; Τοῦτο μᾶς ἐπιτρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι Μασωνικὴ ἀλληλεγγύη.. Μασῶνος ὅμως δὲν ἦτο μόνον ὁ Μελέτιος Μεταξάκης. Ἦσαν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν διαδόχων του ὡς ὁ Βασίλειος ὁ Γ΄, ὁ Ἀθηναγόρας, καὶ ὡς Μασῶνος παρουσιάζεται καὶ ὁ νῦν Δημήτριος, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους κατηγορίας, σιωπᾷ ἐνόχως διότι τί δύναται νὰ εἴπῃ; Ἀρκεῖ βεβαίως ὅπου τὸν ἀνέχονται οἱ «ὀρθόδοξοι».

Ταῦτα ὅμως κατὰ τὸν νεοφανέντα διδάκτορα κ. Παρασκευαΐδη εἶναι «ἀναπόδεικτα».

Ἂς μᾶς εἴπῃ, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, δύναται ὁ κ. Παρασκευαΐδης δημοσίως νὰ ἀποκλείσῃ τὴν σχέσιν του (τὴν οἱανδήποτε σχέσιν του) μετὰ τῆς μασωνίας καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Δὲν ἦτο μασῶνος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος;

Ὡσαύτως ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀμφισβητεῖ τὴν ἰδιότητα τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ ὡς Μασώνου, διότι, κατ' αὐτόν, κατὰ τὴν διαρρεύσασαν 60ετίαν δὲν ἀπεδείχθη τοιοῦτόν τι! Τὸ δένδρον ἐκ τοῦ καρποῦ γινώσκεται. Καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἔστω καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι δὲν ἦτο Μασῶνος, ἐκ τῶν ἔργων του ἀποκαλύπτεται ὄργανον τῶν Μασώνων[16]. Τὰ ἴδια τὰ ἔργα του βοοῦν, ὅτι, οὐδεὶς μασῶνος θὰ ἠδύνατο κάλλιον τοῦ Χρυσοστόμου νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ἔργον τῆς Μασωνίας καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς αὐτὸς τὸ ἐπέβαλεν.

Σύγχρονος ὅμως φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὄρους (1933) ἰδοὺ πῶς κατελέγχει τὴν δήλωσιν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καθ' ἣν κατηγορηθεὶς ὡς Μασῶνος οὗτος ἐδήλωσεν, ὅτι δῆθεν δὲν εἶναι:

«Αὐτὸς ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν εἶναι πρόεδρος σωματείων, ἅτινα τὰ Μασωνικὰ σύμβολα φέρουν καὶ ἀποδεικνύεται ὄργανον ἀπαίσιον τῆς Μασωνίας. Καὶ ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν ἐπίσημον τῆς Ἱεραρχίας γνωμάτευσιν ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1933 κατὰ τῆς Μασωνίας ἀποφαίνεται, ὅτι «ὁ Μασωνισμὸς δὲν συμβιβάζεται ποσῶς πρὸς τὸν χριστιανισμόν, ἐφ' ὅσον εἶναι σωματεῖον μυστικόν, ἐνεργοῦν καὶ διδάσκον ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω καὶ θεοποιοῦν τὸν ὀρθολογισμόν».

Τοῦτο πράττει διὰ νὰ συγκαλύψῃ μᾶλλον τὴν ἐνοχήν του! Ἀποφαίνεται μὲν ἐναντίον τῆς Μασωνίας διὰ τοῦ λόγου, διὰ νὰ ἀποτρέψῃ πᾶσαν ἐναντίον του ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης, συνεργεῖ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ μετὰ ζήλου τὸ πρόγραμμα αὐτῆς διὰ τοῦ ἔργου ἐφαρμόζει! Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης! Μήπως παρὰ τὴν ἀνωτέρω δήλωσίν του δὲν ἀνέχεται ψευδοϊεράρχας Μασώνους καὶ δὲν συνεργάζεται μετ' αὐτῶν; Μήπως ἐνώπιόν του δὲν ἠνέχθη ἐντὸς Ὀρθοδόξων Ναῶν ἐν ὀνόματι τῆς Μασωνίας νὰ ἐκφωνοῦνται ἐπικήδειοι λόγοι εἰς θανόντα μέλη αὐτῆς, χωρὶς κἂν νὰ διαμαρτυρηθῇ; Μήπως δὲν ἀνέχεται καθηγητὰς τῆς Θεολογίας Μασώνους, χωρὶς κἂν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν νὰ δώσουν λίβελλον κατὰ τῆς Μασωνίας;

---

(16) Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ διὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην καὶ ἂν εἴπῃ ὅτι δὲν εἶναι μασῶνος, ὅμως τὰ ἔργα του εἶναι μασωνικὰ καὶ οἰκουμενιστικὰ ὡς τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, τοῦ Χρ. Παπαδοπούλου καὶ τῶν λοιπῶν Μασώνων καὶ Οἰκουμενιστῶν.

Ποίαν λοιπὸν σημασίαν ἔχουν οἱ λόγοι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅταν τὰ πράγματα κηρύττουν τὸ ἐναντίον; Ποῖος ἐτάραξε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διήρεσε τὴν Ὀρθοδοξίαν μὲ τὸν νεωτερισμὸν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Μασωνίας; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰσηγήθη τοῦτο εἰς τὴν Ἱεραρχίαν.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὰ πάντα ὑπὲρ τούτου ἐξεβίασε ἐν ὀνόματι τάχα τῆς προόδου (;!!!) χάριν δῆθεν τοῦ συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας (!!!), διότι δὲν ἔχει οὗτος ἄλλην ἀποστολήν, παρὰ καθὼς βεβαιοῖ ὁ Σ. Κασσανδρείας, «νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀντορθόδοξον πρόγραμμα τοῦ συνεταίρου του Μεταξάκη πρὸς ἐπικράτησιν τῆς ἀπιστίας...».

Αὐτὰ κηρύττουν τὰ πράγματα!...» (Ἀποστασίας Ἔλεγχος. 1933).

Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος τυφλὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Θεωρεῖ ὡς ψόγον ὁ κ. Παρασκευαΐδης, τὴν κατὰ τῶν Μελετίου Μεταξάκη καὶ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου κατηγορίαν, ὡς τυφλῶν Οἰκουμενιστῶν, αὐτὸς δὲ θεωρεῖ τούτους ὡς «γνησίους ποιμένας» καὶ «Ὀρθοδόξους Ἱεράρχας».

Δύο τινὰ πρέπει νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν κ. Διδάκτορα. Πρῶτον ὅτι ἐκεῖνοι οἱ Ἁγιορεῖται ἐπὶ τῶν ὁποίων συνετρίβη ἡ προδοσία, τὸ 1924 (ὅρα «Ἀποστασίας Ἔλεγχος»), ἐ γ ν ώ ρ ι ζ ο ν τί ἔλεγον, ἦσαν ἐ λ ε ύ θ ε ρ ο ι καὶ εἶχον ζ ῶ σ α ν Ὀ ρ θ ό δ ο ξ ο ν σ υ ν ε ί δ η σ ι ν. Καὶ δεύτερον φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι στερεῖται ὅλων τούτων ὁ κ. Παρασκευαΐδης, καὶ διὰ τοῦτο καταφρονεῖ καὶ τοὺς Ἁγιορείτας καὶ καταφέρεται κατ' αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν κυριολεξίαν ἀπεγύμνωσαν καὶ ἀπεκάλυψαν τὰς ἀσχημίας τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Αἱ πηγαὶ τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ ἡμῶν δὲν εἶναι ὕποπτοι, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἀλλὰ ὕποπτος εἶναι ὁ ἴδιος ὡς Οἰκουμενιστὴς καὶ ὑπερασπιστὴς Μασώνων. Θὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸν κ. Παρασκευαΐδην, ὅτι ὁ Μεταξάκης καὶ ὁ Παπαδόπουλος ἦσαν τυφλὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ εἰσαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ν ε ο η μ ε ρ ο λ ο γ ι τ ι σ μ ὸ ς εἰσήχθη ὡς Οἰκουμενισμός.

Ἡ ὑπὸ τῆς μάστιγος τῆς παπικῆς οὐνίας(17) δοκιμαζομένη κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα Ἐκκλησία ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα καὶ ἀντιμετώπισεν τὴν λύμην ταύτην, προφυλάξασα οὕτω τὸν πιστὸν λαόν. Οὕτως ἑρμηνεύεται ἡ αὐστηρὰ στάσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ. Ταῦτα ὅμως ἰσχύουν μέχρι τὸν παρελθόντα αἰῶνα κατὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην καὶ τοὺς ὁμόφρονάς του.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς προσχωρήσεως εἰς αὐτὸν Πατριαρχῶν καὶ λοιπῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, τὰ πράγματα «ἤλλαξαν»! Ἡ ὀρθὴ θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν αἱρέσεων, ἐγκαταλείπεται καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ὑφίστανται προοδευτικῶς ἄμβλυνσιν τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως, ἐγκαταλείπουν τοὺς Πατέρας, ἀναγνωρίζουν ὡς Ἐκκλησίας τὰς αἱρέσεις, ἀμφισβητοῦν τὴν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ζητοῦν ἕνωσιν ἐν ἀγάπῃ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ πίστει

---

(17) Ἡ Παπικὴ Οὐνία ἐπεχείρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων νὰ καταφάγῃ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἴτε μὲ πολιτικοστρατιωτικὰς ἐνεργείας (Σταυροφορίαι), εἴτε μὲ ληστρικὰς ψευδοσυνόδους (Λυῶνος, Φερράρας, Φλωρεντίας), εἴτε μὲ πάσης φύσεως ἄλλας προπαγάνδας (νοσοκομεῖα, Ἱδρύματα, σχολεῖα, κλπ.).

κλπ. Τὴν ἀπαρχὴν δὲ τῆς ἐνώσεως ταύτης εἶδον εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, ἤτοι εἰς τὸν συνεορτασμὸν μετὰ τῶν αἱρετικῶν.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ὅμως κατ' ἐντολὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ συμφώνως πρὸς τὴν σκοπιμότητα τῆς ἐργασίας του, ἰσχυρίζεται. ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν ἔχει σχέσίν τινα πρὸς τὸν Οἰκουμενισμόν[18], οὐδὲ οἱ εἰσαγαγόντες αὐτὸν εἶχον σχέσιν μὲ Μασωνισμὸν καὶ Οἰκουμένισμόν, ὡς κατ' αὐτὸν ἀποδεικνύει ἡ ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι σήμερον διαρρεύσασα μεγάλη χρονικὴ περίοδος!!!

Ἰδοὺ «θεολόγος», «ἐπίσκοπος», «ἐπιστήμων», «ἐρευνητής», «διδάκτωρ» κλπ. Τοιοῦτοι νὰ ἦσαν ὅλοι οἱ θεολόγοι, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἐρευνηταί... τότε δὲν θὰ ἐχρειάζετο καμμία σκοτεινὴ δύναμις νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἄς ἴδωμεν ὅμως συστηματικῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἂν δηλαδὴ ἔχει σχέσιν ὁ νεοημερολογιτισμὸς μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν.

---

(18) Συνιστᾶται εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ μελετήσῃ τὸ βαρυσήμαντον βιβλίον τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ π. Παύλου Κυπρίου «ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ», Ἀθῆναι 1982, ἔκδοσις «Κ.Γ.Ο.».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Α' Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920

Τὸ ὅτι τὸ πρῶτον ἐπίτευγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι αὐθαίρετος καὶ ἄδικος ἰσχυρισμός, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία προκύπτει σαφῶς καὶ ἀβιάστως ἐξ ἐπισήμων καὶ ἀδιαμφισβητήτων πηγῶν.

Τοιαύτη ἐπίσημος καὶ ἀδιαμφισβήτητος πρώτη πηγή εἶναι ἡ προαναφερθεῖσα περιβόητος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920. Διὰ τῆς ἐν λόγῳ Ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται «πρὸς τὰς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ἐπιχειρεῖται ἡ διείσδυσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς μεγάλην κλίμακα.

Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη διὰ μὲν τὸν Οἰκουμενισμόν εἶναι τὸ «Εὐαγγέλιον», εἶναι τὸ «Πηδάλιον», εἶναι ἡ «Παράδοσίς» των, διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ὅμως εἶναι τὸ ἀντιευαγγέλιον, εἶναι τὸ ἀντιπηδάλιον, εἶναι ἡ ἀντιπαράδοσις· εἶναι ἡ αἵρεσις, εἶναι ἡ παναίρεσις, τὴν ὁποίαν κατευθύνει ὁ ἀντίχριστος. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη, εἰς ἁπλῆν διάλεκτον, εἰς τὰ κύρια σημεῖα της λέγει τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπευθύνεται κατ' ἀρχὴν «πρὸς τὰς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας», ἤτοι τὰς Ὀρθοδόξους καὶ τὰς αἱρετικάς, τὰς ὁποίας ἀδιακρίτως ὀνομάζει «Ἐκκλησίας Χριστοῦ»! Καὶ μόνον ἀπὸ τὸ «πρὸς» αὐτὸ ἀποκαλύπτεται ὅτι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰσεχώρησεν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ ὅτι ἐδέχθησαν οὗτοι τὴν αἱρετικὴν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς.

2) Λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως φρονεῖ. ὅτι ἡ ἕνωσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὰς αἱρετικὰς δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰς δογματικὰς διαφοράς! Ἀντιθέτως δὲ εἶναι ἐπιβεβλημένη! Ἂν δὲ μερικοὶ ἀντιδράσουν εἰς τὴν ἕνωσιν, τοτὲ εἰς τὴν ἀρχὴ ἡ ἕνωσις θὰ παρουσιασθῇ ὡς ἁπλῆ σχέσις καὶ ἔτσι θὰ παραμερισθοῦν αἱ ἀντιδράσεις ἀπὸ τοὺς «θρησκολήπτους».

3) Ὀνομάζει «ἀδελφὰς καὶ σεβασμίας Ἐκκλησίας», τὰς διαφόρους αἱρέσεις τῆς Δύσεως.

4) Προσδιορίζει τὰς δύο προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἕνωσις μὲ τοὺς αἱρετικούς.

Αὗται εἶναι:

α) Νὰ μὴν βλέπουν οἱ Ὀρθόδοξοι τοὺς αἱρετικοὺς μὲ δυσπιστίαν καὶ δυσφορίαν, ἀλλὰ νὰ βλέπουν αὐτοὺς ὡς εἰλικρινεῖς καὶ νὰ τοὺς ἔχουν ἐμπιστοσύνη....

β) Νὰ ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν αἱρετικῶν, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ θεωρῆται, ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ αἱρετικῶν, ἀλλὰ νὰ δέχωνται τὰς αἱρέσεις ὡς συγγενεῖς (ἀδελφοῦλες) καὶ ὅτι προῆλθον ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ εἶναι σῶμα Χριστοῦ καὶ ἔχουν τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ!!!

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος της ἡ Ἐγκύκλιος αὐτὴ κατονομάζει μὲ ποίας μεθόδους ἢ τρόπους θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπέλθῃ ὑπούλως ἡ ἕνωσις. Μεταφέρομεν εἰς ἁπλῆν πάλιν διάλεκτον:

1) Διά τοῦ συνεορτασμοῦ:

Θά βροῦμε, λέγει, ἕνα καινούργιο ἡμερολόγιο, ὥστε νά ἑορτάζουμε μαζί τάς ἑορτάς. Αὐτό θά εἶναι τό πρῶτο βῆμα διά τήν «Παγχριστιανικήν ἕνωσιν».

2) Διά τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων καί μέ τάς αἱρετικάς Ἐκκλησίας ὡς συμβαίνει καί μέ τάς Ὀρθοδόξους.

3) Διά τῶν θεολογικῶν Σχολῶν.

Θά βοηθήσουν, λέγει, αἱ θεολογικαί σχολαί διότι θά ἐπικοινωνοῦν οἱ Καθηγηταί των μέ τάς «Θεολογικάς σχολάς τῶν αἱρετικῶν» καί θά ἀποστέλλωνται οἱ σπουδασταί μας εἰς τά Πανεπιστήμια τῶν αἱρετικῶν, καί τἀνάπαλιν· θά δεχώμεθα τούς αἱρετικούς διά σπουδάς εἰς τά ἰδικά μας Πανεπιστήμια.

4) Διά τῶν συνεδρίων:

Θά συγκαλῶνται συνέδρια μέ ὀρθοδόξους καί αἱρετικούς, μέ θέματα ὄχι δογματικά. Αἱ διαφοραί εἰς τά θέματα πίστεως, θά ἐξετάζωνται ψυχρά καί ἁπλῶς σάν ἱστορικά γεγονότα, θά σέβεται δέ ἡ μία Ἐκκλησία τῆς ἄλλης τά ἤθη καί ἔθιμα. Θά δίδωμεν ἀμοιβαίως τούς ναούς μας καί τά νεκροταφεῖα εἰς τούς αἱρετικούς καί θά κανονίσουμε νά γίνωνται μικτοί γάμοι, δηλαδή ὀρθόδοξοι μέ αἱρετικούς. Καί θά ἔχωμεν κοινήν κοινωνικήν δρᾶσιν.

Παραθέτομεν τό ἀκριβές κείμενον τῆς ἐν λόγῳ ἐγκυκλίου, ὡς τοῦτο ἐξετυπώθη ὑπό τῶν Πατριαρχικῶν τυπογραφείων:

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς».

(Α' Πέτρ. 1, 22)

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία φρονοῦσα ὅτι ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν καὶ ὅτι τοιαύτη τις προσέγγισις τὰ μάλα ἐστὶν εὐκταία καὶ ἀναγκαία καὶ πολλαχῶς χρήσιμος εἴς τε τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἑκάστης τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ σώματος καὶ εἰς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτὲ, σὺν Θεῷ, καὶ εὐλογημένης ἑνώσεως, ἔκρινε τὸν παρόντα καιρὸν τὰ μάλιστα πρόσφορον πρὸς ἀνακίνησιν καὶ ἀπὸ κοινοῦ μελέτην τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Εἰ γὰρ καὶ ἐν τούτῳ ἐνδέχεται ἵνα προκύψωσι καὶ παρεμβληθῶσιν αἱ ἀπὸ τῶν παλαιῶν προλήψεων καὶ ἕξεων ἢ καὶ ἐξ ἀξιώσεων δυσχέρειαι, αἱ τοσάκις τέως τὸ ἔργον τῆς ἑνώσεως ματαιώσασαι, ὅμως κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, περὶ ἁπλῆς τὸ κατ' ἀρχὰς προκειμένου συναφείας καὶ προσεγγίσεως, αἱ δυσχέρειαι αὗται ἔσονται πάντως ἧττον σπουδαῖαι, ἀγαθῆς δὲ ὑπαρχούσης θελήσεως καὶ διαθέσεως οὔτε δύνανται οὔτε ὀφείλουσι κώλυμα ἀποτελέσαι ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνυπέρβλητον.

Ὅθεν τὸ πρᾶγμα ἡμεῖς γε καὶ κατορθωτὸν καὶ εἴπέρ ποτε εὔκαιρον ἐπὶ τῇ συντελεσθείσῃ νῦν ἐπ' αἰσίοις συμπήξει τῆς Κοινωνίας

τῶν Ἐθνῶν ὑπολαμβάνοντες, προαγόμεθα θαρρούντως ἐκθεῖναι ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις τὰς σκέψεις καὶ τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τὴν προσέγγισιν ταύτην καὶ συνάφειαν ἐννοοῦμεν καὶ δυνατὴν ὑπολαμβάνομεν, μετὰ πόθου ἐκζητοῦντες καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὴν κρίσιν καὶ τὴν γνώμην καὶ τῶν λοιπῶν τῶν τε κατὰ τὴν Ἀνατολὴν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐν τῇ Δύσει καὶ ἁπανταχοῦ σεβασμίων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Νομίζομεν τοίνυν ἡμεῖς, ὅτι δύο τάδε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς τοιαύτης ἐφετῆς καὶ ὠφελίμου προσεγγίσεως συντελέσαι καὶ ταύτην κατεργάσασθαι καὶ ἐκδηλοῦν δύνανται.

Καὶ πρῶτον ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον ὑπολαμβάνομεν τὴν ἄρσιν καὶ ἀπομάκρυνσιν πάσης ἀμοιβαίας δυσπιστίας καὶ δυσφορίας μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, προκαλουμένης ἐκ τῆς παρά τισιν ἐξ αὐτῶν παρατηρουμένης τάσεως εἰς τὸ σαγηνεῦσαι καὶ προσηλυτίσαι ἄλλων ὁμολογιῶν ὀπαδούς. Οὐδεὶς γὰρ ἀγνοεῖ τί καὶ σήμερον συμβαίνει δυστυχῶς πολλαχοῦ, ἐπὶ διασπάσει τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ τῶν ἐν Ἀνατολῇ, νέων οὕτω θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν παρ' αὐτῶν τῶν ὁμοθρήσκων ἐπιφερομένων αὐταῖς, καὶ οἵαν μεγάλην, ἀντὶ τοῦ μηδαμινοῦ ἀποτελέσματος, προκαλεῖ ἀπέχθειαν καὶ ὀξύτητα ἀντιθέσεως ἡ τάσις αὕτη τινῶν εἰς τὸ προσηλυτίζειν καί σαγηνεύειν τοὺς ὀπαδοὺς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν.

Οὕτω δὲ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸ παντὸς ἀποκαθισταμένης μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, νομίζομεν δεύτερον ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ «συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ» (Ἐφεσ. 3, 6). Ὑπὸ τῆς ἀγάπης γὰρ ἐμπνεόμεναι αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι καὶ ταύτην προτάσσουσαι ἐν ταῖς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεσι καὶ ταῖς πρὸς αὐτὰς σχέσεσι, τὴν μὲν διάστασιν ἀντὶ τοῦ ἐπεκτείνειν καὶ αὐξάνειν ὡς οἷόν τε συντομεῦσαι καὶ σμικρῦναι δυνήσονται, διὰ τῆς διεγέρσεως δὲ τακτικοῦ φιλαδέλφου ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς καταστάσεως, τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς εὐεξίας τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, διὰ τῆς σπουδῆς εἰς τὸ παρακο-

λουθεῖν τοῖς παρ' αὐταῖς συμβαίνουσι καὶ ἀκριβέστερον γνωρίζειν τὸ κατ' αὐτὰς καὶ διὰ τῆς προθυμίας εἰς τὸ τείνειν ἑκάστοτε ἀμοιβαίως χεῖρα βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως, πολλὰ τὰ ἀγαθὰ εἰς δόξαν καὶ εἰς ὄφελος ἑαυτῶν τε καὶ τοῦ χριστιανικοῦ σώματος ἐπιτελέσουσι καὶ κατορθώσουσι.

Δύναται δὲ ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφαίνεσθαι καὶ τεκμηριοῦσθαι εἰδικώτερον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἑξῆς: α'.) διὰ τῆς παραδοχῆς ἑνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταὐτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, β'.) διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ἐν αἷς εἴθισται, καὶ ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι, γ'.) διὰ τῆς οἰκειοτέρας συσχετίσεως τῶν ἑκασταχοῦ εὑρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, δ'.) διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καὶ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἑκάστῃ Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων, ε'.) διὰ ἀποστολῆς νέων χάριν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας, ς'.) διὰ τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρὸς ἐξέτασιν ζητημάτων κοινοῦ πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος, ζ'.) διὰ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπὸ τῆς ἕδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς, η'.) διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἠθῶν καὶ ἐθίμων, θ'.) διὰ τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἴκων καὶ κοιμητηρίων διὰ τὰς κηδείας καὶ τὴν ταφὴν τῶν ἐν τῇ ξένῃ ἀποθνησκόντων ὀπαδῶν τῶν ἑτέρων ὁμολογιῶν, ι'.) διὰ τοῦ διακανονισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων, ι'.) διὰ τῆς πρόφρονος τέλος ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῖς παραπλησίοις.

Ἔσται δὲ ἡ ἀνύποπτος καὶ ζωηροτέρα αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας συνάφεια καὶ ἄλλως ὑπὲρ τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος, ὅτι παντοῖοι κίνδυνοι οὐχὶ ἤδη ταύτῃ ἢ ἐκείνῃ τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τῇ ὁλότητι αὐτῶν ἐπαπειλοῦσιν, ὡς

αὐταῖς ταῖς βάσεσι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ αὐτῇ τῇ συστάσει τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς καὶ κοινωνίας ἀντιφερόμενοι. Ὁ γὰρ ἄρτι λήξας φοβερὸς παγκόσμιος πόλεμος, ὡς ἐτεκμηρίωσε πλεῖστα τὰ ἐν τῷ βίῳ τῶν χριστιανικῶν λαῶν νοσηρὰ καὶ ἀπεκάλυψε μεγάλην πολλάκις ἔλλειψιν σεβασμοῦ καὶ πρὸς αὐτὰ ἔτι τὰ στοιχεῖα τοῦ δικαίου καὶ τῆς φιλανθρωπίας, οὕτως ἐδείνωσε μὲν τὰς ὑπαρχούσας, ἠνέῳξε δὲ καὶ ἄλλας νέας πληγὰς πρακτικωτέρας, ὡς εἰπεῖν, φύσεως, καθ' ὧν πολλὴ εἰκότως ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ μέριμνα ἀπὸ μέρους πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ δὲ ὁσημέραι εὐρυτέρας διαστάσεις λαμβάνων ἀλκοολισμός, ἡ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐξωραΐσεως τοῦ βίου καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς θριαμβεύουσα περιττὴ πολυτέλεια, ἡ ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς ἐλευθερίας καὶ χειραφετήσεως τῆς σαρκὸς μόλις συγκαλυπτομένη φιληδονία καὶ ἡδυπάθεια, ἡ ὑπὸ τὸ εὔσημον ὄνομα τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς καλλιεργείας τῶν ὡραίων τεχνῶν ἀκολασταίνουσα ἀσχημοσύνη ἐν τῇ φιλολογίᾳ, τῇ ζωγραφικῇ, τῷ θεάτρῳ ἢ καὶ τῇ μουσικῇ, ἡ θεοποίησις τοῦ πλούτου καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεωδῶν, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπιφόβους καὶ ταῦτα δημιουργοῦντα κινδύνους τῇ συστάσει τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν, εὔκαιρα ἀποτελοῦσι ζητήματα δεκτικὰ καὶ χρήζοντα τῆς ἀπὸ κοινοῦ μελέτης καὶ συνεργασίας τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Οὐδὲ ὀφείλουσι τέλος αἱ τῷ ἁγίῳ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ κομῶσαι Ἐκκλησίαι Αὐτοῦ ἀμνημονεῖν καὶ ἀμελεῖν ἐπὶ πλέον τῆς περὶ ἀγάπης μεγάλης καὶ καινῆς ἐντολῆς Αὐτοῦ καὶ ὑστερῆσαι σήμερον θλιβερῶς τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, αἵτινες τὸ πνεῦμα ἀκριβῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς διδασκαλίας ἐφαρμόζουσαι τοῦ Χριστοῦ, συνέπηξαν ἤδη ἐπ' αἰσίοις τὴν Κοινωνίαν λεγομένην τῶν Ἐθνῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου καὶ καλλιέργειαν τῆς ἀγάπης καὶ συμπνοίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν.

Διὰ ταῦτα πάντα, ἡμεῖς τε ποθοῦντες καὶ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας συμμεριζομένας νομίζοντες τὴν σκέψιν καὶ γνώμην ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συμπήξεως τοιαύτης τινὸς τοὐλάχιστον τὸ κατ' ἀρχὰς συναφείας καὶ κοινωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, παρακαλοῦμεν ὅπως προφρόνως δηλωθῇ ἡμῖν ἀπαντητικῶς ὑφ' ἑκάστης ἡ κρίσις καὶ γνώμη αὐτῆς, ἵνα οὕτω, καθορι-

ζομένου ἀπὸ κοινῆς συγκαταθέσεως καὶ ἀποφάσεως τοῦ πράγματος, χωρήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ οὕτως «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἑκάστου μέρους, τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ.» (Ἐφεσ. 4, 15).

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ σωτηρίου ἔτους.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Κωνσταντινουπόλεως † Μητροπολίτης Προύσης **Δωρόθεος**

† Ὁ Μητροπολίτης Καισαρείας **Νικόλαος**
† Ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου **Κωνσταντῖνος**
† Ὁ Μητροπολίτης Ἀμασείας **Γερμανὸς**
† Ὁ Μητροπολίτης Πισσιδείας **Γεράσιμος**
† Ὁ Μητροπολίτης Ἀγκύρας **Γερβάσιος**
† Ὁ Μητροπολίτης Αἴνου **Ἰωακεὶμ**
† Ὁ Μητροπολίτης Βιζύης **Ἄνθιμος**
† Ὁ Μητροπολίτης Σηλυβρίας **Εὐγένιος**
† Ὁ Μητροπολίτης Σαράντα Ἐκκλησιῶν **Ἀγαθάγγελος**
† Ὁ Μητροπολίτης Τυρολόης καὶ Σερεντίου **Χρυσόστομος**
† Ὁ Μητροπολίτης Δαρδανελλίων καὶ Λαμψάκου **Εἰρηναῖος**

«Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη μετὰ καλαισθησίας εἰς ἀντίτυπα πολλὰ ἐκτυπουμένη, καὶ εἰς τέσσαρας γλώσσας, Ἑλληνικήν, Γαλλικήν, Ἀγγλικὴν καὶ Ρωσικήν, ἀποσταλήσεται τοῖς Προέδροις καὶ Ἀρχηγοῖς τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, διανεμηθησομένη καὶ εἴς τινα τῶν ἐπισήμων κέντρων καὶ σωματείων, ὅσα δύνανται νὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον ποθητὸν σκοπόν».

Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὁ ἐρευνητὴς κ. Παρασκευαΐδης ἐθελοτυφλῶν ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν Οἰκουμενισμόν!!! Ἀσφαλῶς ὑποτιμᾷ καὶ δὲν σέβεται οὐδένα ὁ κ. Παρασκευαΐδης, διότι τὸ ὀλιγώτερον τὸ ὁποῖον προκύπτει ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ἐπίσημον κείμενον εἶναι ὅτι ὁ **Νεοημερολογιτισμὸς** εἶναι **Οἰκουμενισμός**.

Β΄ ΠΩΣ ΕΙΔΟΝ ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ 1920

Ὁ προωθητὴς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων, ἀρχηγὸς τῆς «Σουηδικῆς Ἐκκλησίας», «Ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλας Νάθαν Σόηδερμπολ, δηλοῖ:

«Ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶχε ποτὲ μεγαλυτέραν ἀποστολὴν κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν» ἐπιλέγει! «Ἡμῶν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωηρῶς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τῆς ἑνώσεως, ὅστις ἐνέπνευσε τὴν μεγάλην Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἣν οὗτος ἀπέλυσε κατὰ τὸ 1920 πρὸς ὅλους τοὺς πιστούς». (Βλ. «Ν.Οἰ.» σελ. 35).

Καὶ σύγχρονος ἐπίσημος Προτεστάντης συγγραφεύς, παρατηρεῖ διὰ τὴν Ἐγκύκλιον ταύτην:

«Ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην (περὶ τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας), ἡ περίφημος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, **ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀποφασιστικὴ** διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς δὲ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ **μίαν ἄλλην ἀντίληψιν τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ** προβλήματος: ἐκείνην ἀκριβῶς, ἡ ὁποία κατέστησε δυνατὴν τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Βεβαίως, αἱ δύο αὐταὶ ἐκκλησιολογικαὶ ἀντιλήψεις συνυπάρχουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύουσαι οὕτω εἰς αὐτὴν πλείονα τοῦ ἑνὸς ρεύματα. Ὡς ἐκ τούτου καλοῦνται (οἱ αἱρετικοὶ) νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα κατανοήσεως διὰ τὰς παρατηρουμένας αὐτὰς ἀντινομίας εἰς τὰς θέσεις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας ἔναντι τῶν ἑτεροδόξων».

Εἶναι ἄπειρα τὰ ἐγκώμια τῶν αἱρετικῶν καὶ «Ὀρθοδόξων» Οἰκουμενιστῶν, διὰ τὴν ἐν λόγῳ Ἐγκύκλιον.

Ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρωμεν χαρακτηριστικῶς, δήλωσιν τοῦ μεγάλου Οἰκουμενιστοῦ, τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Θυατείρων Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, ὁ ὁποῖος λέγει:

«Ἡ Ὀρθοδοξία ἐξῆλθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καὶ ἐδημιούργησε σχέσεις καὶ ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφήμου Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως

καὶ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅλη ἡ οἰκουμενιστικὴ καὶ εἰρηνιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας». (Βλ. «Ν.Οἰ.», σελ. 36).

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Μελ. Μεταξάκης καὶ Χρυσόστ. Παπαδόπουλος, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον ἀντιστοίχως εἰς τοὺς θρόνους τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς Οἰκουμενισταί, τὰ αὐτὰ εἶπον ἀμφότεροι εἰς τοὺς ἐνθρονιστηρίους λόγους των. Εἰς ἐπίσημον προτεσταντικὸν κείμενον ἀναφέρεται:

«Ἡ Α. Παναγιότης ἐπανειλημμένως καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτῆς λόγον ὑπεσχέθη νὰ συμβάλληται εἰς τὴν ἕνωσιν μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, Παλαιοκαθολικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας...».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, φανερῶν καὶ αὐτὸς ποίων ἐγίνετο «ἀρχιεπίσκοπος» καὶ τίνων ἐνεργείαις ἔγινεν ἡ ἀναρρίχησίς του, ὧν καὶ τὰ σχέδια προώθει, ἤδη εἰς τὸν «ἐνθρονιστήριον λόγον» του διεκήρυσσε :

«Δέον νὰ συγχρονισθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας φαίνεται σήμερον ἀπομεμακρυσμένη... Ζητοῦντες δὲ τὴν ἕνωσιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν κοινοτήτων μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον, πρὸ παντὸς νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγματικὴν ἑνότητα καὶ ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν καὶ συναντίληψιν τῶν δογματικῶς συνηνωμένων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τὸν συντονισμὸ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν καθορισμὸν κοινῆς βάσεως τῶν σχέσεων πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ χριστιανικὰς κοινότητας... Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἶναι ἀναγκαία προϋπόθεσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἕνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἕνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἄλλως τε, δύναται νὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελείαν ἕνωσιν τὴν πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομένην...» (Αὐτόθι σ. 60).

Τέλος, τὸ 1919, ὁ Σελευκείας Ἄνθιμος, (μετέπειτα Θυατείρων), εἰς σχετικὴν ἔκθεσιν ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ὁποίαν συμμετεῖχεν, διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, εἶπεν:

«Ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου προτείνει ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς οὐδένα κανονικὸν λόγον προσκρούει, ἀποτελεῖ δὲ μάλιστα τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν... Φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται πλέον, κατ' αὐτόν. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίληψιν διαφωνεῖ ὁ Μητροπολίτης πρ. Καισαρείας...».

Ἰδοὺ διατί οἱ Γ.Ο.Χ. ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιόν! Διότι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι Οἰκουμενισμός, εἶναι αἵρεσις, εἶναι συνεχὲς ἀδίκημα κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον συνεχῶς κλιμακώνεται. Ὑπηρέτης δουλικῶς αὐτοῦ τοῦ σατανικοῦ κατασκευάσματος ἀνεδείχθη μὲ τὴν ψευδοδιατριβήν του ὁ κ. Παρασκευαΐδης καὶ οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐνέκριναν.

'Αλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι σατανικὸν κατασκεύασμα καὶ ἐπεβλήθη διὰ τὸν Οἰκουμενισμόν.

Ἕτερον σημαντικώτατον κείμενον εἶναι τὰ Πρακτικὰ καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ δαιμονιώδους ληστρικοῦ συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆς 10ης Μαΐου τοῦ 1923, ὑπὸ τὸν μασῶνον καὶ αἱρεσιάρχην Μελέτιον Μεταξάκην.

Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ συνεδρίου καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν Πρακτικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεών του, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 3.2.1923 ὑπ' ἀριθ. 872 ἐγγράφου τοῦ Μελετίου Μεταξάκη. Εἰς αὐτὸ ἀνακοινώνει τὴν σύγκλησιν τοῦ συνεδρίου καὶ τονίζει ὅτι κύριον θέμα αὐτοῦ εἶναι τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται νὰ εἰσαχθῇ «πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τῷ ὀνόματι Κυρίου ἑορταζόντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν Γέννησιν αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασιν». Ἡ παγχριστιανικὴ ἑνότης (= παναιρετικὴ ἑνότης) λοιπὸν ἐνδιαφέρει καὶ τίποτε ἄλλο! Ἀλλὰ ἂς παρακολουθήσωμεν αὐτὸ τὸ συνέδριον.

Γ΄ ΤΟ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ» ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

(10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923)

Τὸ Πανορθόδοξον δῆθεν Συνέδριον τοῦ 1923, ἤρξατο τὰς ἐργασίας του τὴν 10ην Μαΐου, πλὴν ὅμως δὲν προσῆλθον ἀντιπρόσωποι ἐξ οὐδεμιᾶς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀπουσίαζον χαρακτηριστικῶς (ἐκ τοῦ Συνεδρίου) τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, γεγονὸς ὅπερ ἐκ τῶν προτέρων καταδικάζει τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον νὰ παραμείνῃ, ἐφ' ὅσον συνέχισεν τὰς ἐργασίας του, ὡς ἕν παράνομον καὶ ληστρικὸν συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἐπείγεται νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ἄλλας καινοτομίας πλὴν τῆς Ἡμερολογιακῆς.

Πρὸ τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἐν πανικῷ ὁ Πατριάρχης Μελέτιος, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2001 τηλεγραφήματός του πρὸς τὸν Ἀθηνῶν, ἀναφέρει τὴν κατάστασιν καὶ τὴν ἀπόφασίν του, περὶ ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν του νὰ προσέλθουν καὶ αἱ ἄλλαι τρεῖς Ἐκκλησίαι: Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λαβοῦσα γνῶσιν τοῦ ὡς ἄνω τηλεγραφήματος ἀποφασίζει «ν' ἀναθέσῃ τῷ Ἀθηνῶν Χρυσοστόμῳ, ἵνα ἐνεργήσῃ παρὰ τῇ Κυβερνήσει, ὅπως συντελέσῃ αὕτη, ἵνα καὶ τὰ τρία Πατριαρχεῖα μετάσχωσι τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ἀφοῦ τὸ ζήτημα τῆς διευθετήσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐπείγει καὶ ἡ ἀποχὴ αὐτῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ αὐτήν»' (Θεοκλήτου Στράγκα Ἱστορία Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, Τόμος Β΄, σελ. 1145, Ἀθῆναι 1970).

Παρὰ ταῦτα ὅμως, τὴν 10ην Μαΐου ἡμέραν Πέμπτην, ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου.

Παρόντες ἦσαν: Ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου Καλλίνικος καὶ ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης κ. Βασίλειος Ἀντωνιάδης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κισνοβίου καὶ Χοτίνης Ἀναστάσιος, μετὰ τοῦ παρεπιδημοῦντος εἰς Κων)πολιν Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεωτίδων Νήσων καὶ Βορείου Ἀμερικῆς Ἀλεξάνδρου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας.

Ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου καὶ Παραθαλασσίας Γαβριὴλ μετὰ τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῆς Μηχανικῆς ἐν τῷ Παν)μίῳ Βελιγραδίου Δρος Μιλούτιν Μιλάνκοβιτς, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας.

Ὁ Μητροπολίτης Νικαίας κ. Βασίλειος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου.

Ὁ Μητροπολίτης Δυρραχίου κ. Ἰάκωβος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Παν)τος Ἀρχιμ. Ἰούλιος Σκριμπὰν μετὰ τοῦ Γερουσιαστοῦ κ. Πέτρου Δραγίτς, ὡς τεχνικοῦ Συμβούλου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας.

Καθήκοντα Γραμματέως ἐτέλει ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γερμανός.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω 6 Μητροπολιτῶν οἱ 4 ἦσαν Μασῶνοι! ἤτοι ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος, ὁ Νικαίας Βασίλειος καὶ ὁ Δυρραχίου Ἰάκωβος.

Ἑπομένως, πρόκειται περὶ συνεδρίου παρανόμων καὶ δούλων τῆς Ἑβραιομασωνίας. Αὐτὸ ὅμως τὸ Συνέδριον ἀπεφάσισε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὴν «Παγχριστιανικὴν ἑνότητα» (= Παναιρετικὴν ἑνότητα).

Ἂς μὴ διερωτῶνται, λοιπόν, οἱ εὐλαβεῖς νεοημερολογῖται, διατί ἔφθασεν ὁ Νεοημερολογιτισμός σήμερον εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἀλλὰ ἂς ἴδουν ποῖοι τούς ὡδήγησαν μέχρις ἐδῶ, καὶ ποῖοι τούς κρατοῦν εἰς τὸ σκότος.

Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι εἰς τὴν ἐναρκτήριον προσφώνησίν του ὁ Μελέτιος Μεταξάκης θρασύτατα εἶπεν διὰ τὸ θέμα τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου:

«Τὴν ἑνότητα διατηρηθεῖσαν ἐπὶ δεκατρεῖς συναπτοὺς αἰῶνας διέσπασεν ἀπὸ τριῶν καὶ ἡμίσεως αἰώνων ἡ μονομερὴς ἀπόφασις τοῦ Ἀρχηγοῦ μιᾶς μεγάλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Πιστεύομεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν τοὐλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ» (19).

Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι μετὰ τὸν Οἰκουμενικὸν τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Μητροπολίτης Δυρραχίου, ὅστις προκατολαβὼν τὸ Συνέδριον διὰ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἰσηγεῖτο τὴν ἀλλαγήν, καταθέτει καὶ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, μεθ' ὃ πάλιν ὁ Πατριάρχης λαμβάνει τὸν λόγον καὶ ἀποφαίνεται μετ' ἄκρας ἱκανοποιήσεως:

«Ἰδοὺ μία πρότασις συγκεκριμένη. Ὑπάρχει ἄλλη τις;» (Πρακτικὰ καὶ ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κων)πόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου 10 Μαΐου — 8 Ἰουνίου 1923, ἐν Κων)πόλει 1923, σελ. 17, 18).

Κατόπιν λαβὼν τὸν λόγον ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου Γαβριὴλ (μὴ μασῶνος), ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπεν:

«... Δὲν κηρύσσομαι ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν θὰ ἦτο ἄνευ ἐπιρροῆς καὶ ζημιῶν καὶ διὰ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν ἡμετέρων Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ καθόλου διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ὀρθοδοξίας». (Αὐτόθι σελ. 19).

Ἀκολούθως ὁ Μελέτιος προκαταλαμβάνων τούς συνέδρους του, ἐνῷ οὐδεὶς ἀκόμη εἶχεν ὁμιλήσει εἰ μὴ μόνον ὁ Δυρραχίου, λέγει ὅτι πρόκειται περὶ διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ ἐπάγεται:

«Πάντες μένουν σύμφωνοι εἰς τὴν ἄρσιν τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν καὶ διότι ἡ διαφορὰ αὕτη ἐπιστημονικῶς εἶναι λελανθασμένη καὶ διότι πρέπει νὰ ἐπέλθῃ συμφωνία τοῦ θρησκευτικοῦ βίου τῶν χριστιανῶν μὲ τὸν κοσμικὸν βίον αὐτῶν». (Αὐτόθι σελ. 20).

Συνεχίζων ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ἀποκαλύπτει τὸν κρυφὸν Οἰκουμενιστικὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου, ὅστις εἶναι εἷς καὶ μόνος, ἡ προσέγγισις πρὸς τὴν Δύσιν. Ἐρωτᾷ λοιπὸν τούς συνέδρους:

---

(19) Περὶ τούτου ἔγραφε σχετικῶς καὶ ὁ προαναφερθεὶς Εἰρηναῖος:
«Κόπτεται ὁ κὺρ Μεταξάκης ἔν τινι τῶν εἰσηγήσεων αὐτοῦ ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ, διότι ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' διὰ τῆς παρατόλμου καινοτομίας τῆς ὑπ' αὐτοῦ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διέσπασε τὴν ἑνότητα ἐν τῷ ἑορτολογίῳ καὶ ἤνοιξε τὸ χάσμα τὸ διαχωρίζον ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας· ζητεῖ δὲ παραδόξως διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς Παπικῆς καινοτομίας, ὅπως γεφυρώσῃ τὸ διανοιχθὲν ὑπὸ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου χάσμα!».
Δηλαδή, ἀντίστροφα τὰ πράγματα! Ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ παρανομήσας διὰ νὰ γίνῃ ἑνότης, νὰ παρανομοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι, διά... ἑνότητα ἐν παρανομίᾳ! Καὶ ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸν ἐπερίμενεν ἡ οἰκουμένη νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα!...

«... Ἐκτιμᾶται (ἄραγε) ἰδιαζόντως ὁ σκοπὸς ὅπως ἐπιτύχωμεν τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν ὑφ' ὅλου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου τῶν δύο μεγάλων αὐτοῦ ἑορτῶν: τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν εὑρισκομένης, καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κινητῶν ἑορτῶν τεθειμένης, καὶ μόνον τονίζεται νὰ μὴ ἀποδεχθῶμεν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ὡς ἀποδειχθὲν καὶ τοῦτο λελανθασμένον». (Αὐτόθι σελ. 21).

Ἤτοι προέχει, λέγει ὁ Μελέτιος, ὁ συνεορτασμός μας μεθ' ὅλων τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι αὐτοὶ καὶ δὲν πειράζει ἂς μὴν εἶναι τέλειον καὶ τὸ Γρηγοριανόν.

Σκοπός μας κυρίως, εἶναι ὁ συνεορτασμὸς μετὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ χωρισμὸς ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων.

Συνεχίζων, δὲ λέγει ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς αὐτὴν τὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ νὰ συνεργασθῇ μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ Ρωμαϊκῆς (Παπικῆς), διὰ νὰ ἐξεύρουν ἀπὸ κοινοῦ τελειότερον ἡμερολόγιον. (Αὐτόθι σελ. 22).

Ἰδοὺ ποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ χρόνους καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ ποῖοι ἀγωνίζονται διὰ τὴν Ἁγίαν Παράδοσιν καὶ ἀκρίβειαν τῆς πίστεως.

Ἐκ τῶν ὅσων ἐλέχθησαν κατὰ τὴν δευτέραν συνεδρίαν τῆς 11 Μαΐου 1923, ἀναφέρομεν μόνον μερικὰ τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουν τὸ οἰκουμενιστικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον πρυτανεύει εἰς τὸ διαβόητον Συνέδριον. Ἐν προκειμένῳ καὶ ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου εἶναι χαρακτηριστικός:

«Θεωρῶ ἀναγκαῖον ὅπως γένηται σκέψις καὶ περὶ συσφίγξεως τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν καὶ τὴν τῶν παλαιοκαθολικῶν». (σελ. 24).

Καὶ ὁ Μητροπολίτης Νικαίας:

«Εἰσηγοῦμαι ὅπως ὑπὸ τῆς Πανορθοδόξου Ἐπιτροπῆς γένηται σκέψις καὶ Περὶ Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς (Παπικῆς). (Αὐτόθι σελ. 29).

Καὶ ὁ καθηγητὴς Β. Ἀντωνιάδης:

«Καλὸν θὰ ἦτο ὅπως ἀποστέλλωνται ἑκατέρωθεν παρὰ τῶν διαφόρων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἵνα κατόπιν οὗτοι χρησιμεύωσιν ὡς κατάλληλα ὄργανα συσφίγξεως τῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν σχέσεων». (Σελὶς 31).

Κατὰ τὴν Γ΄ συνεδρίαν τοῦ λεγομένου Πανορθοδόξου Συνεδρίου τῆς 18.5.1923 ἐλέχθησαν καὶ τὰ ἑξῆς ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβει νὰ ἐξετάσῃ τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως.

Αὐτὴ ἀφοῦ ἀπεφάνθη ὅτι δὲν παρουσιάζεται οὐδὲν πρόβλημα ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως συνεχίζει:

«Ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἀνάγκη προσαρμογῆς πρὸς τὸ νέον ἡμερολογιακὸν καθεστὼς παρουσιάζεται καὶ διὰ τὸ Πασχάλιον. Πᾶσα Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ὁδηγουμένη, πρέπει διὰ τῶν σκέψεων καὶ τῶν πράξεων αὐτῆς νὰ τείνῃ εἰς τὴν προσέγγισιν καὶ τὴν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν».

Ἡ προσέγγισις λοιπὸν καὶ ἡ ἕνωσις ὅλων τῶν ὀνομαζομένων χριστιανῶν ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου καὶ ὄχι πλέον ἡ πίστις, τὸ Δόγμα, ἡ Παράδοσις, μάλιστα αὐτὰ κατεκρίθησαν ὡς δῆθεν «ἀ π ο μ ο ν ῶ ν ο ν τ α κ α ὶ ν ε κ ρ ῶ ν ο ν τ α τ ὴ ν Ἐ κ κ λ η σ ί α ν»! (Αὐτόθι σελ. 56). Καὶ κορυφοῦται τὸ Οἰκουμενιστικὸν Πνεῦμα τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν τῆς ἰδίας ἐπιτροπῆς:

«Ἄλλος ἐπὶ πλέον λόγος πρὸς ἄμεσον προσαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶναι ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις, ἣν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀδιάστου πρωτοβουλίας ταύτης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας προσέγγισις τῶν δύο Χριστιανικῶν Κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν.

Δυστυχῶς τὸ λεγόμενον Πανορθόδοξον Συνέδριον, θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἱστορίαν ὡς ἕνα ληστρικὸν Συνέδριον κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τυφλὸν ὄργανον τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἰκουμενιστικῶς ὁμιλῶν ὁ Μεταξάκης ἐν αὐτῷ ἔλεγεν: «Τώρα πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν ἐξεύρεσιν νέου ἡμερολογίου καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὡς μέλη τῆς π α γ χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ῆ ς ἀ δ ε λ φ ό τ η τ ο ς».

Ὁ Ἀγγλικανὸς «ἐπίσκοπος» Ὀξφόρδης CORE, «Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν», ταξιδεύων εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας, «τυχαίως» δὲ εὑρεθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν γινομένου τοῦ «συνεδρίου», ἐζήτησε νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτό, γενομένης εὐμενῶς δεκτῆς τῆς ἐπιθυμίας του ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη. Προσελθὼν εἰς τὴν Ε΄ συνεδρίαν (23 Μαΐου 1923), «καταλαμβάνει θέσιν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατριάρχου». Εἰς διαλογικὴν συζήτησιν Πατριάρχου καὶ Ἀγγλικανοῦ ἐνώπιον τοῦ «Πανορθοδόξου συνεδρίου», ἐλέχθησαν σὺν ἄλλοις καὶ ταῦτα:

— Πατριάρχης: Μεταξὺ τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν, ἔχομεν καταγράψει καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἕνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζομεν τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὅτι ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὴν ἕνωσιν καὶ ὅτι ἐργάζεται ἀνενδότως δι᾽ αὐτό, θὰ χαρῇ δὲ ἀναμφιβόλως πληροφορουμένη ἐπὶ συνεδρίας τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, ὅτι ὁ πόθος τῆς ἑνώσεως καὶ ἡ πίστις εἰς τὸ δυνατὸν αὐτῆς ἐν μέλλοντι προσεχεῖ ηὔξησε σημαντικῶς εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

—Ὁ Ἀγγλικανός: Δι᾽ ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει θὰ ἦτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαρίστησις νὰ εὑρεθῶμεν εἰς θέσιν, ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἑορτὰς τῆς Γεννήσεως, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐγένετό τι τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσε χαρᾶς τὴν καρδίαν μου. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀποτελεῖ ἓν βῆμα πρὸς τὴν ἕνωσιν· τὸ δεύτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἑορτῶν. Θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐπιτευχθῇ μία διαρρύθμισις ἡμερολογιακὴ τοιαύτη, ἡ ὁποία νὰ συντελέσῃ ὥστε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ συνεορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἅγιον Πάσχα.

— Πατριάρχης: Θὰ παρακαλέσω τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ δεχθῶμεν τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξευρίσκετο ὑπὸ τῆς Δύσεως...».

Ὑπάρχει ὅμοιον προηγούμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, συνεδριαζόντων Ὀρθοδόξων, νὰ προσέρχεται καὶ γίνεται δεκτὸς μετ᾽ εὐμενείας

καὶ τιμῶν ὁ φοβερὸς καὶ ὕπουλος αἱρετικὸς καὶ νὰ κάμνῃ καὶ εἰσηγήσεις καὶ ὑποδείξεις καὶ νὰ τοῦ δίνεται ἡ βεβαίωσις ὅτι προθύμως θὰ γίνῃ κατὰ τὰ θελήματα ἐκείνων;

Συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ «συνεδρίου», ὅτι τὸ ἐπιζητούμενον ἦτο ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμὸς τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων καὶ ἐννοεῖ μὲ τοῦτο καὶ ὅλα τὰ ἀθροίσματα τῶν δυσσεβῶν αἱρετικῶν, χάριν τῶν ὁποίων ἐγένετο. Ἰδού:

«Ὁ ταυτόχρονος παρὰ πάντων, εἰ δυνατόν, τῶν χριστιανῶν συνεορτασμὸς τῶν μεγάλων καὶ κοσμοσωτηρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων».

«Ἡ ἀνάγκη τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν, τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν τονίζεται ἰδιαιτέρως καὶ ἐν τῇ πρὸς τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας προσκλήσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν παροῦσαν Διορθόδοξον Ἐπιτροπήν. Ὁ ταυτόχρονος ἑορτασμὸς θὰ ἄρῃ τὰς ὑλικὰς ζημίας τοῦ λαοῦ, αἵτινες προκύπτουσι νῦν ἐκ τοῦ διπλοῦ ἑορτασμοῦ καὶ τῆς διπλῆς ἀργίας ἐν πολλαῖς χώραις ὅπου εἶναι μικτὸς ὁ χριστιανικὸς πληθυσμός».

Ἄλλος ἐπὶ πλέον λόγος πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶναι «ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις ἣν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀβιάστου πρωτοβουλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας προσέγγισις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν...».

«Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον διεκήρυξε τὴν ἀλληλεγγύην τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ γενικωτέρῳ ζητήματι τῆς ἀποκτήσεως ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἑνὸς κοινοῦ ἡμερολογίου».

«Διὰ τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀποκοπῆς τῶν 13 ἡμερῶν ἀποκαθίσταται ἡ χρονικὴ ἑνότης, ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν Χριστουγέννων»!

«Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Πανορθοδόξου Ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἑνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ».

«Τὸ κορύφωμα πάντων τῶν ἀγαθῶν θὰ εἶναι ἡ κοινὴ πάντων τῶν εἰς τὸν Κύριον πιστευόντων ὁμοφροσύνη καὶ ἀδελφικὴ ἕνωσις...».

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὁ λόγιος Μοναχὸς π. Παῦλος ὁ Κύπριος, παρατηρεῖ πάλιν εἰς τὸ βιβλίον του «Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμός».

Κατὰ πόσον ἦτο χριστιανικὸν ὀρθόδοξον αὐτὸ τὸ «συνέδριον» τῆς ἀνομίας, καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς «ἀποφάσεις» τὰς ὁποίας ἐξήνεγκε, δι' ὧν οἱ αἰώνιοι θεσμοὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καταπατοῦνται καὶ καταργοῦνται μὲ ἀσέβειαν καὶ ἀναισχυντίαν πρωτοφανῆ. Πλὴν τῆς περὶ ἡμερολογίου, καθ' ἣν «Ἀπηλείφθησαν αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου», ἀπεφάσισε καὶ ταῦτα:

Τὴν ἀποδοχὴν τυχὸν ἄλλου μεταγενεστέρου ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον «ἤθελον ἀποδεχθῇ ἅπασαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι».

Νὰ συμφωνήσουν «ἐν ᾗ περιπτώσει αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι συμφωνήσωσιν εἰς τὴν ἀποδοχὴν νέου ἡμερολογίου ἀπαιτοῦντος τὴν διακοπὴν τῆς συνεχείας τῆς ἑβδομάδος».

Ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ἐπήρχετο κοινὴ συγκατάθεσις τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι πρόθυμοι νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ τῆς μονιμοποιήσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα.

Θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἐπιτρεπόμενον τὸν γάμον τῶν ἱερέων καὶ διακόνων μετὰ τὴν χειροτονίαν.

Θεωρεῖ ἐπιτρεπόμενον τὸν δεύτερον γάμον εἰς τοὺς συνεπείᾳ θανάτου χηρεύσαντας ἱερεῖς καὶ διακόνους.

Ὁρίζει κατώτατον ἔτος ἡλικίας διὰ τὴν χειροτονίαν διακόνου τὸ 21ον, πρεσβυτέρου τὸ 24ον, ἐπισκόπου τὸ 30όν.

«Ὅπως κείρηται ἡ κόμη τῶν κληρικῶν καὶ ὅπως ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξωτερικὴ περιβολὴ αὐτῶν, μὴ ἀπομακρυνομένη τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐνδυμασίας τῶν λαϊκῶν, τηρῇ ἀπαρεγκλίτως τὰς περὶ χρωμάτων καὶ πολυτελείας ἀρχαίας κανονικὰς διατάξεις.

«Ἡ μοναχικὴ εὐχὴ συνισταμένη εἰς τὸ μικρὸν καὶ μέγα σχῆμα θεωρεῖται ὑποχρεωτικῶς τηρητέα ἰσοβίως, ἐφ' ὅσον ἐδόθη οὐχὶ ἐνωρίτερον τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας».

«Ἐπαφίεται εἰς τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ὅπως ρυθμίζωσιν ἑκάστοτε τὸν χρόνον τοῦ μετ' ἀργίας ἑορτασμοῦ τῶν ἐν μέσῳ τῆς ἑβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν τῶν ἁγίων».

Τὴν κατάργησιν τῶν νηστειῶν καὶ τὴν «οἰκονόμησιν» τούτων ὡς βούλεται ἕκαστος ἐπίσκοπος.

Ἐτέθησαν ἀκόμη καὶ θέματα περὶ περιορισμοῦ τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου, περὶ συντομεύσεως τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, περὶ μεταθέσεως εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν καὶ ἄλλα.

Ἐνῷ δὲ ἔφασκεν ὁ Μεταξάκης, ὅτι:

«Πρέπει νὰ λεχθῇ σαφῶς' ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεχροτημένοι εἰς Σύνοδον, ἧς αἱ ἀποφάσεις θὰ ἠξίουν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς κανονικαὶ διατάξεις» καὶ ὅτι «Αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις δὲν εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκτελεσταί, ἀλλ' ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς ἐγκρίσεως τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν ἐπὶ μέρους Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν», ἐν τούτοις κατὰ τὴν λῆψιν ἑκάστης «ἀποφάσεως» ἐλέγετο ὅτι «Τὸ μέτρον τοῦτο λογίζεται κανονικῶς ἔγκυρον μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, ἥτινι μόνῃ ἀπόκειται ὅπως περιβάλῃ τὴν διάταξιν ταύτην διὰ κύρους καθολικοῦ».

Τὰς τοιαύτας «ἀποφάσεις» καὶ τὸν τρόπον ἐκτελέσεώς των ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, ὁ Ἀχρίδος Νικόλαος, εἰς τὴν λεγομένην «Προσύνοδον» ἐν Βατοπεδίῳ Ἁγίου Ὄρους (8—23 Ἰουνίου 1930) ἔλεγεν:

«Ἔχοντες πικρὰν τὴν πεῖραν ἐξ ἄλλης συσκέψεως, ἀναγκαζόμεθα νὰ εἴμεθα ὠμῶς εἰλικρινεῖς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, καίπερ μὴ γενόμεναι ἀποδεκταί, ἐθεωρήθησαν ὡς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τοῦτο ἐδημιούργησεν εἶδός τι σχίσματος. Μήπως ἡ παροῦσα συνέλευσις ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ Πανορθόδοξον συνέδριον Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τοῦ ὁποίου προῆλθον αἱ τοῖς πᾶσι γνωσταὶ ἀνωμαλίαι; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὰς ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου ἐκείνου τιθεμένας εἰς πρᾶξιν καὶ ἐφαρμογήν».

Τὸ γελοῖον δέ, καὶ ἀναιδέστατον τοῦ Μεταξάκη κορυφώνεται εἰς τὴν κατωτέρω διατύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου:

«Ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνέκρινε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως!... Αἱ λοιπαί, πρὸς τὰς ὁποίας καὶ ἀνεκοινώθησαν αἱ ἀποφάσεις, ἢ δὲν ἀπήντησαν εἰσέτι, ἢ ἀπαντήσασαι εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν θεωροῦσι τὸν χρόνον τοῦτον ἐκεῖνον κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογὴν αἱ ἀποφάσεις αὗται».

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ λήξει προσφωνήσεις, ὁ Νικαίας Βασίλειος, μέγας καὶ φανατικὸς μασῶνος καὶ νεωτεριστής, ἀπευθύνεται ὡς ἑξῆς: «Παναγιώτατε Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, τ ι μ ι ώ τ α τ ο ι Ἑ τ α ῖ ρ ο ι...». Προσφώνησις ἥκιστα Ὀρθόδοξος, μᾶλλον δὲ μασωνική, ἀφοῦ μασῶνοι ἦσαν οἱ συγκροτοῦντες αὐτὸ τὸ «συνέδριον».

Ἰδοὺ ποίων τὰς ἀποφάσεις ἐκτελοῦν καὶ συνεχίζουν καὶ εἰς ποίους οὐραγοῦν οἱ Νεοημερολογῖται. (Παύλου Μοναχοῦ, «Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμὸς», σελ. 79).

Δ΄ Η ΒΔΕΛΥΡΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Τὸ Συνέδριον τῶν παρανόμων ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μελετίου Μεταξάκη βαδίζον τὴν ὁδὸν τῆς προδοσίας, τὴν ὁποίαν ὑπηγόρευεν καὶ ἐνεθάρρυνεν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος διὰ τοῦ πορίσματός του καὶ τὸ ὁποῖον ἀνεκοίνωσεν ὁ Δυρραχίου Ἰάκωβος ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐκινήθη μὲ ἐξαιρετικὴν ἄνεσιν εἰς ὅλας τὰς βλασφήμους οἰκουμενιστικάς του θέσεις.

Ἡ ἀπουσία τῶν τριῶν μεγάλων Πατριαρχείων δὲν τοὺς ἠμπόδισεν νὰ ὀνομάσουν τὴν προδοτικήν των συναγωγὴν «Πανορθόδοξον Συνέδριον», ἐνῷ τῇ οὐσίᾳ ὑπῆρξεν Κακόδοξον καὶ ληστρικὸν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τὴν 5ην Ἰουνίου 1923 προέβη εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεώς του, φέρον οὕτω εἰς πέρας τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν παρὰ τοῦ νεογεννήτου τέρατος, τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ βδελυρὰ ἀπόφασις διετυπώθη ὡς ἑξῆς:

«Α΄. Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξον Συνέδριον συνελθὸν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Μελετίου τοῦ Δ΄ ἀναγνωρίσαν ὅτι ἡ ἄρσις τῆς μεταξὺ Θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἡμερολογίου διαφορᾶς εἶναι ἀνάγκη ἀναπόφευκτος καὶ ὅτι οὐδὲν κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου κατὰ τὰ δεδομένα τῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης, ὁμοφώνως ἀποφασίζει τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ὡς ἑξῆς:

1) Ἀπαλείφονται αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου κ.λ.π.».

Ἰδοὺ ἀπόφασις Πανορθοδόξου Συνεδρίου(!). Οὐδὲν κανονικὸν πρόβλημα, οὐδὲν θέμα Παραδόσεως, οὐδεμία δέσμευσις, ἀφοῦ ἐπρυτάνευσεν ἡ ἀρχὴ τῆς συσφίγξεως τῶν σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν. Μόνος παράγων, ὅστις ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ βάσει τοῦ ὁποίου ἐκρίθη ἡ ἐκλογή, ὑπῆρξεν ἡ Ἀστρονομικὴ Ἐπιστήμη, ἡ ὁποία ἀκωλύτως ἐπέτρεπε μᾶλλον ἐπέβαλε κατ' αὐτοὺς τὴν ἀλλαγήν. Δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923!

Μὲ τὸ συνέδριον τοῦτο ὁλοκληροῦται ἡ πρώτη φάσις τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, Παποκαίσαρος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ προοδευτικοῦ — κοσμικοῦ — νεωτεριστικοῦ ἢ ἐν ἑνὶ λόγῳ Οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον οὐδόλως ὑπῆρξεν Πανορθόδοξον ἀφοῦ δὲν μετέσχον τὰ ὑπόλοιπα Πατριαρχεῖα καὶ τὰ ὁποῖα σαφῶς ἠμφεσβήτησαν τοῦτο. Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς συγκλήσεώς του, τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν πορισμάτων του, τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον παρέμεινεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἓν ληστρικὸν συνέδριον κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τί ἔχει νὰ εἴπῃ δι' ὅλα αὐτὰ ὁ «σοφὸς διδάκτωρ» κ. Παρασκευαΐδης; Εἶναι ὁ Νεοημερολογιτισμός του Οἰκουμενισμὸς ἢ ὄχι; Ποῖος ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου καὶ δογματοποιεῖ αὐτόν; Ἀλλὸ ἂς ἀκούσῃ καὶ τί εἶπον δι' αὐτὸ τὸ Συνέδριον οἱ αἱρετικοί:

Θ' ΤΙ ΕΙΠΟΝ ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ

ΔΙΑ ΤΟ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ» ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ 1923

Διὰ τὸ «Πανορθόδοξον Συνέδριον» τοῦτο καὶ τὰς «ἀποφάσεις» του, ἐξέφρασαν καὶ πάλιν τὴν μεγάλην χαρὰν καὶ σφοδρὰν ἱκανοποίησίν των οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ αἱρετικοί, χάριν τῶν ὁποίων, ἄλλωστε, ἐγίνοντο πάντα ταῦτα καὶ πρὸς τούς, ὁποίους ὁ Μεταξάκης ἔσπευσε νὰ τὰ ἀνακοινώσῃ. Ὡς ἔγραψε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλης Νάθαν Σὸνδερμπολ, ἔγραφε πρὸς Μεταξάκην:

«Εὐχαρίστως ἐνωτίσθην τὴν ἀνακοίνωσιν ἣν τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλέ μοι καὶ χαίρω, διότι τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον κατέληξεν εἰς τόσον μεγάλα ἀποτελέσματα. Φρονῶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μεγαλυτέραν ἀποστολὴν ὅσην δὲν εἶχε ποτὲ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν...».

Κατὰ τοὺς «Ἐκκλησιαστικοὺς Καιροὺς» τοῦ Λονδίνου:

«Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τυγχάνει, μόνον μέρος τῆς παγκοσμίου πρὸς τὸ ὁμοιόμορφον καὶ τὴν ἁπλότητα τοῦ ἡμερολογίου κινήσεως...».

Ἐφημερίδες τῆς Πράγας καὶ τοῦ Βερολίνου ἀναφέρουν ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ληφθεῖσαι σχετικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἔχουσι κοσμοϊστορικὴν σημασίαν.

Ὅλος ὁ Εὐρωπαϊκὸς Τύπος ἐξαίρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου καθ' ἣν τοῦτο οὐ μόνον ἀπεδέχθη τροποποίησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἔφερεν ἀντίστασίν τινα ἐὰν νέον ἡμερολόγιον ἐπροτείνετο παγκόσμιον, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ τοιοῦτον παρεδέχοντο ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι....

Ἰδοὺ διατί καὶ χάριν ποίων εἰσήγετο ὁ Νεοημερολογιτισμός. Διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἰδικῆς του κοσμικῆς ματαιοδοξίας, διὰ τὴν «διαφήμησιν τοῦ ἐγώ του» καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων τῆς μασωνίας ὁ ἀσεβὴς ἀντάρτης ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης κατέστρεφε τὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὰ συμφέροντα τῶν κακοδόξων!

Περὶ τοῦ πῶς ἀντελαμβάνετο καὶ ἐσέβετο τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς θεσμοὺς τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν αἰωνίαν πορείαν τῶν Πατέρων καὶ περὶ τοῦ εἰς ποίους ἐνδιεφέρετο νὰ «ἀρέσῃ», φανερώνουν τὰ ὅσα ἐγράφοντο εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανόν του, ὁποῖα τὰ τοιαῦτα:

«Ὁ τρόπος τῆς τηρήσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς νηστείας, τὸ πατριαρχικὸν ἢ συνοδικὸν σύστημα ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ὁ γάμος ἢ ἡ ἀγαμία τούτων ἢ ἐκείνων τῶν βαθμούχων τῆς ἱερωσύνης, ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐνδυμασία τοῦ κλήρου, ὁ ἑορτασμὸς τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν κατὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἄλλα παρόμοια ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὸν ἐξωτερικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ὁποῖα ὡς τοιαῦτα, εἶναι δεκτικὰ μεταβολῆς... Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον εἶναι μία πανηγυρικὴ διάψευσις τῆς κατὰ τῆς Ἀνατολῆς προσαπτομένης κατηγορίας ὡς ἀμεταβλήτου»!!

Ἡ ἀγανάκτησις τῶν πιστῶν[20]

«Ἐνῷ συνεχίζοντο αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου τούτου, τὴν 1ην Ἰουνίου 1923, πλῆθος πολὺ λαοῦ καθοδηγούμενον ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ Πατριαρχείου, εἰσβαλὸν εἰς αὐτό, ἔσυρε βιαίως τὸν Μεταξάκην διὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν ὑποχρεώσῃ εἰς παραίτησιν, διὰ τὰ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας κακοῦργα σχέδια τῶν μεταρρυθμίσεών του, μωλωπίσαντες αὐτὸν ὁ ὀφθαλμός του ὅπου ἐκτυπήθη, ἐπρίσθη σοβαρῶς, κατὰ μαρτυρίαν τῶν τότε ἐκεῖ εὑρισκομένων. Ἐν τούτοις εἶχε τὸ σθένος ὁ παντολμητίας νὰ συνεχίσῃ, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Σημειωτέον καὶ τοῦτο, ὅτι καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς μέσα «συνεδρίαζε» διὰ τὴν βεβήλωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ συνευωχεῖτο «εὐφραινόμενος λαμπρῶς» διότι, ὡς ἔγραφεν αὐτὸ τὸ ὄργανόν του: «Τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ἑκάστη συνεδρία λήγει διὰ Πατριαρχικῆς Τραπέζης, ἐν ᾗ ἅπαντες παρακάθηνται καὶ ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων παρεκάθισε καὶ ὁ Ἄγγλος ἐπίσκοπος Γκορέ», εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, ὅπου εἰς τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς δρόμους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπέθνησκον κατὰ χιλιάδας οἱ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Ἕλληνες πρόσφυγες».

Κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐρωτᾶται ὁ ὄψιμος ὑπερασπιστὴς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κ. Παρασκευαΐδης, ἀγνοεῖ ἆραγε τὰ ἀνωτέρω; Ἂν τὰ ἀγνοῇ, τότε δὲν ἦτο ἁρμόδιος νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ θέμα, ἀσχοληθεὶς δὲ δὲν ἔκαμε ἔρευναν ἐπιστημονικήν, ἀλλὰ ἐχάλκευσεν ψεύδη, τὰ ὁποῖα ἐνέκρινεν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Θεσσαλονίκης!

Ἀσφαλῶς ὅμως πρέπει νὰ τὰ γνωρίζουν καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης καὶ οἱ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, συμπεριεφέρθησαν δὲ ὡς συμπεριεφέρθησαν, διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξουν, ὅτι εἶναι δοῦλοι τῆς οἰκουμενιστικῆς σκοπιμότητος καὶ ὅτι στεροῦνται τῆς χριστιανικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικῆς ἀρετῆς ποὺ εἶναι τὸ ὑπηρετεῖν τὴν ἀλήθειαν.

Ὥστε καὶ ὁ Μεταξάκης καὶ ὁ Παπαδόπουλος εἶχον σχέσιν καὶ μὲ τοὺς Μασώνους καὶ μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν, ὁ δὲ νεοημερολογιτισμός, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλον, εἶναι ἀναμφισβήτητα ἀπολύτως Οἰκουμενισμός.

---

(20) Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ π. Παύλου «Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καθίσταται Μονοκράτωρ.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ τονισθῇ ὅτι μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Μ. Μεταξάκη ὅλον τὸ βάρος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς καινοτομίας ἔπεσεν εἰς τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὅστις συνειργάζετο μετὰ τοῦ Μεταξάκη, ἐγκαταβιοῦντος εἰς τὴν Κηφισιάν. Οὗτος λοιπόν, εὐθὺς ὡς ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, προκειμένου νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπάρατον παπικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐφρόντισε πρωτίστως νὰ διαλύσῃ, κατ' οὐσίαν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ ἐνεργῇ καὶ ὑπογράφῃ μόνος αὐτός.

Ἐφρόντισε ὥστε διὰ τῆς 35420)14.12.1923 ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστάσεως νὰ καταργηθῇ ὁ παλαιὸς Καταστατικὸς Νόμος ΣΑ, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐπὶ 70 ἔτη διοικεῖτο ἡ Ἐκκλησία.

«Δημιουργηθείσης οὕτω Μονοκρατορίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, τὴν Μονοκρατορίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου..., ὅστις ἐπέβαλεν νέον, ἰδικόν του, διοικητικὸν ἐκκλησιαστικὸν σύστημα..., ὅπερ ἀπεδείχθη ἄκρως δικτατορικὸν καὶ μονοκρατορικὸν καὶ πολιτειοκρατικόν, δημιούργησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν χάος μέγα καὶ ἀναρχίαν καὶ ἀσυδοσίαν...» (20α). .

«Διὰ τοῦ νέου τῆς Ἐπαναστάσεως Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Νόμου τῆς 31.12.1923 ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος κατέστη μόνιμος ἐκπρόσωπος τῆς φιλῷ ὀνόματι, διοικούσης τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Οὗτος... ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνήργει παντελῶς ἐλεύθερος καὶ μονοκρατορικῶς, ὡς τοῦτο καταφανίεται ἔκ τινων ἐγκυκλίων ὑπογραφομένων μόνον ὑπ' αὐτοῦ (21) ... ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Ἡερολογίου ἐνεργειῶν του (22).

Ἡ σύγκλησις τῆς Ε' Ἱεραρχίας 24—30 Δεκεμβρίου 1923.

Τοιοῦτος εἶχεν καταστῆ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅτε συνεκαλεῖτο ἡ Ε' Ἱεραρχία ἵνα ἑτοιμάσῃ τὴν μέθοδον διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, πολλῶν ἱεραρχῶν καὶ ἀποφασίσῃ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου ὡς καὶ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ συστήματος διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν λόγῳ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας ἀπεφασίσθη δυνάμει τοῦ ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου Β. Διατάγματος καὶ ἐπραγματοποιήθη ὡς Ε' Ἱεραρχία (ὀνομάζεται καὶ Α') τῆς 24 Δεκεμβρίου 1923 ἐν τῷ Συνοδικῷ μεγάρῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχον 31 Ἀρχιερεῖς (23).

Κατ' αὐτὴν κατηργήθη ἡ πενταμελὴς Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἀνετέθη ἡ

(20α) Θεοκλ. Στράγκα, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία, τόμος Β', σελ. 1176.

(21) Τοιαύτας ἀναφέρομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 104)3118)16.1.1924 περὶ καταρτίσεως πίνακος ἐκλογίμων πρὸς ἀρχιερατεῖαν, ὡς καὶ ἡ σχετικὴ ἀριθ. 436)126)4.3.1924, ἀριθ. 618) 204)21.3.1924, ἀριθ. ΔΥ)875)29.4.1924 (ἰδὲ ταῦτα αὐτόθι σελ. 1240— 1241).

(22) Αὐτόθι σελ. 1239.

(23) Ἴδε τὰ ὀνόματα τῶν Ἱεραρχῶν αὐτόθι σελ. 1177.

(24) Βεβαίως ἡ Ἱεραρχία σὲ λίγο θὰ διαλυθῇ καὶ τὴν διοίκησιν θὰ ἔχῃ ὁ Μονοκράτωρ Παπαδόπουλος, ὅστις ἔκτοτε θεωρεῖται Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἱεραρχίαν(24), πλὴν μόνον θεωρητικῶς διότι ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπὶ σειρὰν μηνῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος κατεχράσθη τὴν ἐξουσίαν μὴ λαμβάνων ποσῶς ὑπ' ὄψιν του τὴν Ἱεραρχίαν τῆς ὁποίας τὰ μέλη εὑρίσκοντο εἰς τὰς ἐπαρχίας των. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ἡ ἀπομάκρυνσις πολλῶν Ἱεραρχῶν (ἀντιπάλων τοῦ Χρυσοστόμου) λόγῳ γήρατος ἢ ἀσθενείας καὶ ἐν τέλει βίᾳ καὶ δόλῳ, ἀπεσπάσθη ἡ συγκατάθεσις τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἡμερολογίου παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις πολλῶν Ἱεραρχῶν.

Μεταφέρομεν ἀποσπάσματα μόνον ἐκ τῶν περὶ ἡμερολογίου λεχθέντων ὑπὸ τοῦ μονοκράτορος Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ε' Ἱεραρχίας 23—31)12.1923.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ Ναυπακτίας Ἀμβροσίου, ὅστις ἐζήτησεν ὅπως πρῶτον τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως συμφωνήσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ναυπακτίας, προηγεῖται τοῦ Πατριαρχείου ὑποκαθιστῶσα καὶ ἐκβιάζουσα αὐτό, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἶπεν:

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον παρεκλήθη ἤδη νὰ δώσῃ τὴν σχετικὴν συγκατάθεσιν... Ἄλλα Πατριαρχεῖα ζητοῦσι ἐπανεξέτασιν τοῦ ζητήματος (τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου) ἐν νέᾳ κανονικῇ Συνόδῳ, διότι προσεβλήθη ἡ κανονικότης τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου. Ἂν λοιπὸν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀρνηθῇ, καὶ πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἐκκρεμῶν τούτων ζητημάτων συγκροτηθῇ Σύνοδος, ζητῶ τὴν ἄδειαν ὅπως μεταβῶ καὶ μετάσχω τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (45).

Οὕτω διεβεβαίωσεν τὴν Ἱεραρχίαν ὅτι κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν Ἀθηνῶν καὶ ὅτι θὰ ἐπιβάλῃ τὸ θέλημά του καὶ ἂν ἀκόμη συγκληθῇ μία Σύνοδος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, διὰ νὰ ἐπανεξετάσῃ τὸ θέμα, ἕνεκα τῆς προσβολῆς τοῦ «Πανορθοδόξου Συνεδρίου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσει τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου.

Καὶ μεῖζον τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς κατέστη ὁ Μονοκράτωρ Χρυσόστομος· διότι ληξάσης τὴν 31.12.1923 τῆς συνεδρίας τῆς Ἱεραρχίας αὕτη διελύθη καὶ μόνον, ψιλῷ ὀνόματι, ἐκόσμει τὸν Μονοκράτορα Χρυσόστομον Παπαδόπουλον.

Ἡ ὑποκλοπὴ τῶν ὑπογραφῶν τῆς Ἱεραρχίας.

«Μετὰ ταῦτα ἡ Ἱεραρχία λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τὸ ἐπικρατῆσαν ἤδη πολιτικὸν τοιοῦτον προερχομένην σύγχυσιν παρὰ τῷ λαῷ καὶ τὴν ἐκ ταύτης θρησκευτικὴν βλάβην αὐτοῦ, ἀνταποκρινομένη δὲ εἰς τὴν πανταχόθεν ἐκδηλουμένην ἐπιθυμίαν(26),

ἀ π ε φ ά σ ι σ ε ν

Ὅπως ἀφομοιώσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον πρὸς τὸ πολιτικόν, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συμφωνίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους καὶ διότι ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κράτει αἱ Νέαι Χῶραι ἐξαρτῶνται ἐκκλησιαστικῶς ἐξ αὐτοῦ, ἀνέθεσε δὲ τῷ Προέδρῳ αὐτῆς, ὅπως πρὸς τοῦτο, συνεννοηθῇ μεθ' ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Οἰ-

(25) Αὐτόθι σελ. 1197).

(26) Ἰδοὺ πῶς ἐξηπατήθη ἡ Ἱεραρχία· ἐνῷ ἡ ἐκδηλουμένη ἐπιθυμία ἦτο κατὰ τῆς καινοτομίας, οὗτος λέγει τὰ ἀντίθετα πρὸς αὐτήν.

κουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ μεθ' οὗ συμφωνία εἶναι ἀπαραίτητος, (αὐτόθι σελ. 1197).

Πρὸς καλυτέραν κατανόησιν τοῦ τρόπου καὶ τῶν συνθηκῶν ὑφ' ὧν ἐλήφθη ἡ ἐπάρατος αὕτη ἀπόφασις, παραθέτομεν τὰς κάτωθι πληροφορίας(27). (Ἐκ τοῦ βιβλίου «Πραγματικὴ Ἀλήθεια»).

«Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ, ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κηρύσσων τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δὲν ἀνέπεμψε μὲν θυμίαμα πρὸς τὸν Ὕψιστον, οὔτε ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατηύθυνεν ὅμως ὡς θυμίαμα ἐνώπιον τοῦ Πλαστῆρα καὶ τοῦ Γονατᾶ τὴν ἑξῆς προσφώνησιν, ἣν παραλαμβάνομεν ἀπὸ τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν «Ἐκκλησίαν» τῆς 29ης Δεκεμβρίου τοῦ 1923.

«... Ὁ εὐσεβὴς(!!!) Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως διὰ τῆς ἀπὸ 14ης Δεκεμβρίου 1923 ἀποφάσεως, τροποποιήσας τὴν ἀπὸ 5ης Δεκεμβρίου ἀπόφασιν, παρέπεμψε μὲν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τὰ δι' αὐτῆς διαταχθέντα μέτρα, ἀνέθηκε δὲ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας καὶ κατήργησε μετὰ τοῦ Νόμου ΣΑ' τοῦ ἐπὶ τοῦ Ν. Διατάγματος τοῦ 1833 στηριζομένου, τὴν δι' αὐτοῦ καθιερωμένην Διαρκῆ πενταμελῆ Σύνοδον. Ἡ δὲ Κυβέρνησις συνεκάλεσε σήμερον τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας πρὸς ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς. Ὁ Θεὸς διαλαλήσας ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἂς καταπέμψῃ τὰς εὐλογίας Αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν τε καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ διὰ τῆς θείας Αὐτοῦ εὐδοκίας ἂς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν εἰρήνην καὶ πρόοδον τὴν φιλτάτην ἡμῶν Πατρίδα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος μεθ' οὗ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀναποσπάστως δι' ἀδιαρρήκτων πνευματικῶν δεσμῶν συνδεδεμένη».

Καὶ ἀφοῦ ἐκφράζει τὴν ἀγαλλίασίν του διότι ἡ Ἐπανάστασις κατήργησε τὴν πενταμελῆ Διαρκῆ Σύνοδον, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ὡς ξενικὸν θεσμὸν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδει ὅλην τὴν μέχρι τοῦδε κακοδιοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, διότι τάχα τὰ κανονικὰ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας παρεδόθησαν εἰς πέντε μόνον Ἀρχιερεῖς ἢ κυρίως εἰπεῖν εἰς τρεῖς (τὴν πλειονοψηφίαν) ἐπάγεται τὰ ἑξῆς:

«... Ἤδη ἡ Πολιτεία μετὰ τὰς γενναίας περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσεις τῆς Ἐπαναστάσεως πρὸς ἣν ἀμέριστον ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκδόσει αὐτῶν, μελετᾷ τὴν κύρωσιν τοῦ νέου καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἐκκλησίας...».

Μετὰ τὸν Σ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πρωθυπουργὸς τότε Γονατᾶς, ὅστις μεταξὺ ἄλλων ἔρριψε τὴν πρώτην βολὴν τῆς Ἐπαναστάσεως διὰ τὸ Ἡμερολόγιον, εἰπὼν ὅτι:

«... Ὁ εἰλικρινὴς καὶ ἀνιδιοτελὴς πόθος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως εἶναι νὰ βελτιώσωσι τὰ πράγματα τῆς χώρας χάριν τῆς μελλοντικῆς εὐημερίας τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Ἔθνους, οὗ πόθου ἕνεκα δὲν ἠδύναντο ἀμφότεραι αὗται νὰ παραλείψωσι τὴν βελτίωσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἧς ἀντιλαμβάνονται τὴν καθυστέρησιν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἐπιβαλλομένου συγχρονισμοῦ αὐτῆς, πρὸς ὃν καὶ ἀπαιτεῖται ὤθησις ἵνα μὴ ἡ Ἐκκλησία ἐκπέσῃ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν Χριστιανῶν, συντελέσῃ δὲ ἀπ' ἐναντίας εἰς τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν καὶ εὐημερίαν τοῦ Λαοῦ. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἑδράζεται ἐπὶ εἰδικῶν Κανόνων τῶν ὁποίων ἡ

---

(27) Ὅσα ἀκολουθοῦν εἶναι ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Γρηγορίου Εὐστρατιάδου «Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου», Ἀθῆναι 1929, σελ. 35 κ.ἑ.

διατάραξις συνεπάγεται κλονισμὸν αὐτῶν τῶν βάθρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθελήσαμεν διὰ ριζικῶν μέτρων, ὅσον καὶ ἂν ἐθεωρήσαμεν ταῦτα λυσιτελῆ καὶ σκόπιμα, νὰ ἐπιβάλωμεν τὴν ἀναμόρφωσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπροτιμήσαμεν, ἀφοῦ ἐνηργήσαμεν, ὅ,τι δὲν ἀντέκειτο εἰς τοὺς Ι. Κανόνας, νὰ παραδώσωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ ἔργου τῆς βελτιώσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἁρμοδίας χεῖρας καὶ πρὸς τοῦτο ἐκαλέσαμεν τὴν Ἱεραρχίαν».

Κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως, ἵνα δείξῃ πόσον εἶναι σύμφωνος μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν εἰς τὰς ἀποφάσεις περὶ Ἐκκλησίας, εἶπε, τὰ ἑξῆς:

«... Ἡ Ἐκκλησία ἤρχισε νὰ ἀναγεννᾶται· ἀπὸ τῆς σήμερον δὲ ἄρχεται ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναγεννήσεως».

Ἀναφερόμενος δὲ εἰς τὴν λύσιν τῶν ἀναφυέντων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐξῆρε τὴν εἰς ταύτην συμβολὴν τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου εἰπὼν ὅτι: «Ἡ μετριοπάθεια αὐτοῦ καὶ ἡ σύνεσις καὶ ἡ μόρφωσις αὐτοῦ οὐκ ὀλίγον συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτευχθεῖσαν λύσιν τοῦ ζητήματος».

Ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ὅλα τὰ ζητήματα ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ λυθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, εἶχον ἤδη λυθεῖ διὰ συμφωνίας τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν μέτρων τούτων δὲν εἶχον βέβαια οἱ λαϊκοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως παράγοντες.

Τελευταῖον ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἔθεσε καθαρὰ τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ὑποδείξας ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἐννοεῖ νὰ λύσῃ τοῦτο σήμερον ἡ Ἱεραρχία. Ἰδοὺ δὲ τὶ ἐπὶ λέξει εἶπεν ὡς πρὸς τοῦτο:

«...Τὸ ἔργον τῆς Ἱεραρχίας εἶναι μέγα καὶ βαρύ. Ἔχει αὐτὴ νὰ μελετήσῃ καὶ ἐγκρίνῃ τὸ σχέδιον νέου Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας στηριζομένου εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὑποβληθησομένου πρὸς ἐπιψήφισιν... Ἔχει τέλος ἡ Ἱεραρχία τὸ ἔργον τοῦ συντονισμοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς τὸ Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, ἔργον ὅπερ προφανῶς εἶναι ἐπεῖγον καὶ ἀπαραίτητον πρὸς πρόληψιν τῶν ἀτόπων τῆς διαφορᾶς τῶν Ἡμερολογίων...».

Ἀφοῦ οὕτως ἡ Ἱεραρχία ἔμαθεν ἐκ τοῦ στόματος τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἰδίως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὅτι ἡ θέλησις αὐτῆς εἶναι νὰ διορθωθῇ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ καὶ ποῖοι κίνδυνοι τὴν ἀπειλοῦν ἂν τυχὸν δυστροπήσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησιν καὶ ἀπόφασιν τῆς Ἐπαναστάσεως ἥτις ἦτο θέλησις καὶ ἀπόφασις τοῦ Μακαριωτάτου. Καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ ἐπίσημοι, ἀνεγνώσθησαν αἱ εἰλημμέναι ἤδη καὶ ἐκδεδομέναι ἐπαναστατικαὶ ἀποφάσεις καὶ Β. Διατάγματα.(!)

Καὶ πρῶτον ἀνεγνώσθη τὸ ἀπὸ 17ης Δεκεμβρίου 1923 Β. Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Ἱεραρχία ἵνα συγκροτήσῃ τὴν Α' Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, εἰς αὐτὸ ἀναφέρεται καὶ τὸ ἑξῆς:

«γ) θέλει ἀποφανθῇ περὶ τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸ Πολιτικὸν τοιοῦτον».

Ὑπεδεικνύετο λοιπὸν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ὅτι ἔπρεπε νὰ διορθώσῃ καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, συμφώνως πρὸς τὸν ἀκάθεκτον πόθον τοῦ Μακαριωτάτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ εἰσήγησις ὅλων τῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας μέτρων.

Ἐπίσης ἀνεγνώσθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ἡ περὶ Διοικήσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 35422 (14ης Δεκεμβρίου 1923) τῆς Ἐπαναστάσεως, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἄλλη ἀπόφασις αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 35420 (14ης Δεκεμβρίου 1923) διὰ τῆς ὁποίας τροποποιουμένης τῆς προγενεστέρας (5ης Δεκεμβρίου 1923) ἀποφάσεως αὐτῆς περὶ ὁρίου ἡλικίας, μεταθέσεως κ.λπ. Μητροπολιτῶν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ συμπληρώσαντες τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας, ὡρίζετο ὅτι οἱ ἀ ν ε π α ρ κ ε ῖ ς Μητροπολῖται ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας, πρὸς δὲ ὅτι ἐπιτρέπεται μετάθεσις καὶ τῶν Μητροπολιτῶν μετὰ γνωμοδότησιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Εἶχον οὕτω ληφθεῖ ὅλα τὰ μέτρα πρὸς ἅλωσιν τῆς πλειονοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας ὑπὲρ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπαναστάσεως, ἤ τ ο ι ὑ π ὲ ρ τ ῶ ν ἀ π ο φ ά σ ε ω ν τ ο ῦ Μ α κ α ρ ι ω τ ά τ ο υ Ἀ ρ χ ι ε π ι σ κ ό π ο υ Ἀ θ η ν ῶ ν. Καὶ ὑπὸ τὸ Δαμόκλειον ξίφος τῆς Ἐπαναστάσεως ἐ ζ η τ ή θ η ἀ π ὸ τ ὴ ν Ἱ ε ρ α ρ χ ί α ν ν ὰ ἀ π ο δ ε χ θ ῇ ἔ σ τ ω κ α ὶ μ ό ν η ἡ Ἐ κ κ λ η σ ί α τ ῆ ς Ἑ λ λ ά δ ο ς τ ὸ ν έ ο ν Ἐ κ κ λ η σ ι α σ τ ι κ ὸ ν Ἡ μ ε ρ ο λ ό γ ι ο ν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ, ὅτι κατὰ τὸν εἰσαχθέντα καὶ ψηφισθέντα νέον Καταστατικὸν Νόμον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θὰ συνήρχετο τακτικῶς ἅπαξ μόνον τοῦ ἔτους καὶ ἐκτάκτως, ὅτε παρίστατο ἀνάγκη. Καθ' ὅλον δὲ τὸ ἄλλο διάστημα, καθ' ὃ δὲν ἐλειτούργει ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐ δ ι κ α ι ο ῦ τ ο ὁ Πρόεδρος αὐτῆς, Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ν ὰ ἐ ν ε ρ γ ῇ ἐ ξ ὀ ν ό μ α τ ο ς τ ῆ ς Ἱ ε ρ ᾶ ς Σ υ ν ό δ ο υ (!!!).

Δὲν πρέπει νὰ παραλειφθῇ ἀκόμη ὅτι ἡ διὰ τῆς παρουσίας τῶν Πλαστήρα καὶ Γονατᾶ ἀρξαμένη, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν συνεδρίασις τῆς Α' Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἐτελείωσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην (24ην Δεκεμβρίου) μὲ ἓν ψήφισμα τὸ ὁποῖον κατ' εἰσήγησιν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ὑπέγραψεν ἡ Ἱεραρχία καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἀπεφάσισε «νὰ μὴ δεχθῇ ποτὲ τὴν ἐκ νέου ἐπάνοδον τοῦ διοικητικοῦ θεσμοῦ Διαρκοῦς ὀλιγομελοῦς Συνόδου ξένου πρός τε τοὺς Κανόνας καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἀπεφάσισεν ἐπίσης νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τοὺς συντελεστὰς τῆς χειραφετήσεώς της (δηλαδὴ πρὸς τοὺς Πλαστήραν - Γονατᾶν)!

Δουλικωτέρα ἐμφάνισις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τοῦ Κράτους, Κράτους βίας καὶ τυραννίας, οὐδέποτε παρουσιάσθη εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι ἀπὸ τῆς Α' ταύτης συνεδριάσεως, ἵνα τὸ ποθούμενον ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πραγματοποιηθῇ. Διότι τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1923 ἡ Ἱεραρχία, λησμονήσασα ὅ,τι εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει τὸν Ἀπρίλιον 1923, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, λαμβάνουσα τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ἐνεργῇ ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι Αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι συναινέσουν.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐγνώριζε πλέον καλῶς ὅτι αἱ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἀπέκρουσαν τὴν μεταβολήν· διὰ τοῦτο εἰσηγήθη νὰ βασισθῇ

ἡ Ἱεραρχία κυρίως εἰς τὴν συναίνεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, διότι ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἡ συγκατάθεσις αὐτοῦ ἦτο εὐχερής.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἱεραρχία περατώσασα ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον κυρίως ἐκλήθη, ἀπῆλθεν, ἔμεινεν ἀντιπρόσωπος αὐτῆς κατὰ τὸν ψηφισθέντα Καταστατικὸν Χάρτην ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, δυνάμενος κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς νὰ διαπραγματευθῇ καὶ περατώσῃ μόνος τὴν ὑπόθεσιν περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

Δὲν ὑπῆρξεν ὅμως ἐντελῶς εἰλικρινὴς ἡ στάσις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀπέναντι τῆς Ἱεραρχίας. Διότι:

α) Μεθ' ὅλον τὸν ἐκβιασμόν, ὅστις ἠσκήθη ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας, αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποφασίσῃ τὴν μονομερῆ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἂν ἐγνώριζε τὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σταλέντα γράμματα τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἰς ἀπάντησιν τῶν προτάσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τὰ γράμματα ταῦτα καίπερ ζητηθέντα ὑπό τινων Ἱεραρχῶν, πρὶν λάβῃ ἀπόφασιν ἡ Ἱεραρχία, δὲν ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς. Ἰδίως δὲ ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Φωτίου. Ἀντὶ δὲ νὰ τεθῶσιν ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱεραρχίας τὰ γράμματα ταῦτα καὶ γνωρίσῃ ἡ Ἱεραρχία τὰς γνώμας ὅλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τοὐναντίον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τινῶν Ἱεραρχῶν, οὐδόλως ἐπαρουσίασεν τὰ γράμματα ταῦτα, ἀλλ' ἐβεβαίου ὅτι καθ' ἃς εἶχε πληροφορίας καὶ κατὰ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἐφήρμοζον τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. (Πραγματικὴ Ἀλήθεια ἔκδοσις Γ' σελὶς 41—47 Ἀθῆναι 1977).

Τοιαύτη ἦτο, ἡ κατάστασις ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτε ἀνέτειλεν τὸ ζοφερὸν ἔτος 1924.

Εὐθὺς ὡς ἀνέλαβεν τὴν Μονοκρατορίαν ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἀποστέλλει τὸ ὑπ' ἀριθ. 70)3046)3.1.1924 ἔγγραφόν του πρὸς τὸν Οἰκουμενικόν, δι' οὗ ἀπευθύνεται ὡς πρὸς ὑπαλλήλους του, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν συμμόρφωσιν τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὰς ὑποδείξεις του. Ἰδοὺ τοῦτο εἰς τὰ κύρια σημεῖα του:

Ἀριθ. Πρωτ. 70) Δ3046

«Τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ.

Ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ πολὺς γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ κρατοῦντος ἡμερολογίου... Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διασκεψαμένη(28) αὖθις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀπαραίτητον ἔκρινε τὴν χάριν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ προσαρμογὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς τὸ πολιτικόν... Καίτοι δὲ ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένην θεωροῦμεν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὅμως ἀπαραίτητον ὡσαύτως καὶ ἐπιβεβλημένην κρίνομεν τὴν συμφωνίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος... Λυπηρόν,(29) ὅτι οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς οὐδαμῶς ἀπεδέχθησαν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὡς αὕτη ἰδίως προὐτάθη ὑπὸ τοῦ ἐν Κων)λει συνελθόντος Πανορθοδόξου Συνεδρίου (30).

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἰταμὸν ἔγγραφον τοῦ Ἀθηνῶν ἀπήντησεν ὡς κάτωθι ὁ Οἰκουμενικὸς Γρηγόριος, ὁ ὁποῖος ἤδη εἶχεν διαδεχθῇ τὸν Μελέτιον Μεταξάκην:

---

(28) Ἐννοεῖ τὴν Ε' Ἱεραρχίαν (24—31.12.1923) περὶ ἧς ἐγένετο λόγος.

(29) Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ἀπέκρυψε ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν (23—31.12.1923) καὶ ἀνακοινοῖ μόνον εἰς τὸν Οἰκουμενικόν, ὅστις ἦτο ἀδύνατο νὰ ἀντιδράσῃ.

(30) Αὐτόθι σελ. 1241.

'Αριθ. Σ.Π. 320) 14.2.1924.

Μακαριώτατε Μητροπολῖτα 'Αθηνῶν, 'Υπέρτιμε καὶ "Εξαρχε πάσης 'Ελλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἐμῆς Μετριότητος Κύριε Χρυσόστομε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν...» (31).

'Αφοῦ ἀπολογεῖται εἰς τὴν συνέχειαν διατὶ δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ὡς προεβλέπετο τὴν 1 'Οκτωβρίου 1923 ἐπάγεται: «...ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς 'Αγίας καὶ 'Ιερᾶς Συνόδου, σπουδαίως καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος διασκεψάμενοι καὶ εἰς τὸ δυνατὸν ἐν τῇ παρούσῃ τῶν πραγμάτων καταστάσει ἀφορῶντες, πρῶτον μὲν ἔγνωμεν ἀποδέξασθαι τὴν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος εἰσηγουμένην γνώμην περὶ ἀποδοχῆς τὸ γε νῦν τῆς ἀναφερομένης μέσης λύσεως, ἤτοι τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου (ἡμερολογίου)... καὶ προτείνομεν πρὸς ἀποδοχὴν ὡς ἡμέραν κοινῆς ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἀρξαμένου 1924 ἔτους, εἰσηγούμενοι ὅπως αὕτη... λογισθῇ καὶ ὀνομασθῇ καὶ ἑορτασθῇ ὡς 23η Μαρτίου... (32).

Ταῦτα δυστυχῶς «υἱκῶς» θὰ ἐλέγομεν εἰσηγουμένου καὶ οὐχὶ ἀποφασίζοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ, διότι ἀποφασίζει ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, παρακαλεῖ ἐν τέλει τὸν Μονοκράτορα Χρυσόστομον διὰ τὰς περαιτέρω ἐνεργείας.

«...Παρακαλοῦμεν τὴν 'Υμετέραν Μακαριότητα, ὅπως τὸ γ' ἐπ' Αὐτῇ ὡς οἷόν τε τάχιστα διὰ τηλεγραφήματος Αὐτῆς γνωρίσῃ ἡμῖν τὴν γνώμην καὶ τὴν τελειωτικὴν συναίνεσιν τῆς ἀδελφῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος πρὸς ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς ἀπὸ 10 τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ εἴ που νομίζει πρόσφορον ἐνεργήσῃ, ἵνα καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀδελφῶν 'Εκκλησιῶν ὁμοία ἐξενεχθῇ ἀπόφασις καὶ ταχέως φθάσῃ πρὸς ἡμᾶς ἡ ἀναγκαία δήλωσις τῆς συναινέσεως αὐτῶν. 'Επὶ τούτοις καὶ αὖθις ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενος Αὐτήν, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

Τῆς ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος,

† 'Ο Κωνσταντινουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (33)

'Ανάγλυφος προκύπτει ἡ ἐπικρατοῦσα κατάστασις ἐν 'Ελλάδι καὶ Κων/πόλει καὶ εὐκρινῶς ἀπηχεῖται ἡ παντοδύναμος Μονοκρατορία τοῦ 'Αθηνῶν Χρυσοστόμου.

Παρατίθεται εἰς τὴν συνέχειαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 320/14.2.1924 τηλεγράφημα τοῦ Χ.Π. πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸ ὁποῖον καταβοᾷ ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω:

---

(31) 'Ενῷ ὁ 'Αθηνῶν εἰς τὸ προταθὲν ἔγγραφόν του ἔγραφεν ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Πατριάρχην: «Τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ», ὁ Οἰκουμενικὸς ἀπευθύνεται λίαν εὐσεβάστως, ἂν μὴ καὶ δουλικῶς, πρὸς τὸν 'Αθηνῶν Χρυσόστομον.

(32) Διότι ἀποφασίζει ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

(33) Αὐτόθι σελ. 1243—1244.

«Συμφώνως ἐγγράφῳ Ὑμετέρας Παναγιότητος περὶ Ἡμερολογίου, ἔναρξις ἐφαρμογῆς νέου Ἡμερολογίου 10 μηνὸς Μαρτίου, παρακαλοῦμεν ἀναγγείλατε Μητροπολίταις Νέων Χωρῶν Ἑλλάδος, σχετικὴν ἀπόφασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ γνωρίσετε ἡμῖν ἀμέσως τοῦτο πρὸς συμμόρφωσιν καὶ ἐνέργειαν δεόντων.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος»
(Πραγματικὴ Ἀλήθεια σελ. 59)

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω φαίνεται ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἄγεται ὡς ἀρνίον ἐπὶ σφαγὴν ὑπὸ τοῦ Χ.Π. διότι διὰ τοῦ τηλεγραφήματος ἀναγκάζει τὸ Πατριαρχεῖον νὰ ἐφαρμόση πρῶτον τὴν περὶ ἀλλαγῆς ἀπόφασιν (οὐχὶ τοῦ Πατριαρχείου ἀλλὰ τὴν ἰδικήν του) ἐνῶ παράλληλα ἀποκλείει πᾶσαν ἀντίρρησιν ἢ ἀναθεώρησιν ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ σπουδὴ αὕτη δικαιολογεῖται ὅταν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 28 ἀπὸ 15.1.1924 τηλεγράφημα τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν δι' οὗ σθεναρῶς ἀποκρούει τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου(34).

«Ἀριθ. 28
Πατριάρχῃ Γρηγορίῳ
Κωνσταντινούπολιν

Συνεπείᾳ τηλεγραφήματος Ὑμετέρας Παναγιότητος συνελθοῦσα σήμερον ἡ Ἱερὰ καθ' ἡμᾶς Σύνοδος ἔγνω τὰ ἑξῆς: Ἔχοντες ὑπ' ὄψει γράμματα τῶν Ἐκκλησιῶν Ρουμανίας καὶ Σερβίας, ὡς καὶ τὰς προτάσεις Αἰγινήτου ἐμμένομεν ἐν προδεδογμένοις Συνοδικαῖς συνεδριάσεσι καὶ ἀποκρούομεν πᾶσαν προσθήκην ἢ πᾶσαν μεταρρύθμισιν ἡμερολογίου πρὸ συγκλήσεως μόνης ἁρμοδίας εἰς συζήτησιν αὐτοῦ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἧς σύγκλησιν προτείνομεν ταχίστην.

Κάϊρον 15 Ἰανουαρίου 1924
† Ὁ Πατριάρχης Φώτιος»
(Πραγματικὴ Ἀλήθεια σελ. 58)

Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω θέσεως τὴν ὁποίαν ἔλαβεν καὶ ἐξεδήλωσεν ὁ Πατριάρχης Φώτιος, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος δολίως ἐκλιπαρεῖ τὸν Πατριάρχην Φώτιον ὅπως δεχθῆ τὴν καινοτομίαν. Ἰδοὺ τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα·

«Ἀριθ. 327) 16.2.1924.

Ἀμέσου συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀδυνάτου καθισταμένης, ἐπειγούσης δὲ ἀφομοιώσεως ἡμερολογιακῆς χάριν ἑκατομμυρίων Ὀρθοδόξων λαῶν, ἐκλιπαροῦμεν Ὑμετέραν Μακαριότητα δεχθῆναι πρότασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ συνταυτίσεως ἡμερομηνιῶν διὰ προσθήκης 13 ἡμερῶν ἀπὸ 10ης προσεχοῦς Μαρτίου ἄνευ οὐδεμιᾶς μεταβολῆς Πασχαλίου, μόνης ταύτης παραπεμφθησομένης Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος»
(Πραγματικὴ Ἀλήθεια σελ. 58)

Ἐν τέλει ὁ Χρυσόστομος ἵνα φέρῃ ἅπαντας πρὸ τετελεσμένου γεγονότος καὶ ἵνα ἐπιτύχῃ τὸ πραξικόπημά του ἐπικαλεῖται καὶ τὸν «Καίσαρα»

---

(34) Ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου ἐστάλη κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 623)12)25.1.1924, δι' οὗ παρεκάλει καὶ ἤλπιζεν νὰ ἀποδεχθῆ τὴν καινοτομίαν.

δηλαδὴ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν ἵνα καὶ διὰ ταύτης ἐκβιάσῃ καὶ ἐπηρεάσῃ τοὺς πάντας. Ἐν προκειμένῳ χρησιμοποιεῖ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἰδοὺ ἡ σχετική του ἐνέργεια :

«Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν

4 Μαρτίου 1924

Παρακαλοῦμεν εἰδοποιήσατε ἐπειγόντως τηλεγραφικῶς Μακαριωτάτους Πατριάρχας Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Σερβίας καὶ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Ρουμανίας καὶ Κύπρου ὅτι Ἐκκλησία Ἑλλάδος ἀπεδέχθη ἀπόφασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ συνταυτισμοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου καὶ πολιτικοῦ τοιούτου, ὁριζομένης τῆς 10ης Μαρτίου ὡς 23ης, τὸν δὲ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔθηκεν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν περὶ Ἡμερολογίου σχετικὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος»
(Πραγματικὴ Ἀλήθεια σελ. 61)

Η ΒΔΕΛΥΡΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὁ Χρυσόστομος ἐξαπέλυσεν τὴν ὑπ' ἀριθμ. 430/123/3.3.1924 ἀπόφασίν του τὴν ὁποίαν καὶ μόνος προσυπογράφει, καὶ διὰ τῆς ὁποίας παρὰ πᾶσαν κανονικὴν τάξιν καὶ κριτήριον Ὀρθοδοξίας ἐπιβάλλει ἀμετακλήτως ὡς ὑπερεκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ἰδοὺ ἡ βδελυρὰ ἀπόφασις :

«Ἀριθ. 430) 123) 3.3.1924.

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καὶ Πανοσ. Τοποτηρητάς.

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμφώνως ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεδέχθη τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, καθ' ἣν ἡ 10η Μαρτίου τοῦ ἑορτολογίου θὰ λογισθῇ καὶ θὰ ὀνομασθῇ 23... Κατὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς 23 ἀρξαμένου μηνὸς Μαρτίου ἓν ὑπάρχει ἡμερολόγιον ἐν Ἑλλάδι διά τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πολιτείαν.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
Πρόεδρος»

Αὐτὸ ἦτο ὅλον. Διὰ μιᾶς τηλεγραφικῆς ἐντολῆς κατελύθησαν τὰ πάντα. Ἡ προδοσία τετελεσμένη! Ἡ καινοτομία τῆς Δύσεως εἰσεχώρησεν! Ὁ Οἰκουμενισμὸς καλλιεργεῖται! Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος ἐξέπεσεν καὶ σχιζομένη ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁδηγεῖται ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου δεσμία πρὸς τὴν Δύσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΒΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗ Η ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΕΠΙΒΛΗΘΕΙΣΑ ἡ ἐπάρατος καινοτομία τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἔτυχεν τῆς γενικῆς ἀποδοκιμασίας καὶ κατακραυγῆς.

Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος γνωρίζων τὴν ἀντικανονικότητα τῆς ἐνεργείας του καὶ τὸ ἔγκλημά του κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἁγίας Παραδόσεως, ἀνησυχεῖ φοβούμενος μήπως ἡ ἐνέργειά του ἀνακληθῇ καὶ ματαιωθοῦν τὰ σχέδια τοῦ Παπισμοῦ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὑπεσχέθη νὰ ἐκτελέσῃ. Ἕνεκα τούτου μετέρχεται κάθε εἴδους δολιότητα, βίαν καὶ ψεῦδος.

Ἡ πραξικοπηματικὴ ἐνέργεια τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ Χρ.Π. ἦτο ἤδη προσβεβλημένη πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Πανορθοδόξων Συνόδων, τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ δεύτερον ἦτο ἐκτεθειμένη ἔναντι τῆς ἐξαπατηθείσης καὶ βιασθείσης Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἰδίᾳ δὲ ἠπειλεῖτο ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὡς καὶ λοιπῶν Πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος καταδικάζει τὴν ἐνέργεια καὶ ἀποκαλύπτει.

Ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ἀντέδρασεν καὶ κατεδίκασεν ταύτην. Εἰς τὸ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1924 ἔγγραφόν του ὁ Πατριάρχης Φώτιος γράφει πρὸς τὸν Χρ. Παπαδόπουλον:

«Ἀριθ. 226

Τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ Χρυσοστόμῳ, Προέδρῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Χαίρειν ἐν Χριστῷ τῷ Ἀναστάντι Θεῷ.

Τὰ ἀπὸ δευτέρας μὲν καὶ δεκάτης τοῦ παρελθόντος μηνὸς κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐπεσταλμένα, τῇ δευτέρᾳ δὲ καὶ εἰκοστῇ τοῦ αὐτοῦ κεκομισμένα ἡμῖν ἀδελφικὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τὰ περὶ ἡμερολογίου καὶ πασχαλίου, μετὰ τῆς δεούσης μὲν καὶ αὐτοὶ ἀνέγνωμεν ἐπιστάσεως, ἐσπεύσαμεν δὲ ἀνακοινώσασθαι, αὐτὰ τῇ καθ' ἡμᾶς τῶν ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν χορείᾳ, συνοδικῶς συνδιασκεπτομένων, τῇ δεκάτῃ καὶ τετάρτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαρτίου καθ' ὃ παρειλήφομεν πάτριον ἡμερολόγιον, ὅτε πολλῇ τῇ προσοχῇ καὶ φροντίδι καὶ μετριοπαθείᾳ καὶ φιλαδελφίᾳ ἐμελετήθη τὰ ἐν αὐτοῖς, πάντων καὶ ἐθελόντων καὶ ἀγωνιζομένων πεῖσαι ἑαυτοὺς μὴ μόνον κατιδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀσπάσασθαι τὰς ἐν αὐτοῖς γνώμας εἰ γε τῇ ἀληθείᾳ μὴ εὑρεθεῖεν ἀντικείμεναι. Κατὰ τὴν συνοδικὴν οὖν ἀπόφασιν τὴν οὕτω μεμορφωμένην τότε ἀπαντῶμεν σήμερον τὰ ἑξῆς :

Ὅτι μὲν οὐδεμίαν οὐδαμῶς ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτη Ἐκκλησία ἔβλεπε πόθεν οὔτε ἀνάγκην, ἀλλ' οὐδ' ἁπλῶς περιστάσεων συνθήκην ἢ φορὰν ἐπιβάλλουσαν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἡμερολογίου, τοῦτο

καὶ ἡμεῖς παρὰ τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρέων καὶ οἱ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ σεβασμιώτατοι ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί, οἱ τὰς ἀρχεγόνους καὶ ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας ἀνὰ τὴν Ἑώαν θείᾳ χάριτι ἐκπροσωποῦντες, ὅτε Πατριάρχης Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολίας κύριος Γρηγόριος καὶ ὁ πατὴρ καὶ Πατριάρχης τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης τῆς Παλαιστίνης κύριος Δαμασκηνὸς καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κύριος Κύριλλος, εἰς τὰ τηλεγραφήματα καὶ τὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀπὸ ἔτους ἤδη κατ' ἐπανάληψιν ἀπαντῶντες ἐδήλωσαν ἀποφάσεσι καὶ αὐτοὶ στοιχοῦντες συνοδικαῖς, ἐπὶ ῥυθμίσει τῶν πραγμάτων μὴ μόνον εἰρηνικῇ ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθείας μὴ ξένῃ καὶ προτείναντες καὶ ἀποδεξάμενοι συγκρότησιν συνόδου πασῶν τῶν Ἁγιωτάτων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ μόνης δυναμένης ἁρμοδίως καὶ ὁριστικῶς ἀποφήνασθαι.

Ὅτι δ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἀνακριβὴς ὁ ἰσχυρισμός, ὁ ἐν τοῖς γράμμασι τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἀναγεγραμμένος, καθ' ὃν τάχα «δογματικῶς τε καὶ κανονικῶς ἀκώλυτος, ἂν εἴη ἡ ὑπ' αὐτῆς ἀναιτίως ἐπισπευδομένη «διόρθωσις», τοῦτο αὐτὴ βεβαιοῖ μεγάλοις γράμμασι καὶ τρανῇ τῇ φωνῇ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης μόλις μετὰ στίχους δέκα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐκείνου ἰσχυρισμοῦ ἀποφαινομένη «διορθωθῆναι δὲ κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον πρὸς ἄρσιν τῆς συγχύσεως τῶν ὀρθοδόξων Λαῶν, σκανδαλιζομένων ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων καὶ κινδυνευόντων ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας». Πῶς δή, ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφέ, «δογματικῶν τε καὶ κανονικῶν» σχέσεων καὶ συνθηκῶν λογισθήσεται ξένη καὶ ἁπλῶς ἀπηλλαγμένη διαφορά, ἥσπερ ἕνεκεν ὅλοι οἱ λαοὶ σκανδαλιζόμενοι κινδυνεύουν ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας;

Καὶ τούτων μέντοι κατ' ἀναμφήριστον βεβαιότητα οὕτως ἐχόντων ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀγγέλλει ὅτι «ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἐπ' ἀθετήσει τῶν ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νενομοθετημένων ἀλλὰ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς προκοπῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον τῶν ὀρθοδόξων προμηθουμένη ἀπαραίτητον ἔκρινε μετὰ τὴν συναίνεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς Ἐκκλησίας Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου».

Οὐ κρύπτομεν, Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ τῇ πολλῶν ἕνεκεν ἀδοκήτῳ ἀγγελίᾳ καὶ ἡμεῖς λυπηρὰν ἔσχομεν τὴν ἔκπληξιν καὶ τῇ συνόδῳ, ἐγκάρδιος συνέσχε θλῖψις τοὺς ἱερωτάτους ἀδελφοὺς κατιδόντας ὅτι, ἄνευ αἰτίας πραγματικῆς, κατὰ δὲ τὴν ὁμολογίαν καὶ βεβαίωσιν τῆς Ὑμ. Μακαριότητος ἄνευ λόγων δογματικῶν ἢ κανονικῶν ἀπεκρούσθη ἡ ἀδελφικὴ σύστασις καὶ παράκλησις τεσσάρων Ἀποστολικῶν θρόνων ἐξ αἰώνων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὸν ἀγῶνα βασταζόντων καὶ μανομερῶς εἰς Νόμον Ἐκκλησιαστικοῦ τύπου ἀνεχθῆναι προτείνεται «διόρθωσις» καθεστῶτος ἐν χρήσει τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πάσης καὶ ἄρα οὐ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μόνης, καὶ ταῦτα ὅτε ὑπ' αὐτῆς ὡμολόγηται τῆς περινοίας αὐτῆς, ὅτι «ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων κινδυνεύουσιν ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας», οὐχὶ βεβαίως μόνης τῆς ἐν Ἑλλάδι, «ὅλοι λαοὶ Ὀρθόδοξοι».

Καιρία λοιπὸν ἡ λύπη διὰ ταῦτα! Καίτοι γάρ, εἰς δικαιολογίαν τῆς «διορθώσεως» προβάλλεται καὶ ἡ συναίνεσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦτο ὅμως μᾶλλον ἐντείνει ἢ μετριάζει τὴν λύπην παντὸς τέκνου τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας, σκοπουμένου ἐν οἵᾳ νῦν τελεῖ καταστάσει ὁ ἁγιώτατος Ἀποστολικὸς καὶ Πατριαρχικὸς Θρόνος, ἀπωρφανισμένος μὲν τὰ πολλά, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἀπωρφανισμένος δὲ τοῦ πλείστου, ἵνα μὴ λέγωμεν παντὸς τοῦ ποι-

μνίου, γυμνὸς δὲ καὶ πάσης τῆς προτέρας δυνάμεως καὶ χρήζων αὐτὸς συγκροτήσεως ἐν τῇ νέᾳ καταστάσει καὶ πανθομολογουμένως ὑπὸ περιπετείας διατελῶν θλιβερωτάτας, δι' ὃ καὶ ὁ θείᾳ χάριτι αὐτὸν νῦν καταπεπιστευμένος Θεόκλητος ποιμὴν ἕν γε τοῖς πρὸς ἡμᾶς ἀδελφικοῖς γράμμασι περὶ τοῦ θέματος ἐπὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας δοκεῖ τὴν περὶ «διορθώσεως» πρωτοβουλίαν ἀναφέρειν.

Ἀνακεφαλαιοῦντες δὴ τ' ἀνωτέρω, Μακαριώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, γνωρίζομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Σύνοδος τὴν μὲν «διόρθωσιν» ἣν τεθεσπισμένην ἤδη ἀγγέλει ἡ περίνοια αὐτῆς ἀποκρούει, ἑτοίμως μέντοι ἔχουσα συνεξετάσαι τὰ κατ' αὐτὴν ἐν προσήκοντι τόπῳ καὶ χρόνῳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ἁγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, ἐμμένουσα δ' ἐν τοῖς πρότερον περὶ τούτου, προδεδογμένοις, προτείνει καὶ αὖθις τὴν συγκρότησιν Συνόδου ἢ μεγάλης τοπικῆς ἢ Οἰκουμενικῆς ἧσπερ ἄνευ οὐδεμία περὶ καθεστῶτος κοινοῦ τῇ ὅλῃ Ἐκκλησίᾳ εἴτε γνώμη εἴτ' ἀποφάσει μονομερεῖ ἔσται ἢ λογισθήσεται ἔγκυρος κανονικῶς καὶ τῇ ἀπαραιτήτῳ ἰσχύϊ κατωχυρωμένη.

Οὕτως οὖν γνώμης ἔχουσα ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτη Ἐκκλησία οὐ σμικρὰν ἠρύσατο τὴν παραμυθίαν ἀπό γε τῆς βεβαιώσεως τῆς Ὑμ. Μακαριότητος ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «προθύμως ἔχει συνεργῆσαι εἰς τὴν ἐν Συνόδῳ τῆς καθ' ὅλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξέτασιν καὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ Πασχαλίου κανόνος» καί τοι γὰρ ῥητῶς καὶ ἐκπεφρασμένως ἀποκλείει πᾶσαν ἀθέτησιν κανόνων, ἐλπίζει ὅμως ὅτι πολλὰ μὲν τὰ δεινὰ προληφθήσεται, πολλὰ δὲ τὰ ὠφέλιμα ὑποδειχθήσεται καὶ τῇ θείᾳ Χάριτι καθορισθήσεται ἐν Συνόδῳ τοιαύτῃ ἐγκαίρως συγκροτουμένῃ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνδιασκεπτομένῃ.

Τούτων μὲν οὖν ἅλις εἰς ἀπάντησιν, ὁ δὲ Θεὸς τῆς Ἀγάπης καὶ Εἰρήνης δώῃ ἡμῖν τὴν ἀγάπην καὶ εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ. Ἀμήν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μηνὶ Ἀπριλίῳ κ' τοῦ αϡκδ

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος Ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ».

Ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἀπεκάλυψε ἀμέσως ὅτι αὐτουργὸς τοῦ πραξικοπήματος ἦτο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἤτοι ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ οὐχὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

«Ὁ ΦΥΛΑΞ τῆς Πίστεως» ἀγρυπνεῖ.

Παρὰ ταῦτα ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπιχειρεῖ δι' ἀλλεπαλλήλων ἐγκυκλίων νὰ ἐξαπατήσῃ διὰ τῶν ψευδῶν του δηλώσεων καὶ παραπλανητικῶν ἀναλύσεων τοῦ θέματος. Ματαίως ὅμως διότι ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ εὐσεβὴς λαός, ὁ φύλαξ τῆς πίστεως ἀντέδρασε. Ὁλόκληροι ἐνορίαι, κωμοπόλεις, χωρία, ἠρνήθησαν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ κατεδίκασαν τὴν Καινοτομίαν καὶ τοὺς Καινοτόμους. Διὸ ὁ Χρυσ. Παπαδόπουλος δὲν διστάζει νὰ μετέλθῃ κατ' ἀρχὴν ἀήθη μέτρα καὶ συκοφαντίας καὶ κατόπιν νὰ ἐγείρῃ συστηματικοὺς διωγμοὺς προκειμένου νὰ ἐκλείψουν αἱ ἀντιδράσεις καὶ ἀποκαλύψεις τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διενεργηθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ ἐγκλήματος.

Παρὰ ταῦτα, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀλλαγῆς ὁ φάρος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Ὀρθόδοξος Μοναχισμὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὕψωσεν τὸ ἀνάστημά του ὡς ἄλλος Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, ἀναδειχθεὶς ὑπερασπιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ συναγωνιζομένου Ὀρθοδόξου Κλήρου καὶ Λαοῦ. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν καταγγέλλεται, ὅτι τὸ Νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον εἶναι «ΦΡΑΓΚΙΑ» καὶ ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὸ χωρίζονται ἀπὸ τὸν Θεόν. Συγχρόνως, ὅμως, πανταχόθεν ἀποκαλύπτεται καὶ καταδικάζεται ὁ πρωτεργάτης τῆς Καινοτομίας Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Ὁ Ἱστορικὸς Παῦλος Καρολίδης ἀποκαλύπτει :

«... Πρᾶξις ἀξιοκατάκριτος καὶ ἀπερίσκεπτος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑπῆρξεν ἡ σπουδὴ αὐτοῦ ἐν τῷ ζητήματι τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ὁ Χρυσόστομος ἐδικαιολόγησε τὴν πρᾶξιν ταύτην διὰ τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Οὕτως ἐδικαιολογήθη ἡ ὑπὸ τῆς αὐταρχίας τῆς πολιτικῆς εἰς τὸν Χρυσόστομον ἐπιβληθεῖσα καὶ ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν φορτωθεῖσα εὐθύνη τῶν γενομένων.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν Ἱεραρχίαν, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν εἰλικρινῶς, ὅτι οὐκ ὀλίγοι ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ ἄνδρες καθ' ἑαυτοὺς ἄξιοι πάσης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον οὐδεμίαν κέκτηται δύναμιν καὶ ἀξίαν, ὑπήκουσα τυφλῶς εἰς τὰ νεύματα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, μετὰ πολλοῦ ἄλγους ψυχικοῦ πρέπει νὰ κατακρίνω τοῦ Χρυσοστόμου, στηρίξαντος τὴν κατ' ἐπιταγὴν πολιτικῆς ἀρχῆς γενομένην πρᾶξιν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν...» (ΣΚΡΙΠ 24.5.27).

Καὶ ὁ Νομικὸς Δημήτριος Βοκοτόπουλος λέγει :

«... Καὶ πρῶτον δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ κατάργησις Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, πρᾶξις πρωτοφανὴς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, εἶναι ἔργον ἀποκλειστικὸν τῆς αὐθαιρεσίας τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου. Ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν ὀγκώδης φάκελλος τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία πρὸ διετίας διωρίσθη (σ.σ. Τὸ 1925) πρὸς ἐξέτασιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ τῆς ὁποίας ἀπετέλει μέλος ὁ σημερινὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, περιέχει τὰς ἐπισήμους ἀποδείξεις, ὅτι εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀντετάχθησαν ἐπισήμως, τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας.

Ἀντετάχθη δὲ ἐπίσης καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ρητῶς συστήσας εἰς τὸν Μητροπολίτην Χρυσόστομον νὰ ἀναβληθῇ ἡ κατάργησις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἕως ὅτου ἐπιτευχθῇ ἡ συναίνεσις ἁπασῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν....

᾿Αλλ᾿ ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος λόγῳ τῆς συμμετοχῆς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐπανάστασιν Πλαστήρα, παρέστησεν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναβληθῇ ἡ κατάργησις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, διότι τὴν κατάργησιν ἐπέβαλεν ἐθνικὸν συμφέρον καὶ παρεκάλει τὸν Πατριάρχην νὰ συμφωνήσῃ μετ᾿ αὐτοῦ.

Τούτου ἕνεκα ὁ Πατριάρχης παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου ψ ε υ δ ῆ τῶν πραγμάτων παράστασιν, ἀπήντησεν εἰς αὐτὸν καὶ συνήνεσεν νὰ καταργηθῇ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον μόνον καὶ μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ Πασχάλιον ὡς ἀπήτει ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν κανονικὴν ἔποψιν ἡ συναίνεσις αὕτη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχει ἀξίαν καὶ εἶναι ἄ κ υ ρ ο ς, διότι ὁ Πατριάρχης δὲν δύναται νὰ ἀποφασίζῃ ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ἄνευ γνώμης τῆς Συνόδου τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοιαύτη Σύνοδος δὲν ἐγένετο....

... Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν εἶναι οὐ μόνον παραβάτης τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ ἱερῶν Παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος τοῦ προστατεύοντος τοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ κράτους νόμων, τελευταῖος τῶν ὁποίων εἶναι τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923 διὰ τοῦ ὁποίου ρητῶς ἐπιβάλλεται ἡ διατήρησις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου...

... Ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἐναντίον τῆς γνώμης ὁλοκλήρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐναντίον αὐτῶν τῶν νόμων τοῦ Κράτους, διὰ μιᾶς αὐτοῦ ἐγκυκλίου φερούσης μόνον τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἑλλάδος, στηριζόμενος εἰς τὸν Πλαστήρα, τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἑορτάς. Τούτων ἕνεκα, αὐτὸς οὗτος ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος ἔχει ἐξεγείρει τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν ἁπαξάπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ἔχει θέσει εἰς δεινὴν δοκιμασίαν τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ...». (ΣΚΡΙΠ 25.5.1927).

Παραλλήλως, οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ διὰ τοῦ Νομικοῦ των ἐκπροσώπου ἤτοι τῆς «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ» ὀργανώνουν ἐκκλησιαστικῶς 245 Ἐνορίας εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, αὗται τὸ 1934 ἔφθασαν εἰς 800.

Ἀποκαλύψεις.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου τὴν 8.2.1928 οἱ Γ.Ο.Χ. ἐζήτησαν διὰ τῆς ὑπ᾿ ἀριθ. 2625/1928 ἀναφορᾶς των τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὑπ᾿ ἀριθμ. 430/124/3.3.1924 Ἐγκυκλίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη ἡ Καινοτομία. Αὐτὸ ἔγινεν αἰτία νὰ ἀποκαλυφθοῦν αἱ ἐνέργειαι τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, δι᾿ ὧν ἐξηπάτησε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1923.

Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς φέρεται εἰς τὰ Πρακτικὰ εἰπών:

«Ἐζήτησα δὲ τ ρ ὶ ς νὰ κατατεθῶσι τὰ ἔγγραφα τῶν Πατριαρχείων καὶ δὲν κατετέθησαν διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀνεγνώσθησαν, ἵνα διαφωτισθῶ τόσον ἐγὼ ὅσον καὶ ἡ Ἱεραρχία. Καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰ πρακτικά, ὅτι ἐζήτησα τὰ ἔγγραφα ταῦτα, ἀλλὰ δὲν ἀναγράφεται ἀληθῶς, ὅτι κατετέθησαν. Ἀτυχῶς, ὅ,τι ἐφοβούμην ἐγένετο, τὰ τρία Πατριαρχεῖα ἐμμένουν εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἐφθάσαμεν εἰς σημεῖον νὰ διακοπῇ ἡ ἑνότης τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ νὰ ἑορτάζωμεν τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου 13 ἡμέρας ἐνωρίτερον ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ καὶ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα. Φρονῶ, ὅτι ἦτο ἐσπευσμένη ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ συνεννόησις

τοῦ Προέδρου μετὰ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων δὲν κατέληξεν εἰς αἴσιον ἀποτέλεσμα, ὅτι δυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ νὰ δεχθῶμεν τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον μέχρις ὅτου διὰ κοινῆς ἀποφάσεως μετὰ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων καὶ ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τὰ εἰωθότα γίνη τὸ νέον δεκτόν, συναποφασίση δὲ καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας. Φρονῶ ὡσαύτως, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο δεκτὸν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα, ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος δύναται ν' ἀποφασίση νὰ ἐπανέλθη τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον τουτέστιν νὰ ἑορτάζωνται μὲ βάσιν τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον».

Λίαν κατηγορηματικῶς καὶ μὲ ἰδιαιτέραν πικρίαν ἀποφαίνεται ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ λέγων, ὅτι ἀπεκρύβησαν τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἀντήλλαξεν μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ ἰδιαιτέρως αἱ ἀρνητικαὶ αὐτῶν ἀπαντήσεις καὶ ἐπικρίσεις, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου. Ἀσφαλῶς οὐδέποτε θὰ εἰσήγετο ἡ Καινοτομία ἂν ἡ Ἱεραρχία, πρῶτον ἦτο ἐλευθέρα καὶ δὲν ἐκυβέρνα μονοκρατικῶς ὁ Χ.Π., καὶ δεύτερον, ἔστω ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, ἡ Ἱεραρχία ἐγνώριζε τὴν σχετικὴν ἀλληλογραφίαν. Καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ὅμως συνεδρίασιν καὶ παρὰ τὴν σαφῆ πρότασιν τοῦ Δημητριάδος, ἡ Σύνοδος ἀποδεικνύεται ἀνίκανος νὰ ἀπαιτήση ἀπὸ τὸν Πάπα τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἀνάκλησιν τῆς Ἐγκυκλίου, ἐνῷ οὗτος ὑφαρπάζει τὰς ὑπογραφὰς αὐτῶν, ἵνα στηρίξη τὴν ἀντικανονικὴν πρᾶξιν του ἡ Σύνοδος, ἡ ὁποία κάθ' ὑπόδειξίν του ἀποφαίνεται ὅτι περὶ τοῦ θέματος τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἁρμοδία μόνη ἡ Ἱεραρχία. Ὁ ἴδιος δὲ ἠναγκάσθη ἁπλῶς νὰ εἴπη ὅτι θὰ ἔφερε τὸ θέμα εἰς τὴν πρώτην σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας. Οὕτω ἡ σαφὴς καὶ ὀρθὴ εἰσήγησις τοῦ Δημητριάδος ἀπερρίφθη εἰς τὴν οὐσίαν(35).

Καὶ ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος εἶπεν διὰ τὴν ἰδίαν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1923:

«Κατὰ τὰ ἀναγνωσθέντα Πρακτικὰ περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἀντίρρησις. Ἐπὶ τούτου ὑπῆρξεν ζωηρὰ ἀντίρρησις ἐκ μέρους πολλῶν, ἀλλὰ δὲν ἐγράφη εἰς τὰ πρακτικά, ἐνῶ ἄλλων γνῶμαι ἐγράφοντο ἐπιμελῶς. Ἀποδεικνύεται δὲ ἐκ τῶν ἐγγράφων, ὅτι ἡ μία Ἐκκλησία προσεπάθησεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ ὑφαρπάση τὴν γνώμην τῆς ἄλλης. Τὸ ζήτημα ὅμως τοῦ Ἡμερολογίου ἐσκανδάλισε τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ἐδημιούργησε θόρυβον, οἱ δὲ ἀκολουθοῦντες τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι ὀλίγοι, ἂν μάλιστα ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι θὰ αὐξηθοῦν ἔτι μᾶλλον».

Ὁ δὲ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος εἰς τὴν αὐτὴν συνεδρίαν εἶπεν:

«Τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμεραλογίου εἶναι μέρος τοῦ νεωτεριστικοῦ προγράμματος τὸ ὁποῖον ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἐπεχείρησαν νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν τῇ Αὐτοκεφάλῳ τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίᾳ καὶ πρέπει ὡς τοιοῦτον νὰ ἐξετασθῇ...».

Ἐξ ἄλλου, οἱ Μητροπολῖται Κασσανδρείας Εἰρηναῖος, Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος, ὑπέβαλον διαμαρτυρίαν τὴν 4.7.1929 εἰς τὴν ὁποίαν ἐτόνιζον, ὅτι ἐξηπατήθησαν ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου

---

(35) Ἰδὲ σχετικῶς Ἐκκλησιαστικὴ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, Θεοκλ. Στράγκα, Ἀθῆναι 1971, σχελὶς 1533—34.

Παπαδοπούλου, ἰσχυρισθέντος τὸ 1924, ὅτι δὲν κατεδικάσθη ἡ Καινοτομία ὑπὸ Πανορθοδόξων Συνόδων, δηλοῦν δὲ ὅτι διαμαρτύρονται καὶ διὰ τὴν ἀντικανονικότητα τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου Ἡμερολογίου καὶ ὅτι θὰ καταγγείλλουν ταύτην εἰς τὴν «θᾶττον ἢ βράδιον συγκληθησομένην Πανορθόδοξον Σύνοδον».

Μετὰ ταῦτα, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπιχειρεῖ νὰ ἀμφισβητήση τὸ κῦρος τῶν ἀποφάσεων τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ἀναιρῶν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του, ὅστις κατ' ἐπανάληψιν πρὶν τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἀναδείξεώς του (καὶ πρὶν δεσμευθῇ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν Καινοτομίαν), ρητῶς ὁμιλεῖ διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Τώρα, ὅμως, «Οἰκουμενισμὸς οὐκ οἶδεν προτιμᾶν τὸ συμφέρον».

Βεβαίως ἔλαβεν τὴν ἀπάντησιν καὶ ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοττέα, ἀλλὰ καὶ μετὰ διετίαν κατὰ τὴν ΙΔ' Ἱεραρχίαν, Ὀκτώβριος 1931, ἔλαβεν τὴν ἀπάντησιν ὑπὸ τοῦ Κασσανδρείας Εἰρηναίου, ὅταν αὕτη ἑτοίμαζεν τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὴν μελετωμένην τότε Προσύνοδον.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, ὁ Κασσανδρείας, εἶπεν τὰ ἑξῆς:

«...Ὑπομιμνήσκω τὴν ἐν δυσὶ μεταγενεστέροις Συνόδοις τοῦ 1583 καὶ 1587 καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, αἵτινες ἐπὶ πλέον γιγνώσκουσαι ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐγένετο διὰ προσηλυτιστικοὺς σκοποὺς καὶ πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν ἀξιώσεων τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα αὐστηρῶς ἀπηγόρευσαν τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν...» ([36]).

Ἐπὶ τῆς ἀδιστάκτου ψευδοῦς κατηγορίας τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καθ' ἣν τὰ περὶ καταδίκης τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ εἶναι δῆθεν «ἐπινοήματα τῶν ἁγιορειτῶν», ἀπήντησαν οἱ Γ.Ο.Χ. διὰ ἐμπεριστατωμένης ἱστορικῆς μελέτης περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἱστορικὸς Παῦλος Καρολίδης ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«...Ἀνέγνων τὸ ἄρθρον τοῦτο (τοῦ Μοναχοῦ κ. Ἀρσενίου Κοττέα). Εἶναι ἀληθῶς ἐπιστημονικὴ πραγματεία ἀναιροῦσα διὰ λόγου ἀληθοῦς καὶ διὰ κειμένων ἀναμφισβητήτων τὰς πλημμελείας τοῦ ἀνακοινωθέντος τῶν 44 ἱεραρχῶν τῆς 5ης Ἰουλίου 1929, τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς 6ης Ἰουλίου. Ἀνέγνων δὲ μετὰ χαρᾶς ὁμοῦ καὶ λύπης τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ δημοσιευθέντα πρὸς ἀναίρεσιν τῶν οὐχὶ ἀληθῶς γραφέντων κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Χαρᾶς μὲν διότι εἶδον ταῦτα εὐστόχως καὶ καλῶς ἀναιρούμενα, μετὰ λύπης δὲ εἶδον Ἱεραρχίαν ὁλόκληρον, πλὴν τριῶν ἐκλεκτῶν ὄντως Ἱεραρχῶν, συνηγοροῦσαν οὐχὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν δόξαν ἀνθρώπου μᾶλλον ἢ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἀγαπῶσαν...». (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, σελ. 207—212).

Μητροπολῖται οἱ ὁποῖοι εἰσηγοῦνται τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἀπειλοῦνται διὰ καθαιρέσεως.

Την 11 Ὀκτωβρίου 1933 οἱ Μητροπολῖται Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος, ὁ Δημητριάδος Γερμανός, Κασσανδρείας Εἰρηναῖος καὶ Δράμας Βασίλειος, ὑπέβαλον πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τὴν κάτωθι γνώμην, δι' ἧς εἰσηγοῦνται τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπειληθοῦν διὰ Καθαιρέσεως.

---

(36) Αὐτόθι σελ. 1852).

ΓΝΩΜΗ ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΟΥΣΑΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου ὀφείλοντος κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν νὰ γίνηται «τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ», ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησιαστικὴ Οἰκονομία οὐδέποτε καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἀπήρεσε ταῖς τε Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς Συνόδοις καὶ τοῖς Ἁγίοις πατρᾶσιν οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Μητροπολῖται τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους τῆς ἀληθοῦς εἰρήνης καὶ τῆς ἑνότητος τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος προνοούμενοι ὑ π ο δ ε ι κ ν ύ ο μ ε ν εὐλαβῶς εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ὡ ς μ ό ν η ν δ υ ν α τ ὴ ν λ ύ σ ι ν πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς διὰ τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν διαταραχθείσης ὁμονοίας καὶ ψυχικῆς ἠρεμίας τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, τ ὴ ν ἐ π ι σ τ ρ ο φ ὴ ν ε ἰ ς τ ὸ Β α σ ι λ ι κ ὸ ν δ ι ά τ α γ μ α τ ῆ ς 18 Ἰ α ν ο υ α ρ ί ο υ 1 9 2 3 καθ' ὃ ἡ μὲν πολιτεία δύναται νὰ τηρήσῃ τὸ νέον Ἡμερολόγιον, ἡ δὲ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τὸ πάτριον Ἰουλιανὸν Ἑορτολόγιον ἕως οὗ δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ τοπικῆς μεγάλης ἐν ᾗ νὰ ἀντιπροσωπεύωνται καταλλήλως ἅπασαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι μελετηθῇ καὶ εἰσαχθῇ τὸ ὑπὸ τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παραδεκτὸν γενησόμενον ἡμερολόγιον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1933

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Κασσανδρείας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Δράμας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν ἔλαβον οἱ ἀνωτέρω διὰ τὴν εὐλαβῶς γενομένην πρότασίν των ἦτο ἡ ἀπειλὴ περὶ καθαιρέσεως !

Βία, διωγμοὶ καὶ ἐγκλήματα.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Καινοτομίας προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον παρέμεινεν ἑδραῖος εἰς τὴν παραδοθεῖσαν πίστιν, ἀλλὰ καὶ ὡμολόγησεν καὶ ἤλεγξε τοὺς Καινοτόμους καὶ ἀπεκάλυψεν τὴν Καινοτομίαν.

Ἰδιαιτέρως σημαντικὸν τοῦτο, ὅτι ἐνῶ ἡ Ἱεραρχία προδίδει καὶ συνθηκολογεῖ, ὁ λαός, ὁ ἀδούλωτος οὗτος φύλαξ τῆς πίστεως, παραμένει ἑδραῖος ἐν τῇ πίστει, τὰς δὲ κατηγορίας, ἐξευτελισμοὺς καὶ διωγμοὺς εἰς οὐδὲν λογίζεται.

Μέγας ἀριθμὸς Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν,τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Καινοτομίαν, συνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐμποροϋπαλλήλων παρὰ τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως καὶ ἐδημιούργησεν τὸν νομικὸν ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τὸν «ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», ὁ ὁποῖος τὸ 1926 διωργανώθη καὶ μετωνομάσθη εἰς «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ»([37]).

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις τῆς «Ε.Θ.Κ. τῶν Γ.Ο.Χ.» καὶ ἡ ἔξοδος τῶν ἐξ Ἁγίου Ὄρους Ἱερομονάχων καὶ αἱ ἀποκαλύψεις τῶν ἀποφάσεων τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, δι' ὧν κατεδικάσθη τελεσιδίκως ἡ Καινοτομία, ἔφεραν εἰς δύσκολον θέσιν τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐκίνησεν μεσαιωνικοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ., ἀγνοῶν, ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ «δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων τὰ πράγματα αὐξάνεσθαι παρασκευά-

---

(37) Οἱ ὅροι «ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ» καὶ «ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ» εἶναι ἡ πρώτη Ὁμολογία καὶ ἀντιδιαστολὴ πρὸς τοὺς μὴ Ὀρθοδόξους Νεοημερολογίτας.

ζει». (Ε.Π. 53, 258). Ἐν προκειμένῳ, διὰ τῶν μεσαιωνικῶν διωγμῶν ἐπέτυχεν τὸ ἀντίθετον, ὁ Χρυσ. Παπαδόπουλος, ἤτοι τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς πλήρους ἀποκαλύψεως τοῦ ἐγκλήματός του.

Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἤδη ἔτος, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν νὰ παρασύρῃ τοὺς Γ.Ο.Χ. (τοὺς ὁποίους περιφρονητικῶς ἀπεκάλεσεν «παλαιοημερολογίτας») νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Νεοημερολογιτισμόν, μετῆλθεν ἀμέσως τοὺς διωγμούς. Ἀναβιώνουν οὕτω οἱ διωγμοὶ τῶν Πρωτοχριστιανικῶν χρόνων !

Οἱ Χριστιανοὶ τότε ἐδέχθησαν τὰς ψευδεῖς κατηγορίας καὶ ἐπιθέσεις τῶν Ἰουδαίων καὶ εἰδωλολατρῶν Ἱερέων. Τώρα δυστυχῶς κατηγοροῦνται ψευδῶς καὶ σύρονται εἰς κριτήρια οἱ Ὀρθόδοξοι ὑπὸ τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου!

Ὅπως κατὰ τοὺς πρωτοχριστιανικοὺς αἰῶνας ἡ φοβερωτέρα κατηγορία, τὴν ὁποίαν σπουδαίως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της ἡ Ρωμαϊκὴ ἀρχή, ἦτο ὅτι οἱ Χριστιανοὶ συνωμοτοῦσαν κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχῆς, οὕτω καὶ τώρα οἱ Γ.Ο.Χ. ἐκατηγοροῦντο καὶ ὡς ὑπονομευταὶ τοῦ Ἔθνους!

Ἡ διαβολὴ κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων, ὅτι δῆθεν συνωμοτοῦν, ἐγένετο πιστευτὴ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, διὸ λαμβάνει τὰ μέτρα της ἵνα συλλάβῃ τοὺς «συνωμότας» καὶ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀγχόνην.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων τοῦ 1924, ἡ ὁποία εἶχε προγραμματισθῆ ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων νὰ ἑορτασθῆ εἰς τὸν ἐν Π. Φαλήρῳ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ξηροταγάρου καὶ κάμουν καὶ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καταφθάνει δύναμις χωροφυλάκων ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ Ναοῦ. Εὐνόητον εἶναι, ὅτι οὐδεὶς ὑπήκουσεν ὁπότε δημιουργοῦνται σκηναὶ βίας, χύνεται αἷμα ἀθῶον καὶ συλλαμβάνονται 29 ἄτομα, τὰ ὁποῖα ὁδηγοῦνται εἰς τὸ τμῆμα δι' ἔρευναν μήπως προκύψουν ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα περὶ συνωμοσίας, ἤτοι ἔγγραφα, ὅπλα κλπ. Ἐκ τῆς ἐρεύνης οὐδὲν ἐνοχοποιητικὸν στοιχεῖον προέκυψεν, ὡς ἀνεμένετο, διὸ ἐν καταφανῆ ἀγανακτήσει διὰ τὰς διαβολὰς καὶ συκοφαντίας κατὰ τὴν Ὀρθοδόξων ὁ Διοικητὴς ἐφώναξεν: «Β ρ ὲ δ ὲ ν π έ φ τ ε ι ἡ Δ η μ ο κ ρ α τ ί α μ ὲ Ε ὐ α γ γ έ λ ι α, Σ τ α υ ρ ο ὺ ς κ α ὶ κ ο μ π ο σ χ ο ί ν ι α». Περιττὸν κάθε σχόλιον.

Ἐνῶ συνεχίζουν ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον οἱ διωγμοί, αἱ συλλήψεις καὶ ἡ βία, εἰς τὴν Ἀττικὴν σημειοῦνται αἱματηρὰ γεγονότα.

Ἡ Ἐφημερὶς «ΣΚΡΙΠ» τῆς 9)22 Νοεμβρίου 1927 ἔγραφε :

«Αἱματηραὶ σκηναὶ διεδραματίσθησαν χθὲς τὴν πρωΐαν εἰς τὴν Μάνδραν, κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἑορτάζοντος συμφώνως πρὸς τὸ Πάτριον ἡμερολόγιον, ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν.

Ἀστυνομικὰ Ὄργανα, πολιορκήσαντα καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπετέθησαν, κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἐκκλησιάσματος, ἐναντίον τοῦ ἀκαλύπτου καὶ ἀόπλου πλήθους. Τὸ πλῆθος εὑρεθὲν πρὸ τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως, διεσκορπίσθη εἰς τὰς παρόδους, προσπαθοῦν νὰ κρυβῆ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς δολοφονικὰς σφαίρας τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως. Οἱ χωροφύλακες κατορθώσαντες διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ συλλάβουν τὸν ἱερέα, συνέχισαν ἐν τούτοις τὸ δολοφονικὸν ἔργον των, ὑπὸ τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθέματα τοῦ πλήθους καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν. Ὑπολογίζεται ὅτι ἔπεσαν ἄνω τῶν 40 πυροβολισμῶν ἐνῷ πλεῖστα θὰ ἦσαν τὰ θύματα, ἂν τὸ πλῆθος δὲν διεσκορπίζετο ἐγκαίρως καὶ ἔσπευδε νὰ κρυβῆ.

Τὰ θύματα τῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως.

Ἐκ τῶν ὑποκοπάνων τῶν χωροφυλάκων, πολλαὶ ἐκ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἐκκλησιάσματος ἐτραυματίσθησαν, ἄλλαι ἐλαφρότερον, ἄλλαι βαρύτερον.

Ἡ σοβαρώτερον ὅλων τραυματισθεῖσα εἶναι ἡ σύζυγος Κωνσταντίνου Ρούττη, Αἰκατερίνη, φέρουσα ἐπικίνδυνον τραῦμα δι' ὑποκοπάνου εἰς τὴν κεφαλήν, ἥτις, μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας καὶ νοσηλεύεται εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν». Εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» μετεφέρθη καὶ ἡ σύζυγος Μελετίου Κατσαρέλλου, Ἀγγελική, ἥτις φέρει τραῦμα διὰ σφαίρας εἰς τὴν κεφαλήν.

Ἡ μῆνις τῶν χωροφυλάκων δὲν ἐσεβάσθη οὐδὲ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα καὶ τὸ ἀξίωμα, τοῦ συλληφθέντος κληρικοῦ. Ὁ δυστυχὴς Ἱερεύς, ὅστις μετεφέρθη ὑπὸ κουστωδίας χωροφυλάκων εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶναι καταμωλωπισμένος ἐκ τῶν ὑποκοπάνων τῶν ἀγροίκων τῆς ἐξουσίας.

Φαίνεται, ὅτι λόγῳ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἐπικρατησάσης συγχύσεως ἐκ τοῦ δημιουργηθέντος πανικοῦ ἀλληλοτραυματίσθησαν καὶ πολλὰ ἐκ τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ εἷς ὑπομοίραρχος τραυματισθεὶς εἰς τὸν πόδα ἐλαφρῶς.

Συντάκτης τοῦ «Σκρίπ», ζητήσας χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐκ τοῦ νοσοκομείου «Εὐαγγελισμὸς» πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῶν θυμάτων, ἔμαθεν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς πρώτης, τῆς Αἰκατερίνης Κ. Ρούττη, εἶναι ἀπελπιστική, καὶ ἐλάχιστοι ἐλπίδες διασώσεώς της ὑπάρχουν. Ἡ Κατσαρέλλου εὑρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου». (Ἐφημερὶς ΣΚΡΙΠ 9)21 Νοεμβρίου 1927).

Τὴν ἐπομένην, ἤτοι τὴν 16)28 Νοεμβρίου 1927, εἰς ἁπάσας τὰς ἐφημερίδας ἀνεγράφετο ἡ εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν τὸ θῦμα τῆς Μάνδρας, ἡ Αἰκατερίνη Κ. Ρούττη.

Ἡ «ΕΣΠΕΡΙΝΗ» ἔγραφε:

«ΑΠΕΘΑΝΕ ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΣΚΗΝΩΝ ΤΗΣ ΜΑΝΔΡΑΣ
ΜΗΤΗΡ ΔΥΟ ΤΕΚΝΩΝ

Τὴν 4ην πρωϊνὴν τῆς σήμερον ἀπεβίωσεν εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» τὸ θῦμα τῶν προχθεσινῶν σκηνῶν τῆς Μάνδρας Αἰκατερίνη, σύζυγος Κωνσταντίου Ρούττη ἐτῶν 27 καὶ μήτηρ δύο τέκνων. Ἡ σορὸς τῆς θανούσης θὰ μεταφερθῇ σήμερον εἰς Μάνδραν ὅπου θὰ γίνῃ ἡ Κηδεία δαπάναις τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν».

Ἐπίσης, ἡ ἐφημερὶς «ΣΚΡΙΠ» εἰς κύριον ἄρθρον της ὑπὸ τὸν τίτλον: «ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΜΑΝΔΡΑΣ» τὴν ἰδίαν ἡμέραν καταγγέλλει τὸν Καινοτόμον Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον καὶ τὴν καινοτομίαν του. Θεωροῦμεν ἀπαραίτητον νὰ παραθέσωμεν τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον αὐτούσιον:

«ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΜΑΝΔΡΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ἀρχηγῶν της ἐπροκάλεσε τὸ πρῶτον ἀδελφικὸν αἷμα. Ὁ ἄγριος ὑποκόπανος τοῦ χωροφύλακος ἔβαψε εἰς τὴν Μάνδραν μὲ τὸ αἷμα τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν τάφον ἓν θῦμα του μίαν πτωχὴν γυναῖκα ἐμμένουσαν εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Ἡ ἀτυχὴς χωρικὴ ἐξέπνευσεν εἰς μίαν κλίνην τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἐν μέσῳ ἀλγηδόνων ἐκ τῶν τραυμάτων της. Καὶ τὸ θῦμα τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου παραδίδον τὴν ψυχὴν πρὸς Ὕψιστον θὰ εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν εἰκόνα τῶν Ταξιαρχῶν ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔκαιε τὸν λιβανωτὸν τῆς λατρείας του εἰς ἡμέραν ἑορτῆς κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐνῶ ἐτέλει τὰ θρησκευτικά της καθήκοντα ἐδέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τὸν ὑποκόπανον τοῦ χωροφύλακος. Καὶ

θὰ ἠρώτησε: Ποῖον ἦτο τὸ ἔγκλημά της διὰ νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ κρανίου της ὁ ὑποκόπανος ὥστε ὁ λιβανωτὸς ὁ καιόμενος ὑπὲρ τῆς πίστεώς της νὰ ραντισθῇ μὲ τὸ αἷμα της; Ἀλλ' ὁ Ὕψιστος παραλαμβάνων τὴν ἀθώαν ψυχὴν τῆς ἁπλοϊκῆς γυναικὸς ἀφῆκε τὴν ἀπάντησιν νὰ τὴν δώσῃ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωπός Του, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ὑπεύθυνος τῆς ἀγριότητος τῶν ὑποκοπάνων κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Μάνδρας, τῶν ἐμενόντων εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Καὶ ἐνῷ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ εἶναι σεβαστὴ καὶ εἰς τοὺς ἀγρίους ἀκόμη, ἐνῷ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, ἔστω καὶ τὸ «Δημοκρατικόν», ἀνεγνώρισε τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, ἐνῷ ἀφέθησαν οἱ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου πιστοὶ νὰ τελῶσι τὴν λατρείαν των κατὰ τὰς Παραδόσεις των, ὁ ὑποκόπανος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καταφέρεται βαρύτατος κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν τῆς Μάνδρας, διότι κατ' οὐσίαν ὁ ὑποκόπανος τοῦ νεοημερολογιακοῦ νεωτερισμοῦ ἔβαψε μὲ αἷμα τὸν ναὸν τῆς Μάνδρας καὶ ἀπέστειλε εἰς τὸν τάφον τὴν πτωχὴν χωρικὴν γυναῖκα. Διὰ τῶν ὑποκοπάνων λοιπόν, διὰ τῶν βανδαλισμῶν, διὰ τῶν διωγμῶν, διὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ διὰ πάσης ἀγριότητος ἐννοεῖ ἡ Κυβέρνησις καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν νὰ ἐπιβάλλουν τὸ νέον ἡμερολόγιον, νὰ μεταβάλουν τὴν θρησκευτικὴν τάξιν καὶ νὰ τρομοκρατήσουν τὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ ;

Ἐννοοῦν νὰ προσφέρουν τὸ αἷμα τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου εἰς τὸν βωμὸν τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ νέου; Ἐννοοῦν νὰ δημιουργήσουν Μάρτυρας καὶ θύματα τοῦ Παλαιοῦ διὰ τῆς μεσαιωνικῆς τρομοκρατίας των ; Ἐννοοῦν λοιπὸν νὰ ἐξαπολύσουν τὴν θύελλαν τῆς ἀναστατώσεως εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ καὶ νὰ θερίσουν τοὺς καρποὺς τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς αἵματα, θύματα καὶ τάφους πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ; Αἱ ἀποτρόπαιαι σκηναὶ τῆς Μάνδρας, ἀποτελοῦν τὴν φοβερωτέραν ἀπόδειξιν τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ὁ νεοημερολογιακὸς νεωτερισμός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμεινε καὶ ἐπέβαλε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ἐχωρίσθη ὁ λαὸς εἰς δύο μερίδας καὶ διηνοίχθη ἓν βαθὺ χάσμα μεταξὺ τῶν παραδόσεων τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ τῶν νεωτερισμῶν τοῦ νέου, νεωτερισμῶν οἱ ὁποῖοι ἐπεκτείνονται ὁλονὲν εἰς ὅλας τὰς τυπικὰς καὶ οὐσιώδεις ἐκδηλώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ πνεῦμα τὸ νεωτεριστικόν, τὸ ὁποῖον ὑπηγόρευσε δῆθεν ἡ προοδευτικὴ ἐξέλιξις, ἐπέφερεν ἀναμφισβητήτως ἀναστάτωσιν καὶ ἀνατροπὴν εἰς παραδόσεις, θεσμούς, τάξιν καὶ προήγαγε τὴν ἠθικὴν ἔκλυσιν ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας. Διότι τὰ κρούσματα τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος κληρικῶν, ἀσεβούντων ἐντὸς τῶν ναῶν, τὰ προτεσταντικὰ δόγματα, τὰ ὁποῖα Θεοτοκομάχοι ἱερεῖς εἰσάγουν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ, αἱ ἐλευθεριότητες τῶν κουρεμένων κεφαλῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ γενικὴ ἀτόνησις καὶ χαλάρωσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων, ἡ καπηλεία, ἡ σκανδαλώδης τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων, τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον διέπει τὰς συναλλαγὰς κληρικῶν καὶ λαοῦ, πάντα ταῦτα τὰ δεινὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὀφείλονται εἰς τὸ ἀνατρεπτικόν, τὸ νεωτεριστικὸν πνεῦμα, τοῦ ὁποίου ἡ οὐσιωδεστέρα κατάκτησις εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ἀλλὰ οἱ νεωτερισταί, οἱ σκανδαλισταὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀνατροπεῖς τῶν παραδόσεών της ἐννοοῦν καὶ διὰ τοῦ ὑποκοπάνου νὰ ἐπιβάλλουν τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ διὰ τῶν αἱμάτων νὰ ἀνεγείρουν τὸ οἰκοδόμημα τούτου. Ἀλλὰ αἷμα πιστῶν καὶ μαρτύρων μιᾶς παραδόσεως, μιᾶς πίστεως θρησκευτικῆς τάξεως εἶναι ἀνάμικτον μὲ τὸν λιβανωτόν, ὁ ὁποῖος καίεται ὡς θυμίαμα εἰς τοὺς ναούς. Καὶ τὸ αἷμα τοῦτο ἀποτελεῖ θυσίαν εἰς τὴν Παράδοσιν, εἰς τὸν Θεόν! Τὸ δὲ αἷμα τῆς Μάνδρας καὶ τὸ Θῦμα τοῦ ὑποκοπάνου τοῦ χωροφύλακος ὑποδεικνύει τοὺς ἐνόχους καὶ ὑπευθύνους, οἵτινες χειραγωγοῦν σήμερον τὸν ὑποκόπανον τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ἰθύνουν τὸν νεωτεριστικὸν ἄνεμον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, τὴν αὐριανὴν θύελλαν τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου». (ΣΚΡΙΠ 29.11.1927).

Καὶ ἡ ἐφημερὶς «ΕΣΠΕΡΙΝΗ» τῆς 29.11.1927, γράφει:

«Η ΕΝΟΧΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Εἰς μίαν κλίνην τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἀπέθανε χθὲς τὴν πρωΐαν ἡ πτωχὴ γυναικούλα τῆς Μάνδρας, ἡ Αἰκατερίνη Κ. Ρούττη, ἐτῶν 27, μήτηρ δύο τέκνων. Εἶναι ἡ πτωχὴ μητέρα ἡ ὁποία ἐπίστευεν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Εἶναι ἡ δυστυχισμένη γυναικούλα (ἡ ὁποία ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ὑποκοπάνου τοῦ χωροφύλακος. Εἶχε διαπράξει φοβερὸν ἔγκλημα; Ἐπίστευεν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε τὴν ἑορτὴν τῶν Ταξιαρχῶν νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἡμέραν τὴν ὁποίαν ἔκρινεν ὡς ὀρθοτέρα. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὥπλισε τὴν χεῖρα τοῦ χωροφύλακος. Καὶ διέταξε: Κτυπᾶτε. Καὶ οἱ χωροφύλακες ἐκτύπησαν. Ἡ μητέρα ἀπέθανεν ἀπὸ τὰ τραύματα καὶ τὰ δύο της παιδάκια ρίπτονται ἔρημα καὶ ὀρφανὰ μέσα εἰς τὴν ζωήν.

Δὲν εὐθύνεται διὰ τὸν φόνον αὐτὸν ὁ χωροφύλαξ. Τὴν εὐθύνην, βαρεῖαν καὶ ἀσυγχώρητον, φέρει ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, μὲ τὸν πρωτοφανῆ μεσαιωνισμόν του εἰς μεθόδους καὶ μέσα διὰ τῶν ὁποίων παραβιάζεται ἡ ἐλευθέρα συνείδησις καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας λατρείας. Φέρει τὴν εὐθύνην αὐτὸς ὁ ὁποῖος κρατεῖ εἰς τὰς φυλακὰς πιστοὺς χριστιανούς, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τὸν διωγμὸν κατ᾽ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι οὐδὲν διέπραξαν ἔγκλημα. αὐτὸς ὁ ὁποῖος αὐθαιρέτως μετέβαλε τὸ ἡμερολόγιον εἰς τὸ ὁποῖον διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ ὑποκοπάνου ζητεῖ νὰ ὑποτάξῃ τὸν Λαόν.

Μακαριώτατε Μητροπολῖτα Ἀθηνῶν, δὲν σᾶς ὁμιλεῖ κανεὶς φανατικός, δὲν σᾶς κατηγορεῖ ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν ἄνθρωπος τοῦ παλαιοῦ ἢ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Σᾶς ἀπευθύνει τὴν κατηγορίαν ἄνθρωπος ἐλεύθερος, ἐν ὀνόματι τῶν αἰωνίων ἀρχῶν τῆς ἐλευθέρας συνειδήσεως. Δὲν ἐκτοξεύει καθ᾽ ὑμῶν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν κατηγορίαν μία θρησκόληπτος μοναχὴ διὰ νὰ τὴν ρίψετε εἰς τὴν φυλακὴν ἢ φανατικὸς Χριστιανὸς διὰ νὰ στρέψετε κατ᾽ αὐτοῦ τὸν ὑποκόπανον τοῦ χωροφύλακος. Σᾶς ὁμιλεῖ ἄνθρωπος ἐλεύθερος. Καὶ σᾶς λέγει κατὰ πρόσωπον: Εἶσθε ὁ ἔνοχος τοῦ φόνου τῆς γυναικός. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκλεισεν αὐτὴ ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ πόνου τὰ μάτια της, ἕ, μακαριώτατε Μητροπολῖτα, σεῖς εἶσθε ὑπόδικος ἔναντι πάσης ἐλευθέρας συνειδήσεως καὶ οὐδεὶς συγχωρεῖ τὸ ἔγκλημά σας. Εἶσθε ὑπόδικος ἔναντι τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου.

Τί ζητεῖτε, λοιπόν, Μακαριώτατε; Θέλετε ν᾽ ἀσπασθοῦν ὅλοι τὸ ἡμερολόγιόν σας; Διατί ὅμως δὲν ζητεῖτε, ἀφοῦ τόση εἶναι ἡ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν φροντίς, ν᾽ ἀσπασθοῦν ὅλοι τὴν λατρείαν καὶ τὴν θρησκείαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ἀναγνωρίζετε τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς πίστεως εἰς τοὺς ἀλλοθρήσκους, ἀλλὰ δὲν ἀνέχεσθε ν᾽ ἀκολουθοῦν ἄλλο ἡμερολόγιον, ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ τὴν συνεργασίαν μερικῶν λιποτακτῶν καὶ ἐγκληματιῶν ἐπιβάλλετε. Διότι δὲν λησμονεῖ κανεὶς ὑπὸ τὸ διάταγμα ἐκεῖνο ὑπάρχουν αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἐπαναστατῶν οἱ ὁποῖοι ἐδολοφόνησαν τοὺς Ἕξ. Καὶ ὁμιλεῖτε περὶ νομίμου μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου; Ἀλλ᾽ ὅταν τόσον σεβασμὸν πρὸς τὴν ὑπογραφὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἔχετε, μακαριώτατε Μητροπολῖτα, προκειμένου περὶ τοῦ ἡμερολογίου, διατί ὅταν διὰ τῶν ὑπογραφῶν αὐτῶν ἐγκαινιάζετο ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῶν κτημάτων τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἠθέλατε ν᾽ ἀναγνωρίσετε αὐτάς; Καὶ ἐνῷ τόσας κατεβάλλετε ἐνεργείας διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ διατάγματος ἐκείνου, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὅμως τοῦ ἄλλου φονεύετε μίαν γυναῖκα, φυλακίζετε πιστούς, σεῖς ὁ ὁποῖος, ὑποτίθεται, ἐπιβάλλεται νὰ ἐφαρμόζετε τὸ «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν».

Νὰ προχωρήσω; Ὑπάρχουν τόσα πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ εἶχε νὰ φροντίσῃ ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης καὶ τὰ ὁποῖα θίγουν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὑπάρχουν τόσα σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα ἔφθασαν μέχρι τοῦ τύπου. Ὑπάρχουν τόσαι κατη-

γορίαι τὰς ὁποίας ἀντίπαλοί του ἀπευθύνουν κατ᾽ αὐτοῦ καὶ διατάσσονται τώρα ἀνακρίσεις. Δὲν ἐρευνῶμεν. Ἢ μήπως ἡ Σύνοδος δὲν κατηγόρησεν αὐτὸν διὰ παραβάσεις τινάς; Δὲν συζητοῦμεν. Ἀλλ᾽ ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι ἐκτοξεύομεν τὴν κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου: «Εἶσθε ἔνοχοι, πάντες καὶ ὅσοι διατάσσετε καὶ ὅσοι ἀνέχεσθε τὸν διωγμὸν τῶν πιστῶν. Εἶναι ἐλεύθεροι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὄχι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον νὰ πιστεύουν, ἀλλὰ καὶ Τοῦρκοι καὶ Ἑβραῖοι καὶ Βουδισταὶ νὰ γίνουν. Θέλετε ὅμως νὰ δεσμεύσετε τὴν συνείδησίν των, θέλετε μὲ τοὺς μεσαιωνισμοὺς καὶ τὸν ὑποκόπανον τοῦ χωροφύλακος νὰ συντρίψετε τὴν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας; Εἶσθε ἔνοχοι τῆς πτωχῆς τῆς Μάνδρας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς πᾶσα ἐλευθέρα συνείδησις, ἀνωτέρα παντὸς ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐξεγερθῇ ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς προωδευμένοι ἄνθρωποι μὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ἐνῶ εἰς τὰς μεθόδους των ἀποδεικνύονται ἱεροεξετασταὶ καὶ βάρβαροι. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς κάθε ἐλεύθερος ἄνθρωπος, μὲ ψυχρὰν τὴν λογικήν, στρέφεται ἐναντίον τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Κρατοῦμεν τὸ μαστίγιον. Καὶ δὲν θὰ διστάσωμεν εἰς τὸ ἀνηλεὲς μαστίγωμα τῶν ἀνελευθέρων Ἱεραρχῶν. Ἂν αὐτοὶ ἐγκαινιάζουν ὑποκόπανον, τί θ᾽ ἀναγκάσῃ τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους νὰ μὴ στρέψουν κατ᾽ αὐτῶν τὸ μαστίγιον τὸ ὁποῖον θὰ ξεσχίσῃ προσωπίδας εὐσεβῶν καὶ γόητρον ἀμφίβολον; Τὸ μαστίγωμα ἄλλως τε τὸ ἐδίδαξε ὁ Χριστός, ὁ Θεὸς ποὺ ἠγάπησε τοὺς ἐχθρούς Του, ἀλλ᾽ ὁ ὁποῖος δὲν συνεχώρησε τοὺς ἐμπόρους τῆς Ἐκκλησίας». (ΕΣΠΕΡΙΝΗ 29.11.1927).

Συνέχεια τῶν διωγμῶν.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝ μερικὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας περὶ τῶν Διωγμῶν κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου. Παραθέτομεν ἄνευ σχολίων πληροφορίας ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «ΣΚΡΙΠ» 7.3.1928 περὶ τῶν βιαιοτήτων καὶ τῶν Συλλήψεων τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ 1928 εἰς Λιόπεσι Ἀττικῆς :

«Συλλήψεις καὶ χειροπέδες.

Εἰς τὸ Λιόπεσι ἡ Ἀστυνομία ἔδρασε κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κατοίκων χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ᾽ ὄψει ὅτι συμπιπτούσης τῆς ἑορτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ νέον ἡμερολόγιον ἠδύναντο ἀκωλύτως οἱ Παλαιοημερολογῖται κάτοικοι νὰ ἐκκλησιασθῶσι καὶ τὴν θείαν λατρείαν των νὰ τελέσουν ἐλευθέρως. Ἡ τοιαύτη τῆς ἀστυνομίας ἐπέμβασις ὡς ἦτο ἑπόμενον ἐξήγειρε τοὺς κατοίκους καὶ θὰ ἐλάμβανον χώραν αἱματηραὶ σκηναὶ ἐὰν δὲν ἐπενέβαιναν οἱ ἐκ τούτων ψυχραιμότεροι. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἀγριότης τῆς ἀστυνομίας ἐξέσπασεν εἰς τὰς γενομένας συλλήψεις ἀθώων χριστιανῶν καὶ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν χειροπέδων εἰς τὰς χεῖρας ὄχι μόνον ἀνδρῶν ἀλλὰ καὶ γυναικῶν, κατὰ τὴν μεταφοράν των εἰς Ἀθήνας. Καὶ τὸ αἶσχος τοῦτο τῆς ἀστυνομικῆς ἀγριότητος, ἐπαναφέρον εἰς παλαιὰς ἡμέρας τῶν ἀστυνομικῶν βασιβουζουκισμῶν καὶ βανδαλισμῶν, βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τοὺς εἰσηγητὰς τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ τοὺς εἰσηγητὰς καταδιώξεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἀλλ᾽ ἡ ἀστυνομικὴ ἐπέμβασις εἰς τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα τῶν χριστιανῶν ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐξάντλησιν τῆς ὑπομονῆς τοῦ λαοῦ, ὅτε τὴν ὀργὴν τούτου θὰ δοκιμάσουν πρῶτοι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς σημερινῆς θρησκευτικῆς ἀναστατώσεως». (ΣΚΡΙΠ 7.3.1928).

Καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη δημοσίευμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

«Οἱ μεσαιωνισμοὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Εἷς Ἱερεὺς συλλαμβάνεται καὶ μὲ χειροπέδας κουρεύεται.

Εἶναι γνωστὸ τὸ πεῖσμα μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ πρωτουργὸς τῆς αὐθαιρέτου μονομεροῦς καὶ ἀντορθοδόξου μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐπιμένει νὰ καταδιώκῃ ἀγριώτατα καὶ μέχρι χύσεως αἵματος τοὺς μὴ δεχομένους νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀντικανονικὴν ἀντισυνταγματικὴν καὶ παράνομον ἐκκλησιαστικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἰδιαίτερα δὲ τοὺς ἱερεῖς. Εἶναι γνωστὰ τὰ προκληθέντα αἱματηρὰ ἐπεισόδια τῆς Μάνδρας, Λιόπεσι, Μενιδίου, Σαλαμῖνος κλπ., ὁ προκληθεὶς ἄδικος φόνος μιᾶς γυναικός, ἡ καταδίωξις τῶν προσκυνητῶν τῆς Τήνου, ἡ σύλληψις καὶ φυλάκισις παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων καὶ τόσα ἄλλα βίαια καὶ αὐθαίρετα μέτρα κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἅτινα κατέρριψαν τελείως τὸ κῦρος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκκλησίας ἐμφανιζομένου ὡς ἀρχηγοῦ νέας ἱερᾶς ἐξετάσεως.

Τὸ τελευταῖον ὅμως συμβὰν τῆς Λαμίας ἐκορύφωσε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν χριστιανῶν ὅλης τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς ἀναστάτωσιν. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ συμβάντος τούτου, τοῦ ὁποίου ἀγριώτερον καὶ ἀντιχριστιανικώτερον δὲν ἐγένετο ποτέ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἱερομόναχος Ἀρσένιος Σακελλάριος, ἐφημέριος τῶν συνοικισμῶν Πύργου καὶ Βιτώλης τῆς ἐπισκοπῆς Φθιώτιδος, πιστὸς τῶν παραδόσεων τῆς ἐκκλησίας τηρητής, ἀγαπώμενος δὲ καὶ τιμώμενος ἀπ᾽ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς τῆς περιφερείας, δὲν εἶχε δεχθῆ τὴν ἄνομον μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου. Διὰ τοῦτο καταγγελθεὶς κατὰ τὸ 1926 ἐδικάσθη ὑπὸ τῆς Συνόδου καὶ ὡς ἦτο ἑπόμενον κατεδικάσθη εἰς καθαίρεσιν διὰ τῆς ὑπ᾽ ἀριθ. 2049 τοῦ 1926 ἀποφάσεως τῆς Συνόδου. Ἀλλ᾽ ὁ εὐσεβὴς ἱερεὺς ἔχων τὴν συνείδησιν ὅτι ἡ τιμωρία του ἦτο παράνομος κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ ἄκυρος, ἐξηκολούθει ἀνεπισήμως νὰ ἱερουργῇ συμφώνως πρὸς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Ὁ Ἱερομόναχος συλλαμβάνεται.

Κατηγγέλθη λοιπὸν τῇ μηνύσει τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος, ἐνεργοῦντος κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐπὶ ἀντιποιήσει Ἀρχῆς (!!), ἡ δὲ δίκη αὐτοῦ ὡρίσθη διὰ τὴν 5ην Μαΐου 1928. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ δίκη αὐτὴ μόνη καὶ ἡ προβλεπομένη ἴσως καταδίκη ἢ τὸ πιθανώτερον ἡ ἀθώωσις τοῦ ἀνωτέρω ἱερομονάχου, δὲν ἱκανοποιεῖ οὔτε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, οὔτε τὸν θεράποντα τῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ Μητροπολίτην Φθιώτιδος κ. Ἰάκωβον. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπινοηθῇ πρακτικωτέρα κάπως τιμωρία τοῦ ἱερομονάχου Ἀρσενίου πρὸς πλήρη μὲν ἐκδίκησιν τοῦ πείσματος τῶν προϊσταμένων του, πρὸς ἐλπιζόμενον δὲ παραδειγματισμὸν αὐτοῦ δυναμένου οὕτω νὰ ἐκβιασθῇ εἰς ὑποχώρησιν καὶ ἀποδοχὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Ἡ διαταγὴ ἐδόθη καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς 9 Ἀπριλίου ὁ ἱερομόναχος Ἀρσένιος συλλαμβάνεται ἐν Λαμίᾳ ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος καὶ ὁδηγεῖται εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα Λαμίας, ἄνευ οὐδενὸς ἐννοεῖται ἐντάλματος. Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἐν συνεννοήσει ἀσφαλῶς μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἶχε δώσει ἐντολὴν νὰ γίνῃ «ἐπίσημος, πραγματικὴ καὶ πανηγυρικὴ καθαίρεσις» τοῦ ἱερομονάχου, διότι φαίνεται κατὰ τὸ ἰδιαίτερον κανονικὸν δίκαιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Μητροπόλεως Λαμίας, ἡ ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τῆς Συνόδου καθαίρεσις δὲν ἦτο πλήρης καὶ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῇ ψαλλὶς ἢ ξυράφιον διὰ νὰ γίνῃ πλήρης!

«Νὰ τοῦ κόψουν γένεια καὶ μαλλιά».

Φαίνεται ἀκόμη ὅτι κατὰ τὴν παράδοξον ἀντίληψιν καὶ εὐρυμάθειαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἡ διατήρησις μαλλιῶν καὶ γενείου ἑνὸς καθαιρεθέν-

τος ὑπὸ τῆς Συνόδου ἱερέως εἶναι ἔγκλημα! Διὰ τοῦτο ὁ συλληφθεὶς ἱερομόναχος ἐμάνθανεν ἔκπληκτος εἰς τὸ κατάστημα τῆς Ἀστυνομίας Λαμίας, ὅτι πρόκειται «νὰ τοῦ κόψουν τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά». Ἀλλ' ὅσον ἄπειρος καὶ ὅσον βάνδαλος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ἀστυνόμος Λαμίας ἐδίσταζε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ διαταχθὲν βανδαλικὸν μέσον καὶ ἐζήτει ἔγγραφον πρὸς τοῦτο ἐντολὴν τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος. Ἀλλ' οὗτος ἀπέφευγε νὰ δώσῃ ἔγγραφον. Ἐμεσολάβησεν οὕτω διάστημα πλέον 47 ὡρῶν. Διότι καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν καὶ τὴν νύκτα τῆς 9 Ἀπριλίου ὁ συλληφθεὶς ἱερομόναχος ἔμεινεν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν κατάστημα διατελῶν ὑπὸ παράνομον κατακράτησιν. Ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ ὅλην τὴν ἐπομένην (10 Ἀπριλίου) καὶ μόλις τὴν 10ην νυκτερινὴν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐπελθούσης φαίνεται πλήρους συνεννοήσεως Μητροπολίτου καὶ Ἀστυνόμου, ἀπεφασίσθη ἡ... θανατικὴ ποινὴ τῆς κόμης καὶ τῶν γενείων τοῦ συλληφθέντος.

Μὲ χειροπέδας.

Πρὸ τοῦ συλληφθέντος ἐνεφανίσθη εἷς ἐνωμοτάρχης, ὅστις ὡς εἶπεν εἰς τὸν ἱερομόναχον, ὠνομάζετο Ἀραποστάθης Εὐστάθιος καὶ εἷς χωροφύλαξ ὠνομαζόμενος Τσούνης καὶ οὗτοι ἀφοῦ πρῶτον ἔθεσαν χειροπέδας ἐπὶ τοῦ συλληφθέντος ὥστε νὰ ματαιώσουν πᾶσαν ἀντίστασιν, ἐπελήφθησαν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ἔργου τῆς κουρᾶς τοῦ ἱερομονάχου. Ὁ μὲν ἐνωμοτάρχης τὸν ἐκράτει σφικτά, ὁ δὲ χωροφύλαξ μὲ μίαν πελωρίαν ψαλλίδα καὶ προσθέτως μὲ ψιλὴν κουρευτικὴν μηχανὴν τοῦ ἔκοψαν καὶ τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιὰ ἐν χρῷ. Καὶ μετὰ ταῦτα ἥσυχοι πλέον ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸ καθῆκον των τὸν ἀφῆκαν ἐλεύθερον!

Καὶ οἱ μεσαιωνισμοὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄγριοι βανδαλισμοὶ γίνονται ἐν ἔτει 1928 ἀρχιεπισκοποῦντος ἐν Ἑλλάδι τοῦ Μακαριωτάτου κ. Χρυσοστόμου τοῦ Ἡμερολογιάρχου καὶ Μητροπολιτεύοντος ἐν Φθιώτιδι τοῦ σεβασμιωτάτου καὶ ἐρατεινοτάτου κ. Ἰακώβου.

Ἐρωτᾶται ὅμως : Οἱ ἀστυνόμοι καὶ οἱ χωροφύλακες τοῦ Κράτους τίνος εἶναι ὄργανα καὶ ποῖον ἔχουν προϊστάμενον; Τοὺς Μητροπολίτας Ἀθηνῶν καὶ Φθιώτιδος ἢ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν; Ὁ δὲ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἔλαβεν ἄρα γε γνῶσιν τῶν διαπραχθέντων; Καὶ τί ἐνήργησεν; Εἰς ποῖον δὲ κανονισμὸν τῆς Χωροφυλακῆς ἀναφέρεται ὡς σωφρονιστικὸν μέσον καὶ τὸ κούρευμα καὶ τὸ ξύρισμα τῶν ἱερέων; Διὰ τὸν κ. Θεόδουλον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας δὲν ἐρωτῶμεν διότι οὗτος κατέστη πράγματι δοῦλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἄνευ γνώμης καὶ ἄνευ βουλήσεως, ἀστοιχείωτος δὲ ἐκκλησιαστικῶν καὶ διοικητικῶν πραγμάτων. Νὰ ἀποταθῶμεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον; Ἀλλὰ ποῖος τῶν Συνοδικῶν τολμᾷ νὰ ἔχῃ ἰδίαν γνώμην καὶ νὰ ἀσκήσῃ ἔλεγχον; Ποῖος ἀναμάρτητος νὰ βάλῃ τὸν λίθον ;

Ἀποτεινόμεθα ὅμως καὶ θὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ἀποτεινώμεθα εἰς τὸν Λαόν, τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ ἵνα θέσῃ αὐτὸς χειροπέδας καὶ ψαλλίδα καὶ ξυράφιον εἰς ἀντιχριστιανικὰς καὶ ἀντιεκκλησιαστικὰς κόμας καὶ γενειάδας!

Ὑπάρχει ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Λαϊκὴ καθαίρεσις! Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ τρομερωτέρα».

(Ἐφημερὶς «ΣΚΡΙΠ», 28.4.1928)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1935

ΤΟ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΝ πλήρωμα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὄχι μόνον δὲν ἐπτοήθη ὑπὸ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς βίας ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἠνδρώθη ὑπ' αὐτῶν. Ἐπίσης οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερον δόλια τεχνάσματα τοῦ Χρ. Παπαδοπούλου νὰ ὑπαγάγῃ τοὺς Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸ Κράτος του. Κατ' αὐτὸ οἱ Γ.Ο.Χ. θὰ ἑώρταζον μὲν 13 ἡμέρας ἀργότερα, ἀλλὰ θὰ ἐξυπηρετοῦντο ἀπὸ Νεοημερολογίτας κληρικοὺς κλπ. Τοῦτο ὡδήγησεν τοὺς Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς 6 Αὐγούστου τοῦ 1934, διὰ τῆς ὁποίας δηλοῦται ρητῶς ὅτι ἀποκηρύσσουν τὴν Σχισματικὴν Νοεημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετ' αὐτῆς (οἱ Γ.Ο.Χ.) οἱ ὁποῖοι ἐμμένουν εἰς τὴν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς περίοδον κυκλοφοροῦν σημαντικώτατα Ἐκκλησιολογικῆς φύσεως κείμενα, ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν ἐξελθόντων ἐξ Ἁγίου Ὄρους Ἱερομονάχων, ἐν οἷς πρωτεύει ὁ Ἱερομόναχος τότε καὶ κατόπιν Ἐπίσκοπος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ματθαῖος Καρπαθάκης. Ἀναφέρομεν τὰ δύο σημαντικώτατα «Ἀποστασίας Ἔλεγχος» καὶ «Δίστομος Ρομφαία» Ἐκδόσεως 1934 καὶ τὸ «Φῶς τοῖς ἐν σκότει» Ἐκδόσεως 1936, τὰ ὁποῖα ἐκλόνισαν κυριολεκτικῶς τὴν Καινοτομίαν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Τρεῖς Μητροπολῖται ἀποκηρύσσουν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ κύριον μέλημα τοῦ Ἱ. Κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τῆς Διοικήσεως τῆς «Ε.Θ.Κ.», ἦτο νὰ ἀναληφθῇ ὁ ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων. Κατόπιν προσωπικῶν ἐπαφῶν τῶν Γ.Ο.Χ., μετά τινων ἐπισκόπων τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας, καὶ ἀφοῦ ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, τρεῖς Μητροπολῖται αὐτῆς, ὁ Δημητριάδος Γερμανός, ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, διαχωρίσαντες τὰς εὐθύνας των καὶ ἀποκηρύξαντες τὴν καινοτομίαν καὶ τὸ σχίσμα τοῦ 1924, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Οὗτοι ἄκραν οἰκονομίαν χρώμενοι καὶ προσδοκῶντες ἀναθεώρησιν τῆς ἄκρως ἀνορθοδόξου καὶ ἀντικανονικῆς ἐνεργείας τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἠνέχθησαν καὶ παρέμειναν ἐπὶ ἑνδεκαετίαν εἰς τὴν καινοτομίαν.

Ἐκ προοιμίου πρέπει νὰ διευκρινίσωμεν ὅτι οἱ ἐκ τοῦ σχίσματος ἐπιστρέψαντες τρεῖς Μητροπολῖται καὶ ἰδίᾳ ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἠδύνατο νὰ εἶχον ἐπηρεάσει πρὸς ἐπιστροφήν, ὁλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν, ἂν ἀπὸ κοινοῦ συνεννοοῦντο μετὰ τῶν λοιπῶν συντηρητικῶν καὶ παραδοσιακῶν ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι, ὡς εἴδομεν, διεμαρτυρήθησαν καὶ κατήγγειλον τὴν Καινοτομίαν.

Ἐνῶ ὅμως δὲν ἔκαμαν τοῦτο οἱ τρεῖς οὗτοι Μητροπολῖται, δυστυχῶς περιέπεσον καὶ εἰς ἄλλον σφάλμα, ἀναμείξαντες μετὰ τοῦ θέματος τῆς πίστεως καὶ προσωπικάς των ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας εἶχον μετὰ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ὡς μαρτυρεῖται ἀπὸ ἐπισήμους πηγάς.

Πάντως, ἐνῶ δὲν μειοῦται ἐξ αὐτοῦ ἡ σημασία τῆς ἐπιστροφῆς των καὶ ἐνῶ ἡ προσφορά των εἰς τὴν Ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν ὑπῆρξεν μεγίστη, ἂν ἐνήργουν συνετώτερα, ὡς προείπομεν, θὰ εἶχον συντρίψει καὶ

τὴν καινοτομίαν καὶ τὸ σχίσμα καὶ θὰ ἐφρονημάτιζον, ἴσως, τὸν πατέρα τοῦ σημερινοῦ Παποοικουμενισμοῦ, Χρυσόστομον Παπαδόπουλον.

Οἱ τρεῖς οὗτοι Ἀρχιερεῖς τὴν 14.5.1935 δι' ἐγγράφου των ἐδήλωσαν, ὅτι ἀποκηρύσσουν τὴν νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1924 Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν. Ἐκ τοῦ ἐν λόγω ἐγγράφου καὶ τοῦ Διαγγέλματος τῆς 13.5.1935 προκύπτει, ὅτι οἱ τρεῖς πιστεύουν, ὅτι θὰ ἀναχαιτίσουν τὴν οἰκουμενιστικὴν ὁρμὴν καὶ θὰ ὁδηγήσουν ὁλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν εἰς ἐπιστροφήν.

Τὸ «Διάγγελμα πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν», ἔχει ὡς ἑξῆς:

Διάγγελμα
Πρὸς τὸν Εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν.

Ἡ Πίστις τῶν Πατέρων ἡμῶν εἰς δοκιμασίαν. Οἱ ἐνεδρεύοντες ἔξωθεν τῶν Ἐθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν προμαχώνων ἐχθροί, πολλοὶ καὶ πολυμήχανοι. Οἱ ἐπιβουλευόμενοι τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τῆς Ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας, καὶ ἐποφθαλμιῶντες τὸν τιμαλφῆ μαργαρίτην τῆς Ὀρθοδοξίας, πᾶσαν μετέρχονται δολιότητα καὶ μηχανήν, ὅπως ἐκπορθήσωσι τὰ ἀκαθαίρετα προπύργια τῆς Ἐθνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν δόξης καὶ εὐκλείας. Ὑλισταί, Κομμουνισταί, Χιλιασταί, Θεοσοφισταί, Μασσῶνοι καὶ ποικιλώνυμοι ἄλλοι ἐξωτερικοὶ καὶ ἐσωτερικοὶ ἐχθροί, ὑπονομεύουσι τὰ ἀκαθαίρετα καὶ ἀρραγῆ πυργώματα τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως καὶ ἀκαταλύτου δυνάμεως.

Οἱ θρασεῖς οὗτοι καὶ πολυμήχανοι ἐχθροί, κατώρθωσαν, χάριν εἰς τὴν ἀνοχὴν τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἀδράνειαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἰσχωρήσουν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Προσπαθοῦσι δὲ οἱ λυμεῶνες οὗτοι τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς προόδου καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, νὰ διαφθείρωσι τὴν Ἐθνικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἐφ' ᾧ καὶ κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι πολῖται, ἀγρυπνεῖτε, καὶ φρυκτωρεῖτε ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα μὴ συλήσωσιν οἱ δολιόφρονες καὶ πολύτροποι ἐχθροὶ τὸν τιμαλφῆ θησαυρὸν τῆς προγονικῆς ἡμῶν καὶ ἐνδόξου κληρονομίας.

Μὴ ὀκνῆτε μήδ' ἀποκάμητε φρουροῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς κινδυνευούσης Ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ τῶν πανταχόθεν ὑπονομευομένων Ἐθνικῶν παραδόσεων. Οἱ ἐχθροὶ πολλοὶ καὶ πολυμήχανοι. Τὰ τῆς Ἐκκλησίας θέσμια ἀφρούρητα, αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ ἐπάλξεις ἀνυπεράσπιστοι, αἱ Ἐθνικαὶ παραδόσεις εἰς περιφρόνησιν, τὰ Ἐθνικὰ ἰδεώδη, ὑπὸ δίωξιν.

Ἐξ ἀντιθέτου τὰ ψυχοφθόρα διδάγματα τῶν Ὑλιστῶν, καὶ τὰ ἀνατρεπτικὰ δόγματα τῶν Κομμουνιστῶν, μεθοδικὰ καὶ ἐπίμονα. Οἱ δηλητηριώδεις καὶ δραστικοὶ πλόκαμοι τῶν διαφόρων ἀντεθνικῶν καὶ ἀντιθρησκευτικῶν προπαγανδῶν, διεισδύουσι μέχρι τῆς καρδίας τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ δηλητηριώδεις καὶ βρωμεραὶ ἀναθυμιάσεις τῆς ἀπιστίας, τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τῆς ἐκλελυμένης ἠδυπαθείας, πληροῦσι μέχρις ἀσφυξίας τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς Ἑλλάδος.

Δυστυχῶς ἡ προβαλλομένη ἀντίστασις χλιαρά, ἡ ἄμυνα ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμίων καὶ Ἐθνικῶν παραδόσεων ἄτονος καὶ ἄψυχος, ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῶν νοσογόνων μικροβίων, τῶν διαβιβρωσκόντων τὸν Ἐθνικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν ὀργανισμόν, ἀνίσχυρος καὶ ἀνωφελής.

Τούτου ἕνεκα, οἱ προμαχῶνες τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας καὶ τὰ προπύργια τῆς Ὀρθοδοξίας, ἤρχισαν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλον νὰ ὑποχωροῦν, καὶ νὰ πίπτουν εἰς τὴν χειμαρρώδη καὶ ἀκάθεκτον ὁρμὴν τῶν πολεμίων.

Οἱ ταχθέντες ἡγέται καὶ φρουροὶ διὰ τὴν ἄμυναν τῶν Ἐθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν παραδόσεων, λιποψυχοῦν καὶ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην

κατὰ μέτωπον νὰ ἀντισταθοῦν. Ἡ ἀντίστασις καὶ ἡ ἄμυνα, δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἄνευ ἐθνικοῦ παλμοῦ καὶ πίστεως εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας. Ἀπαιτεῖται τὸ Ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν ἐκεῖνο ζώπυρον, ὅπερ, εἶχον καὶ οἱ Πατέρες ἡμῶν οἵτινες ἐδόξασαν Ἔθνος καὶ Ἐκκλησίαν.

Δέον νὰ ἔχωσιν οἱ ἡγέται τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ἑλληνικὸν δαιμόνιον καὶ τὸν θρησκευτικὸν ἐκεῖνον παλμόν, δι' ὧν ἐμεγαλούργησεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ φυλή, ἀναγεννηθεῖσα εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ναί, χρειάζεται πίστις εἰς τοὺς ἀγῶνας, χρειάζεται ἠθικὸν σθένος, ἀπαιτεῖται ψυχικὸν θάρρος· ἡ σιδηρᾶ θέλησις, ἡ εὐψυχία, καὶ ἡ ἀκράδαντος ἐλπίς, εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος. Ταῦτα πάντα εἶναι προσόντα, ἅτινα δημιουργεῖ ἡ πίστις εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας.

Ἀλλ' οἱ ταχθέντες φρουροὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπάλξεων ἐλλείψει ἰσχυρᾶς πίστεως καὶ σθένους ἠθικοῦ, οὐ μόνον δὲν προβάλλουσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀντίδρασιν κατὰ τῶν πολεμίων, οὐ μόνον δὲν ἐγείρουσι νέα προχώματα δυνάμενα νὰ ἀντιστοῦν εἰς τὴν σύγχρονον πολεμικήν, ἀλλὰ καὶ ἐλαφρᾷ ὅλως τῇ συνειδήσει, κρημνίζουν ὅσα παλαίμαχοι ἀγωνισταὶ ἤγειραν διὰ τῶν Ἐθνικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν παραδόσεων.

Ἀπόδειξις ἡ ἐσχάτως καθαιρεθεῖσα ἀκρόπολις τοῦ Πατροπαραδότου ἡμερολογίου, ὅπερ, ὡς εἷς ἀκατάλυτος φραγμός, ἐχώριζεν αἰσθητῶς τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ κακοδόξους.

Τὸν ἀμυντικὸν τοῦτον προμαχῶνα, πολλάκις ἐπεχείρησαν νὰ καταρρίψουν οἱ πολυμήχανοι τῆς Ὀρθοδοξίας ἐχθροί, ἀλλὰ πρὸς κέντρα ἐλάκτισαν. Διότι ἀντιμετώπιζον πάντοτε τοὺς Ἄρχοντας καὶ Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας, φρυκτωροῦντας ἀνυστάκτως ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὄντως οἱ θεηγόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἠγνόουν καὶ οὗτοι τὴν θεωρίαν καθ' ἣν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐθεωρεῖτο δῆθεν τελειότερον χρονικῶς τοῦ Ἰουλιανοῦ. Οὐχ ἧττον ὅμως ὑπερήσπιζον τὸ Πατροπαράδοτον· διότι ἐσέβοντο τὴν παράδοσιν τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τὴν αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Καθ' ὅσον τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, συνδεθὲν ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Αης Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, τοῦ Ὀρθοδόξου ἑορτολογίου καὶ τοῦ Κυριακοδρομίου ἀπετέλεσε τὴν συνισταμένην τῆς Θείας λατρείας καὶ ἕνα ἑνωτικὸν κρίκον τῆς καθόλου Ὀρθοδοξίας, καθὼς καὶ ἕνα ἀκαθαίρετον Ὀρθόδοξον προμαχῶνα κατὰ τῆς Αἱρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας.

Καὶ ὅμως τὸ ἀκαθαίρετον τοῦτο προπύργιον, κατεκρήμνισαν ἀμαχητί, ὄχι οἱ προαιώνιοι τῆς Ὀρθοδοξίας ἐχθροί, ἀλλ' οἱ ταχθέντες πρὸς περιφρούρησιν τούτου Ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες καὶ Ταγοί.

Τούτου ἕνεκα, οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διασπάσαντες τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς δύο ἀντιθέτους ἡμερολογιακὰς μερίδας, οὐ μόνον, ἠθέτησαν μίαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ κυρωθεῖσαν ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἔθιξαν καὶ τὸ Δόγμα τῆς μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς μονομεροῦς καὶ ἀντικανονικῆς καὶ ἀψυχολογήτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τοῦ καθόλου κορμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς κατ' οὐσίαν Σχισματικοὺς ἀπέναντι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν

ἱσταμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ὀρθοδόξων θεσμῶν καὶ παραδόσεων καὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Σερβίας, Πολωνίας, τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ κλπ.

Ὅτι δὲ τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει, τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ ἐξ ἀρίστων Νομομαθῶν καὶ Θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου διορισθεῖσα πρὸς μελέτην τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος Ἐπιτροπή, ἧς Μέλος ἐτύγχανε καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὡς Καθηγητὴς τότε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Ἰδοὺ τί ἐγνωμοδότησε περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη: «Ἅπασαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ αὐτοκέφαλοι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν αὐτῶν, οὐχ ἧττον ἐπειδὴ εἴσιν ἡνωμέναι πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν Δογμάτων καὶ τῶν Συνοδικῶν κανόνων, δὲν δύναται μία ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ χωρισθῇ, καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ λογισθῇ Σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων».

Ὅθεν, ἀφοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπογραφῆς, κηρύττει ἑαυτὸν Σχισματικόν, τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων, ἵνα ἀποδείξωμεν, ὅτι οὗτος καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, κατέστησαν Σχισματικοί, ὡς διασπάσαντες τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Ἐθνικὴν ψυχὴν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ;

Αὐτὸς ὁ ἴδιος Μακαριώτατος, σχολιάζων εἰς μίαν πραγματείαν του περὶ τοῦ ἡμερολογίου, μίαν σχετικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β', λέγει τὰ ἑξῆς : Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Πατριάρχου, χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν, ἣν εὐθὺς κατέλαβεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἥτις θεωρεῖται ὑπ' Αὐτῆς ὡς μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, παγκόσμιον σκάνδαλον, καὶ αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν Συνοδικῶν Κανόνων καὶ Θεσμῶν.

Ἐκτὸς τῶν Κανονικῶν τούτων παραβάσεων, ὑπάρχουν καὶ σπουδαῖοι ἠθικοὶ λόγοι, τὴν πηγὴν ἔχοντες εἰς αὐτὴν τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, οἱ ἐπιβάλλοντες τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ Κλήρου παντὸς βαθμοῦ, διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Κατόπιν τούτων, ἐπαφίεμεν εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εὑρίσκεται ἐν τάξει πρὸς ἑαυτόν.

Διὰ τοῦτο προήχθημεν καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, νὰ δηλώσωμεν εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὅτι κόπτομεν πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ, ὡς Σχισματικοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν αὐτοῦ, ποιούμεθα δὲ θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὴν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦ ἀποδεχθέντος τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, ὅτι τοῦτο δὲν προσκρούει πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὡς ἐπιπολαίως διεκήρυξεν ὁ καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅπως ἀποκηρύξωσι καὶ οὗτοι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀντορθόδοξον καί, διασαλπίσωμεν εἰς τὸν Σχισματικὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὰ ρήματα τοῦ σοφοῦ Βρυενίου: «Οὐκ ἀρνησόμεθά Σε φίλη Ὀρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε Πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά Σου Μήτερ Εὐσέβεια, ἐν Σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν Σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν Σοὶ κοιμηθησόμεθα. Εἰ δὲ καλέσῃ καιρός, καὶ μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὸ διάγγελμα τοῦτο ἀπηγγέλθη πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν ὑπὸ τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου κατὰ τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν κατὰ τὴν Κυριακὴν 13 Μαΐου 1935, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς Κολωνόν, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι Μητροπολῖται καὶ οἱ ὁποῖοι ἐνώπιον τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος (ἄνω τῶν εἴκοσι χιλιάδων) ὡμολόγησαν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἀπεκήρυξαν τὸ σχίσμα.

Πρὸ τῆς διαμορφωθείσης καταστάσεως, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἀποστέλλει τηλεγράφημα εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἱεράρχας, λέγων :

«Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, μετὰ λύπης, ὅτι οἱ Μητροπολῖται, Δημητριάδος Γερμανός, πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ἐγγράφως ἀνεκοίνωσαν Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ Κυβερνήσει, ὅτι ἀπέκοψαν ἑαυτοὺς τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τίθενται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποδοκιμάσασα ὁμοφώνως πραξικόπημα, ἔθεσεν αὐτοὺς ὑπὸ δίκην καὶ διέταξεν ἀνακρίσεις, ἐπικαλεῖται δὲ εὐχὰς Ἱεραρχίας ὑπὲρ εἰρηνεύσεως Ἐκκλησίας.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος.

Μετὰ τὴν κατὰ τὴν Κυριακὴν 13 Μαΐου 1935, ἐπίσημον ὁμολογίαν τῶν τριῶν Ἀρχιερέων ὅτι ἀποκηρύσσουν τὴν Σχισματικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ν. Ἡμερολογίου καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς τίθενται ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Χειροτονίαι Ἐπισκόπων.

Οἱ τρεῖς Μητροπολῖται, ἀφοῦ ἀνέμενον ἐπὶ 10 ἡμέρας καὶ δὲν διέκριναν ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστον προβληματισμὸν ἐκ μέρους τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως ἦτο ἀποφασισμένος μὲ κάθε τρόπον νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἑδραιώσῃ τὴν καινοτομίαν καὶ τὸ σχίσμα του, προχωροῦν εἰς τὴν δευτέραν ἐνέργειαν, ἡ ὁποία ὄντως ἀπετέλεσε τὴν μεγίστην προσφορὰν τῶν τριῶν πρὸς τὴν χειμαζομένην Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἡ ἐνέργεια αὕτη εἶναι ἡ χειροτονία Ἐπισκόπων καὶ ἡ συγκρότησις Κανονικῆς Συνόδου.

Τὰ γεγονότα ἐξελίχθησαν εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου τῆς Πευκοβουνογιατρίσσης παρὰ τὴν Κερατέαν Ἀττικῆς[38].

Εἰς τὴν Μονὴν οἱ τρεῖς Μητροπολῖται ἀφίχθησαν τὴν Κυριακὴν 20 Μαΐου μετὰ τοῦ πρωτοσυγγέλου Γρηγοροπούλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐκεῖ, ἀφοῦ κατεπειγόντως προσεκλήθη καὶ ὁ πατὴρ Ματθαῖος ὁ ὁποῖος ἔλειπεν εἰς Ἱεραποστολὴν εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Θηβῶν, οἱ ἀρχιερεῖς ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Μονῆς δεκτοὶ μὲ ἰδιαιτέραν τιμήν.

Ἐκεῖ ἀπεφασίσθη νὰ προβοῦν εἰς Χειροτονίας καὶ ἄλλων Ἐπισκόπων πρὸς συγκρότησιν Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀκαινοτομήτου καὶ Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ χειροτονηθέντες νέοι ἐπίσκοποι ἦσαν :

Ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος, ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος καὶ ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος.

---

(38) Ἡ Μονὴ αὕτη ἱδρυθεῖσα τὸ 1927 ὑπὸ τοῦ ἡγέτου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διακεκριμένου Ἱερομονάχου Ματθαίου Καρπαθάκη, εἶχεν καταστῆ ἡ Μητρόπολις καὶ τὸ Προπύργιον τῆς Ὀρθοδοξίας.

Οὗτοι μετὰ τὴν χειροτονίαν των ἀπετέλεσαν Σύνοδον μὲ πρόεδρον τὸν Δημητριάδος Γερμανόν, ἐξέδωσαν δὲ ἀνακοινωθὲν πρὸς τὸν 'Ορθόδοξον 'Ελληνικὸν λαόν, εἰς τὸ ὁποῖον κάμνει γνωστὰς καὶ τὰς γενομένας χειροτονίας 'Αρχιερέων :

«...Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐψηφίσθη καὶ ἐχειροτονήθη Κανονικῶς ὁ Πανοσιολογιώτατος 'Αρχιμανδρίτης, Γερμανὸς Βαρυκόπουλος 'Επίσκοπος Κυκλάδων. Τὴν Πέμπτην ἐψηφίσθη καὶ ἐχειροτονήθη Κανονικῶς ὁ 'Αρχιμανδρίτης καὶ 'Εφημέριος τοῦ Στρατοῦ Χριστόφορος Χατζῆς 'Επίσκοπος Μεγαρίδος, ἀποσπασθείσης ἐκ τῆς ὑδροκεφάλου τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν.

Τὴν Παρασκευὴν ἐψηφίσθη καὶ ἐχειροτονήθη κανονικῶς ὁ 'Αρχιμανδρίτης Πολύκαρπος Λιώσης 'Εφημερεύων 'Ιεροκήρυξ τῆς ἐνορίας 'Υπαπαντῆς Πειραιῶς 'Επίσκοπος τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης 'Επισκοπῆς Διαυλείας. Τὴν ἐπιοῦσαν συνελθοῦσα ἡ 'Ιερὰ Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς πολυτιμωτάτας ὑπηρεσίας ἃς προσήνεγκε καὶ προσφέρει ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ὃν διεξάγωμεν πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς 'Ορθοδοξίας καὶ εἰρήνευσιν τῆς 'Εκκλησίας ὁ Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς Κερατέας 'Ιερομόναχος Ματθαῖος Καρμπαθάκης ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐπιθυμοῦσα ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἀμείψῃ τὰς πολυτίμους αὐτοῦ ὑπηρεσίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ περισσότερον αὐτὸν εἰς τὸν 'Ορθόδοξον ἀγῶνα παμψηφεὶ ἐψήφισεν αὐτὸν καὶ κανονικῶς ἐχειροτόνησεν 'Επίσκοπον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης 'Επισκοπῆς Βρεσθένης...».

† 'Ο Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† 'Ο πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† 'Ο Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ».

Καθαιρέσεις, Συλλήψεις, Διωγμοί.

Τὴν Τρίτην 29 Μαΐου τοῦ 1935 περὶ ὥραν 10ην μ.μ. ἐνῶ οἱ τρεῖς 'Αρχιερεῖς εὑρίσκονται εἰς τὴν 'Αρχιεπισκοπὴν ΓΟΧ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Αριστοτέλους 37 δέχονται τὸν πρῶτον περιορισμόν. 'Ο Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐκίνησεν ὅλον τὸν μηχανισμὸν ἀφ' ἑνὸς νὰ περιορίσῃ τοὺς 'Αρχιερεῖς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ τοὺς δικάσῃ «ἐπὶ φατρίᾳ' τυρείᾳ, παρασυναγωγῇ, ἀποσχίσει καὶ καταφρονήσει τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου ἐκκλησίας καὶ παροτρύνσει τοῦ 'Ιεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ ὅπως ἀποκηρύξῃ τὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἐκκλησίαν».

'Απὸ τὸ ἑσπέρας τῆς 29ης Μαΐου μέχρι τὴν Παρασκευὴν 1ην 'Ιουνίου, ὅπου ἐδικάσθησαν οἱ τρεῖς 'Αρχιερεῖς εἶχον τεθῆ εἰς αὐστηρὰν ἀπομόνωσιν ἐνῶ οἱ νεοχειροτονηθέντες 4 'Αρχιερεῖς εἶχον περιορισθῆ εἰς τὰς οἰκίας των τελοῦντες καὶ οὗτοι ἐν αὐστηρᾷ ἀπομονώσει.

Διὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν δίκην γεγονότα θὰ δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν «Κήρυκα τῶν 'Ορθοδόξων» ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 217)10.6.1935 φύλλον γράφει :

«Τὴν κίνησιν ταύτην τῶν Γνησίων 'Ορθοδόξων παρακολουθοῦσα ἡ 'Αστυνομία ἐκινητοποίησεν ἀμέσως πᾶσαν τὴν δύναμίν της καὶ τὸ μὲν πρὸ τοῦ 'Υπουργείου καὶ τῆς Μητροπόλεως πλῆθος διέλυσε διὰ τῆς ἀντλίας καὶ διὰ τοῦ κλὸμπ τῶν ἀστυφυλάκων τὰς δὲ ὁδοὺς 'Αχαρνῶν, 'Αβέρωφ, 'Ηπείρου καὶ 'Αριστοτέλους ἀπέκλεισεν ἐξ ὁλοκλήρου δι' ἰσχυρᾶς δυνάμεως ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο διελθεῖν διὰ τῶν ὁδῶν ἐκείνων.

Παρ᾽ ὅλα ταῦτα ὅμως ὁ λαὸς ἐπέμενε νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου, ἵνα ἀξιωθῇ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τῶν Σεβασμιωτάτων ἔστω καὶ ἐκ τοῦ ἐξώστου ἔνθα παρέμεινον οὗτοι τὰς περισσοτέρας ὥρας. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλήφθη καὶ ἡ παρατιθεμένη φωτογραφία.

Μεθ᾽ ὅλα ταῦτα καὶ παρ᾽ ὅλα τὰ αἱματηρὰ ταῦτα μέτρα, ὁ λαὸς οὐδόλως ἐπηρεάσθη ἀλλ᾽ ἐξηκολούθει παραμένων δι᾽ ὅλης τῆς ἡμέρας παρ᾽ ὅλην τὴν σφοδρὰν ζέστην, πλεῖστοι δὲ καὶ διενυκτέρευσαν εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ τὰς πέριξ ὁδούς. Τὴν Πέμπτην ἐξηκολούθησεν ἡ ἰδία κατάστασις τῆς στρατοκρατίας καὶ τῆς λαϊκῆς συγκεντρώσεως πέριξ τοῦ οἰκήματος τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν Γραφείων τῆς Κοινότητος».

Οἱ βανδαλισμοί.

Διὰ τὴν Παρασκευὴν εἶχε προσδιορισθεῖ ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἡ δίκη τῶν τριῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἡμῶν, κατηγορουμένων, «ἐπὶ φατρεία, τυρεία, παρασυναγωγῇ, ἀποσχίσει καὶ καταφρονήσει τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας καὶ παροτρύνσει τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ, ὅπως ἀποκηρύξῃ τὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν Ἐκκλησίαν» συμφώνως πρὸς τὴν ἀποσταλεῖσαν κλῆσιν, ἣν ἀπαράδεκτον γενομένην, ἐθυροκόλλησεν ὁ Κλητὴρ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Τὴν εἴδησιν περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης πληροφορηθέντες ἐκ τῶν ἐφημερίδων οἱ Γ.Ο.Χ. τόσον τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὅσον καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν ἔσπευσαν σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, νὰ κατέλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ βαθείας πρωΐας καὶ νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὴν Μητρόπολιν ἔνθα ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθῇ ἡ δίκη. Καὶ ἦτο νὰ ἴδῃ τις συγκινητικὸν θέαμα· ἀνθρώπους πάσης τάξεως, καταστάσεως καὶ ἡλικίας ἐκ τῶν ἀπομεμακρυσμένων Ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἀστυνομία εἶχε καταλάβει ὅλον τὸν πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως χῶρον μὴ ἐπιτρέπουσα εἰς οὐδένα τὴν εἴσοδον εἰς τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως, ἡ δὲ κοσμοπλημμύρα ἐκείνη τοῦ λαοῦ εἶχε περιορισθεῖ εἰς τὰς ὁδοὺς Μητροπόλεως, Ἑρμοῦ, Εὐαγγελιστρίας, Ἀπόλλωνος, Πανδρόσου κλπ. τῶν ὁποίων τὰ καταστήματα ἔκλειναν ἐκ προνοητικῶν λόγων.

Ἀπὸ τῆς 7ης μέχρι τῆς 10ης π.μ. ὅλος ὁ κόσμος ἐκεῖνος συνωστίζετο ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὁδῶν περὶ δὲ τὴν 10ην καὶ ἡμισείαν κατόπιν σφοδρῶν παραπόνων τῶν ἐμπόρων ζημιουμένων ἐκ τοῦ κλεισίματος τῶν καταστημάτων, ὁ ἐποπτεύων τὴν Τάξιν Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν λαὸν ὅπως διέλθῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως καὶ πράγματι ὡς χείμαρρος καὶ ὡς ἓν σῶμα εὑρέθησαν πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πρὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Μητροπόλεως. Ἐκεῖ δὲ ὄντες περὶ τοὺς 40 Ἱερεῖς καὶ πλέον τῶν 60 Μοναχοὶ ἤρξαντο περὶ τὴν 11ην ψάλλοντες κατανυκτικωτάτην παράκλησιν εἰς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν Κυρίαν Θεοτόκον ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς γαλήνης.

Ἦτο ἡ ὥρα 2 1/2 μ.μ. ὅτε ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπέστρεψε καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη καὶ διὰ ταύτης οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν κατεδικάσθησαν : Αον εἰς καθαίρεσιν, Βον εἰς τὸν ὑποβιβασμὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν καὶ Γον εἰς πενταετῆ σωματικὸν περιορισμόν.

Ἡ πληροφορία αὕτη κατετάραξε τὰ πλήθη.

Ἔλαβον δὲ τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἐν σώματι μεταβῶσιν εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὰ λοιπὰ μέλη αὐτῆς καὶ διαμαρτυρηθῶσι διὰ τὰ τεκταινόμενα εἰς βάρος τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἡμῶν καὶ γενικῶς τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰς Πατροπαραδότους Ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Τότε ὅμως ἠκολούθησαν τὰ θλιβερὰ ἐκεῖνα γεγονότα τῶν ὁποίων βεβαίως ἡ περιγραφὴ εἶναι δύσκολος καὶ πρὸ τῶν ὁποίων ἴσως φανῶσι μικρὰ τὰ Εὐαγγελικά.

Ἡ Ἀστυνομία διετάχθη νὰ διαλύσῃ βιαίως τὰ πλήθη τῶν πιστῶν καὶ ἀμέσως ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν αἱ πυροσβεστικαὶ ἀντλίαι ἐπιπίπτουσαι δίκην τρομεροῦ καταρράκτου κατὰ τῶν κεφαλῶν τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον δὲν ἠννόει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν ἀλλ' ἐδέχετο ἀταράχως τὸ θαλάσσιον κατάβρεγμα ἀναμιμνησκόμενον τῆς ψαλμικῆς ῥήσεως «διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς Κύριε εἰς ἀναψυχήν».

Κατόπιν τούτου καὶ ἐφ' ὅσον τὸ πλῆθος δὲν ὑπεχώρει πρὸ τοῦ καταβρέγματος παρ' ὅλον ὅτι πάντες ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν ἦσαν κάθυδροι, διετάχθη ἡ Ἀστυνομία ὅπως διὰ τῶν κλόμπς καὶ τῶν ξύλων διαλύσῃ τὴν συγκέντρωσιν. Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Ἐγένετο ἡ ἐξόρμησις τῶν γενναίων ἀστυνομικῶν κατὰ τοῦ φιλησύχου νομοταγοῦς καὶ μηδὲν ἕτερον ἐκτὸς ἑνὸς Σταυροῦ ἢ μιᾶς Εἰκόνος ἀνὰ χεῖρας βαστάζοντος λαοῦ, τὸν ὁποῖον διὰ γρονθοκοπημάτων λακτισμάτων καὶ ῥαβδισμάτων προσεπάθουν νὰ διαλύσουν. Ἔχομεν εἰς χεῖρας μας φωτογραφίας τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν καιρῷ ἐν αἷς διακρίνονται ἀστυφύλακες καταφέροντες τεραστίας ῥάβδους κατὰ κεφαλῶν ἱερέων καὶ λαϊκῶν. Κατέχομεν ἐπίσης στοιχεῖα ἐξ ὧν διαπιστοῦνται ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῆς πυροσβεστικῆς ἀντλίας ἐκτύπησε τρὶς διὰ πελέκεως (ἐξ ἐκείνων δι' ὧν κόπτουσιν ἐν ταῖς πυρκαϊαῖς σίδηρα καὶ σύρματα) Γέροντα Παλαιοημερολογίτην, μὴ ἀνοίγοντα δρόμον εἰς τὴν ἀντλίαν καὶ ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦμεν ἐὰν εὑρίσκεται ἐν τῇ ζωῇ.

Τόμος ὁλόκληρος δύναται νὰ γραφῇ ἐξιστορῶν τὰ θλιβερὰ ἐκεῖνα γεγονότα τῆς ἀποφράδος ἐκείνης Παρασκευῆς 1ης Ἰουνίου, ἥτις θέλει μείνῃ ἱστορικὴ καὶ μία μαύρη κηλὶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Πλέον τῶν 100 εἶναι οἱ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τραυματισθέντες ἐκτὸς τῶν ἐπιστρεψάντων εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν τῶν ὁποίων δὲν ἐλάβομεν γνῶσιν, τριῶν δὲ ἢ τεσσάρων εἰσέτι ἀγνοεῖται ἡ τύχη καὶ τοὺς ὁποίους αἱ φῆμαι φέρουσιν ὡς ἀποθανόντας χωρὶς βεβαίως τοῦτο νὰ εἴμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμεῖς εἰς θέσιν νὰ διαπιστώσωμεν. Ὁπωσδήποτε τὰ γεγονότα ἦσαν τοιαῦτα, παρόμοια τῶν ὁποίων εὑρίσκει κανεὶς μόνον εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν εἰκονομάχων καὶ τῶν σταυροφόρων ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Θεσσαλονίκης...». (Κ.Ο. 217) 19.6.1935)

Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἐξορίαν.

Ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα οἱ Ἀρχιερεῖς διετέλουν ἐν αὐστηρᾷ ἀπομονώσει, οἱ δὲ πιστοὶ ἐδιώκοντο καὶ δὲν τοὺς ἐπετρέπετο ἔστω καὶ ἐκ τοῦ μακρόθεν νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη των εἰς τοὺς ὁμολογητὰς Ἀρχιερεῖς, ἕως ὅτου τὴν Πέμπτην 7ην Ἰουνίου περὶ ὥραν 11 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ Διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἔβερτ εἰδοποίησεν τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς ὅτι τὴν ἑπομένην Παρασκευὴν 8 Ἰουνίου θὰ ὡδηγοῦντο εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας των.

Ἰδοὺ πῶς περιγράφει ὁ «Κῆρυξ Ὀρθοδόξων» τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ἱεραρχῶν :

«Τὴν Παρασκευὴν πρωῒ πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἀκόμη τοῦ ἡλίου, ἰσχυρὰ Ἀστυνομικὴ δύναμις προσετέθη εἰς τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν· ὁ δὲ Διοικητὴς αὐτῆς ἀνελθὼν εἰδοποίησε τοὺς Σεβασμιωτάτους ὅπως κατέλθωσι πρὸς ἀναχώρησιν. Ἕτοιμοι καὶ ἀτάραχοι οἱ σεπτοὶ Ἱεράρχαι ὑπεδέχθησαν τὴν εἰδοποίησιν, καὶ ἕτοιμοι ὄντες ἤρχισαν κατερχόμενοι τὴν κλίμακα.

Ἡ ἀπόφασις ὥριζεν ὡς μέρος ἐξορίας διὰ μὲν τὸν Ἅγιον Δημητριάδος τὴν Νῆσον Ἀμοργόν, διὰ τὸν Ἅγιον πρώην Φλωρίνης τὴν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Μονὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ διὰ τὸν Ἅγιον Ζακύνθου τὴν ἐν Ἀκαρνανίᾳ Μονὴν Ῥόμβου».

(Κῆρυξ Ὀρθοδόξων 218) 17.6.1935).

Ἀπερχόμενοι εἰς τοὺς τόπους τῆς ἐξορίας των οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐξέδωκαν τὴν κατωτέρω ἐγκύκλιον :

Ἀποχαιρετιστήριος Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν.

ΤΕΚΝΑ ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΑΓΑΠΗΤΑ,

Καταδικασθέντες ἀδίκως ὑπὸ Σχισματικῆς Συνόδου εἰς καθαίρεσιν καὶ πενταετῆ ἐγκάθειρξιν εἰς Μονάς· καὶ ἀπαχθέντες βίᾳ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καταστάσης ἐκτελεστικὸν τμῆμα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τεθείσης ὑπεράνω τῶν θείων Κανόνων τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἴχομεν τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχικὴν εὐσθενίαν νὰ ἀναπετάσωμεν τὸ ἔνδοξον καὶ τετιμημένον λάβαρον τῆς Ὀρθοδοξίας θεωροῦμεν ποιμαντορικὸν καθῆκον ἡμῶν, πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν νὰ ἀπευθύνωμεν Ὑμῖν τοῖς ἀκολουθοῦσι τὸ Πάτριον καὶ Ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον τὰς ἑξῆς Ποιμαντορικὰς παραινέσεις :

Ἀκολουθοῦντες πιστῶς τὸ Ἀποστολικὸν «Στῆτε καὶ κρατῆτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» μὴ παύσητε ἀγωνιζόμενοι δι' ὅλων τῶν νομίμων καὶ χριστιανικῶν μέσων ὑπὲρ τῆς κατισχύσεως καὶ ἐπιβραβεύσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐπαναφορὰν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Πατρίου καὶ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου, μόνου ἱκανοῦ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μειωθὲν κῦρος τῆς ὀρθοδοξίας καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἕνωσιν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπέπρωτο κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ πρωτοβουλίαν τοῦ προκαθημένου Αὐτῆς νὰ προσάψῃ εἰς τὸ τέως ἁγνὸν καὶ ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον μέτωπον Αὐτῆς τὸν μῶμον τοῦ σχίσματος διὰ τῆς ἀθετήσεως τοῦ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου τοῦ καθιερωθέντος ὑπὸ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ κυρωθέντος ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τούτου διὰ τοῦ Παπικοῦ τοιούτου.

Τὸ σχίσμα βεβαίως τοῦτο τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐδημιούργησεν ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας ἥτις ἐπιλαθομένη τῆς ἱερᾶς καὶ Ἐθνικῆς Αὐτῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ γνωμικοῦ «μάχου ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας» εἰσήγαγεν ἄνευ τῆς συναινέσεως ἁπασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ τὸ Παπικὸν ἑορτολόγιον διαιρέσασα οὕτως οὐ μόνον τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς εἰς δύο ἀντιθέτους μερίδας.

Ἡμεῖς ἀναλαβόντες τὴν ποιμαντορίαν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ πάτριον καὶ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον καὶ ἔχοντες συναίσθησιν τοῦ ὅρκου πίστεως ὃν ἐδώκαμεν ὅτι θὰ φυλάξωμεν πάντα ὅσα παρελάβομεν παρὰ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀποφεύγοντες πάντα νεωτερισμόν, δὲν ἠδυνάμεθα παρὰ νὰ κηρύξωμεν ὡς σχισματικὴν τὴν Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν ἥτις ἐδέχθη τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον ὅπερ ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ πανορθοδόξων Συνόδων «ὡς νεωτερισμὸς τῶν Αἱρετικῶν, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων».

Τούτου ἕνεκα συνιστῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον ὅπως μηδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἔχωσι μετὰ τῆς σχισματικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν σχισματικῶν λειτουργῶν Αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔφυγεν

ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος· διότι οὗτοι ἠθέτησαν ἀποφάσεις τῶν Πατέρων τῆς Ζης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ πασῶν τῶν πανορθοδόξων Συνόδων τῶν καταδικασασῶν τὸ Γρηγοριανὸν ἑορτολόγιον. Ὅτι δὲ ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει χάριν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τοῦτο διαβεβαιοῖ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος λέγων τὰ ἑξῆς :

«Εἰ καὶ περὶ μὴ Δόγματα οἱ Σχισματικοὶ σφάλοιντο ἀλλὰ ἐπειδὴ τοίγε κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ἐστι κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐξ οὗ τὰ Μέλη πάντα ζωοῦται καὶ τὴν πνευματικὴν αὔξησιν δέχεται, οὗτοι δὲ τῆς ἁρμονίας τῶν Μελῶν τοῦ Σώματος ἀπερράγησαν καὶ οὐκέτι παραμένουσιν αὐτοῖς ἔχουσι τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὃ τοίνυν οὐκ ἔχουσιν πῶς ἂν τοῖς ἄλλοις μεταδοῖεν;».

Ὅταν ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία ἐπιβάλῃ μέτρα πιεστικὰ καὶ καταθλιπτικὰ ὅπως βιάσῃ τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν συνείδησιν συνιστῶμεν Ὑμῖν ὅπως τὰ πάντα ὑπομείνητε καὶ κρατήσετε τὴν ὀρθόδοξον παρακαταθήκην ἀλώβητον καὶ ἀμόλυντον, ὅπως παρελάβομεν ταύτην παρὰ τῶν εὐσεβῶν Πατέρων ἡμῶν ἔχοντες ὡς παράδειγμα φωτεινὸν καὶ ἐνισχυτικὸν ἡμᾶς μὴ δειλιάσαντας καὶ ἐν τῇ Δύσει τοῦ βίου ἡμῶν χάριν τῆς ὀρθοδοξίας νὰ ἀντικρύσωμεν μετὰ παρρησίας καὶ μεγαλοφροσύνης τὰ ἀνελεύθερα καὶ μεσαιωνικὰ μέτρα τῆς ἐξορίας καὶ ἐγκαθείρξεως ἡμῶν εἰς Μονὰς ὡς εἰς φυλακάς.

Ταῦτα θεωροῦντες τιμὴν καὶ δόξαν καὶ χαρὰν κατὰ τὸν Ἀπόστολον κελεύοντα νὰ χαίρωμεν καὶ νὰ καυχώμεθα ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ παθήμασι συνιστῶμεν καὶ Ὑμῖν ἐμμονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ ταῖς θλίψεσι καὶ ταῖς κακώσεσι καὶ οἰκισμοῖς εἰς ἃ θὰ ὑποβληθῆτε ὑπὸ Ἐκκλησίας σχισματικῆς, ἐλπίζοντες πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν ὃς οὐκ ἐάσει ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δυνάμεθα καὶ ὅστις θὰ εὐδοκήσῃ ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνιάστῳ μακροθυμίᾳ νὰ φωτίσῃ καὶ τοὺς καλῇ τῇ πίστει πεπλανημένους καὶ ἀκολουθοῦντας τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον καὶ χαρίσηται ἐν τέλει Ὑμῖν θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ἕνωσιν τοῦ χριστεπωνύμου ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ὑπὲρ ὧν ἀγωνιζόμεθα πρὸς δόξαν Χριστοῦ οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν».

† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐπίσκοποι οἱ ὑπὸ τῶν τριῶν χειροτονηθέντες «καθῃρέθησαν» καὶ ἐξωρίσθησαν ἢ ἐτέθησαν εἰς περιορισμόν. Αἱ ἀποφάσεις αὗται τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου κρινόμεναι ἀπὸ ὀρθοδόξου - κανονικῆς ἀπόψεως οὐδὲν ἀπολύτως κῦρος ἔχουν διότι ἐν προκειμένῳ πρόκειται περὶ πράξεων Σχισματικῶν ἐπὶ κληρικῶν οἱ ὁποῖοι ἀκριβῶς κατωνομάζουν αὐτὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν προδοσίαν, ἀλλὰ σὺν τούτοις ἐξεδόθησαν ἐκ σκοπιμότητος καὶ πρὸς ἐκφοβισμόν, μὴ τηρηθείσης τουλάχιστον τῆς τυπικῆς διαδικασίας.

Οἱ διωγμοὶ ἐσυνεχίσθησαν ἀδιακόπως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου (22.10.1938) καὶ κατόπιν. Συλλήψεις, ἀποσχηματισμοί, φυλακίσεις, σφραγίσεις Ναῶν, ἱεροσυλίαι, χαρακτηρίζουν τὴν περίοδον μέχρι τὸ 1951 ὅτε ἐκορυφώθησαν οἱ διωγμοί.

Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1948 ὅτε συνεζητεῖτο τὸ 1ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις νὰ ἐξαιρεθοῦν οἱ Γ.Ο.Χ. τῆς Συνταγματικῆς ἐλευθερίας, ὅπερ μαρτυρεῖ εἰς ποίαν δεινὴν θέσιν εὑρέθη ὁ Νεοημερολογιτισμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Ποῖαι αἱ ἀπὸ θεολογικῆς καὶ Κανονικῆς ἀπόψεως συνέπειαι ἐκ τῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ;

Δὲν εἶναι τῶν θεολόγων ἢ τῶν «Μεγαλοσχήμων Κληρικῶν» ἀποκλειστικότης τὰ θέματα τῆς Πίστεως. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὡμίλησαν καὶ ἡρμήνευσαν τὰ τῆς Πίστεως. ὁ δὲ εὐσεβὴς λαός, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον πραγματικὰ ἀποτελεῖ Σῶμα Χριστοῦ, πάντοτε ἐβίωσεν αὐτὰς τὰς ἀληθείας καὶ ἐσφυρηλάτησεν τοιοῦτο αἰσθητήριον Ὀρθοδοξίας καὶ τοιαύτην ὀρθόδοξον συνείδησιν, ὥστε ἀπεδείχθη ὁ φύλαξ τῆς παραδοθείσης πίστεως: «Ὁ φύλαξ τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ εὐσεβὴς λαὸς τοῦ Κυρίου». (Ἐκ τῆς Ἐγκυκλίου τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1848).

Βεβαίως δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἂν δὲν ἐνημερωθῇ σωστὰ ὁ εὐσεβὴς λαὸς δυνατὸν νὰ πλανᾶται, ἀφοῦ ὁ ἀντίδικος παρουσιάζεται καὶ ὡς ἄγγελος φωτὸς διά νὰ πλανήσῃ, τὰ δὲ ὄργανά του παρουσιάζουν πάντοτε τὸ λευκὸν ὡς μέλαν καὶ τὸ μέλαν ὡς λευκόν.

Ἐν προκειμένῳ φύλαξ τῆς παραδοθείσης πίστεως καὶ ἔναντι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ, ἀπεδείχθη πάλιν ὁ εὐσεβὴς λαός. Καὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι παρεσύρθησαν ἀπὸ τὰ σατανοκίνητα σχέδια τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ ἠκολούθησαν ἐν ἀγνοίᾳ των τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, εἴτε Πατριάρχαι εἶναι, εἴτε θεολόγοι, εἴτε ἁπλοῖ χριστιανοὶ ἀρκεῖ νὰ εἶναι εὐλαβεῖς και ἐν Χριστῷ ἐλεύθεροι, ἐάν ἐνημερωθοῦν σωστὰ θὰ διαγνώσουν τί εἶναι Νεοημερολογιτισμὸς καὶ θά συνειδητοποιήσουν τί πρέπει νὰ κάμουν.

Ἡ γνώμη τοῦ κ. Παρασκευαΐδη.

Εἰς τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατέστη Σχισματική», παράγραφον (σελ. 162—166) τῆς διατριβῆς του ὁ κ. Παρασκευαΐδης παρὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐπιχειρεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὡς ἀδικαιολόγητον δῆθεν, τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποκήρυξιν τῆς Καινοτόμου Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ὡς σχισματικῆς.

Εἶναι εὐνόητον νὰ μὴ δέχεται ὡς Σχισματικὴν τὴν «ἐκκλησίαν του» ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἀφοῦ μάλιστα θεωρεῖ τὸν νεοημερολογιτισμὸν ὡς «οὐχὶ δογματικὸν θέμα», ἀλλά «ὡς συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας».

Ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν εἶναι τί φρονεῖ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἢ ἡμεῖς, ἀλλά τί προκύπτει ἀβιάστως ἐκ τοῦ φαινομένου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ φύσις καὶ οὐσίᾳ τοῦ θέματος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς ἤδη ἐτονίσθη, δὲν ἐπιτρέπει, οὔτε εἰς αὐτόν, οὔτε εἰς ἄλλον τινά, νά ἀμφισβητῇ τὰς ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ συνεπείας, διότι μόνον, ὡς στρουθοκαμηλισμὸς δύναται νά χαρακτηρισθῇ τοῦτο.

Αἱ θέσεις τοῦ κ. Παρασκευΐδη ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι:

α) Ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὡς «συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας» δὲν παρέβλαψε τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ὑπηρέτησε «τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν», καὶ ἑπομένως ὀφείλει καὶ χάριτας εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν! Περιττὸν νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ νεοημερολογιτικὴ «Ἐκκλησία του» εἶναι κατ' αὐτὸν ἡ «Κανονικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία»!

β) Οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶναι σχισματικοί, διότι ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν καὶ διότι δὲν ἠκολούθησαν τὴν καινοτομίαν, ὡς ὤφειλον νὰ ποιήσουν κατὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην.

γ) Ἀμφισβητεῖ τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. νὰ κηρύσσουν σχισματικὴν τὴν νεοημερολογιτικὴν «ἐκκλησίαν» τῆς Ἑλλάδος.

Γράφει σχετικῶς περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος:

Τὴν ἄποψιν ταύτην οὗτοι μετέφερον ἐν τῇ πράξει, διακόψαντες ἤδη ἀπὸ τοῦ 1924 σιωπηρῶς τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς δῆθεν σχισματικήν, βραδύτερον δ' ἐπεκαλέσθησαν καὶ διὰ συγγραφῶν τῶν ἡγουμένων αὐτῶν, ὡς καὶ διὰ τῆς ἐν ἔτει 1935 «Διακηρύξεως» τῶν τριῶν ἀποσκιρτησάντων Μητροπολιτῶν, ὅτι «διακόπτουσι πᾶσαν σχέσιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας», ἣν ἐκήρυττον σχισματικήν (41).

Καὶ παρακατιὼν λέγει:

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου γεννᾶται ζήτημα ὡς πρὸς τήν, ἐξ ἀπόψεως κανονικῆς, δυνατότητα τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὅπως κηρύξωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σχισματικήν.

Οὗτοι, ὄντες κανονικῶς ὑπόδικοι, ἕνεκα σωρείας ὅλης ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν, αὐτοανακηρύξαντες τὴν παρασυναγωγήν των εἰς «Ἐκκλησίαν», ἐσφετερίσθησαν ὅλως αὐθαιρέτως, τὰ δικαιώματα, ἅτινα οἱ Ι. Κανόνες εἰς μόνην τὴν κανονικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐπιφυλάσσουσι καὶ ἀπὸ πτώσεως εἰς πτῶσιν κυλιόμενοι, ἔφθασαν εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς σχισματικῆς ἰδιότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναγκαζόμενοι ἔκτοτε νὰ προσθέτωσι, πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀδικαιολογήτου ταύτης ἐνεργείας των, καὶ νέους σωρείτας ἀντικανονικοτήτων.

Ἐρευνητέα, ἐν τούτοις, ἡ κανονικῶς ἀποδεκτὴ διαδικασία τῆς ἐν τῷ σχίσματι κατατάξεως καὶ παραμονῆς τινος. Ἐρωτᾶται δηλονότι ἐὰν τὸ σχίσμα ἐπέρχεται αὐτομάτως, οὕτως εἰπεῖν, εὐθὺς ὡς συντελεσθῇ κανονική τις παράβασις, ἢ ἐπιβάλλεται νὰ κηρύξῃ τοῦτο διὰ πράξεως αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία. Κατὰ τὸν ΣΤ' ἱερὸν Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμεν. Συνόδου αἱρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ θεωροῦνται μόνον οἱ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς τοιοῦτοι ἀποκηρυττόμενοι. «Αἱρετικοὺς δὲ λέγομεν, τούς τε πάλαι τῆς Ἐκκλησίας ἀποκηρυχθέντας καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ὑφ' ἡμῶν ἀναθεματισθέντας· πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τοὺς τὴν πίστιν μὲν τὴν ὑγιῆ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποσχίσαντας δὲ καὶ ἀντισυναγόντας τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν Ἐπισκόποις. Ἔπειτα δὲ καὶ εἴ τινες τῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ αἰτίαις τισὶ προκατεγνωσμένοι εἶεν καὶ ἀποβεβλημένοι ἢ ἀκοινώνητοι...». Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Γ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος παρατηρεῖ, ὅτι δὲν θεωρεῖται ἀναθεματισμένος ὁ ὑποπεσὼν εἰς παράπτωμα πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ἡ σχετικὴ ἀπόφασις. Κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον τοῦ δικαιώματος τοῦ κηρύττειν τινα ἀναθεματισμένον «τὸ κοινὸν τῶν Ἀποστόλων μόνον ἠξίωται, καὶ οἱ κατὰ πᾶσαν ἀκρίβειαν τούτων ὡς ἀληθεῖς γεγονότες διάδοχοι, πλήρεις χάριτος καὶ δυνάμεως. Καὶ μὴν ἐκεῖνοι τὴν ἐντολὴν ἀκριβῶς φυλάξαντες, ὡς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν δεξιὸν ἐξορύττοντες, οὕτω τοὺς αἱρετικοὺς ἔξω τῆς ἐκκλησίας ἀπέβαλλον... Ὅθεν καὶ ἐν τούτῳ ὡς καὶ πᾶσαν ἀκρίβειαν ἔχοντες, τὰς μὲν αἱρέσεις διήλεγχον καὶ ἀπέβαλλον...».

---

(41) Ὅρα σχετικὰ κείμενα τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν ἐν σελίδι 93 καὶ 111 κ.ἑ.

Ἡ Ἐκκλησία, κατὰ ταῦτα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κηρύττῃ τινὰ σχισματικόν, ἀποφαινομένη περὶ τούτου ἐν Συνόδῳ. Τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ συγκεκριμένης τοπικῆς Ἐκκλησίας ἀποσχιζομένης, δι' ὡρισμένους λόγους, ἐκ τοῦ κορμοῦ τῶν ἁγιωτάτων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογῖται ὅμως, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσι ἰδίαν Ἐκκλησίαν, τοῦτο μὲν κατέκριναν ὡς σχισματικὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, αὐτοπροαιρέτως καὶ ἄνευ ἄλλου τινὸς διακηρύξαντες τοῦτο, τοῦτο δὲ ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, παύσαντες νὰ πειθαρχῶσιν εἰς τὰ κελεύσματα αὐτῆς, καί, αὐτονομηθέντες, παρὰ πάντα ἱ. Κανόνα, αὐτοανεκηρύχθησαν εἰς «Ἐκκλησίαν» καὶ δὴ καὶ τὴν μόνην ἐπὶ γῆς γνησίαν καὶ ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὴν ἔλλειψιν πάσης ἁρμοδιότητος καὶ δικαιοδοσίας αὐτῶν ἐπ' αὐτῆς. (Αὐτόθι σελ. 165—166).

Οὕτω ἐπιχειρεῖ, ἔνθεν μὲν νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἡ Καινοτόμος Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία κατέστη Σχισματική, ἔνθεν δὲ νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. οὐδὲν δικαίωμα ἔχει νὰ κηρύξῃ αὐτὴν Σχισματικήν. Αἱ ἀπόψεις τοῦ κ. Παρασκευαΐδη εἶναι αὐθαίρετοι, ὡς αὐθαίρετος ὑπῆρξεν καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξ ὑπαρχῆς τοποθέτησις τοῦ ὅλου Νεοημερολογιτικοῦ προβλήματος.

Ὁμιλεῖ καὶ περὶ «σωρείας ἀντικανονικοτήτων» είς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.! Ἀσφαλῶς εἶναι καὶ αὐτὸ «τόλμημα» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη νὰ ἀποσιωπᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατάργησιν πάσης Κανονικῆς τάξεως καὶ ἐννοίας τοῦ Κανονικοῦ δικαίου καὶ νὰ ἐπικαλῆται ἀορίστως «σωρείαν ἀντικανονικοτήτων διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.». Δὲν δύναται ὅμως νὰ κατονομάσῃ καμμίαν, διότι δὲν ὑπάρχουν (42).

Τὸ ὅτι ἡ Καινοτόμος Νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία εἶναι Σχισματική, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι Κανονικὴ καὶ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν προκύπτει, ὡς προείπομεν ἐκ τῆς γνώμης ἢ σκοπιμότητος τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ἢ τῆς ἡμετέρας, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀντικειμενικῆς μελέτης τῶν πραγμάτων.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου οὐσιώδους θέματος:

Ἡ Παπικὴ Καινοτομία, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, δὲν εἶναι ἁπλῶς μία κανονικὴ παράβασις, οὐδὲ μία στιγμιαία ἀντορθόδοξος ἐνέργεια, πολλῷ δὲ μᾶλλον δὲν εἶναι «συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας», ὡς διατείνεται ὁ συγγραφεύς, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ προγράμματος, ὡς σαφῶς διαγράφεται εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1920 οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον. Ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς συνυπάρξεως τῶν «ὀρθοδόξων» μετὰ τῶν αἱρετικῶν ἐν τῷ ταυτοχρόνῳ συνεορτασμῷ ἐπὶ τῷ τέλει τῆς «παγχριστιανικῆς ἑνότητος».

Διὰ τῆς Πράξεως τοῦ 1924 κηρύσσεται ἐν τῇ οὐσίᾳ σ τ α σ ι α σ μ ὸ ς κ α τ ὰ τ ῆ ς Ὀ ρ θ ο δ ο ξ ί α ς, ἐγκατάλειψις αὐτῆς καὶ σύμπραξις καὶ συμπόρευσις τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν μετὰ τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως. Ἀποτελεῖ ἡ πρᾶξις αὐτὴ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ ἐπίκλησις τοῦ ΣΤ´ Κανόνος τῆς Β´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ τῆς ὑποσημειώσεως τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ἐπὶ τοῦ Γ´ Ἀποστολικοῦ Κανόνος, εἶναι ὅλως παραπλανητική, διότι εἶναι ἄσχετοι πρὸς τὸ θέμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, καὶ διότι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι καταδεδικασμέναι αἱρέσεις καὶ ἀναθεματισμέναι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Νεοημερολογιτικὴ δὲ Ἱεραρχία (καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης) ἀπεκηρύχθησαν

---

(42) Ἴσως ἔχει ὑπ' ὄψιν του, τὴν οἰκονομικὴν πρᾶξιν τοῦ 1948' καθ' ἣν ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος ἐχειροτόνησεν ὅλως οἰκονομικῶς καὶ κατὰ ἀδήριτον ἐκκλησιαστικὴν ἀνάγκην, μόνος Ἐπίσκοπον, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος εἰς τὴν συνέχειαν.

τὸ πάλαι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοὶ καὶ αἱ κακοδοξίαι των, νῦν δὲ ἕνεκεν τῆς προκατεγνωσμένης αἱρέσεως τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί προσποιούμενοι «τὴν ὑγιᾶ πίστιν ὁμολογεῖν» ἀντισυνάγουσιν τοῖς Κανονικοῖς Γνησίοις Ὀρθοδόξοις Ἐπισκόποις, καὶ μάχονται τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἰδιαιτέρως ἡ ἐπίκλησις τῆς σημειώσεως τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ἐπὶ τοῦ Γ' Ἀπ. Κανόνος, ἐπιστρατεύεται δι' ἐντυπωσιασμόν, διότι εἶναι πάντῃ ἄσχετος, ὡς ἀφορῶσα τελετουργικάς παραβάσεις καὶ κατηγορίας ἀφορώσας Κανονικοὺς κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ συνέπειαι ἐκ τῶν τοιούτων παραπτωμάτων δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καὶ δὲν ἰσχύουν μέχρι τῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν.

Ἀλλὰ πρέπει πάλιν νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἐνταῦθα δὲν πρόκειται οὔτε περὶ ὡρισμένου ἀτόμου ἢ ἀτόμων, οὔτε περὶ μιᾶς παρατυπίας λατρευτικῆς ἢ ἄλλο τί, ἀλλά περὶ προσχεδιασμένης καὶ ὠργανωμένης ἀθετήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ στροφῆς καὶ συμπορεύσεως μετά τῶν προκατεγνωσμένων αἱρέσεων.

Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἀθετήσεως συλλήβδην ὄχι ἁπλῶς τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, ὑφ' ὧν ρητῶς καὶ τελεσιδίκως κατεδικάσθη ὁ Νεοημερολογιτισμός, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ Αὐτῆς τῆς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς! Τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἐν προκειμένῳ ὑπογραμμίζεται, ὅτι δὲν καταγγέλλεται μόνον ἡ διὰ τῶν ληστρικῶν ἀντικανονικῶν πράξεων ἐπιβολὴ τῆς Καινοτομίας, ἤτοι μόνον ὁ τρόπος, ἀλλὰ αὐτὴ αὕτη ἡ Καινοτομία ἡ ἐπιχειρηθεῖσα ὑφ' ὁλοκλήρου τῆς πλανηθείσης Ἱεραρχίας.

Τί εἶναι ὁ νεοημερολογιτισμὸς πράγματι.

Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τί εἶναι Νεοημερολογιτισμὸς διά νὰ κατανοήσωμεν καὶ τάς ἐξ αὐτοῦ συνεπείας.

Πρῶτον: Ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὡς γνωστόν, εἶναι Παπικὴ Καινοτομία τοῦ αἱμοσταγοῦς Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ'. Οὗτος τὸ 1582 ἐφεῦρεν καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὴν Δύσιν τὸν Νεοημερολογιτισμόν ([39]), «ἅτε καινοτομίας χαίρων».

Δεύτερον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως (Δογματικῆς καὶ Κανονικῆς), ἀποτελεῖ πρᾶξιν ὅλως ἀσύγνωστον, ὡς παραβιάζων τὴν κανονικὴν τάξιν καὶ καταργῶν καθηγιασμένην Ὀρθόδοξον παράδοσιν, ἀνατρέπων ἑορτὰς καὶ τυπικὰ τῆς Ὀρθοδόξου λατρείας καὶ ὁδηγῶν εὐθέως εἰς τὴν συνύπαρξιν μετὰ τῶν αἱρετικῶν (παγχριστιανικὴ ἕνωσις).

Τρίτον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς καταπατεῖ τὸν τε Πασχάλιον κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς κανόνας, οἱ ὁποῖοι διατάσσουν τὸν μὴ συνεορτασμὸν μετὰ τῶν αἱρετικῶν.

Τέταρτον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ τῶν Ἁγίων Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 1583. 1587, 1593, 1848.

Πέμπτον: Ἡ πρᾶξις καὶ συνείδησις τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐκράτησε μακράν τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ([40]) ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐπὶ 340 ἔτη.

---

(39) Προσοχή ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν καὶ Ρωμαιοκαθολικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδέχθησαν καὶ ἐπολέμησαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Καινοτομίαν τοῦ Πάπα.

(40) Πρῶτος ἐχαρακτήρισεν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν αἵρεσιν ὁ κλεινὸς Δοσίθεος Ἱεροσολύμων.

Ἕκτον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἐπισήμως διὰ πρώτην φορὰν ἀναφέρεται εἰς τὴν αἱρετικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920. Κατ' αὐτὴν οὗτος θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴν τῆς «Παγχριστιανικῆς ἑνώσεως», ἤτοι τῆς ἑνώσεως ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ. Ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ ταύτῃ ἀναγνωρίζονται αἱ αἱρέσεις ὡς «ἐκκλησίαι Χριστοῦ»!

Ἕβδομον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποφασίζεται νὰ ἐφαρμοσθῇ (διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἑνώσεως μετὰ τῶν αἱρετικῶν) εἰς τὸ Μασωνικὸν Συνέδριον τῆς Κων)λεως τὸν Μάϊον — Ἰούνιον 1923.

Ὄγδοον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἐπιβάλλεται δι' ἀντικανονικῶν καὶ ἀθεμίτων, μᾶλλον σατανικῶν, ἐνεργειῶν τοῦ Παποκαίσαρος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου τὸ 1924

Ἔνατον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ καθ' ὁλοκληρίαν ὑπαγόρευμα τοῦ Σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὑπὸ τῆς δεοντολογίας αὐτοῦ ἐπεβλήθη καὶ κατ' ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δεοντολογίαν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Δέκατον: Διά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ σημειοῦται ἀνταρσία κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ στροφὴ καὶ συμπόρευσις μετά τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως.

Ἑνδέκατον: Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καταπατῆται συλλήβδην ἡ Ὀρθοδοξία! Οἰκουμενικοὶ — Τοπικαὶ — Πανορθόδοξοι Σύνοδοι καταργοῦνται, ἀφοῦ αἱ ἀποφάσεις των καταπατοῦνται πρὸς χάριν τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ.

Δωδέκατον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ συνεχὲς Κανονικὸν καὶ Δογματικὸν ἀδίκημα, ἐξέθρεψε δὲ καὶ αὐξάνει τὸ τέρας τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, προεκάλεσε τὴν μεγίστην Ἐκκλησιολογικὴν σύγχυσιν εἰς «θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους» τοῦ ἐν γένει νεοημερολογιτισμοῦ.

Δὲν ὑπάρχει ἔστω καὶ ἀμυδρῶς εἷς λόγος ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως, ὅστις νὰ ἐπιτρέπῃ καὶ νὰ διανοηθῇ τις τὸν Νεοημερολογιτισμὸν εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὁ Νεοημερολογιτισμός, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ ὡς Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἀντορθόδοξος καὶ ἀντικανονικός, εἶναι ἀποστασία, εἶναι σχίσμα, εἶναι αἵρεσις, εἶναι τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τοῦ αἰῶνος μας;

Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ σαφέστατα αἵρεσιν, τελεσιδίκως καταδεδικασμένην, ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ δεχόμενος λοιπόν, τὸν Νεοημερολογιτισμόν, δέχεται τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ἀπορρίπτει καὶ καταπατεῖ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Αὐτὴ ὅμως ἡ αἵρεσις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐκβάλλει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τούς ἀκολουθοῦντας αὐτήν. Κἂν ὀλίγοι εἰσίν, κἂν πολλοί, κἂν Πατριάρχαι, κἂν Ἐπίσκοποι, κἂν θεολόγοι, κἂν ἁπλοῖ λαϊκοί, οἱ δεχόμενοι καὶ ἀκολουθοῦντες τὸν Νεοημερολογιτισμόν, ἐξέρχονται τῆς Ἐκκλησίας.

Εὑρέθη ὅμως ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὁ ὁποῖος ἠγνόησε ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω, καὶ κατ' ἀπόλυτον οἰκουμενιστικὴν δεοντολογίαν, ἰσχυρίσθη εἰς τὴν διατριβήν του τὰ ὅλως ἀντίθετα. Ὁποῖον τόλμημα;!

Ἀγνοεῖ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὅτι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καταπατεῖ συλλήβδην τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν; Ἀγνοεῖ ἐπίσης, ὅτι ἡ καταπάτησις τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως ἐκβάλλει τούς καταπατητάς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ μόνον τάς συγκεκριμένας ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Ἁγίων Συνόδων, δι' ὧν κατεδικάσθη ὁ Νεοημερολογιτισμός, ἐὰν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Παρασκευΐδης, δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ γράψῃ, ὅσα ἔγραψεν.

'Αλλὰ τὰς ἀποφάσεις ταύτας ὁ κ. Παρασκευαΐδης, κατ' ἀπομίμησιν τῶν Μασώνων καὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ πάτρωνός του Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, εἴτε τὰς ἀποσιωπᾶ, ὡς εἴδομεν. εἴτε τὰς ὑποτιμᾶ, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν σκόπελον, παρουσιάσῃ δὲ τὸ θέμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὡς στερούμενον δῆθεν δογματικοῦ χαρακτῆρος.

Εἶναι λοιπὸν καὶ Δογματικῆς καὶ Κανονικῆς φύσεως θέμα ὁ καταδεδικασμένος Νεοημερολογιτισμὸς αἱ δὲ καταδικαστικαὶ κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ἰσχύουν δι' ἅπαντας τοὺς καινοτόμους καὶ διά τὸν κ. Παρασκευαΐδην.

Τὸ ὅτι λοιπὸν εἶναι σχισματικὴ ἡ Νεοημερολογιτικὴ «ἐκκλησία» τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι ἐκ τῶν λόγων ἡμῶν. Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐκ τῆς φύσεώς Της, ὡς ἡ Γνησία καὶ Ἀκαινοτόμητος Ἐκκλησία, ἡ Ὁποία καὶ μετὰ τὸ 1924 οὐδὲν προσθέσασα ἢ ἀφαιρέσασα ἀποτελεῖ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ὁποίαν ὀντολογικῶς ταυτίζεται, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κηρύξῃ σχισματικήν, μᾶλλον σχισματοαιρετικὴν τὴν Νεοημερολογιτικὴν «ἐκκλησίαν».

Δυστυχῶς διὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην, οἱ ἰσχυρισμοί του ὄχι μόνον δὲν πείθουν, ἀλλὰ εἶναι καὶ κραυγαλέαι διαστροφαὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ (Γ.Ο.Χ.) δὲν εἶναι ἐπομένως «παρασυναγωγή», ὡς κακῶς τολμᾶ νὰ εἴπῃ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, διότι δὲν ἵδρυσαν καμμίαν «συναγωγήν», οὔτε «ἔπηξαν ἴδιον θυσιαστήριον», ἀλλὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Νεοημερολογίτας, οἱ ὁποῖοι τὸ 1924 ἀπεκολλήθησαν ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐδέθησαν ὀπίσω τοῦ ἅρματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οὗτοι παρέμειναν ἑδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ὁποία ἀπὸ τὸ 1924 υἱοθέτησεν τὸν ὅρον Γνησία ἢ Γ.Ο.Χ. ἢ Ἀκαινοτόμητος πρὸς διάκρισιν πρὸς τὴν Καινοτόμον Νεοημερολογιτικήν, ἡ Ὁποία καταχρᾶται τὸν ὅρον «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος».

Τὸ ξηρὸν λογικοκρατικὸν πνεῦμα τῆς Δύσεως, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, τὸν ἠμπόδισεν καὶ ἐνταῦθα νὰ προβληματισθῇ. διὸ ἐπεχείρησεν μόνον νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ νὰ διατυπώσῃ ὅτι «ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς (οἱ Παλαιοημερολογῖται) τῆς Ἐκκλησίας... παύσαντες νὰ πειθαρχῶσιν εἰς τὰ κελεύσματα αὐτῆς, καὶ αὐτονομηθέντες παρὰ πάντα Ἱερὸν Κανόνα, αὐτοανεκηρύχθησαν εἰς Ἐκκλησίαν...». (Αὐτόθι σελ. 166).

Δὲν λέγει ὅμως ποῖον Κανόνα παρεβίασεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ποίας Συνόδου τὴν ἀπόφασιν κατεπάτησεν. Δὲν λέγει εἰς ποῖον σημεῖον τῆς Ὀρθοδόξου Ἁγίας Παραδόσεως προσέκρουσαν οἱ Γ.Ο.Χ. ἢ ποῦ τὴν ὀρθόδοξον δεοντολογίαν παρεῖδον. Ποία παράβασις κανονικὴ ἢ ἀθέτησις πίστεως, ἐξέβαλεν τοὺς Γ.Ο.Χ.; Ἡ «παράβασις» νὰ μὴν παραβοῦν τὴν Κανονικὴν τάξιν καὶ νὰ μὴν δεχθοῦν τὴν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Αὐτὴ τοὺς ἐξέβαλεν;

Ἂς τὸ κατανοήσῃ καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης καὶ πᾶς ὁμόφρων αὐτῷ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι δημιούργημα τοῦ 1924, δὲν εἶναι ἁπλῆ διαμαρτύρησις, ἀλλὰ ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐκ τῆς Ὁποίας καὶ ἠρύσθη τὸ δικαίωμα καὶ ἀντιμετώπισε τὸν Νεοημερολογιτισμὸν συμφώνως πρὸς τὴν δισχιλιετῆ συνείδησιν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τὸ γεγονὸς δὲ τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν ἔχει οὐδεμίαν σημασίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν

τῶν Γ.Ο.Χ., πλὴν τοῦ ὅτι τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ ἀμετανόητον τῶν Νεοημερολογιτῶν, διότι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ τὴν ἀναγνωρίσουν πρέπει νὰ καταδικάσουν καὶ ἐγκαταλείψουν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν - Οἰκουμενισμόν. Τόσον ἡ ἰδία (ἡ Ν.Ε.) ὅσο καὶ λοιπαὶ «Καινοτόμοι Ἐκκλησίαι» αἱ ἀτιμωθεῖσαι ὑπὸ τῆς πόρνης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, (μερὶς τῶν ὁποίων ἀνήκει εἰς τὴν «Ὑπερ - ἐκκλησίαν» τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε.), αὐτοῦ τοῦ κατασκευάσματος τοῦ Σατανᾶ, τὸ ὁποῖον κατευθύνει ὁ Σιωνισμὸς — Μασωνισμός), ἀσφαλῶς δὲν δύνανται νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἡ ξηρὰ ἀλληλοαναγνώρισις αὐτῶν μεταξύ των καὶ ἡ μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀναγνώρισις τῆς Ἐκκλησίας τνῶ Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ὁμολογίαν τοῦ χάσματος ὅπερ ἐστήρικται μεταξὺ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτῶν.

Ἡ Καινοτόμος λοιπὸν Ἱεραρχία, ἡ δεχθεῖσα ἀλληλοδιαδόχως τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τὸ Συνέδριον τοῦ 1923 καὶ τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὸ 1924, ὡς πρῶτον βῆμα διὰ τὴν παγχριστιανικὴν (παναιρετικὴν) ἕνωσιν, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐξέπεσεν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ διὰ τῶν πράξεών της ἐξέβαλεν ἑαυτὴν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, συμπορευομένη πλέον μετὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀντιθέτως, ὁ εὐσεβὴς καὶ πιστὸς Κλῆρος καὶ Λαός, ὅστις δὲν παρεσύρθη ἐκ τῆς λαίλαπος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ τὸ 1924, ἐφύλαξαν ἑαυτοὺς ἐν τῇ Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. Οὕτω ἀπέδειξαν διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι «ὁ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Ο ΛΑΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ» καὶ οὐχὶ οἱ Μασῶνοι καὶ Οἰκουμενισταὶ Πατριάρχαι ἢ οἱ ἀδιάφοροι καὶ χλιαροί.

Ἡ συνέπεια, λοιπόν, ἀπὸ θεολογικῆς ἀπόψεως διὰ τὴν Ἱεραρχίαν, ἡ ὁποία ἐνήργησεν καὶ ἀπεδέχθη τὴν ἀλλαγήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς δεχθέντας ἐν συνεχείᾳ αὐτὴν καὶ προκόπτοντας ἐπὶ τὰ χείρω, εἶναι ὅτι ἐξῆλθον τῆς Ἐκκλησίας καὶ συμπορεύονται μετὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τοῦ 1924 οὖσα τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία «ἀκαινοτομήτως καὶ ἀμειώτως πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας φυλάσσει», δὲν ἐδέχθη ποτὲ μυστηριακὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐπικοινωνούντων μετ' αὐτῆς.

Πέραν, ὅμως, τούτων πρέπει νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ «Νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία» δὲν εἶναι μόνον ἀντικανονικὴ καὶ ἀντορθόδοξος καὶ καταδεδικασμένη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως εἶναι παράνομος καὶ ἐν τῇ οὐσίᾳ ἀντισυνταγματική, διότι:

α) Ἡ Πρᾶξις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ὡς ἐκκλησιαστικοῦ ἐγένετο κατὰ παράβασιν τοῦ Ν.Δ. τῆς 18 Ἰανουρίου 1923, τὸ ὁποῖον ρητῶς λέγει ἐν τῇ τρίτῃ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 1. «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς». Τὸ Διάταγμα τοῦτο οὐδέποτε ἀνεκλήθη, ὁ δὲ νεοημερολογιτισμὸς οὐδέποτε ἐκαλύφθη ὑπὸ ἄλλου τινὸς ἔστω νομικοῦ ἐνδύματος.

Ἀλλὰ καὶ Συνταγματικῶς ἐν τῇ οὐσίᾳ δὲν δύναται ὁ Νεοημερολογιτισμὸς νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι εἶναι ἡ «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», διότι δὲν τηρεῖ «ἀπαρασαλεύτως τοὺς Ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις», ὡς προβλέπεται ὑφ' ἁπάντων τῶν μέχρι σήμερον Συνταγμάτων τῆς Χώρας.

Τὸν οὐσιαστικὸν τοῦτον ὅρον τοῦ Συντάγματος πληροῖ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ Ὁποία εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, ἤτοι «τηρεῖ ἀπαρασαλεύτως τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις», ἀλλὰ καὶ εἶναι καὶ σύμφωνος πρὸς τὸ Ν.Δ. τῆς 16.1.1923.

Σύνοδος Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μὲ τὰς καινοφανεῖς καὶ πρωτοτύπους διδασκαλίας, αἱ ὁποῖαι νοθεύουν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν λόγω τε καὶ ἔργω καταλύουν δὲ συλλήβδην τοὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι κατὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Συντάγματος ἡ «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία» ἔστω καὶ ἂν τύποις αὕτη ἀναγνωρίζεται ὡς τοιαύτη.

Ὁ Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας κ. Ἀν. Μαρίνος, εἰς εἰσηγητικὴν του Ἔκθεσιν τὴν 10.3.1981 λέγει σχετικῶς:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ἐλευθέρα νὰ παραβιάζῃ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, διότι ἰσχύει ἐν Ἑλλάδι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει δύναται τὸ Κράτος νὰ προβῇ ὡς διδάσκει καὶ ὁ καθηγητὴς Σβῶλος (βλ. Ἀλ. Σβώλου — Γ. Βλάχου, τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1954, Τόμ. Α΄, σελ. 60) εἰς ἄρσιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτῆς ὡς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας, διότι Ἐκκλησία τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας εἶναι μόνον ἐκείνη ἡ Σύνοδος, ἡ ὁποία «τηρεῖ» καὶ δὴ «ἀπαρασαλεύτως» ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, τοὺς μὴ δεκτικοὺς μεταβολῆς κανόνας οὐχὶ δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκείνη ἡ ὁποία παραβιάζει τοὺς τοιούτους Κανόνας. Δηλαδὴ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἐὰν ἡ Σύνοδος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας συνεχίσῃ νὰ παραβιάζῃ τοὺς τοιούτους κανόνας οἷοι εἶναι καὶ οἱ ἀφορῶντες τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θέσιν τοῦ ἐπισκόπου, τότε εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ προκληθῇ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ὁπότε πλέον, ἐκλιπούσης τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος τεθειμένης προϋποθέσεως περὶ ἀπαρασαλεύτου τηρήσεως τῶν Ἱ. Κανόνων ἡ Πολιτεία δικαιοῦται ἐνδεχομένως δὲ καὶ ὑποχρεοῦται, νὰ ἄρῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας καὶ νὰ ἀπονείμῃ τοῦτον εἰς τὴν Σύνοδον ἑτέρας ὀρθοδόξου Κοινότητος, ἡ ὁποία θὰ διατηρῇ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν. Καὶ ἡ μεταβολὴ αὐτὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ δι᾽ ἁπλοῦ νόμου ἄνευ τροποποιήσεως τοῦ Συντάγματος, δοθέντος ὅτι τὸ Σύνταγμα δὲν προστατεύει τὴν συγκεκριμένην ἑκάστοτε Σύνοδον, ἀλλὰ τὴν Σύνοδον τὴν τηροῦσαν τοὺς Κανόνας. Προτιμᾷ τὴν λύσιν αὐτὴν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας;...».

Ἐν προκειμένῳ, ὅμως, ὡς εἴδομεν, δὲν πρόκειται περὶ παραβάσεως μόνον Κανόνων, ἀλλὰ περὶ ὠργανωμένης ἀνταρσίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Δὲν πρόκειται περὶ ἀγνώστου αἱρέσεως μὴ καταδεδικασμένης, ἀλλὰ γνωστῆς καὶ κεκριμένης. Ἰδιαιτέρως ὅμως, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὅτι δὲν καθιστᾷ τινὰ ἢ τινὰς ἢ Ἱεραρχίαν, ἢ Ἐκκλησίαν τοπικήν, σχισματικὴν ἢ αἱρετικήν, ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ αὐτὴ καθ᾽ ἑαυτὴν ἡ αἵρεσις ἢ ἀντικανονικότης, ἢ ἐγνωσμένη παράβασις.

Ἡ ἀπόφασις - Πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ ἤδη σχισματικοῦ ἢ αἱρετικοῦ εἶναι τὸ ἔσχατον μέσον διὰ νὰ συναισθανθῇ καὶ ἀποκτήσῃ οὗτος συνείδησιν τοῦ βαράθρου ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιέπεσεν. (Ὅρα σχετικῶς «Ο.Τ.», ἀριθ. 149/1/15.11.1971).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.) ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐπιβολῆς τῆς Καινοτομίας διεκήρυξεν, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι κακοδοξία, εἶναι «Φραγκιά», εἶναι «χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεὸν» καὶ δὲν τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ἐμμένει εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἡ Ὁμολογία Ἐκκλησιολογία αὕτη τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διετρανώθη ἐπισημότερον κατὰ τὸ ἱστορικὸν ἔτος 1935 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Τὸ «Διάγγελμα» τῶν ἐπιστρεψάντων τὸ 1935 ἐκ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Καινοτομίας τριῶν Ἀρχιερέων ὡς καὶ ἡ «Ἀποχαιρετιστήριος αὐτῶν Ἐγκύκλιος» συνταχθεῖσα τὸ αὐτὸ ἔτος πρὶν ἐξορισθοῦν, εἶναι σαφῆ ἐκκλησιολογικὰ κείμενα.

Τὸ διάγγελμα τοῦ 1935.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ Διάγγελμα οἱ Τρεῖς Ἀρχιερεῖς τονίζουν:

«...Ἀλλ' οἱ ταχθέντες φρουροὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπάλξεων ἐλλείψει ἰσχυρᾶς πίστεως καὶ σθένους ἠθικοῦ, οὐ μόνον δὲν προβάλλουσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀντίστασιν κατὰ τῶν πολεμίων, οὐ μόνον δὲν ἐγείρουσι νέα προχώματα δυνάμενα νὰ ἀντιστοῦν εἰς τὴν σύγχρονον πολεμικήν, ἀλλὰ καὶ ἐλαφρᾷ ὅλως τῇ συνειδήσει, κρημνίζουν ὅσα παλαίμαχοι ἀγωνισταὶ ἤγειραν διὰ τῶν Ἐθνικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν παραδόσεων.

Ἀπόδειξις ἡ ἐσχάτως καθαιρεθεῖσα ἀκρόπολις τοῦ Πατροπαραδότου ἡμερολογίου, ὅπερ, ὡς εἷς ἀκατάλυτος φραγμός, ἐχώριζεν αἰσθητῶς τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ κακοδόξους.

Τὸν ἀμυντικὸν τοῦτον προμαχῶνα, πολλάκις ἐπεχείρησαν νὰ καταρρίψουν οἱ πολυμήχαναι τῆς Ὀρθοδοξίας ἐχθροί, ἀλλὰ πρὸς κέντρα ἐλάκτισαν. Διότι ἀντιμετώπιζον πάντοτε τοὺς Ἄρχοντας καὶ Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας, φρυκτωροῦντας ἀνυστάκτως ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς Ὀρθοδοξίας.

...Τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, συνδεθὲν ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Αης Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, τοῦ Ὀρθοδόξου ἑορτολογίου καὶ τοῦ Κυριακοδρομίου ἀπετέλεσε τὴν συνισταμένην τῆς Θείας λατρείας καὶ ἕνα ἑνωτικὸν κρίκον τῆς καθόλου Ὀρθοδοξίας, καθὼς καὶ ἀκαθαίρετον Ὀρθόδοξον προμαχῶνα κατὰ τῆς Αἱρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας.

Καὶ ὅμως τὸ ἀκαθαίρετον τοῦτο προπύργιον, κατεκρήμνισαν ἀμαχητί, ὄχι προαιώνιοι τῆς Ὀρθοδοξίας ἐχθροί, ἀλλ' οἱ ταχθέντες πρὸς περιφρούρησιν τούτου Ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες καὶ Ταγοί.

Τούτου ἕνεκα, οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διασπάσαντες τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς δύο ἀντιθέτους ἡμερολογιακὰς μερίδας, οὐ μόνον, ἠθέτησαν μίαν Ἐκλησιαστικὴν παράδοσιν, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ κυρωθεῖσαν ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατο-

λικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἔθιξαν καὶ τὸ Δόγμα τῆς μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς μονομεροῦς καὶ ἀντικανονικῆς καὶ ἀψυχολογήτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τοῦ καθόλου κορμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς κατ' οὐσίαν Σχισματικοὺς ἀπέναντι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...

...Ἡμεῖς ἀνέκαθεν διεφωνήσαμεν πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν ταύτην καινοτομίαν, ἀλλὰ συνεμορφώθημεν πρὸς τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας, κατ' Ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν· τὸ μὲν ἵνα ἀποφύγωμεν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Σχίσμα, τὸ δέ, διότι εἴχομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Ἱεραρχία πρὸς πρόληψιν τῆς διαιρέσεως τοῦ ποιμνίου της, θὰ ἔσπευδε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον ἡμερολογιακὴν τροχιάν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Σχίσμα ἐδημιουργήθη καὶ ἄνευ ἡμῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, διαιρεθέντων ἐξ αἰτίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἡ δὲ Ἱεραρχία μετὰ πάροδον δωδεκαετίας ὅλης, οὐ μόνον δὲν ηὐδόκησε χάριν τῆς ἑνώσεως τοῦ ποιμνίου της καὶ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον ἀλλὰ καὶ κατεδίωξε τοὺς Παλαιοημερολογίτας.

Διὰ τοῦτο προήχθημεν καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν νὰ δηλώσωμεν εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὅτι κόπτομεν πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ, ὡς Σχισματικοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν αὐτοῦ ποιούμεθα δὲ θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὴν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦ ἀποδεχθέντος τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, ὅτι τοῦτο δὲν προσκρούει πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὡς ἐπιπολαίως διεκήρυξεν ὁ καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅπως ἀποκηρύξωσι καὶ οὗτοι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀντορθόδοξον, καὶ διασαλπίσωμεν εἰς τὸν Σχισματικὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὰ ῥήματα τοῦ σοφοῦ Βρυενίου: «Οὐκ ἀρνησόμεθά Σε φίλη Ὀρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε Πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά Σου Μῆτερ Εὐσέβεια, ἐν Σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν Σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν Σοὶ κοιμηθησόμεθα. Εἰ δὲ καλέσῃ καιρός, καὶ μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

† Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς
† Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος
† Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος

Ἡ ἀποχαιρετιστήριος Ἐγκύκλιος.

Καὶ εἰς τὴν «Ἀποχαιρετιστήριον ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον» οἱ τρεῖς οὗτοι Μητροπολῖται πάλιν ἐκφράζοντες τὴν ὁμολογίαν ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς ἣν προσεχώρησαν, διακηρύσσουν:

«... ... ...

Τούτου ἕνεκα συνιστῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον, ὅπως μηδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἔχωσι μετὰ τῆς σχισματικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν σχισματικῶν λειτουργῶν Αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔφυγεν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος· διότι οὗτοι ἠθέτησαν ἀποφάσεις τῶν Πατέρων τῆς Ζης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ πασῶν τῶν πανορθοδόξων Συνόδων τῶν καταδικασασῶν τὸ Γρηγοριανὸν ἑορτολόγιον. Ὅτι δὲ ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει χάριν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τοῦτο διαβεβαιοῖ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος λέγων τὰ ἑξῆς: «Εἰ καὶ περὶ μὴ Δόγματα οἱ Σχισματικοὶ σφάλοιντο, ἀλλ' ἐπειδὴ τοίγε κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ἐστι, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐξ οὗ τὰ Μέλη πάντα ζωοῦται καὶ τὴν πνευματικὴν αὔξησιν δέχεται, οὗτοι δὲ τῆς ἁρμονίας τῶν Μελῶν τοῦ Σώματος ἀπερράγησαν καὶ οὐκέτι παραμένουσαν αὐτοῖς ἔχουσι τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ τοίνυν οὐκ ἔχουσιν, πῶς ἂν τοῖς ἄλλοις μεταδοῖεν;».

"Όταν ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία ἐπιβάλῃ μέτρα πιεστικὰ καὶ καταθλιπτικά, ὅπως βιάσῃ τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν συνείδησιν, συνιστῶμεν Ὑμῖν, ὅπως τὰ πάντα ὑπομείνητε καὶ κρατήσετε τὴν ὀρθόδοξον παρακαταθήκην ἀλώβητον καὶ ἀμόλυντον, ὅπως παρελάβομεν ταύτην παρὰ τῶν εὐσεβῶν Πατέρων ἡμῶν, ἔχοντες ὡς παράδειγμα φωτεινὸν καὶ ἐνισχυτικὸν ἡμᾶς μὴ δειλιάσαντας καὶ ἐν τῇ Δύσει τοῦ βίου ἡμῶν, χάριν τῆς ὀρθοδοξίας, νὰ ἀντικρύσωμεν μετὰ παρρησίας καὶ μεγαλοφροσύνης τὰ ἀνελεύθερα καὶ μεσαιωνικὰ μέτρα τῆς ἐξορίας καὶ ἐγκαθείρξεως ἡμῶν εἰς Μονὰς ὡς εἰς φυλακάς.

Ταῦτα θεωροῦντες τιμὴν καὶ δόξαν καὶ χαρὰν κατὰ τὸν Ἀπόστολον κελεύοντα νὰ χαίρωμεν καὶ νὰ καυχώμεθα ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, συνιστῶμεν καὶ Ὑμῖν ἐμμονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ ταῖς θλίψεσι καὶ ταῖς κακώσεσι καὶ αἰκισμοῖς, εἰς ἃ θὰ ὑποβληθῆτε ὑπὸ Ἐκκλησίας σχισματικῆς, ἐλπίζοντες πάντοτε εἰς τὸν Θεόν, ὃς οὐκ ἐάσει ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δυνάμεθα καὶ ὅστις θὰ εὐδοκήσῃ ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνιάστῳ μακροθυμίᾳ νὰ φωτίσῃ καὶ τοὺς καλῇ τῇ πίστει πεπλανημένους καὶ ἀκολουθοῦντας τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον, καὶ χαρίσηται ἐν τέλει Ὑμῖν τὸν θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ἕνωσιν τοῦ χριστεπώνυμου ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ὑπὲρ ὧν ἀγωνιζόμεθα πρὸς δόξαν Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν».

† Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς
† Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος
† Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος

Τὸ διάγγελμα τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ 1957.

Σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγώνων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τὸ ἱστορικὸν «Διάγγελμα τῆς ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» (Νοέμβριος 1957). Ἐν αὐτῷ γίνεται πρωτίστως συστηματικὸς θεολογικὸς καὶ Κανονικὸς ἔλεγχος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, κατονομάζεται ἡ αὐθαιρεσία καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐπιβολῆς τῆς Καινοτομίας, ἀπορρίπτεται ἡ αὐθαίρετος κατηγορία, καθ' ἣν ἡ ἑδραία καὶ ἀμετακίνητος θέσις τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἶναι δῆθεν ἀνταρσία καὶ ἀπειθαρχία κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπισημαίνεται, ὅτι ἡ Καινοτόμος «ἐπίσημος» Ἐκκλησία ἐμμένουσα εἰς τὸ Σχίσμα καθίσταται καὶ αἱρετική.

«.. ... ...

Ἡ «ἐπίσημος» καταστᾶσα Σχισματικὴ διὰ τῆς παραβάσεως καὶ ἀποστασίας, ἐμμένουσα εἰς τὸ Σχίσμα καθίσταται αἱρετική. Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Α' Κανόνος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (ὑποσημείωσις 1)· κηρύσσεται: «Τὸ Σχίσμα κακῶς διαμένον καθίσταται σχισματοαίρεσις, ἡ δὲ σχισματοαίρεσις τελεία αἵρεσις». (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

... ...

Ὁμολογοῦμεν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν καρδιῶν ἡμῶν καὶ διὰ τυρρηνικῆς σάλπιγγος διακηρύσσομεν τὴν Πίστιν καὶ ὁμολογίαν ἡμῶν ταύτην:

α') Ἐμμένομεν σταθερῶς ἀκλόνητοι εἰς τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν, εἰς τὰ ἐντάλματα τῆς Καινῆς Διαθήκης, τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τῶν ἱερῶν Κανόνων τῶν θεσπισθέντων ὑπὸ τῶν ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Τοπικῶν, εἰς τὴν Διδασκαλίαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων, εἰς τὰς Ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ Πατριαρχῶν εἰς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις.

β') Ἀποκλείομεν καὶ ἀπορρίπτομεν πᾶσαν παρέκκλισιν, πᾶσαν προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν καὶ ἑνὸς ἰῶτα.

γ) Πειθαρχοῦμεν μόνον εἰς ἀποφάσεις Ὀρθοδόξων Συνόδων.

δ') Ἀποκηρύσσομεν τὴν «Ἐπίσημον» ὡς καινοτόμον, ὡς Σχισματικήν, ὡς κακόδοξον, βαίνουσαν εὐθέως πρὸς τὴν αἵρεσιν.

ε') Οὐδεμίαν ἔχομεν κοινωνίαν μετὰ τῆς κακοδόξου «Ἐπισήμου», μὴ ἀναγνωρίζοντες τὴν ἐγκυρότητα, τῶν μυστηρίων αὐτῆς, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὰς καθ' ἡμῶν πράξεις αὐτῆς καὶ τὰς καθ' ἡμῶν καταδίκας ὡς οὐδὲν κῦρος ἐχούσας.

στ') Ἀδιαφόρως ἔχομεν καὶ οὐδόλως πτοούμεθα πρὸ τῶν διωγμῶν, πρὸ τῆς προτάξεως τῶν λογχῶν, πρὸ τῶν φυλακίσεων, πρὸ τῶν ἀποσχηματισμῶν, πρὸ τῶν συκοφαντιῶν καὶ τῶν ὕβρεων, πρὸ τῶν ἐξοριῶν, μέσα τὰ ὁποῖα ἀνελεήτως μεταχειρίζεται ἡ «Ἐπίσημος» καθ' ἡμῶν, καταστᾶσα κατὰ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον καὶ Θεομάχος, οὐδεμία δὲ δύναμις ὑπάρχει οὔτε εἶναι ἱκανὴ ὅπως κλονίσῃ τὴν πίστιν καὶ ὁμολογίαν ἡμῶν ἐπὶ τὰ Πάτρια καὶ χωρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Νύμφην τοῦ Χριστοῦ Ἁγίαν Ἐκκλησίαν».

Ἡ ἀπάντησις - ἔκκλησις τοῦ 1979.

Δὲν ἀναφέρομεν τὰ ἀλλεπάλληλα Διαγγέλματα — Ἐγκυκλίους κλπ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἔνθα ἐκφράζονται ἐπισήμως πάλιν αἱ θέσεις Αὐτῆς ἔναντι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἀλλὰ θὰ παραθέσωμεν μόνον τὰ τελευταῖα σχετικὰ κείμενα καὶ πρῶτον τὸ ὑπ' ἀριθ. 1583)12)25.10.1979 κείμενον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ «Ἀπάντησιν-Ἔκκλησιν» πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν «Ἱερὰν Σύνοδον»' ἡ ὁποία ἰσχυριζομένη ἄτοπα ἐζήτει πάλιν τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας διὰ τὸν ἀφανισμὸν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ — ΕΚΚΛΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
Πρὸς
ΤΗΝ «ΔΙΑΡΚΗ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ»
ΤΗΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ:

1. Μητροπολίτας τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας
2. Ἀξιότιμον Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Ἀριθ. Πρωτ. 1583 — Ἀθῆναι 12)25.10.79

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τὴν πρώτην Συνεδρίαν τῆς 11)25.10.1979 ἐπελήφθη τοῦ ἐγγράφου τῆς «Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου» τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας τὸ ὁποῖον ἀπέστειλεν αὕτη πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ἰωάννην Βαρβιτσιώτην, καὶ τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 71 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὴν 16.9.1979 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφαίνεται διὰ τὸ πρόβλημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν». Ἰδοὺ τὸ κείμενον ὡς ἐδημοσιεύθη:

«Οἱ λεγόμενοι «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ ἄλλως «Παλαιοημερολογῖται», ἀκολουθοῦντες ἡμερολογιακῶς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον εἶναι καὶ λογίζονται Μέλη τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μηδέποτε ἀποκοπέντα, δι' Ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Σώματος Αὐτῆς. Οἱ προβάλλοντες τὴν ἰδιότητα τοῦ Κληρικοῦ ὡς καὶ οἱ λαϊκοί, εἶναι πάντες μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἄνευ τῆς ὑπ' αὐτῶν διεκδικουμένης, ἀντικανονικῶς κτηθείσης κληρικῆς ἰδιότητος.

»Οἱ οὕτως ἀνήκοντες εἰς τὸ σῶμα τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ «Παλαιοημερολογῖται», μὴ δυνάμενοι νὰ συγκροτήσουν ἰδίαν ἀνεξάρτητον θρησκευτικὴν Κοινότητα, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Συντάγματος, μία εἶναι ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὰς περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος, διότι τοῦτο καλύπτει τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα μόνον τῶν αὐτοτελῶν ἐξ ἀπόψεως δόγματος καὶ θρησκευτικοῦ δικαίου θρησκευτικῶν Κοινοτήτων ἢ ὁμάδων. Οἱ «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ «Παλαιοηεμρολογῖται» οὔτε δογματικὴν ἑτερότητα οὔτε διαφορότητα θρησκευτικοῦ δικαίου ἔχουν ὡς πρὸς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι διακηρύσσουν τὴν σταθερὰν καὶ ἀμετακίνητον ἐμμονὴν εἰς τὴν δογματικὴν καὶ τὴν κανονικὴν παράδοσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

«Ἡ ὑπὸ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὴ ἀποκοπὴ τῶν τηρούντων τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον ἀποτελεῖ αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῆς κανονικῆς παραδόσεως Αὐτῆς διότι ἡ περὶ ἑορτολογίου διαφορὰ δὲν συνιστᾷ ἐπαρκῆ λόγον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν τοῦ πνευματικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο καθίσταται σαφὲς καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ ἐν κοινωνίᾳ εὑρισκόμεναι Αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι διαφοροποιοῦνται εἰς τὸ θέμα τοῦ Ἑορτολογίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἢ τὸ νέον ἡμερολόγιον.

*»Τὸ ἔγκυρον τῶν ὑπὸ τῶν φερομένων ὡς κληρικῶν τῶν λεγομένων «Γνησίων Ὀρθοδόξων» ἢ «Παλαιοημερολογιτῶν» τελουμένων μυστηρίων κρίνεται κατά τε τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν καὶ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς κανονικότητος ἢ μὴ τῆς ἱερωσύνης τῶν τελούντων τὰ μυστήρια κληρικῶν, ὑπόκειται δ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ θέμα τοῦτο εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων ὡς συνδεόμενον ἀρρήκτως πρὸς τὰ «*SACRA INTERNA CORPORIS*» τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πολλῷ μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ λεγόμενοι «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ «Παλαιοημερολογῖται» εἶναι διεσπαρμένοι καὶ συνεχῶς διασπῶνται εἰς ἀπειρίαν ποικιλωνύμων παρατάξεων καὶ ὁμάδων.*

»Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκφράζουσα τὴν ὁμόφωνον Διαγνώμην ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ αἰσθανομένη Ἑαυτὴν ὡς τὸν αὐθεντικὸν θεματοφύλακα τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ἔν τε τῇ Πίστει καὶ Πράξει τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς, διαβλέπει ἐν τῷ προβλήματι τοῦ «παλαιοημερολογιτισμοῦ» ἕνα ὑποβόσκοντα μέγαν κίνδυνον, ἀπειλοῦντα γενικώτερον τὴν ἑνότητα τοῦ Σώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τούτου δ' ἕνεκα παρακαλεῖ ὑμᾶς ὅπως ἐν τῇ ἁρμοδιότητι ὑμῶν, χωρήσητε εἰς τὰς ἐνεργείας ἐκείνας αἵτινες θὰ ἐπιβεβαιοῦν τελεσιδίκως καὶ ἐξ ἐπόψεως πολιτειακῆς τὴν θέσιν τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν» εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν».

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνωτέρω κείμενον καὶ ἀκούσασα τοῦ εἰσηγητοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Νικολάου καὶ συσκεψαμένη προβαίνει εἰς τὴν κατωτέρω ἀπάντησιν:

Ἄτοπος ἐνέργεια.

Καὶ πάλιν ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑποβλέπει τοὺς «Παλαιοημερολογίτας» καὶ διεκδικεῖ, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, κηδεμονίαν ἐπὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Καὶ πάλιν ἀνησυχεῖ διὰ τὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τῆς ὁποίας τὸ πλήρωμα θεωρεῖ «Μέλη τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μηδέποτε ἀποκοπέντα δι' Ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως...».
Πόθεν ὡρμήθη διὰ τὴν νέαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπίθεσίν της ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία»; Τί ὤθησεν αὐτὴν ἵνα θυμηθῇ τὰ μὴ «ἀποκοπέντα» μέλη «της» (!) καὶ νὰ ζητῇ παρὰ τῆς Πολιτικῆς Ἀρχῆς «ὅπως ἐν τῇ ἁρμοδιότητι» τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων χωρήσῃ οὗτος «εἰς τὰς

ἐνεργείας ἐκείνας αἵτινες θὰ ἐπιβεβαιοῦν τελεσιδίκως καὶ ἐξ ἐπόψεως πολιτειακῆς τὴν θέσιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν»;

Πρὶν ἢ χωρήσωμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν θέσεων τῆς «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας», αἱ ὁποῖαι περιελήφθησαν εἰς τὸ ἐν λόγῳ πρὸς τὸν κον Ὑπουργὸν ἔγγραφόν της, παρατηροῦμεν ὅτι αὐτὴ ἔχει νὰ ἐπιλύσῃ πολλὰ σοβαρὰ καὶ ἀκανθώδη προβλήματα, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά, καὶ νὰ λάβῃ θέσιν ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως θεμάτων Ἐθνικῶν καὶ Θρησκευτικῶν.

Γενικώτερον ἐνῷ σοβεῖται ἐθνικὴ καὶ ἠθικοθρησκευτικὴ ἀποσύνθεσις ἐν τῷ ἔθνει, ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» ἐγκαταλείπει τὸ σκληρὸν καὶ εὐρὺ μέτωπον, οὐδόλως ἐπηρεάζουσα τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴν πορείαν τοῦ Ἔθνους καὶ ἐπιτίθεται εὐκόλως κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀντὶ νὰ ἀναθεωρήσῃ, ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» τὴν πορείαν αὐτῆς ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἀποτινάξῃ τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς συνεπείας αὐτῆς καὶ δὴ τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ καὶ συντετριμμένη καὶ μετανοοῦσα ἐπιστρέψῃ κεῖ ὅθεν ἐξεκόπη τὸ 1924, αὔτη ζητεῖ παντὶ τρόπῳ τὴν ἐξάλειψιν οὐχὶ μόνον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν, ἵνα μὴ ὑπάρχωσι εἰς ἔλεγχον αὐτῆς καὶ τῶν ἔργων της.

Ταῦτα ὅμως ἐπιχειροῦσα ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» ἐκθέτει ἔτι περισσότερον ἑαυτὴν καὶ ἀποκαλύπτει πόσον ἀπασχολεῖ αὐτὴν ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ ὅτι δὲν προτίθεται εἰς μετάνοιαν καὶ ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ σχίσματός της.

Εἰδικώτερον ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου τῆς «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» ἐπιβάλλεται Ἡμῖν ὅπως διακηρύξωμεν τὰ κάτωθι:

Τὸ διὰ τῆς Καινοτομίας δημιουργηθὲν Σχίσμα ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸ 1924 ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅλως ἀντικανονικῶς καὶ παρὰ πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν δεοντολογίαν, καὶ παρὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν, καὶ παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἰσήγαγεν πραξικοπηματικῶς καὶ ἐπέβαλεν διὰ τῆς βίας καὶ δολιότητος τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου πρὸς μεγίστην ἱκανοποίησιν τοῦ Ἀντιχρίστου Παπισμοῦ.

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσαγαγοῦσα κατὰ τὸ 1924 τὴν καινοτομίαν ἠγνόησεν καὶ κατεπάτησεν τὰς ὑπὸ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ἐν ἔτει 1583, 1587 καὶ 1593 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄ τελεσιδίκους καταδικαστικὰς ἀποφάσεις κατὰ τοῦ Νέου Παπικοῦ Καλενδαρίου (ἡμερολογίου) ὡς καὶ τὰς ἐν ἔτει 1827 ἐπὶ Ἀγαθαγγέλου καὶ 1848 ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου. Ἐπίσης οὐδαμῶς ἔλαβεν ὑπ᾽ ὄψιν καὶ τὴν ἀπὸ 18.1.1923 γνωμάτευσιν τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ὁρισθείσης πενταμελοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐγνωμάτευσεν ὑπευθύνως κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Καινοτομίας καὶ προεσήμανεν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον τοῦ σχίσματος, ἐὰν ἐχώρει εἰς τὴν μελετωμένην εἰσαγωγὴν τῆς Καινοτομίας.

Παρὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρασυρθεῖσα τὸ 1924 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου εἰσήγαγεν τὴν καινοτομίαν, συμπαρασύρασα εἰς τὸ οὕτω ὑπ᾽ αὐτῆς δημιουργηθὲν σχίσμα καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Ἑλληνορθοδόξου λαοῦ.

Οἱ μὴ δεχθέντες τὴν Καινοτομίαν κατὰ τὸ 1924, Ἱερὸς Κλῆρος καὶ λαός, συνέχισαν ἀδιακόπως τὴν Ἱστορικὴν πορείαν τῆς Ἀκαινοτομήτου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι ἀποκηρύξαντες ἅμα τήν τε Καινοτομίαν καὶ τοὺς Καινοτόμους, ὡς ἐπιχειρήσαντας τὴν ἐσχάτην κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας προδοσίαν.

Οἱ Παλαιοημερολογῖται συνεχίζοντες ἀπαρεγκλίτως τὴν δισχιλιετῆ πορείαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τὸ 1924, δὲν ἐξῆλθον τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ Καινοτόμοι, ἀλλ' ἀντιθέτως οἱ Καινοτόμοι ἐξέβαλον ἑαυτοὺς τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργήσαντες σχίσμα, τὸ ὁποῖον καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς βαρύνει.

Ἡ Δεοντολογία τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς καὶ ἡ Ἐκκλησιολογία Αὐτῆς εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Δεοντολογίας καὶ Ἐκκλησιολογίας τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει, καὶ οὐδόλως ἀναγνωρίζει τὰς διαφόρους παλαιὰς καὶ νέας παλαιοημερολογιτικὰς ὁμάδας, καθόσον αὗται ἐξελθοῦσαι ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὀφείλουν ἢ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Αὐτὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέπεσαν καὶ ἐξεκόπησαν, ἢ νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» ἂν θεωροῦν ἑαυτοὺς μέλη αὐτῆς, ἵνα ἐκλείψουν αἱ τοιαῦται ἑνώσεις προσώπων, αἱ ὁποῖαι δροῦν παρασυναγωγικῶς καὶ φθείρουν τὸν Ἱερὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀγῶνα.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποδοκιμάζουσα ὅσα εἰς τὸ ἔγγραφόν της πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν ἀναφέρει ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» καὶ καταγγέλουσα πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς ὡς ἀνεπίτρεπτον εὐθεῖαν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀναλύει καὶ ἐλέγχει κατωτέρω τὰς θέσεις τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ἀναγνωρίζει τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» εἰς τὸ ἔγγραφόν της ἀναφέρει ὅτι:

«Οἱ λεγόμενοι «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ ἄλλως Παλαιοημερολογῖται ἀκολουθοῦντες ἡμερολογιακῶς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον εἶναι καὶ λογίζονται Μέλη τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μηδέποτε ἀποκοπέντα, δι' Ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Σώματος Αὐτῆς! Οἱ προβάλλοντες τὴν ἰδιότητα τοῦ Κληρικοῦ ὡς καὶ οἱ λαϊκοὶ εἶναι πάντες μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλ' ἄνευ τῆς ὑπ' αὐτῶν διεκδικουμένης, ἀντικανονικῶς κτηθείσης κληρικῆς ἰδιότητος».

Ἡ ἀνωτέρω θέσις τῆς «Δ.Ι.Σ.» εἶναι προκλητικὴ καὶ αὐθαίρετος καὶ οὐδόλως ἀποδίδει τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν ἐν προκειμένῳ.

Ἐπιχειρεῖ αὕτη, ὑποτιμῶσα ἴσως τὴν νοημοσύνην καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, νὰ παρουσιάσῃ τελείως ἀντίθετον τὴν πραγματικὴν κατάστασιν ἡ ὁποία διεμορφώθη μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Καινοτομίας κατὰ τὸ 1924.

Ἐνῷ θὰ ἔδει ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν ὅτι διὰ τῆς Καινοτομίας ἐδημιούργησεν αὕτη σχίσμα, τὸ ὁποῖον βαρύνει καθ' ὁλοκληρίαν αὐτήν, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι καὶ λογίζεται σχισματική, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ ἀδιακόπως συνεχίζουσα τὴν ἱστορικὴν πορείαν τῆς Ἀκαινοτομήτου Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, αὕτη παρασιωπῶσα ταῦτα παρουσιάζεται ὡς ἄσπιλος νύμφη, διεκδικοῦσα κηδεμονίαν ἐπὶ τῶν Γ.Ο.Χ. Οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶναι, λέγει, μέλη της, τὰ ὁποῖα εὐσπλαγχνίας καὶ *«Αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τῆς Κανονικῆς Παραδόσεως ἕνεκεν» δὲν τὰ ἀπέκοψεν οὐδὲ ἐπέβαλεν εἰς αὐτὰ τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν».*

Ἡ «Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία» προσπαθεῖ νὰ διασκεδάσῃ τὰ πράγματα ἐμφανιζομένη μεγαλόψυχος ἔναντι τῶν Γ.Ο.Χ., ἐνῷ τῇ ἀληθείᾳ πλειστάκις θὰ τὸ εἶχεν πράξει, ἐὰν ἠδύνατο. Δὲν δύναται ὅμως ἐκ τῶν πραγμάτων, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι αὕτη εἶναι ἡ ἔνοχος ἔναντι τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ οὐχὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἐπίσης δὲν δύναται οὐδὲ σκέψιν τοιαύτην νὰ καλλιεργῇ διότι ἀφ' ἑνὸς δὲν εἶναι μέλη αὐτῆς οἱ Γ.Ο.Χ. καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἀπεκήρυξαν καὶ κατεδίκασαν αὐτὴν ὡς σχισματικὴν καὶ κακόδοξον, ἑπομένως πᾶσα πρᾶξις ἢ ἀπόφασις αὐτῆς κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. στερεῖται παντὸς κύρους καὶ ὡς μὴ γεγενημένη λογίζεται.

Ἀντιθέτως, τοιοῦτον δικαίωμα ἔχει ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ὡς ἡ Ἀκαινοτόμητος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ὅμως ἀναμένει τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ἵνα ἀπηλλαγμένη τῆς ἐπαράτου καινοτομίας καὶ κεκαθαρμένη τῆς λύμης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπιστρέψῃ, ἵνα ἑνωθῇ ὁ Χριστιανικὸς λαὸς ἐν τῇ Ἀκαινοτομήτῳ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ, καὶ Ἀποστολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

Οὐδεμίαν λοιπὸν σχέσιν ἔχουν οἱ Γ.Ο.Χ. πρὸς τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» τῆς Ἑλλάδος, διότι ἡ διαφορὰ πρὸς αὐτὴν δὲν εἶναι ἁπλῶς ἐξωτερικὴ διαφοροποίησις ἐπὶ τοῦ ἑορτολογίου, ἀλλὰ διαφορὰ οὐσίας, διότι ἡ εἰσαγωγὴ τῆς καινοτομίας εἶχεν τὰς κατωτέρω συνεπείας:

α) Ἐθίγη τὸ δόγμα τῆς ἑνότητος.

β) Κατεπατήθη κεχυρωμένη διηνεκὴς δισχιλιετὴς τῆς Ἐκκλησίας Ἱερὰ Παράδοσις.

γ) Κατεπατήθησαν Ἱεροὶ Κανόνες.

δ) Κατεπατήθησαν αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων αἱ ὁποῖαι τελεσιδίκως κατεδίκασαν τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν καὶ ἀπέκλεισαν τὴν εἰσαγωγὴν ταύτης ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

ε) Ἐγένετο ἄνευ οὐδεμιᾶς Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας, ἀλλὰ κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Παποοικουμενισμοῦ καὶ τὴν δεοντολογίαν τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως.

στ) Ἀποτελεῖ τὴν πρώτην προδοτικὴν ἐνέργειαν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἀπαρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μακροχρονίων καὶ ἐπιβούλων κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας σχεδίων τοῦ Παπισμοῦ.

ζ) Ἡ Καινοτομία τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» ὡδήγησεν εἰς τὴν ἄμβλυνσιν τοῦ Ὀρθοδόξου φρονήματος τῶν μελῶν αὐτῆς, διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐν πολλοῖς, καὶ τοῦ συγχροτισμοῦ μετὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ καταλήγει εἰς τὸν ἐπάρατον Οἰκουμενισμόν.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἡ διαφοροποίησις τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι ἁπλῶς ἐξωτερική, (ἂν καὶ τοιαύτη διαφοροποίησις εἶναι ἀνεπίτρεπτος Κανονικῶς), δὲν εἶναι διαφορὰ ἁπλῶς ἑορτολογική, ἀλλὰ διαφορὰ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς Ὀρθοδοξίας τὴν ὁποίαν οὐδεὶς σήμερον ἔχων ὀρθόδοξα κριτήρια δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ.

Ὅθεν, ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» διατυπώνει τὰς θέσεις της εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον, εἶναι νὰ συγκαλύψῃ τὴν διάστασιν αὐτῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἀποχρωματισθῇ οὕτω τὸ κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἔγκλημα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1924.

Πρὸς τοῦτο εἰς πλεῖστα διαβήματα προέβη κατὰ τὸ παρελθὸν ὡς καὶ σήμερον προβαίνει, ἵνα ὑπαγάγῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ διοικητικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν, πλὴν ὅμως ἀνεπιτυχῶς.

Οὕτως ἑρμηνεύεται καὶ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ Νόμου 590) 1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Θὰ ἦτο ὅμως προνιμώτερον διὰ τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἄρσιν τῆς αἰτίας τοῦ Σχίσματος Αὐτῆς νὰ θεραπεύσῃ τὰς συνεπείας τὰς ὁποίας τῆς ἐπεσώρευσεν ἡ Καινοτομία, ἵνα οὕτω λυθῇ δι' αὐτὴν καὶ τὸ «Παλαιοημερολογιτικόν».

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. κανονικὴ καὶ νόμιμος, τὰ δὲ μέλη αὐτῆς προστατεύονται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς αὐθεντικὸς θεματοφύλαξ τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ἐμμένει εἰς τὴν πίστιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν Ἁγίων Ἑπτά, Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Τοπικῶν, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων.

Διαφυλάσσει αὐστηρῶς τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας. Σέβεται τὰς μέχρι τοῦ 1924 ληφθείσας συνοδικὰς Ἀποφάσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, καὶ ἀποκλείει καὶ ἀπορρίπτει πᾶσαν παρέκκλισιν, προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν.

Κέκτηται καὶ διαφυλάσσει τὴν Ἁγίαν, Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν καὶ οὐδόλως ἀνήκει ἢ ἀναγνωρίζει τὴν ἐκπεσοῦσαν «Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ Ἐκκλησιολογία καὶ Δεοντολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Ἐκκλησιολογίας καὶ Δεοντολογίας τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

... ...

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι τῇ οὐσίᾳ ἡ νόμιμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι παράνομος, διότι ἡ μὲν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., στηρίζεται νομικῶς ἐπὶ τοῦ Β.Δ. τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923 καθ' ὃ: «... 3. Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς...», ἡ δὲ Καινοτόμος «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» κατεπάτησεν τὸ μέχρι σήμερον ἰσχύον Β.Δ., τὸ ὁποῖον δι' οὐδενὸς νεωτέρου νόμου ἀνεκλήθη, ἡ δὲ πρᾶξις τῆς Καινοτομίας αὐτῆς οὐδεμιᾶς ἔτυχεν νομικῆς καλύψεως.

Ὅθεν εἶναι ἄτοπον νὰ ἰσχυρίζεται, ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία», ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. στεροῦνται τῆς προστασίας ἡ ὁποία ἀπορρέει ἐκ τοῦ Συντάγματος.

Ἐπίσης ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» οὐδὲν δικαίωμα ἢ λόγον ἔχει νὰ ἀμφισβητῇ, εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφόν της, τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διότι ὁ Ἱερὸς Κλῆρος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ Κανονικὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν κέκτηται καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν ἀπαρεγκλίτως διακρατεῖ. Ἡ σημειωθεῖσα δὲ ὑπὸ τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» ἐπανάληψις Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ τὴν ἐσχάτην βλασφημίαν, ἤτοι βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὰ Μυστήρια ὅμως τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας τόσον διὰ τὸ σχίσμα αὐτῆς ὅσον καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν αἱρετικῶν, εἰσὶν ἄκυρα, διὸ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐφαρμόζει τὸν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενον τρόπον τῶν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐπιστρεφόντων νεοημερολογιτῶν.....

Ὁ ὑποβόσκων κίνδυνος.

Εἰς τὴν ἀκροτελεύτιον παράγραφον τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου της ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» λέγει πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αἰσθανομένη ἑαυτὴν ὡς τὸν αὐθεντικὸν Θεματοφύλακα τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς παραδόσεως ἔν τε τῇ πίστει καὶ πράξει τοῦ πληρώματος Αὐτῆς διαβλέπει ἐν τῷ προβλήματι τοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ ἕναν ὑποβόσκοντα μέγα κίνδυνον ἀπειλοῦντα γενικώτερον τὴν ἑνότητα τοῦ σώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Εἰρωνεύεται καὶ προκαλεῖ, ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία», ὅταν λέγῃ ὅτι αἰσθάνεται αὐθεντικὸς θεματοφύλαξ. Ἐὰν τοιοῦτοι ἦσαν οἱ αὐθεντικοὶ θεματοφύλακες, ἡ Ὀρθοδοξία δὲν θὰ ὑπῆρχεν σήμερον οὔτε ὡς λέξις ἐν τοῖς λεξικοῖς.

Θεματοφύλαξ ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία», ἀλλὰ οὐχὶ τῆς παρακαταθήκης τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Δωροθέου (1920), τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνεδρίου τοῦ 1923, καὶ πρὸ πάντων τῆς παρανομίας τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καὶ τῆς ἐπαράτου Καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Ἀλλὰ φοβερότερον ἀκόμη, εἶναι τὸ τόλμημα ὅταν ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» λέγει ὅτι, «ἐν τῷ προβλήματι τοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ διαβλέπει ὑποβόσκοντα μέγαν κίνδυνον ἐπαπειλοῦντα τὴν ἑνότητα τοῦ σώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» ἡ ὁποία εἶναι ἡ σχίσασα τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποκοπεῖσα Αὐτῆς παρουσιάζεται ὡς ἀνησυχοῦσα διὰ τὴν ἑνότητα, διότι ἐν τῷ προβλήματι τοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ διαβλέπει νὰ ἐπαπειλῆται σχίσμα εἰς τὸ σῶμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Τὸ Σχίσμα, δυστυχῶς διὰ τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» δὲν ὑποβόσκει, ἐν τῷ προβλήματι τοῦ «παλαιοημερολογιτισμοῦ», ἀλλὰ ὑφίσταται «DE FACTO» εἰς αὐτὴν τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» ἀπὸ τοῦ 1924, ἑπομένως «ἐν τῷ προβλήματι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ».

Ἂς μελετήσουν οἱ Ἱεράρχαι τῆς «Ν.Ε.» τὰ ἀρχεῖα των καὶ τὰς πράξεις των καὶ ἂς ἴδουν τὰ ληστρικὰ κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας Συνέδρια καὶ τὰς καταφώρους ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ 1924. Ἂς ἴδουν τὴν ὁμόφωνον γνώμην τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν περὶ μὴ ἀποδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἂς ἴδουν τὴν ὑπερπεντηκονταετῆ πορείαν των καὶ ἂς ἀνανήψουν καὶ ἂς θεραπεύσουν τὸ σχίσμα των τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἂν θέλουν νὰ αἰσθάνωνται «αὐθεντικοὶ θεματοφύλακες» τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, δὲν δύνανται οἱ τοιοῦτοι νὰ εἶναι καὶ πιστοὶ θεματοφύλακες τῶν λόγων καὶ πράξεων τῶν φρονούντων αἱρετικὰ Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου, τοὺς ὁποίους μιμοῦνται πιστῶς.

Αὐθεντικὸς θεματοφύλαξ τῆς Γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ἔν τε τῇ πίστει καὶ τῇ πράξει εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ οὐχὶ ἡ Καινοτόμος Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ θέσις τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Ἐνημερώσασα «ὑπευθύνως» ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἐν τέλει παρακαλεῖ Αὐτὸν *«ὅπως χωρήσῃ εἰς τὰς ἐνεργείας ἐκείνας αἵτινες θὰ ἐπιβεβαιοῦν τελεσιδίκως καὶ ἐξ ἐπόψεως πολιτειακῆς τὴν θέσιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν, εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν».*

Μετὰ δυσκολίας συγκρατεῖ κανεὶς τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησίν του διότι ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» κατέληξεν εἰς ἀνεπιτρέπτους ἐκκλήσεις πρὸς τὸν κ. Ὑπουργόν.

Ἂς τὸ συνειδητοποιήσῃ ὅμως ἡ Σχισματικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἔχει καθαρὰν καὶ συγκεκριμένην τὴν θέσιν της ἔν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Ἔθνει. Οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι ὅ,τι ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα. Εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἔθνους οἱ παλαιοημερολογῖται εἶναι ἡ ψυχὴ Αὐτοῦ εἰς τὸ ὁποῖον προσφέρει ζωήν, ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς δὲ ἀπόψεως εἶναι μεῖζον τῆς ψυχῆς, καθότι εἶναι ἡ Ἀκαινοτόμητος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχερέστατα ἐπεχείρησεν ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Πόσα ὅμως ἔγγραφα συνέταξεν καὶ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἁρμοδίους διὰ τοὺς ἐμφανεῖς κινδύνους ἐκ τῶν Ἀντιχρίστων Παπικῶν, Οἰκουμενιστῶν, τῶν Χιλιαστῶν, τῶν ἀθέων ὑλιστῶν; Εἰς πόσας ἐνεργείας προέβη διὰ τὴν διατήρησιν τῶν δοκιμαζομένων σήμερον οἰκογενειακῶν, ἠθικῶν, κοινωνικῶν, χριστιανικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀξιῶν; Ποία ἡ παρουσία της ἐν τῇ συγχρόνῳ Κοινωνίᾳ;

Ἰδοὺ πεδίον δράσεως διὰ τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν». Ἂς παύσῃ ὅθεν νὰ ὑποβλέπῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. διότι εἰς κέντρα λακτίζει.

Παρ' ὅλα τὰ τεχνάσματά της καὶ παρὰ τὴν ἀπαίτησιν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἵνα ἀλωθῇ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Αὕτη οὖσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θὰ νικήσῃ.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐκ τῆς γενικωτέρας θεωρήσεως τοῦ θέματος προκύπτει ὅτι:

1) Οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι μέλη τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀπεκήρυξαν ταύτην καὶ οὐδόλως τὴν ἀναγνωρίζουν.

2) Ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία», ὡς Σχισματικὴ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ἐπὶ τῶν ἀποκηρυξάντων αὐτὴν καὶ ἀκολουθούντων τὴν Ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

3) Ἡ καινοτομία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου δὲν εἶναι «παρωνυχὶς», οὐδὲ ἐξωτερική τις διαφορότης, ἀλλὰ εἶναι θέμα οὐσίας τῆς Ὀρθοδοξίας, ἤτοι:

α) Παράβασις κεκυρωμένης δισχιλιετοῦς Ἑορτολογικῆς Παραδόσεως.

β) Καταπάτησις Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

γ) Βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, (καθ' ἃ ἀποφαίνεται ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1848).

δ) Προδοσία τῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως Ἀγώνων πάντων τῶν Ἁγίων Πατέρων.

ε) Ἐγκατάλειψις τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ προσέγγισις πρὸς τὴν Δύσιν.

στ) Ἐφαρμογὴ τῆς ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀποχρωματισμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας.

ζ) Εἶναι, τέλος, ἡ τροφὸς τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

4) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν τῷ προβλήματι τῆς Καινοτομίας τοῦ Ν.Η. διαβλέπει ὑποβόσκοντα τὸν μέγαν κίνδυνον τῆς παντελοῦς ἀλλοτριώσεως τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἀφομοιώσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

5) Ἐπίσης διαβλέπει ὑποβόσκοντα μέγαν κίνδυνον νέου σχίσματος ἐν τῷ σώματι αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἀλλοτριώσεως αὐτῆς ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν ὑπηρέτει μέχρι σήμερον καὶ συνεχίζει, νὰ ὑφίσταται.

6) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διακρατεῖ καὶ διαφυλάσσει τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον παραδοθεῖσαν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, ὁ δὲ Ἱερὸς Αὐτῆς Κλῆρος ἔχει κανονικὴν τὴν Ἱερωσύνην καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐγκυρότητα τῶν Μυστηρίων Αὐτῆς.

7) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς δισχλιετοῦς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι ὁ αὐθεντικὸς θεματοφύλαξ τῆς Ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως.

8) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι «γνωστὴ» Ἐκκλησία, σαφῶς διακρινομένη ἔν τε τῇ πίστει καὶ τῇ πράξει ἐκ τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας», τὰ δὲ μέλη Αὐτῆς ἀπολαμβάνουν τῶν περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας διατάξεων τοῦ Συντάγματος.

9) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἢ εὐθύνην φέρει διὰ τὰς πραξικοπηματικάς, ἀντικανονικὰς καὶ ἀντιεκκλησιαστικὰς ἐνεργείας τῶν ἀποσχισθέντων καὶ ἀποκοπέντων πρώην μελῶν αὐτῆς ἢ τῶν ἐκ τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» καθαιρεθέντων, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν παλαιοημερολογιτικὰς παρασυναγωγάς.

10) Ὁ ὅρος Ἐκκλησία «Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν», δὲν διαφοροποιεῖ Ταύτην ἀπὸ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καθόσον υἱοθετήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς Σχισματικῆς Νεοημερολογιτικῆς τοιαύτης, ὅπως καὶ ὁ ὅρος «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία» υἱοθετήθη πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα, τὰ ἀπειλοῦντα τὴν ἑνότητά της καὶ οἰκειοποιούμενα τὸν τίτλον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἔκκλησις.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ τὴν σαφῆ διατύπωσιν τῶν ἀνωτέρω θέσεων αὐτῆς, καὶ ἐν ὄψει τῆς κρισιμότητος τῶν καιρῶν ἐκ τοῦ ὁσημέραι αὐξανομένου κινδύνου ἐκ τῆς γενικῆς ἀρνήσεως καὶ προπάντων τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποιεῖ Ἔκκλησιν πρὸς τὴν «Ἱερὰν Σύνοδον» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» ὅπως:

α. Παύσῃ νὰ διεκδικῇ ματαίως δικαιώματα κηδεμονίας καὶ νὰ ἐξασκῇ πολεμικὴν ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

β. Ἀναγνωρίσῃ τὸ «DE FACTO» ὑπ' αὐτῆς δημιουργηθὲν σχίσμα καὶ θεραπεύσῃ αὐτό.

γ. Ἀνακαλέσῃ τὴν ἀντορθόδοξον, ἀντιεκκλησιαστικήν, ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον πρᾶξιν τῆς Εἰσαγωγῆς τῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου τοῦ 1924.

δ. Ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ 1924 θέσιν καὶ πορείαν αὐτῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν.

ε. Ἀναθεωρήσῃ τὴν στάσιν αὐτῆς ἔναντι τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ.

Εἶναι ταῦτα Θρησκευτικὸν καὶ Ἐθνικὸν αἴτημα πρὸς τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν», ἵνα ἐξαλειφθῇ τὸ ἀπὸ τοῦ 1924 χρονίσαν σχίσμα αὐτῆς καὶ ἑνωθῇ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐν τῇ Ἀκαινοτομήτῳ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ὄψει μάλιστα τῶν μεγάλων κοινωνικῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναστατώσεων τῆς ἐποχῆς μας.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
ΑΝΔΡΕΑΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ
† Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ματθαῖος
† Ὁ Πειραιῶς καὶ Νήσων Νικόλαος
† Ὁ Βρεσθένης Λάζαρος
† Ὁ Φθιώτιδος Θεοδόσιος
† Ὁ Ἀργολίδος Παχώμιος
† Ὁ Ἡρακλείου Εὐμένιος
† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Τίτος

† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιμανδρ. Χρυσόστομος Μητρόπουλος

Ἡ Διακήρυξις τοῦ 1985.

Παραθέτομεν καὶ τὴν τελευταίαν ἐπίσημον θέσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἤτοι τὴν Διακήρυξιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας 1985 (42α).

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Ἐπισκόπων, Ἱερέων, Διακόνων, Μοναχῶν καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ΑΜΗΝ.

Σήμερον ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ τοῦ σωτηρίου ἔτους 1985 συνελθόντες ΚΛΗΡΟΣ καὶ ΛΑΟΣ ἐν τῷ Ἁγιωτάτῳ Ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπωνομαζομένης Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐν Νεαπόλει Πειραιῶς, προκαθεζομένου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν κ. ΑΝΔΡΕΟΥ, παρόντων καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ματθαίου, Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Νικολάου, Ἀργολίδος κ. Παχωμίου, Βρεσθένης κ. Λαζάρου, τῶν τιμιωτάτων Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, ὡς καὶ τῶν εὐσεβῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ ἐν ἑνὶ νοΐ καὶ μιᾷ καρδίᾳ προσευχηθέντες καὶ τὸν κατὰ τῆς Εἰκονομαχίας θρίαμβον ἑορτάσαντες, ἐξετάσαντες δὲ καὶ τὰς συγχρόνους μορφὰς διωγμοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς Παραδόσεως,

Δηλοῦμεν ὅτι

Φύλαξ τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Παραδόσεως εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ γνήσιος καὶ πιστὸς Ἑλληνικὸς καὶ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς Λαός, ὅστις αὐτοδικαίως, ἀλλὰ καὶ κατὰ θείαν ἐπιταγὴν ἀγρυπνεῖ διὰ τὰ Ἱερὰ καὶ τὰ Ὅσια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, περιφρουρεῖ δὲ ταῦτα μὴ πτοούμενος, οὐδὲ δουλαγωγούμενος ὑπὸ οὐδενὸς τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Διακηρύσσομεν δὲ καὶ ὁμολογοῦμεν

Α΄
ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΥΤΩ:

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ Χάρις ὡς ἔλαμψεν· ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ τοὺς Αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασιν, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην, ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες, καὶ τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες».

«Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

«Ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα, ΑΝΑΘΕΜΑ».

Ὡς ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι σήμερον, οὕτω καὶ ἡμεῖς μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Ἁγίων Συνόδων παραπέμπομεν τῷ ἀναθέματι τὰ ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ ἐμφανισθέντα ἔργα τοῦ σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ — Νεοημερολογιτισμοῦ, ἤτοι:

(42α) Ἡ παροῦσα προστίθεται ἐνῷ τὸ βιβλίον εὑρίσκετο εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

α) Τὴν αἱρετικὴν Οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τὸν Καταστατικὸν τοῦτον Χάρτην τῆς Σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ μετὰ τῶν συντακτῶν αὐτῆς καὶ τῶν ἀποδεχομένων αὐτὴν καὶ κατὰ τὰ προστάγματα αὐτῆς πορευομένων.

β) Τὸ Μασωνικὸν — Οἰκουμενιστικὸν Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923, δι' οὗ ἀπεφασίσθη ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τῆς ἐπαράτου Καινοτομίας τοῦ νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὸν κοινὸν μετὰ τῶν αἱρετικῶν συνεορτασμόν, καὶ τὴν οὕτω ἀπαρχὴν τῆς ἐν τῇ αἱρέσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ «παγχριστιανικῆς ἑνώσεως».

γ) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Ε' Ἱεραρχίας (27.12.1923), δι' ἧς ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἀπεφάσισεν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς τοῦ πρώτου βήματος τῶν σκοτεινῶν σχεδίων τοῦ Μασωνισμοῦ—Οἰκουμενισμοῦ.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 430) 3.3.1924 ἀπόφασιν τοῦ φρυαξαμένου κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, δι' ἧς οὗτος ἐπέβαλεν δυναστικῶς τὴν Καινοτομίαν — Σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ.

ε) Τοὺς φρυαξαμένους κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας: Μελέτιον Μεταξάκην, Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, Βασίλειον τὸν Γ', Ἀθηναγόραν καὶ πάντας τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῖς, οἵτινες τὸ θεομίσητον ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐνσυνειδήτως ὑπηρέτησαν καὶ ὑπηρετοῦν μέχρι σήμερον, ΠΑΣΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΝΑΘΕΜΑ.

Πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγωνισαμένων ἐν ταῖς Ἁγίαις Ἑπτὰ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις Θεοφόρων Πατέρων, ὡς καὶ πάντων τῶν συνηγωνισμένων αὐτοῖς, ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

Τῷ ἀοιδίμῳ Πατριάρχῃ Κων)λεως Ἱερεμίᾳ Β', τῷ ἐπωνομαζομένῳ Τρανῷ, καὶ τοῖς τούτῳ συνηγωνισμένοις κατὰ τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἀοιδίμοις Ἀρχιερεῦσιν, τοῖς τὰς Ἁγίας Πανορθοδόξους Συνόδους συγκροτήσασι: Σιλβέστρῳ Ἀλεξανδρείας, Σωφρονίῳ Ἱεροσολύμων, Μελετίῳ Ἀλεξανδρείας, τῷ ἐπωνομαζομένῳ Πηγᾷ, ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

Τῷ ἀοιδίμῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ματθαίῳ καὶ τοῖς συνηγωνισμένοις αὐτῷ Γνησίοις Ὀρθοδόξοις Ἀρχιερεῦσιν, Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν Ἀγαθαγγέλῳ, Μεσσηνίας Χρυσοστόμῳ, Βρεσθένης Ματθαίῳ τῷ Β', Τριμυθοῦντος Σπυρίδωνι, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Ἰωάννῃ, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Μελετίῳ, Θεσσαλονίκης Δημητρίῳ, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Βησσαρίωνι, Κρήτης Εὐμενίῳ, καὶ τοῖς ἀοιδίμοις Ἱερεῦσιν, Βίκτωρι Θεοδοσίῳ, Νεκταρίῳ, Ἰωακείμ, Σπυρίδωνι, Στεφάνῳ, Κων)νῳ, Ἀνανίᾳ, Θεοδούλῳ, Νεκταρίῳ, Ἰγνατίῳ, Ἀκακίῳ, Χαραλάμπῳ, Λουκᾷ, Κηρύκῳ, Μιχαήλ, Χρυσοστόμῳ, Δημητρίῳ, Γεωργίῳ Νικολάῳ, Μεθοδίῳ, Αἰθερίῳ, Πολυκάρπῳ, Εὐσταθίῳ, Ἰωαννικίῳ, Βασιλείῳ, Μελετίῳ, Περικλεῖ, Πέτρῳ, τοῖς ἀοιδίμοις Ἱεροδιακόνοις Ρωμανῷ, Οἰκουμενίῳ, Νεκταρίῳ, ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

... ...

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΑΞΙΝ

Διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς : † Ὁ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Ἀνδρέας
Διὰ τοὺς Ἱερεῖς : † Ἱερομόναχος Κήρυκος Κοντογιάννης
Διὰ τοὺς Μοναχούς : Μοναχὸς Θεόδουλος Δημητρόπουλος
Διὰ τοὺς Λαϊκούς : Καθηγητὴς Ἐλευθέριος Γκουτζίδης

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πιστεύει ἀπολύτως, ὅτι ὁ διάλογος ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ, εἶναι ἡ μόνη ὀρθόδοξος ὁδὸς πρὸς ἀντιμετώπισιν καὶ θεραπείαν σχίσματος ἢ αἱρέσεως. Γνωρίζει ὅμως καί, ὅτι οἱ ἀμετανόητοι σχισματικοὶ ἢ αἱρετικοὶ μόνον αὐτὴν τὴν ὁδόν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ πορευθοῦν.

Κατὰ τὸ 1982 ὑπὸ τὸ πρόσχημα δῆθεν τοῦ διαλόγου, τὸ ὁποῖον ἐκαλλιέργησεν ὁ Νεοημερολογιτικὸς Θρησκευτικὸς τύπος, ἐπεδιώχθη, ἀντὶ τοῦ διαλόγου, ἡ ὑπαγωγὴ τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν. Διεφημίσθη δηλαδή, ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Σύνοδος ἐπιθυμεῖ δῆθεν νὰ διαλεχθῇ μετὰ τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ νὰ ἐκλείψῃ τὸ σχίσμα.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀντιμετώπισεν τὸ ὅλον θέμα μὲ ἰδαιτέραν ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ τὴν δέουσαν αὐστηρότητα, ἵνα μὴ ἀποβῇ εἰς βάρος τῆς ἀληθείας. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, διότι δηλαδὴ ἐζήτησεν διάλογον ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ καὶ ὄχι οἰκουμενιστικὸν ἀγαπισμόν, ἐκατηγορήθη ὡς δῆθεν ἀρνουμένη τὸν διάλογον. Τῇ ἀληθείᾳ ὅμως τοῦτον πεισμόνως, τὸν ἀρνῆται ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὅστις ὡς ἄλλος Πάπας δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξετάσῃ τὰς αἰτίας τοῦ σχίσματος, παρὰ μόνον ἐπιδιώκει τὴν διάλυσιν, ἢ ὑπαγωγὴν ἢ φίμωσιν τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ νὰ διαλύσῃ τὴν τεχνικῶς δημιουργηθεῖσαν σύγχυσιν, ἐξέδωκεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1873)10 Νοεμβρίου 1982 ἀνακοίνωσιν εἰς ἣν ἐτόνιζεν :

Ἀριθ. Πρωτ. 1873 — Ἐν Ἀθήναις τῇ 10)23 Νοεμβρίου 1982

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 10ης Νοεμβρίου 1982 (ἐκκλ. ἡμερολ.), λαβοῦσα γνῶσιν τῶν ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ τῆς 18.11.82 δημοσιευθέντων, καθ' ἃ ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία προτίθεται νὰ ὁρίσῃ «Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν» διὰ νὰ ἀρχίσῃ Διάλογον μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καίτοι οὐδὲν σχετικὸν ἔγγραφον ἔλαβεν,

ΑΝΑΚΟΙΝΟΙ

Ὅτι τὸν μετὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας διάλογον πάντοτε ἐζήτησεν καὶ νῦν θὰ ἐπιδιώξῃ, ἐφ' ὅσον δημιουργηθοῦν οἱ στοιχειώδεις προϋποθέσεις δι' ἕνα διάλογον τοσοῦτον σοβαρόν, ὡς εἶναι ἡ ἀντιμετώπισις καὶ θεραπεία τοῦ ἀπὸ τὸ 1924 δημιουργηθέντος Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος.

Ἐντολῇ Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ἱερομόναχος ΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

Παραλλήλως ἐστάλη καὶ πρὸς τὸν ἁρμόδιον διὰ τὸ θέμα τοῦ «διαλόγου», Ἐπίσκοπον τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» κ. Αὐγουστῖνον Καντιώτην, τὸ ὑπ' ἀριθ. 1879)17)30 Νοεμβρίου 1982 ἔγγραφον:

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 1879

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17)30ῃ Νοεμβρίου 1982

ΠΡΟΣ
τόν Μητροπολίτην Φλωρίνης (τῆς Νεοημερολιγτικῆς Ἐκκλησίας) κ. Αὐγουστῖνον.
Ζωοδόχου Πηγῆς 44, Ἀ θ ῆ ν α ι.

Σεβασμιώτατε

Ὁ Χριστός εἴη ὁ ποδηγετῶν καί κατευθύνων τά διαβήματα ἡμῶν ἐν πᾶσι, ἵνα ἐν τῇ ταπεινώσει καί «τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», «καταντήσωμεν εἰς τήν ἑνότητα τῆς πίστεως», διά τῆς ἀποκηρύξεως τῆς ἐπαράτου Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπειδή πολύς λόγος γίνεται διά τοῦ Τύπου, περί διαλόγου τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας μετά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ, οὐδέν δέ παρ' ὑμῶν ἤ τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Συνόδου σχετικόν ἔγγραφον λαβόντες εἰσέτι, πλήν τῆς ἐκ τοῦ Τύπου πληροφορίας καί τῆς ἑτέρας ἣν ἔσχομεν παρά τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, Ἱερομονάχου π. Κηρύκου Κοντογιάννη καί τοῦ Θεολόγου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, μέθ' ὧν συνωμιλήσατε τήν 2)15ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ, προκειμένου νά ἔχωμεν οἱανδήποτε μεθ' ὑμῶν συνάντησιν - συνεργασίαν διά τήν προετοιμασίαν τοῦ διαλόγου, παρακαλοῦμεν ὅπως ἀκολουθηθῇ ἡ κανονική καί ἐπίσημος ἐκκλησιαστική ὁδός, οὐχί δέ ἡ διά τηλεφωνημάτων καί δή τρίτων.

Εἴμεθα πρόθυμοι νά σᾶς παρέξωμεν κάθε διευκόλυνσιν ἀποδεικνύοντες ἐμπράκτως τήν καλήν θέλησίν μας, προκειμένου νά δημιουργηθοῦν αἱ προϋποθέσεις δι ἕνα διάλογον, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ σοβαρότης τοῦ θέματος, ἤτοι ἡ κατά τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιαστικήν δεοντολογίαν ἄρσις τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος τοῦ 1924.

Εὐθύς ὡς λάβομεν σχετικόν ὑμέτερον ἔγγραφον, ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος θέλει ὁρίσει ἁρμόδιον ἐκπρόσωπόν Της ἤ ἐπιτροπήν, ἥτις κανονικῶς ἐξουσιοδοτημένη θά ἔλθῃ εἰς ἐπίσημον μέθ' ὑμῶν συνάντησιν διά τά περαιτέρω.

Θά ἀποτελέσῃ δι ἡμᾶς εὐχάριστον γεγονός ἡ μέθ' ὑμῶν συνάντησις ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡμῶν, ἵνα γνωρίσωμεν ἀλλήλους.

Μετά τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Νεοημερολογιτικὸς τύπος ἐξετρέπετο εἰς διαστροφικὰς συκοφαντίας, (διότι δὲν ἐπετύγχανον τὰ νεοημερολογιτικὰ σχέδια), ἀπεστάλη δεύτερον ἔγγραφον πρὸς τὸν ἴδιον πάλιν ἐπίσκοπον, ἔχον οὕτω:

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 1902

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Φεβρουαρίου 1983

ΠΡΟΣ τόν
Μητροπολίτην τῆς Ν.Ε. Φλωρίνης κ. Αὐγουστῖνον
Ζωοδόχου Πηγῆς 44
Ἐ ν τ α ῦ θ α

Σεβασμιώτατε

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1879)30.11.1982 καί 1882)23.11.1982 ἡμετέρων

ἐγγράφων, ὡς καί τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1893) 11.1.1983 πρός τόν «Ο.Τ.», ὅπερ ἐκοινοποιήσαμεν καί ὑμῖν, σᾶς γνωρίζομεν, ὅτι οὐδέν ἀπολύτως ἐμπόδιον διά συνάντησιν παρ' ἡμῶν ἢ τοῦ περιβάλλοντος ἡμῶν παρενεβλήθη.

Ἐμεῖς σᾶς ἀναμένομεν πρός συνάντησιν γνωριμίας καί συγχρόνως γνωρίσητε ἡμῖν, τί ἀκριβῶς σᾶς ἀνετέθη ὑπό τῆς Συνόδου ὑμῶν νά πραγματευθῆτε, διότι οὐδὲν ἐπίσημον ἔγγραφον ἔχομεν, ἢ οὐδεμία ἀνακοίνωσις ἐξεδόθη παρ' ὑμῶν ἢ τῆς Συνόδου ὑμῶν.

Δημοσίευμα εἰς τήν ὑπό τήν ὑμετέραν πνευματικήν ἐπιστασίαν τελοῦσαν ἐφημερίδα «Ἀγών» (ἀριθ. φύλ. 184, σελίς 5η εἰς τήν στήλην» Λοιπαί ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι») ἐν τῷ ὁποίῳ (δημοσιεύματι) κατ' ἀπομίμησιν ἢ ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ ἰδίου συντάκτου τοῦ «Ο.Τ.» περιλαμβάνονται ἀναλήθειαι, μᾶς δυσηρέστησεν, ὡς παραπλανητικόν, ἐνῶ ἔρχεται καί εἰς ἀπόλυτον ἀντίφασιν πρός τήν ἀνακοίνωσιν ἡμῶν, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ «Ἀγών» εἰς τήν ἰδίαν ἀκριβῶς σελίδα καί στήλην.

Ἐπιθυμοῦμεν νά σᾶς ἴδωμεν προσωπικῶς ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν (Κων)λεως 22). Ἀκριβῆ ἡμέρα καί ὥρα προσδιορισθήσεται τηλεφωνικῶς. Ἁρμόδιος πρός τοῦτο ὁ Ἱερομ. π. Κήρυκος Κοντογιάννης (τηλ. 3453925).

Μετά τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ο

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἐπηκολούθησεν προσωπική συνάντησις τοῦ ἐπισκόπου τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» κ. Αὐγουστίνου μετά τοῦ Μ)του Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (Κωνσταντινουπόλεως 22) καθ' ἣν ἐδηλώθη ὅτι δέν πρόκειται περὶ διαλόγου, ἀλλὰ προσπαθείας τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας» νὰ γεφυρωθῇ τὸ χάσμα μεταξύ Νεοημερολογιτισμοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διὰ τῆς «ἐπιστροφῆς» τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ὑπαγωγῆς αὐτῶν, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ὑπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν!

Ἕνωσις «ἀγάπης»... ὄχι διάλογος ἀγάπης ἐν ἀληθείᾳ!

Ἀσφαλῶς ὁ ἀγαπισμός ἀπερρίφθη, εἰς τὴν συνέχειαν δὲ ὁ προκαθήμενος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ πιεζόμενος, εἰς τό Πασχάλιον μήνυμα τοῦ 1984 ἐξετράπη εἰς ὕβρεις κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ., θέσας εἰς χειροτέραν θέσιν τό παλαιοημερολογιτικὸν ἀπὸ τὸ τῶν «Χιλιαστῶν» καὶ τῶν «Ἰνδουϊστικῶν» αἱρέσεων! Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὡδήγησεν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν κατωτέρω ἀπάντησιν:

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. (25—26/4/1984, ἐ.ἡ.)

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Β΄ τακτικὴν σύγκλησιν Αὐτῆς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Πασχαλίου Μηνύματος τοῦ Προκαθημένου τῆς Νεοημερολογιτικῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ, καὶ ἐν ὄψει τῆς γενικωτέρας ἐξελίξεως καὶ τῶν νέων διαστάσεων, τὰς ὁποίας λαμβάνει ὁσημέραι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμός, ὡς τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῆς προηγηθείσης Εἰσηγήσεως, ἀφοῦ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της:

α) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1583)12.11.1979 «Ἔκκλησίν» της πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν (Κ.Γ.Ο. τ. 22/Ὀκτ. 1979).

β) Τὰ ὑπ' ἀριθ. 1873)10.11.1982, 1882)23.11.82, 1893)11.1.83 κείμενα, δι' ὧν πάλιν προτείνεται εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν ὁ ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ θεολογικὸς διάλογος διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ἀπὸ τοῦ 1924 Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος.

γ) Τὴν ἐμπεριστατωμένην παρουσίασιν τοῦ προβλήματος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶδεν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος εἰς 42 συνεχείας ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἐφημερίδος «Ἐλεύθερη Ὥρα» καὶ τὰς ἐκεῖθεν Ἐκκλήσεις πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν διὰ θεολογικὸν διάλογον.

Συσκεψαμένη ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Ἀποφαίνεται:

1) Ὑπομιμνήσκει καὶ πάλιν εἰς τὴν Νεοημ. Ἱεραρχίαν, ὅτι ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιμένει καὶ ζητεῖ θεολογικὸν διάλογον ἐν Ἀγάπῃ καὶ Ἀληθείᾳ μετ' αὐτῆς διὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸ 1924. Ἡ δεοντολογία ὑφ' ἣν ἐπεβλήθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς καὶ ἡ φύσις αὐτοῦ ὡς καὶ αἱ συνέπειαι εἶναι βασικὰ θέματα αὐτοῦ τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ αἴτημα τοῦτο, εἰ μὴ μόνον ὁ «παπικῷ δικαίῳ» διακείμενος ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, καὶ ὑπὸ τῆς οἰκουμενιστικῆς λαίλαπος συντριβεὶς καὶ ὑπ' αὐτῆς πλέον ῥυθμιζόμενος.

Ὡσαύτως ζητεῖ, ὅπως ἀπὸ τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως (Τύπου, ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως) ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀκούεται καὶ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἂν δὲν τύχῃ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, διότι ἴσως τὸ ἀρνηθοῦν οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, θὰ συνεχίσῃ τὸν Ἱερὸν καὶ εὐκλεῆ κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγῶνα, διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀνθρωπίνων δυνάμεων καὶ «Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ Αὐτῆς».

2) Διακηρύσσει καὶ πάλιν, ὅτι ἡ Καινοτομία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἀποτελεῖ οὐσιωδέστατον θέμα διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, διότι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ:

α) Παράβασιν κεκυρωμένης δισχιλιετοῦς Ἑορτολογικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο διὰ τὸν συνεορτασμὸν καὶ ἕνωσιν μετὰ τῶν αἱρετικῶν.

β) Καταπάτησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἀποφάσεων Πανορθοδόξων Συνόδων, τῶν τελεσιδίκως καταδικασασῶν τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ (1583, 1587, 1593 καὶ 1848).

γ) Βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθ' ἃ ἀποφαίνεται καὶ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1848.

δ) Προδοσίαν τῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως ἀγώνων τῶν Ἁγίων Πατέρων.

ε) Ἄρνησιν καὶ ἐγκατάλειψιν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀνταρσίαν κατ' Αὐτῆς καὶ συμπόρευσιν μετὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ζ) Ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατάργησιν τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ εἰσαγωγὴν τῆς αἱρετικῆς περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλίας τῆς αἱρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

η) Ὁ Νεοημερολοριτισμός εἶναι ἀπ' ἀρχῆς ἡ ἐν τῇ πράξει Σχισματοαίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία βλασφημεῖ καὶ διαγράφει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν, ἐπιβάλλει δὲ τὴν αἱρετικὴν τοιαύτην, καθ' ἣν αἱ αἱρέσεις εἶναι «Ἐκκλησίαι Χριστοῦ».

θ) Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ὑπηγορεύθη καὶ ἐπεβλήθη κατ' ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον δεοντολογίαν καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, ἀποκλειστικῶς δὲ καὶ μόνον ὑπὸ τῆς Παπικῆς καὶ Προτεσταντικῆς δεοντολογίας ὡς πρῶτον ἔμπρακτον βῆμα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ι) Εἶναι ἐν τέλει ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὡς τοιοῦτος, οὐχὶ στιγμιαῖον ἁπλοῦν ἀδίκημα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἓν διαρκὲς ἔγκλημα κατ' Αὐτῆς. Τὸ ἔγκλημα τοῦτο ἐξεδηλώθη τὸ πρῶτον διὰ τῆς αἱρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Προύσσης Δωροθέου (1920), συνεχίσθη διὰ τοῦ αἱρετικοῦ καὶ ἐκ Μασώνων συγκειμένου ψευδοσυνεδρίου τοῦ 1923, προωθήθη διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ε' Ἱεραρχίας τῆς 24.12.1923 καὶ ἐπεβλήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 430)3.3.1924 ἀποφάσεως τοῦ δικτάτορος τῆς Ἐκκλησίας Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Διὰ ταῦτα ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία περιέπεσεν εἰς τὴν σχισματοαίρεσιν, ὡς τοιαύτης δὲ τὰ μυστήριά της δὲν ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι στεροῦνται θείας Χάριτος, κατὰ τὸν Α' Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Εἰ καὶ περὶ μὴ δόγματα οἱ Σχισματικοὶ σφάλλοιντο, ἀλλ' ἐπειδὴ τοίγε κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ἐστι, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐξ οὗ τὰ μέλη πάντα ζωοῦται καὶ τὴν πνευματικὴν αὔξησιν δέχεται, οὗτοι δὲ τῆς ἁρμονίας τῶν μελῶν τοῦ Σώματος ἀπερράγησαν καὶ οὐκέτι παραμένουσαν αὐτοῖς ἔχουσιν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὃ τοίνυν οὐκ ἔχουσιν, πῶς ἂν τοῖς ἄλλοις μεταδοῖεν;».

Ἡ προώθησις καὶ συνέχισις τοῦ ἐγκλήματος τούτου, ἤτοι τῆς Σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ ἐγνώρισεν σταθερὰ βήματα διὰ τῶν αἱρετικῶν Πατριαρχῶν, ἤτοι διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», διὰ τῆς «ἄρσεως» τοῦ ἀναθέματος, τῶν συμπροσευχῶν, τῶν «διαλόγων ἀγάπης», τῶν προδοτικῶν φιλημάτων, τῶν «Προσυνοδικῶν Διασκέψεων» καὶ λοιπῶν σατανικῶν ἐπινοημάτων τῶν αἱρετικῶν, μέχρι τῆς «λειτουργίας τῆς Λίμας» καὶ τῶν βλασφήμων, ὡς ἐν τῇ εἰσηγήσει ἐκτεθέντων διατυπώσεων τῶν συγχρόνων ὀργάνων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῶν δεχομένων Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν εἰς τὰς αἱρέσεις καὶ ἀναγνωριζόντων αὐτὰς ὡς «Ἐκκλησίας Χριστοῦ».

Ἀπαντῶσα εἰδικώτερον εἰς τὰς βλασφημίας τοῦ Προκαθημένου τῆς Νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας τονίζει ὅτι μόνον δεδηλωμένοι ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Χριστοῦ ἠδύναντο νὰ εἴπουν ὅ,τι αὐτὸς ἀπετόλμησεν. Στοιχειῶδες καθῆκον του εἶναι νὰ ἀνακαλέσῃ ἢ νὰ δικαιολογήσῃ τὰς ἐν συγχύσει ἀποτολμηθείσας ὕβρεις του.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἔχει βαθυτάτην συνείδησιν ὅτι εἶναι ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι εἶναι ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Ἥτις διαφυλάσσει «ἀκαινοτομήτως» πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ διακρατεῖ τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον παραδοθεῖσαν Πίστιν καὶ Ἀποστολικὴν Διαδοχήν. Ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπερείδε-

ται ἐπὶ τῆς ὀντολογικῆς ταυτότητος αὐτῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, πρὸς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἀντιθέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν - Οἰκουμενιστικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς.

Ὡσαύτως «Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας, ἥν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἥν τινα καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι, ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,ὡς μὴ ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλὰ ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὁ χορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἱρέσει ἢ σχίμασι ἑκουσαίως ἐνεδύθησαν, κατὰ τὸν ψαλμωδὸν κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν λαϊκοί, κἂν τε κληρικοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ».

Καὶ τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «Εἴ τις πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα».

Ταῦτα ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἵνα, ἐὰν θελήσῃ, ἀνανήψῃ ἡ νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα προφυλάξῃ τὸ ποίμνιον αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἐπιβούλων τῆς σωτηρίας του, κατὰ τὸ «προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ» (Πράξ. κ, 28), διότι «ἐγένοντο καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν» (Β' Πέτρ. Β, 1) καὶ «προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἶναι λύκοι ἅρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς» (Ματθ. Ζ, 15) κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου. Τοιοῦτοι τῷ ὄντι εἰσὶν οἱ κήρυκες τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, οἵτινες θέλουσιν νὰ ἐμφανίζωνται καὶ ὡς «ὀρθόδοξοι», ἐνῷ εἰς τὴν οὐσίαν κηρύσσουν τὸν ψευδόχριστον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Διό, ὡς ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μέχρι σήμερον, οὕτω καὶ ἡμεῖς μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Ἁγίων Σννόδων, παραπέμπομεν τῷ ἀναθέματι τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ, ἤτοι:

α) Τὴν αἱρετικὴν οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ μετὰ τῶν συντακτῶν αὐτῆς καὶ τῶν δεχομένων καὶ οὕτω φρονούντων.

β) Τὸ Μασωνικὸν-Οἰκουμενιστικὸν Συνέδριον τοῦ 1923, δι' οὗ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπάρατος Καινοτομία τοῦ νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὸν κοινὸν μετὰ τῶν αἱρετικῶν συνεορτασμὸν καὶ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

γ) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Ε´ Ἱεραρχίας (27.12.1923), δι᾽ ἧς ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπέτυχεν καὶ ἐπέβαλεν τὸ πρῶτον βῆμα τῶν σκοτεινῶν σχεδίων τοῦ Μασωνισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

δ) Τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 430)3.3.1924 ἀπόφασιν τοῦ φρυαξαμένου κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, δι᾽ ἧς ἐπέβαλεν τὴν Καινοτομίαν - σχισματοαίρεσιν Νεοημερολογιτισμοῦ διὰ τὴν ἐμπέδωσιν καὶ προώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ε) Τοὺς φρυαξαμένους κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας Μελέτιον Μεταξάκην, Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, Βασίλειον Γ´, Ἀθηναγόραν καὶ πάντας τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν, οἵτινες τὸ θεομίσητον ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐνσυνειδήτως ὑπηρέτησαν καὶ ὑπηρετοῦν.

5) Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, αὖθίς τε ποιοῦσα ΕΚΚΛΗΣΙΝ πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν, καλεῖ ταύτην νὰ δεχθῇ τὸν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ διάλογον, διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ Ὀρθοδοξία καὶ τὸ Ἔθνος, δηλοῖ δέ, ὅτι ἐνδεχομένη ἀρνητικὴ αὐτῆς στάσις ἢ συνέχισις, ἢ κλιμάκωσις τοῦ κατὰ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πολέμου, οὐδόλως θέλει πτοήσει αὐτήν, διότι ἡ θεία χάρις «καὶ δι᾽ αὐτῶν τῶν κωλυόντων, τὰ πράγματα αὔξάνεσθαι παρασκευάζει» (Ἱερὸς Χρυσόστομος, Ε.Π. 53, 258)˙

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπευθυνομένη καὶ πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς, τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἀντὶ ἄλλης παραινέσεως ἐπαναλαμβάνει πρὸς αὐτοὺς τὸ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1583 :

«Σεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ἀνετράφητε, καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ἡ χρεία καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ, νὰ φυλάσσεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων καὶ προσέχετε, ἵνα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθῇ καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν». ΑΜΗΝ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΑΝΔΡΕΑΣ
† Ὁ Μεσσηνίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΜΑΤΘΑΙΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς καὶ Νήσων ΝΙΚΟΛΑΟΣ
† Ὁ Βρεσθένης ΛΑΖΑΡΟΣ
† Ὁ Ἀργολίδος ΠΑΧΩΜΙΟΣ
† Ὁ Φθιώτιδος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΤΙΤΟΣ
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Ἱερομ. ΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ».

Δυστυχῶς, ὁ οἰκουμενισμὸς δὲν γνωρίζει διάλογον διότι δὲν γνωρίζει ἐπιστροφήν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ

Εἰς τὴν μελέτην του ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀμφισβητεῖ καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ τὸ κῦρος τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Τοῦτο βεβαίως ποιεῖ ἐξ ἀντιδράσεως κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ ὁποία δὲν ἀναγνωρίζει τὸ κῦρος τῶν Μυστηρίων τῆς Ν.Ε., ὡς σχισματικῆς! Γράφει ἐν σελίδι 434 τῆς μελέτης του:

«Ἀλλὰ τὸ σχῖσμα τοῦτο δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν διοίκησιν. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ σημείου ἐκκινήσαν, ταχέως ἐπεξετάθη καὶ εἰς ἕτερα σημεῖα ἁπτόμενα τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως ἡ διδασκαλία τῶν παλαιοημερολογιτῶν περὶ ἀκύρων Μυστηρίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνιστᾷ βλασφημίαν κατὰ τοῦ ἁγ. Πνεύματος καὶ ὁδηγεῖ ἐκ τοῦ σχίσματος εἰς τὴν αἵρεσιν. Ἡ διάσπασις, ἐξ ἄλλου, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἐν τῇ ἱερωσύνῃ ἀποτελεῖ καὶ αὕτη σπουδαῖον ζήτημα, ἡ ἐπίλυσις τοῦ ὁποίου προέχει. Διότι ἀμφισβητουμένη ἱερωσύνη εἶναι ἀμφισβητουμένη σωτηρία. Κατὰ συνέπειαν αἱ ἀθεολόγητοι ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Ματθαίου ἀποφάσεις καὶ ἐνέργειαι, ἔμελλον νὰ ἐπηρεάσωσι τόσον δυσμενῶς τὰς ἐξελίξεις ἐν τῷ παλαιοημερολογιτικῷ σχίσματι, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διατυποῦται σήμερον μετὰ πειθοῦς ἡ πεποίθησις ὅτι οἱ παλαιοημερολογῖται στερούμενοι ἱερωσύνης, κινοῦνται πλέον «ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν» καπηλεύοντες τὴν εὐσέβειαν καὶ ὁδηγοῦντες τὸν λαὸν εἰς ἀπώλειαν».

Κατὰ τὸν σοφὸν διδάκτορα α) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. χωρεῖ ἐκ τοῦ σχίσματος εἰς τὴν «αἵρεσιν» ἐξ αἰτίας τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τῶν «μυστηρίων» τῶν τελουμένων ὑπὸ τῶν «κληρικῶν» τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ καὶ

β) Ἀμφισβητεῖται ἡ Κανονικότης τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἐξ οὗ καὶ ἡ σωτηρία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἀμφισβητουμένη.

Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ Ἀποστολικὴ Πίστις.

Ὁμολογουμένως ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ εἶναι δύο βασικώτατα δογματικὰ στοιχεῖα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μετὰ τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστὴν μετάδοσις τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ τῶν Διαδόχων αὐτῶν Ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων συνιστᾶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν.

Ἡ ἀδιάκοπος αὕτη μετάδοσις τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, ὀνομάζεται Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ εἶναι βασικὸν γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τῆς τοιαύτης Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς οἱ Πρεσβύτεροι καὶ Ἐπίσκοποι ἀνάγονται διαδοχικῶς εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ δι' Αὐτῶν εἰς τὸν Χριστόν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἀποστολική.

Τὸ δεύτερον, ὅπερ ἐτονίσαμεν εἶναι ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις. Λέγοντες Ἀποστολικὴν Πίστιν ἐννοοῦμε τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον διδασκαλίαν τῆς

Ἐκκλησίας, ὡς αὕτη παρεδόθη ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡρμηνεύθη δὲ καὶ διεφυλάχθη ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἡ παρουσία τῶν στοιχείων αὐτῶν εἶναι οὐσιωδεστάτη, ἡ ἀπώλεια δὲ ἢ παραχάραξις τοῦ ἑνὸς ἔχει ἐπιπτώσεις καὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου.

Δηλαδὴ ἡ παραχάραξις τῆς Ἀποστολικῆς πίστεως ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀπώλειαν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Καὶ πάλιν ὁ ἄνευ Κανονικῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς Κληρικὸς ὅσον καὶ ἂν εἶναι φύλαξ τῆς παραδοθείσης πίστεως, ἂν δὲν εἶναι καὶ διάδοχος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι κενὰ παντελῶς τῆς θείας χάριτος τὰ ὑπ' αὐτοῦ τελούμενα μυστήρια.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ πρέπει νὰ εἶναι ἀδιάκοπος καὶ κανονική, δηλαδὴ ὁ χειροτονῶν νὰ ἔχῃ ὄντως τὴν ἀδιάκοπον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν παρὰ κανονικοῦ καὶ ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, διὰ νὰ μεταδώσῃ ταύτην κανονικῶς εἰς ὀρθόδοξον, καὶ τὸν καταστήσῃ οὕτω διάδοχον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ Ἀποστολικὴ λοιπὸν Διαδοχὴ ἀπώλυται εἰς κληρικὸν ἢ Κληρικούς, ἀφ' ἧς στιγμῆς, οὗτοι θὰ παραχαράξουν καὶ θὰ νοθεύσουν τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν. Διὸ λέγομεν, ὅτι οἱ αἱρετικοὶ δὲν ἔχουν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, ἀλλὰ καὶ οἱ Σχισματικοί, διασπάσαντες τὴν ἑνότητα καὶ κοινωνίαν των, μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔπαυσαν νὰ ἀρύωνται τὴν χάριν ἐκ τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν εἶναι ἑπομένως οἰκονόμοι τῆς θείας Χάριτος.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τὰ μὲν λεγόμενα «μυστήρια» τῶν αἱρετικῶν οὐδόλως ἀναγνωρίζει, ἐπαναλαμβάνει δὲ ταῦτα ἐξ ἀρχῆς, τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν σχισματικῶν ἐνεργεῖ οἰκονομικῶς κατὰ τὸν Α' κανόνα τοῦ Μεγ. Βασιλείου διαγορεύοντος:

«... ἀλλ' ἔδοξε τοῖς ἀρχαίοις, τοῖς περὶ Κυπριανὸν λέγω, καὶ Φιρμιλιανὸν τὸν ἡμέτερον, τούτοις πάντας μιᾷ ψήφῳ ὑποβαλλεῖν, Καθαροὺς καὶ Ἐγκρατίτας καὶ Ὑδροπαραστάτας καὶ Ἀποτακτίτας· διότι ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ διὰ σχίσματος γέγονεν· οἱ δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάντες, οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτούς· ἐπέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν. Οἱ μὲν γὰρ πρῶτοι ἀναχωρήσαντες, παρὰ τῶν Πατέρων ἔσχον τὰς χειροτονίας, καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτῶν, εἶχον τὸ χάρισμα τὸ πνευματικόν, οἱ δὲ ἀπορραγέντες, λαϊκοὶ γενόμενοι, οὔτε τοῦ βαπτίζειν, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν εἶχον ἐξουσίαν, οὔτε ἠδύναντο χάριν Πνεύματος ἁγίου ἑτέροις παρέχειν, ἧς αὐτοὶ ἐκπεπτώκασι· δι' ὃ ὡς παρὰ λαϊκῶν βαπτιζομένους τοὺς παρ' αὐτῶν ἐκέλευσαν, ἐρχομένους ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν, τῷ ἀληθινῷ βαπτίσματι τῷ τῆς Ἐκκλησίας ἀνακαθαίρεσθαι. Ἐπειδὴ δὲ ὅλως ἔδοξέ τισι τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, οἰκονομίας ἕνεκα τῶν πολλῶν, δεχθῆναι αὐτῶν τὸ βάπτισμα, ἔστω δεκτόν. Τὸ δὲ τῶν Ἐγκρατιτῶν κακούργημα νοῆσαι ἡμᾶς δεῖ, ὅτι, ἵνα αὐτοὺς ἀπροσδέκτους ποιήσωσι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπεχείρησαν λοιπόν, ἰδίῳ προκαταλαμβάνειν βαπτίσματι, ὅθεν καὶ τὴν συνήθειαν τὴν ἑαυτῶν παρεχάραξαν. Νομίζω τοίνυν, ὅτι ἐπειδὴ οὐδὲν ἔστι περὶ αὐτῶν φανερῶς διηγορευμένον, ἡμᾶς προσῆκεν ἀθετεῖν αὐτῶν τὸ βάπτισμα, κἂν τις ᾖ παρ' αὐτῶν εἰληφώς, προσιόντα τῇ Ἐκκλησίᾳ βαπτίζειν. Ἐὰν μέντοι μέλλῃ τῇ καθόλου οἰκονομίᾳ ἐμπόδιον ἔσεσθαι τοῦτο, πάλιν τῷ ἔθει χρηστέον καὶ τοῖς οἰκονομήσασι τὰ καθ' ἡμᾶς Πατράσιν ἀκολουθητέον· ἀφορῶμαι γὰρ μήποτε, ὡς βουλόμεθα ὀκνηροὺς αὐτοὺς περὶ τὸ βαπτίζειν ποιῆσαι, ἐμποδίσωμεν τοῖς σωζομένοις διὰ τὸ τῆς προτάσεως αὐστηρόν. Εἰ δὲ ἐκεῖνοι φυλάττουσι τὸ ἡμέτερον βάπτισμα, τοῦτο ἡμᾶς δυσωπείτω· οὐ γὰρ ἀντιδιδόναι αὐτοῖς ὑπεύθυνοι χάριν ἐσμέν,

ἀλλὰ δουλεύειν ἀκριβείᾳ Κανόνων. Παντὶ δὲ λόγῳ τυπωθήτω, τοὺς ἐπὶ τὸν βαπτισμὸν ἐκείνων προσερχομένους χρίεσθαι ὑπὸ πιστῶν δηλαδή, καὶ οὕτω προσιέναι τοῖς Μυστηρίοις...».

Ἑρμηνεία

«... Περὶ δὲ τῶν Σχισματικῶν δύο γνῶμαι ἐστάθησαν. Ὁ μὲν γὰρ ἅγιος Κυπριανὸς καὶ αἱ περὶ αὐτὸν ἐν Ἀφρικῇ γενόμεναι δύο Σύνοδοι (ὅρα τὸν Κανόνα αὐτοῦ)' ἀλλὰ καὶ ἡ Σύνοδος ὅπου ἔγινεν ἐν Ἰκονίῳ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Φιρμιλιανοῦ (τὸν ὁποῖον ἐδικόν του ὀνομάζει ὁ Βασίλειος, ὡς χρηματίσαντα Καισαρείας Ἐπίσκοπον), φυλάττοντες τὴν ἀκρίβειαν ἐπρόσταξαν, ὅτι οἱ Καθαροὶ οὗτοι, περὶ ὧν ὁ λόγος, οἱ Ἐγκρατῖται καὶ Ἀποτακτῖται (ὅρα ὑποσημείωσιν τοῦ ℎε τῆς ς') καὶ οἱ Ὑδροπαραστάται (ὅρα ὑποσημ. τοῦ λβ' τῆς ς') καὶ ἁπλῶς ὅλοι οἱ Σχισματικοί, ἐρχόμενοι εἰς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, νὰ βαπτίζωνται, ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι Ἱερωμένοι τῶν Σχισματικῶν εἶχον μὲν τὸ χάρισμα τοῦ νὰ χειροτονοῦν καὶ τοῦ νὰ βαπτίζουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀφ' οὗ δὲ μίαν φορὰν ἐσχίσθησαν ἀπὸ τὸ ὅλον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔχασαν αὐτὸ καὶ δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ βαπτίσουν ἄλλους ἢ νὰ χειροτονήσουν, καὶ ἁπλῶς νὰ δώσουν χάριν, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ σχίσματος ἐστερήθησαν· ὅθεν καὶ οἱ παρ' αὐτῶν βαπτιζόμενοι λογίζονται ὅτι ἀπὸ λαϊκοὺς ἐβαπτίσθησαν, διὸ καὶ χρειάζονται νὰ βαπτισθοῦν. Μερικοὶ δὲ Ἐπίσκοποι κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐδέχθησαν τὸ βάπτισμα αὐτῶν, χάριν οἰκονομίας καὶ συγκαταβάσεως, καὶ οὐχὶ ἀκριβείας, ὡσὰν ὅπου οἱ σχισματικοὶ εἶναι ἀκόμη μέλη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅθεν κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν ἂς εἶναι δεκτόν· οἱ σχισματικοὶ Ἐγκρατῖται ὅμως ἰδιαίτερον πρέπει νὰ βαπτίζωνται ἐπιστρέφοντες, κατὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν Κανόνων, καὶ διὰ τί ἴδιον ἐπενόησαν βάπτισμα, παραχαράξαντες τὴν ἐν τῷ βαπτίσματι παράδοσιν, καὶ διὰ τί περὶ τούτων ξεχωριστὴ καὶ φανερὰ ψῆφος δὲν ἔγινε πῶς πρέπει νὰ δέχωνται· ἂν δὲ αὐτοὶ δὲν ἀναβαπτίζουσι τοὺς ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἡμῶν προσερχομένους εἰς αὐτούς, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς δυσωπήσῃ, εἰς τὸ νὰ μὴ βαπτίζωμεν ἀμοιβαίως καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐξ αὐτῶν εἰς ἡμᾶς προσερχομένους. Πλὴν ἀνίσως καὶ τοῦτο τό, νὰ βαπτίζωμεν αὐτοὺς ἐπιστρέφοντας, ἔχῃ νὰ γένῃ ἐμπόδιον εἰς τὴν κοινὴν συγκατάβασιν καὶ οἰκονομίαν, ὁποῦ περὶ πάντων τῶν σχισματικῶν ἔκαμαν οἱ Πατέρες, ἂς ἀκολουθοῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτήν, μήπως διὰ τὴν αὐστηρότητα τῆς προσταγῆς ταύτης τοὺς κάμνωμεν ἀμελεῖς εἰς τὸ νὰ βαπτίζωνται, αἰσχυνομένους τάχα, ὅτι ὡσὰν ἄπιστοι τελείως βαπτίζονται καὶ ἀκολούθως ἐμποδίσωμεν τὴν σωτηρίαν τους. Καὰ συντόμως εἰπεῖν, ὅσοι βαπτισθοῦν εἰς τὸ ἐκείνων βάπτισμα, οὗτοι ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐξάπαντος τρόπου πρέπει νὰ χρίωνται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μὲ τὸ ἅγιον Μῦρον, καὶ οὕτω νὰ μεταλαμβάνουν...».

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν προκειμένῳ δὲν ἀναγνωρίζει τὰ «μυστήρια» τῶν Νεοημερολογιτῶν ὡς σχισματικῶν, τοὺς δὲ ἐπιστρέφοντας ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς μὲν λαϊκοὺς οἰκονομικῶς δέχεται διὰ λιβέλλου κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, Ὁμολογίας Πίστεως καὶ Ἁγίου Μύρου, τοὺς δὲ κληρικοὺς καὶ διὰ χειροθεσίας.

Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ θίγῃ οὐδέναν, ἀλλὰ νὰ ἐξετάσῃ μόνον ἂν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι σχίσμα, τὸ ὁποῖον ἐξελίχθη εἰς σχισματοαίρεσιν.

Δὲν εἶναι θέμα καλῆς θελήσεως ἡ ἀναγνώρισις, ἢ μὴ τῶν «μυστηρίων» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἀλλὰ τί διδάσκει ἡ δισχιλιετὴς τάξις, συνείδησις καὶ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τί προκύπτει ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ προβλήματος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπομένως, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. μὴ ἀναγνωρίζουσα τὰ «μυστήρια» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, δὲν ὁδηγεῖται, ὡς κάκιστα ἰσχυρίζεται ὁ κ. Παρασκευαΐδης, εἰς αἵρεσιν, ἀλλὰ πατάσσει τὴν αἵρεσιν.

Ἐκτὸς ἄν ὁ κ. Παρασκευΐδης θέλει νά ἐφαρμόζη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς ἰδικῆς του ἐκκλησίας τὴν οἰκουμενιστικὴν οἰκονομίαν, πρὸς τὰ σχίσματα καὶ τὰς αἱρέσεις, μεθ' ὧν ἐκείνη συμπορεύεται, διό δὲν ἐγείρει θέμα μυστηρίων, ἀλλὰ συμπροσεύχεται, κοινωνεῖ μετ' αὐτῶν κλπ.

Ἀφοῦ ἠμφεσβήτησε τόν δογματικόν χαρακτῆρα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἀπεκάλεσε δὲ τοῦτον «συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας», ἀφοῦ μᾶς εἶπεν τόσα αὐθαίρετα, ἀφοῦ ἠμφεσβήτησε τὴν μασωνικὴν ἰδιότητα τοῦ Μελετίου Μεταξάκη κλπ. κατὰ τὴν τοιαύτην παράλογον ἀκολουθίαν ἠμφεσβήτησεν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.! εὐτυχῶς ὅμως, ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κ. Παρασκευαΐδην καὶ τοῦτο. Ἂν δὲ σιγήση ταπεινῶς καὶ ἀκούση τὴν φωνὴν τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ καὶ ὄχι τῆς ἰδικῆς του σκοπιμότητος, θὰ ἴδη, ὅτι δὲν τίθεται κἄν θέμα Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς εἰς τὸν Κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διότι καὶ παρὰ ὀρθοδόξου κληρικοῦ (Ἐπισκόπου κανονικὴν κεκτημένου τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν) οὗτοι κανονικῶς ἔλαβον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν (ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ παραμονὴ καὶ παρουσία τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς) ἀκαινοτόμητον διεφύλαξαν καὶ διαφυλάσσουν. Αὐτὸς ὅμως καὶ ἡ Ἐκκλησία του ἔχουν τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀποσττολικὴν Διαδοχήν;

Ὁ κ. Παρασκευΐδης καὶ ἡ ἐκκλησία του ἐγείρουν θέμα Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς διὰ τὸν Ἱερὸν Κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ..ΟΧ. κατόπιν τῆς ἐν ἔτει 1935 σημειωθείσης ἐπιστροφῆς εἰς Αὐτὴν τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν, ἤτοι τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Ζακύνθου Χρυσοστόμου. Οὗτοι ἐπιστρέψαντες, προέβησαν κανονικῶς εἰς ἐκλογὴν καὶ χειροτονίαν τεσσάρων ἄλλων Ἀρχιερέων, ἤτοι τῶν: Κυκλάδων Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Μεγαρίδος Χριστοφόρου Χατζῆ, Διαυλείας Πολυκάρπου Λιόση καὶ Βρεσθένης Ματθαίου Καρπαθάκη.

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος βλέπων τότε, ὅτι συντρίβεται τὸ σατανικὸν ἔργον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, προέβη εἰς καθαίρεσιν τῶν τριῶν ἐκείνων Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ κατόπιν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων. Φρονοῦν (μᾶλλον ἰσχυρίζονται), ὅτι ἐκ τῆς αἰτίας αὐτῆς οἱ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων τούτων λαβόντες τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν κληρικοί, ὡς καὶ οἱ ἴδιοι στεροῦνται τῆς Ἱερωσύνης.

Δεύτερον λόγον, τὸν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται διὰ νὰ στηρίξουν καὶ παρουσιάσουν ὡς ἀληθοφανῆ τὸν ἰσχυρισμόν των, εἶναι, κατ' αὐτούς, ἡ ὑφ' ἑνὸς Ἐπισκόπου —τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου,— χειροτονία Ἐπισκόπου κατὰ τὸ 1948. Ταῦτα ἔχον ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Παρασκευΐδης ἀποφαίνεται:

Κατὰ συνέπειαν αἱ ὑπὸ τοῦ Ματθαίου, καθῃρημένου ὄντος καὶ μόνου, γενόμεναι χειροτονίαι τυγχάνουσιν ἀντικανονικαὶ καὶ ἀνίσχυροι κατ' ἀκρίβειαν κανονικήν, δυνάμεναι ἐνδεχομένως, ὑπὸ αὐστηρὰς προϋποθέσεις, νὰ ἀντιμετωπισθῶσι κατ' Οἰκονομίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὀφέποτε αἱ συνθῆκαι θὰ ἐπέτρεπον τὴν τοιαύτην φιλάνθρωπον ἐκδήλωσιν ἔναντι εἰλικρινῶς μετανοούντων καὶ ἐπιστρεφόντων τῇ Ἐκκλησίᾳ. (Αὐτόθι σελ. 338).

Ἂς ἴδωμεν τὰς δύο περιπτώσεις.

Ἡ «καθαιρετική» πρᾶξις, κατὰ τριῶν Μητροπολιτῶν.

Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, ποῖον κῦρος κέκτηται ἡ καθαιρετικὴ ἀπόφασις τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ([43]).

---

(43) Καὶ ἂν εἶναι ἔγκυρος ἡ καθαιρετικὴ ἀπόφασις δὲν ἐξαλείφει τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, πόσον μᾶλλον ἂν εἶναι ἄκυρος.

Οἱ τρεῖς Μητροπολῖται, κατά τὴν ρητὴν ὁμολογίαν των, ἐξῆλθον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ διά λόγους πίστεως, ὡς εἴδομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Τοῦτο σαφῶς (τὸ ὁποῖον γνωρίζει καλῶς ὁ κ. Παρασκευΐδης, τὸ ἐγνώριζε βέβαια καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος), ἀπέκλειεν κάθε κατ' αὐτῶν ἐνέργεια τοῦ Χρυσοστόμου, γεγενημέναι δὲ εἰσὶν ἄκυροι καὶ στεροῦνται ἀπολύτως πάσης σημασίας.

Ἂν δὲ δεχθῇ τις, ὡς κανονικὴν καὶ ἔγκυρον τὴν «καθαίρεσιν» τῶν Μητροπολιτῶν, ὅπερ πάντη ἀδιανόητον, καὶ πάλιν λέγομεν ὅτι «Ἡ καθαίρεσις, δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν καθαιρούμενον Κληρικὸν τὴν ἱερωσύνην, ἣν φέρει οὗτος καὶ μετὰ τὴν καθαίρεσιν ἀκεραίαν, ἀλλὰ καθιστᾷ ταύτην ἀδρανῆ καὶ ἀνενέργητον, καὶ γίνεται, ὡς ἐξεφράσθησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐπίσχεσις τῆς χάριτος τῆς Ἱερωσύνης. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν καθῃρημένον ἡ τέλεσις ἱερατικῶν πράξεων, αἵτινες ὅμως, τελούμεναι τυχόν, ὑπ' αὐτοῦ, εἰσὶν ἔγκυροι, διότι, ὡς ὀρθῶς Οὗτος λέγει, πηγάζουν ἐκ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, ὅπερ φέρει οὗτος ἀκέραιον» (Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανον. Δικαίου, ἔτος ΣΤ' Τεῦχ. Α' σελ. 8—9).

Πέραν τῶν ἀνωτέρω, ἐρωτᾶται ὁ κ. Παρασκευαΐδης, πῶς ἡ ἐκκλησία του ἄλλους Κληρικοὺς τοὺς ὁποίους ἀπέσπασεν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀνεχειροτόνησεν, ἄλλους ἕλκοντας παραλλήλως τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, τοὺς ἐδέχθη ἀπολύτως ὡς Κανονικούς, πῶς ἄλλας βαπτίσεις ἐδέχθη, ἄλλας ἐπανέλαβεν, ἄλλους γάμους αὐτομάτως διέλυσεν, ἄλλους ἀνεγνώρισεν κλπ.;

Οὐδὲν ἀπολύτως πρόβλημα δύναται νά ἐγερθῇ ἐκ τῆς «Καθαιρετικῆς Πράξεως» τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου τοῦ 1935, διότι ἡ πρᾶξις αὕτη εἶναι ἄκυρος καὶ μὴ γεγενημένη λογίζεται, διότι τοιαῦται εἶναι αἱ κατά τῶν Ὀρθοδόξων πράξεις τῶν σχισματικῶν καὶ αἱρετικῶν.

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὤφειλε πρῶτον νά ἐξετάσῃ τάς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας πίστεως τῶν τριῶν καὶ ἄν τῷ ὄντι δὲν ὑφίσταντο, τότε θά ἐδικαιοῦτο, μᾶλλον θά ἐπεβάλετο εἰς αὐτόν, νά ἀντιμετωπίσῃ κανονικῶς αὐτούς. Δὲν ἔπραξεν ὅμως τοῦτο, διότι ὁ ἴδιος ἦτο ὁ στασιαστής κατά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ὑφ' ἑνὸς χειροτονία.

Ἕτερον ἐπιχείρημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζει ὁ Νεοημερολογιτισμὸς καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., εἶναι ἡ ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου χειροτονία Ἐπισκόπου.

Ἐκ τῶν ἑπτὰ Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ μὲν Δημητριάδος εἶχεν ἀποθάνει τὸ 1943 (ἐκηδεύθη ὑπό τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὡς κανονικός Ἐπίσκοπος!). Ὁ πρώην Φλωρίνης ἠρνήθη τὴν Ὁμολογίαν καὶ ἀνεγνώρισεν τόν Νεοημερολογιτισμόν ὡς Ἐκκλησίαν, εἶχεν δὲ δηλώσει ὅτι δὲν θὰ προβῇ εἰς οὐδεμίαν χειροτονίαν (καὶ δὲν προέβη μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του), διά νά μὴ διευρύνῃ τά χάσμα μεταξὺ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ Παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ Κυκλάδων ἐπίσης ἀποκοπεὶς δὲν συνέπραττεν μετά τοῦ Βρεσθένης, τὸ δὲ 1949 προσεχώρησεν εἰς τὸ σχίσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης, οἱ δὲ Ζακύνθου Χρυσόστομος, Μεγαρίδος Χριστόφορος καὶ Διαυλείας Πολύκαρπος εἶχον προσχωρήσει εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος παραμείνας μόνος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ διαισθανόμενος τὸ τέλος τοῦ βίου του, ἵνα μὴ περιέλθῃ εἰς νέαν δοκιμασίαν ἡ Ἐκκλησία (ἐκ τῆς μὴ παρουσίας Ἐπισκόπων) προέβη τὸ 1948, παρὰ τὸν Α΄ Ἀποστολικὸν Κανόνα, εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου μόνος του, ἔχων ἐν προκειμένῳ τὸ σύμψηφον τοῦ σώματος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ πιστοῦ Λαοῦ.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου νὰ χειροτονήσῃ μόνος του Ἐπίσκοπον ἦτο πρᾶξις οὐχὶ στασιαστικὴ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἐπὶ καταφρονήσει τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ πρᾶξις ὑπαγορευσθεῖσα ὑπὸ κατεπειγούσης καὶ ἐπιτακτικῆς καὶ ἀδηρίτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνας Α΄ Ἀποστολικός, Δ΄ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Γ΄ τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς, ὁ ΙΘ΄ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὁ Α΄ τῆς ἐν Κων)λει, ὁ ΙΓ΄ καὶ ΝΗ΄ τῆς ἐν Καρθαγένῃ προβλέπουν τὴν ὑπὸ δύο ἢ τριῶν Ἐπισκόπων χειροτονίαν Ἐπισκόπων καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἐκλογὴν προβλέπουν νὰ ἐκλέγῃ ὁλόκληρον τὸ Σῶμα τῶν Ἐπισκόπων. Οἱ ἐν λόγῳ Ἱεροὶ Κανόνες προβλέπουν τὰ ἀνωτέρω, εἰς περίοδον ἀσφαλῶς εἰρήνης καὶ δεύτερον δὲν λέγουσι ρητῶς τὰς συνεπείας ἐκ τῆς παραβιάσεως τῶν κανόνων αὐτῶν. Αὐτονόητον βεβαίως, ὅτι παραβίασις τῶν Ἱερῶν Κανόνων διὰ στασιαστικοὺς λόγους εἶναι ἀδιανόητος ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως, αἱ δὲ συνέπειαι εἶναι σοβαραί.

Ἐν προκειμένῳ ὅμως, ἡ Ἐκκλησία, παραλλήλως πρὸς τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν ἐχρησιμοποίησεν καὶ χρησιμοποιεῖ καὶ τὴν οἰκονομίαν ([44]) εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις. Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τῆς χειροτονίας, ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ πράξει ἐφήρμοσεν πάντοτε τὴν ἀκρίβειαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ ἐνίοτε ἐχρησιμοποίησεν καὶ τὴν Οἰκονομίαν, ὅτε τὸ ἀπήτησαν αἱ ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἄλλοτε ἐξέλεξεν καὶ ἐχειροτόνησεν τοὺς Ἐπισκόπους της κανονικῶς ὑφ' ὅλων τῶν Ἐπισκόπων, ἄλλοτε ὑπὸ τῶν περισσοτέρων, ἄλλοτε ὑπὸ τριῶν, ἄλλοτε ὑπὸ δύο καὶ ἄλλοτε οἰκονομικῶς ὑπὸ ἑνός, λόγῳ ἀπολύτου κατεπειγούσης ἀνάγκης τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς περιόδους κυρίως διωγμοῦ, ὡς ὁρίζουν αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαί.

«Ἐπίσκοπος ὑπὸ τριῶν ἢ δύο Ἐπισκόπων χειροτονείσθω· ἐὰν δέ τις ὑπὸ ἑνὸς χειροτονηθῇ Ἐπισκόπου, καθαιρείσθω καὶ αὐτὸς καὶ ὁ χειροτονήσας αὐτόν. Ἐὰν δὲ ἀνάγκη καταλάβῃ ὑπὸ ἑνὸς χειροτονηθῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλείονας παραγενέσθαι, διωγμοῦ ὄντος ἢ ἄλλης τοιαύτης ἀνάγκης, ψήφισμα κομιζέσθω τῆς ἐπιτροπῆς πλειόνων». (Βιβλίον η΄ κεφ. κζ΄).

---

(44) Εἶναι δὲ οἰκονομία οὐχὶ ἀνατροπὴ τῶν Κανόνων, ἀλλὰ συγκατάβασις πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, ὅπως ὁ ΙΒ΄ Κανὼν τῆς ἐν Τρούλλῳ Ἁγίας Συνόδου, ὁρίζει : «... Τοῦτο δὲ φαμὲν οὐκ ἐπ' ἀθετήσει ἢ ἀνατροπῇ τῶν ἀποστολικῶς νομοθετημάτων, ἀλλὰ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον προκοπῆς τῶν λαῶν προμηθούμενοι καὶ τοῦ μὴ δοῦναι μῶμόν τινα κατὰ τῆς Ἱερατικῆς καταστάσεως».

Ἑρμηνεία Ἱεροῦ Νικοδήμου.

«Αἱ δὲ τῶν Ἀποστόλων Διαταγαὶ προστάζουν, ὅτι ἐκεῖνος ὅπου χειροτονηθῇ ἀπὸ ἕνα Ἐπίσκοπον, νὰ καθαίρεται ὁμοῦ μὲ τὸν χειροτονήσαντα, ἔξω μόνον ἂν κατὰ ἀνάγκην διωγμοῦ ἢ ἄλλην τινα αἰτίαν, δὲν μποροῦν πολλοὶ νὰ συναχθοῦν, καὶ μὲ τὴν ψῆφον τούτων χειροτονηθῇ ἀπὸ ἕνα. Καθὼς ὁ Σιδήριος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Παλαιβίσκης κατὰ τὸν Συνέσιον, ὄχι ὑπὸ τριῶν, ἀλλὰ ὑπὸ ἑνὸς Ἐπισκόπου, τοῦ Φίλωνος, διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον τῶν Ἐπισκόπων ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις». (Εἰς τὴν Ἑρμ. καὶ Συμφ. τοῦ Α' Ἀποστολικοῦ).

Ἡ περικοπὴ αὕτη τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν, καὶ ἡ ἑρμηνεία τούτου εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ ἰσχυρότερον καὶ ἐμφαντικώτερον ἐπιχείρημα τοῦ κανονικοῦ κύρους τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνὸς Ἐπισκόπου, τῆς γινομένης λόγῳ κατεπειγούσης ἀνάγκης, «διωγμοῦ ὄντος ἢ ἄλλης τοιαύτης ἀνάγκης».

Ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ ληφθοῦν ταῦτα ὑπ' ὄψιν:

α) Ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης ἦτο Κανονικὸς καὶ Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος.

β) Δὲν ὑπῆρχον ἕτεροι Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι.

γ) Ἡ Ἐκκλησία εὑρίσκετο εἰς περίοδον διωγμοῦ.

δ) Ὑπῆρχεν ὄντως ἐπιτακτικὴ καὶ ἀδήριτος ἐκκλησιαστικὴ ἀνάγκη, νὰ χειροτονήσῃ.

ε) Ἡ πρᾶξις ἐβασίσθη καὶ εἰς τοὺς ἀπαγορευτικοὺς Κανόνας, ἐξ ὧν ἐξάγεται, ὅτι εἰς περίοδον διωγμοῦ καὶ ἀνάγκης τῆς Ἐκκλησίας δυνατὸν νὰ «παραβιασθῶσιν», ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας.

στ) Ὁ Βρεσθένης χειροτονῶν εἶχε τὸ σύμψηφον τοῦ Σώματος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τὴν ψῆφον καὶ μαρτυρίαν τοῦ λαοῦ, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν.

ζ) Διὰ τῆς συγκεκριμένης ἐνεργείας του δὲν ἐστασίασεν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐνήργησεν διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ οἰκονομικὴ πρᾶξις τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου δὲν φέρει καθ' ἑαυτὴν τὸ βάρος τῆς ἀντικανονικότητος, ἀλλὰ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ πρᾶξις συνεπείας, διότι ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης ἐνήργησεν ὡς βαθύτατα συνειδητὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι μεγάλης τιμῆς καὶ ἐπαίνων ἄξιος δι' αὐτό.

Ἀσφαλῶς δὲν συμφωνοῦν οἱ Καινοτόμοι, ὄχι διότι τὰ ἀνωτέρω δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀληθῆ, ἀλλὰ διότι διὰ τῆς χειροτονίας ἐκείνης ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ἐχειμάσθη καὶ δὲν διελύθη, ὡς αὐτοὶ ἐπίστευον, κατόπιν μάλιστα δηλώσεων(45) τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὅτι δὲν θὰ πράξῃ καὶ πάλιν τὸ «ἔγκλημα» νὰ χειροτονήσῃ Ἐπισκόπους, ὅπως τὸ 1935.

Πέραν ὅμως τοῦ ἀντικανονικοῦ ἢ μὴ τίθεται τὸ θέμα ἂν ἡ ὑφ' ἑνὸς χειροτονία ὑστερεῖ ὡς μυστήριον ἢ ὄχι ὅταν μάλιστα σημειοῦται ὄχι πραξικοπηματικῶς, ἀλὰ διὰ νὰ θεραπεύσῃ ἀδήριτον ἐκκλησιαστικὴν ἀνάγκην, «διωγμοῦ ὄντος».

---

(45) Εἰς τὸ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἔγγραφόν τους οἱ πρώην Φλωρίνης καὶ Δημητριάδος Γερμανὸς ἐδήλουν ρητῶς: «... θὰ ἀποφύγωμεν πᾶσαν νέαν χειροτονίαν καὶ ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν δυναμένην νὰ θίξῃ τὸ κῦρος τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας» καὶ ὅτι «δὲν θὰ προβῶ εἰς τοιαύτας ἐκνόμους πράξεις» (Ἐφημερὶς «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», 14.11.1947). Περὶ δὲ τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ, ὅρα Κ.Γ.Ο., Φεβρουάριος 1983, σελ. 62—66, καὶ «Πραγματικὴν Ἀλήθειαν», σελ. 23 καὶ Κ.Ε.Ο., 1957, σελ. 5).

Τόσον ἡ Νεοημερολογιτική ἐκκλησία, ὅσον καί τινες Παρασυνάγωγοι Παλαιοημερολογῖται καὶ τελευταῖος ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἠμφεσβήτησαν τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς χειροτονίας καὶ οὕτω βλασφημοῦσι καὶ ἱερόσυλοι καθίστανται, ἀλλὰ καὶ ἀδαεῖς (ἢ ἄλλως κακοήθεις) ἀποκαλύπτονται.

Τοῦτο εἶναι ἠθελημένη, ὡς προείπομεν, Ἰησουητικὴ διαστροφή, διότι εἶναι δεδομένον, ὅτι ἡ τυπικὴ ἀταξία, ἐκ τῆς μὴ παρουσίας δύο ἢ τριῶν Ἐπισκόπων, οὐδόλως ἐπηρεάζει τὸ τελούμενον Μυστήριον, διότι:

α) Ἡ σκοπιμότης τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν προβλεπόντων, ἵνα πλείονες τοῦ ἑνὸς Ἐπίσκοποι παρίστανται εἰς τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου, εἶναι οὐχὶ διὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ Μυστήριον ἢ νὰ τὸ κάμουσιν ἰσχυρότερον, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν καλὴν ἐκλογὴν τοῦ μέλλοντος νὰ χειροτονηθῇ «καὶ βεβαιοτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν μαρτυρίαν» αὐτῶν.

β) Πρὸς ἀποφυγὴν ὑπερορίων χειροτονιῶν καὶ διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

γ) Ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχει ἡ ἐκλογὴ τῶν ὑποψηφίων ἡ ὁποία προβλέπεται ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ σώματος τῶν Ἐπισκόπων.

Τὸ μυστήριον τῆς χειροτονίας εἷς Ἐπίσκοπος τελεῖ, εἴτε δὲ εἷς παρίσταται, εἴτε χίλιοι Ἐπίσκοποι τὸ αὐτὸ Μυστήριον τελεῖται καὶ ἡ αὐτὴ θεία Χάρις ἐπισκιάζει. Δὲν ἔχει ἑπομένως οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὴν τέλεσιν τοῦ Μυστηρίου καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τῆς Χάριτος ἐπὶ τοῦ χειροτονουμένου.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Βρεσθένης χειροτονίας τοῦ Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Πάσιου εἰς Ἐπίσκοπον Τριμυθοῦντος καὶ κατόπιν μετ' Αὐτοῦ καὶ ἑτέρων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κἂν ἀντικανονική, διότι πρῶτον ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης ἦτο κανονικὸς καὶ Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος καὶ δεύτερον συνέτρεχον καὶ λόγοι διωγμοῦ καὶ τὸ ἀπαρρησίαστον Ἐπισκόπων Ὀρθοδόξων.

Ἀλλὰ καὶ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν Ἐπίσκοπός τις Ὀρθόδοξος καὶ ἔχων κανονικῶς τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, προβῇ εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων μόνος του, ἤτοι πραξικοπηματικῶς ἢ ἐπὶ καταφρονήσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οὗτοι πάλιν εἰσὶν Ἐπίσκοποι, πλὴν ὑπόκεινται εἰς τὴν καθαίρεσιν, ὅ, τε χειροτονήσας καὶ ὁ χειροτονηθείς.

Ἀπαράδεκτος λοιπὸν ἡ κατάσπαρτος εἰς τὴν μελέτην τοῦ κ. Παρασκευαΐδη διαστροφὴ καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. κέκτηται καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, ἀλλὰ ἐρώτησεν ἑαυτὸν ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἂν διὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἀντικανονικότητας εἰς τὴν ἐκκλησίαν του (δὲν λέγομεν διὰ τὸ σχίσμα, τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ), ἔχει ἀναμφισβήτητον τὴν «Ἀποστολικὴν Διαδοχήν»; Ἡ Ἐκκλησία λέγει σαφῶς ὄχι.

Ἄλλαι χειροτονίαι Ἐπισκόπων ὑφ' ἑνὸς Ἐπισκόπου.

Πλεῖσται ἄλλαι τοιαῦται χειροτονίαι ἔλαβον χώραν κατὰ διαφόρους περιόδους καὶ ὁσάκις ἡ ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας ἀπῄτει τοῦτο. Οὐδέποτε δὲ ἐσκέφθη τις νὰ κατηγορήσῃ τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνὸς Ἐπισκόπου, εἰς περίπτωσιν μάλιστα καθ' ἣν δὲν ὑπῆρχον ἕτεροι Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, διότι τότε ἀκριβῶς παρίσταται ἡ μεγαλυτέρα καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπιβαλλομένη ἀνάγκη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ χειροτονηθῇ ἕτερος Ἐπίσκοπος. Οὕτω πως ἐχειροτονήθη περὶ τὸ ἔτος 243 διὰ τὴν τότε ἀνάγκην τῆς

Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας, ὁ θαυματουργὸς ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Φαιδίμου τοῦ Ἀμασείας, χωρὶς οὐδέποτε νὰ κατηγορηθῶσι διὰ τοῦτο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐχειροτονήθη καὶ ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ Ὁμολογητής, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Συρακουσῶν Γρηγορίου τοῦ Ἀσβεστᾶ ἐν ἔτει 857—858 τελοῦντος μάλιστα ἐν ἐπιτιμίῳ. (Βλέπε Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τοῦ Μελετίου, Τμ. Β' σελ. 274). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἡλιόδωρος Ἐπίσκοπος Περσίας ἐχειροτόνησε μόνος του Ἐπίσκοπον τὸν ἐπίσης Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Δησὰν.

«Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ἀπαντῶσι παραδείγματα χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου Ἐπισκόπου. Ὁ Μελήτιος ἢ Μελέτιος Λυκοπόλεως Ἐπίσκοπος (ἀρχαὶ Δ' ἑκατονταετηρίδος), κατὰ τοὺς διωγμοὺς καταδικασθεὶς εἰς ἐξορίαν, κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, «καθ' ἑκάστην χώραν καὶ καθ' ἕκαστον τόπον διερχόμενος καθίστα Κληρικοὺς Ἐπισκόπους τε καὶ πρεσβυτέρους». Ἡ δὲ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος «φιλανθρωπότερον κινουμένη» ἐπέτρεψε τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν καὶ λειτουργίαν, δηλαδὴ ἀνεγνώρισε τὴν χειροτονίαν τῶν Ἐπισκόπων.

Ἄλλως τε ἡ παρανομία τῶν χειροτονιῶν τοῦ Μελετίου κατὰ τὸν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῆς πρὸς τὴν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίαν, ἐπιστολῆς τῆς Συνόδου ταύτης, δὲν συνίστατο εἰς τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπων ὡς γενομένην ὑπὸ μόνου τοῦ Μελετίου, ἀλλ' ὡς γενομένην παρ' ἐνορίαν.

Ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Δ' Οἰκ. Συνόδου γίνεται λόγος περὶ χειροτονίας Ἐπισκόπων τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀγκύρας Εὐσεβίου, «Ἐχειροτόνησα αὐτὸν (τὸν Γαγγρῶν Καλλίνικον)... ἀπῆλθον εἰς Γάγγραν ἐνεθρόνισα τὸν Ἐπίσκοπον». Καταφαίνεται ὅθεν ἐκ τούτου ὅτι ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν ἀσχολεῖται οὐδόλως διὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑπὸ ἑνὸς Ἐπισκόπου χειροτονίας Ἐπισκόπου, ἀλλὰ περὶ χειροτονίας Ἐπισκόπου τοῦ ὁποίου ἡ χειροτονία ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι εἷς καὶ μόνον ἦτο ὁ χειροτονήσας Ἐπίσκοπον Ἀρχιερεύς.

Ὁ Σιδήριος Ἐπίσκοπος Παλαιβίσκης ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Φίλωνος. Τούτου τοῦ Σιδηρίου χειροτονηθέντος ὑπὸ ἑνὸς μόνου Ἐπισκόπου οὐδόλως ἠμφεσβητήθη ἡ χειροτονία ὡς ἄκυρος ἢ ἀντικανονική, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπεσφραγίσθη διὰ τοῦ κύρους τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ὡς τελείως νόμιμος καὶ κανονική, ὁ ὁποῖος καὶ προήγαγε τοῦτον εἰς Μητροπολίτην Πτολεμαΐδος «Διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν (τὸν Σιδήριον) μείζονι πράγμασιν ἐπιτήδειον» (ἐν Συνεσίῳ ἐπιστολῇ ξζ'). Καὶ περαιτέρω ὁ φιλόσοφος Συνέσιος δικαιολογῶν λέγει «...Ἀνάγκη δὴ ἐν καιροῖς ἀπαρουσιάστοις τὴν ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι», ἀλλὰ ἐπαινῶν τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, ὁ ὁποῖος λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν αἱρετικῶν ἕνα ἐπίσκοπον δόκιμον καὶ ἐνάρετον, ὄντα κεχειροτονημένον ὑπὸ ἑνὸς μόνου Ἐπισκόπου, τὸν ἐδέχθη, τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τὸν προήγαγε, (Βλέπε «Ταμεῖον Ὀρθοδοξίας» Σάββα ἱερομονάχου ἁγιορείτου Ἰβηρίτου σελ. 229 ἔκδ. 1939, ἐπίσης δὲ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν Ἰωάννου Μουστακοπούλου «Ταμεῖον Ὀρθοδοξίας» ἔκδοσις 1908). Ὅταν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Τριαδικὸς θεολόγος, ὁ ἥρως ἀγωνιστής, τῆς Ὀρθοδοξίας ἐδέξατο τὴν συγκατάβασιν τῆς χειροτονίας ὑπὸ ἑνὸς Ἐπισκόπου, τίνα τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἀναστήματα τὰ κοάζοντα καὶ τολμῶντα νὰ ὑψωθῶσιν ὑπὲρ τὸν Γίγαντα;

Ὁ Εὐάγριος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Παυλίνου μόνου, τῆς χειροτονίας ταύτης οὐδόλως ἀμφισβητηθείσης. Ταῦτα βεβαιοῖ ὁ Θεοδώρητος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῷ Ἱστορίᾳ (Ε΄., κγ΄).

Ὁ Ἱερὸς Ἰωάννης Χρυσόστομος κατὰ τὴν ἐξορίαν του εἰς Κουκουσὸν τῆς Ἀρμενίας ἐθεράπευσεν ἀσθενοῦντα εἰδωλολάτρην προσελθόντα καὶ ζητήσαντα θεραπείαν καὶ ὁμολογήσαντα πίστιν εἰς Χριστόν. Τοῦ γεγονότος τούτου ἕνεκα πολλοὶ ὡμολόγησαν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐξορίαν ἐχειροτόνησεν Ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους μόνος καὶ ἄνευ συμψήφου. Οἱ ἠθελημένως ἀμετανόητοι, οἱ ἐμφανιζόμενοι ὡς «Ἡρακλεῖς» τῆς Ὀρθοδοξίας φρονοῦσιν ἄραγε ὅτι ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος περιεφρόνησε τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα καὶ ὅτι αἱ τοιαῦται χειροτονίαι ἦσαν ἀντικανονικαὶ ἢ ἠκυρώθησαν; (Βλέπε Συναξάριον Δουκάκη).

Ὁ Ἀγκύρας Εὐσέβιος ἐχειροτόνησε μόνος τὸν Γαγγρῶν Καλλίνικον, ἀσχοληθείσης περὶ τούτου τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὁ Μονεμβασίας Ἀρσένιος ἐχειροτονήθη ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Ἕλους καὶ δύο ἱερέων.

Ὁ Παυλῖνος ἐχειροτονήθη Ἐπίακοπος Ἀντιοχείας ὑπὸ μόνου τοῦ Λούτσιφερ.

Ὁ Μέγας Φώτιος, ὡς προείπομεν, ὁ ὁμολογητὴς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐχειροτήθη ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Συρακουσῶν Γρηγορίου τοῦ Ἀαβεστᾶ τελοῦντος μάλιστα ἐν ἐπιτιμίῳ κατὰ τὸ ἔτος 857—858. (Βλέπε Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Μελετίου Τομ. Β΄ σελ. 274 καὶ Συναξάριον 6 Φεβρουαρίου).

Τί λέγουσιν οἱ ἀναφανέντες κατὰ τὰς ἐσχάτους ἡμέρας «ΡΗΤΟΡΕΣ» τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας; Μὴ εἶναι ἄκυρος ἡ χειροτονία τοῦ Μεγάλου Φωτίου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁλόκληρον τὸ παμμέγιστον ἱστορικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα τὸ ὑπὸ τοῦ μεγαλεπηβόλου καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς θεμελιωθέν;

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν τῶν Γιγάντων τοῦ 1821, ὁ Ἐπίσκοπος Ζαρνάτας Γαβριὴλ ἐχειροτόνησε μόνος τρεῖς Ἐπισκόπους, τὸν Μηλέας, τὸν Μαΐνης καὶ τὸν Πλάτζης, λόγῳ ἀνάγκης μαινομένου τοῦ πολέμου. Μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἐλευθέρου κυριάρχου Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τὴν ἄφιξιν τοῦ πρώτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ὄθωνος, ἐξητάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ ὑπόθεσις αὕτη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὄχι μόνον τὸ ἔγκυρον τῶν χειροτονιῶν, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ ἀμφισβήτησις κἂν ἠγέρθη, ἀλλὰ καὶ ἐδικαιώθησαν οἱ ἐπὶ τοῦ πολέμου χειροτονηθέντες ὑπὸ ἑνὸς Ἐπισκόπου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 257)176 τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1834 Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἐπιβληθείσης μόνον πειθαρχικῆς ποινῆς ἀργίας ἐκκλησιαστικῆς ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ προστίμου 480 δραχμῶν εἰς τοὺς τρεῖς ἐπισκόπους (διὰ τυπικὰς παραλείψεις).

Ἀλλ' ὁ Ἐπίσκοπος Ζαρνάτας Γαβριὴλ καὶ μετὰ τὸν πόλεμον, μὴ ὑπάρχοντος τοῦ ἀπαραιτήτου κανονικοῦ στοιχείου τῆς ἀνάγκης, κατὰ τὸ ἔτος 1832 αὐθαιρέτως ἐχειροτόνησε τὸν Ἀνδρουβίστης Προκόπιον. Ἐχειροτόνησε μὴ ὑπαρχούσης τῆς ἐκ τοῦ πολέμου ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ ὑπαρχόντων ἑτέρων Ἐπισκόπων οὐδόλως ἐζήτησε τὴν γνώμην αὐτῶν. Ἐν προκειμένῳ ὑπῆρχον πράγματι κανονικαί, διοικητικαὶ πειθαρχικαὶ ἀνομίαι καὶ ἀνωμαλίαι καὶ εὐλογώτατα οἱ ὑπαίτιοι κατεδικάσθησαν. Καὶ ὅμως μετὰ διετίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸν χειροτονήσαντα Γαβριὴλ συνεχώρησε καὶ τὸν ἀνόμως καὶ ἀντικανονικῶς χειροτονηθέντα Προκόπιον ἀποκατέστησε,

ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ χειροτονία τοῦ Προκοπίου ὑ φ' ἑ ν ὸ ς Ἐ π ι σ κ ό π ο υ κ α ὶ ἄ ν ε υ σ υ μ ψ ή φ ο υ ἦ τ ο ἐ γ κ υ ρ ο τ ά τ η, καθ' ὅσον ἄλλως δέν ἐχώρει ἀποκατάστασις, διότι εἶναι ἀναμφισβήτητος ὁ κανὼν ἐν τῷ Δικαίῳ «τ ὸ ἀ π' ἀ ρ χ ῆ ς ἄ κ υ ρ ο ν δ ὲ ν κ υ ρ ο ῦ τ α ι δ ι ὰ τ ῆ ς π α ρ ε λ ε ύ σ ε ω ς τ ο ῦ χ ρ ό ν ο υ». Ἡ δέ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ ἦτο πειθαρχικὴ λόγῳ ἀδικαιολογήτων καὶ καταφώρων παρανομιῶν. (Βλέπε Δ. Πετρακάκου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Νομοκανονικαὶ Ἐνασχολήσεις, σελ. 101).

Ὅσον ἀφορᾶ τάς ἀήθεις ἐκφράσεις τάς ὁποίας σταχυολογεῖ γιά τόν Βρεσθένης Ματθαῖον ([46]) ὁ κ. Παρασκευαΐδης καὶ ἀκρίτως παραθέτει τοῦ ἀπαντῶμεν, ὅτι οἱ πολέμιοι τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης ἀδύναμοι νά τόν πολεμήσουν, διότι οὗτος εὑρίσκετο ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἐξετρέποντο εἰς συκοφαντίας καὶ ὕβρεις διὰ νά μειώσουν τὴν ἀμείωτον προσωπικότητά του καὶ βλάψουν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ ἀοίδιμος Ματθαῖος ἓν μόνον ἦτο, Ὁ μ ο λ ο γ η τ ὴ ς καὶ Ὅ σ ι ο ς, ἅτινα ἐστεροῦντο οἱ διῶκταί του καὶ τὰ ὁποῖα στερεῖται καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης. Πολλοὶ ἠθέλησαν νὰ φονεύσουν ἠθικὰ τόν ἄνδρα, ἀλλὰ ἔμεινεν ἀπαράτρωτος([47]).

Μετὰ δέ 33 περίπου ἔτη, ἀπό τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του, ἡ μνήμη του παραμένει φωτεινόν μετέωρον ὁ σ ι ό τ η τ ο ς καὶ ὁ μ ο λ ο γ ί α ς τ ῆ ς Ὀ ρ θ ο δ ο ξ ί α ς. Αἱ λασπολογίαι τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ τῶν ἰδίων μηχανισμῶν, δέν ἐπικολλοῦν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἀνδρὸς ἀλλ' ἐπιστρέφουν εἰς τόν ἴδιον, ὅστις καὶ «πονηρός», καὶ «ἀμαθής», καὶ «ἀσυνείδητος», καὶ «ἀναιδής» ἀποκαλύπτεται καὶ «ὕποπτον ρόλον» παίζει μέ τὴν διατριβήν του.

Κατὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην «τοῦτος ὁ Ματθαῖος» «δὲν ἐδίστασεν, παρὰ πάντα νόμον καὶ κανόνα νὰ χειροτονήσῃ μόνος αὐτός νέους Ἐπισκόπους καὶ νὰ σχηματίσῃ νέαν ψευδοσύνοδον» (αὐτόθι).

Δι' ἕναν Νεοημερολογίτην - Οἰκουμενιστήν, δι' ἕναν πολέμιον τῆς Ὀρθοδοξίας οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Μήπως ὁ Πάπας δέν λέγει, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι αἵρεσις; Τί ἄλλο δύναται νὰ εἴπῃ ἀμυνομένη ἡ Καινοτόμος «ἐκκλησία» καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης; Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτούς, αὐτοὶ εἶναι οἱ ψ ε υ δ ε π ί σ κ ο π ο ι καὶ ἡ ψ ε υ δ ο σ ύ ν ο δ ο ς, διότι ἠσέβησαν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτῆς καὶ ἐξακολουθητικῶς ἀρνοῦνται αὐτὴν καὶ συμπορεύονται μετὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

---

(46) (Ὅρα π.χ. εἰς σελ. 294: «ταραξίας», «περιβόητος», «ἀμαθής καὶ φανατικὸς καὶ ὑπόπτου βίου», «ἀναιδέστερος καὶ πονηρότερος» κλπ. ἐκ τῶν ὁποίων βρίθει τὸ βιβλίον του εἰς πάσας τὰς σελίδας.

(47) Ἀναφέρομεν μόνον, ὅτι διὰ νὰ διαλύσουν τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναγίας εἰς Κερατέαν Ἀττικῆς ἐνέδυον οἱ σκοτεινοὶ μηχανισμοὶ κοινὰς γυναῖκας εἰς Μοναχὰς καὶ τὰς παρουσίαζον εἰς ὕποπτα κέντρα μὲ τὸ ὄνομα δῆθεν Μαριάμ. Αὐτὰς τὰς ἀνηκούστους μεθόδους ἐχρήσαντο τὸ 1950 διὰ νὰ διαλύσουν τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ νὰ φονεύσουν ἠθικὰ τοὺς ἱδρυτὰς αὐτῆς Ἐπίσκοπον Ματθαῖον καὶ Ὁμολογήτριαν καὶ Ὁσίαν Καθηγουμένην Μαριάμ!! Σατανικὰ ὄντως μέσα!

Περὶ Χειροθεσίας.

Δὲν παραλείπει ὁ κ. Παρασκευαΐδης νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὸ ἔτος 1971, διὰ τὸ ὁποῖον γράφει :

Λίαν σημαντικὸν γεγονὸς διὰ τὴν παράταξιν ταύτην συνέβη κατὰ Σεπτέμβριον — Ὀκτώβριον τοῦ 1971, ὅτε οἱ «Κορίνθου» Κάλλιστος καὶ «Κιτίου» Ἐπιφάνιος μετὰ τοῦ πρωτοσυγκέλλου Εὐγεν. Τόμπρου μετέβησαν εἰς ΗΠΑ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἑδρευόντων Ἐπισκόπων τῆς ρωσικῆς ὑπερορίου Ἐκκλησίας τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου κατόπιν προσκλήσεως αὐτῶν, μεθ' ὧν καὶ συνελειτούργησαν καὶ ἐχειροθετήθησαν «ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ παιζόμενον θέατρον εἰς βάρος τῆς ὅλης θεολογικῆς ἐμφανίσεως καὶ προβολῆς τοῦ ἀγῶνος» (σελ. 341).

Καὶ ἐν σελ. 436 γράφει:

«...ἀφοῦ ἐπὶ ἔτη ἐμάχοντο διὰ νὰ ἀποδείξωσι κανονικὰς τὰς ἀθέσμους χειροτονίας των, αἰφνιδίως, ἀναγνωρίσαντες τὸ ἐλάττωμα αὐτῶν, ἔσπευσαν εἰς Ἀμερικὴν καί, ὡς πιστεύουσι, διώρθωσαν τὴν ἀντικανονικότητα δι' ἄλλης παρανομίας. Πότε λοιπὸν εἶχον δίκαιον ὡς πρὸς τὴν ἐγκυρότητα τῶν χειροτονιῶν των, πρὸ ἢ μετὰ τὸ εἰς Ἀμερικὴν ταξίδιόν των;... Ἐπὶ πλέον ἐκήρυξαν ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν κακόδοξον καὶ αἱρετικήν, ἀλλὰ κατέφυγον πρὸς διόρθωσιν τῶν εἰς τὰς χειροτονίας των κενῶν εἰς τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον, κοινωνοῦντα τότε ταῖς νεοημερολογιτικαῖς Ἐκκλησίαις.

Καὶ ἐνταῦθα παραποιεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἔχει οὕτω:

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. πάντοτε ὡμολόγησεν τὴν ἐγκυρότητα τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καὶ οὐδέποτε ἠμφεσβήτησε τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν.

Τὸ ἀληθὲς ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι κατόπιν προσκλήσεως τῆς ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον ὑπερορίου Ρωσικῆς Συνόδου, ἐξαρχία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Κορινθίας κ. Καλλίστου καὶ Κιτίου κ. Ἐπιφανείου καὶ τοῦ Πρωθιερέως π. Εὐγενίου Τόμπρου, μετέβη εἰς Ἀμερικὴν καὶ συνηντήθη μετὰ τῆς ἐν διασπορᾷ ὑπὸ τὸν Φιλάρετον Ρωσικῆς Συνόδου ([48]).

---

(48) «Τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου (κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον) 1971 ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Κορινθίας Κου Κου Καλλίστου ὡς Προέδρου, Μητροπολίτου Κιτίου Κου Κου Ἐπιφανίου, καὶ Πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου ὡς μελῶν, μετέβη εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς, κατόπιν ἁρμοδίας προσκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐθνικιστικῆς Ἐκκλησίας τῆς διασπορᾶς ἐν Ἀμερικῇ, καὶ συνωμίλησεν μετὰ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τῆς ἀνωτέρω Ἱερᾶς Συνόδου ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων, τῶν ἀφορώντων τὸν ἱερὸν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἀκραιφνοῦς Ὀρθοδοξίας Ἀγῶνα.

Τὴν 15ην τοῦ ἰδίου μηνὸς Σεπτεμβρίου ,κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ἐκλήθημεν ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ παρέστημεν εἰς τὴν συνεδρίαν Αὐτῆς καθ' ἣν ἀνεγνώσθη ἐν ἀγγλικῇ μεταφράσει ἡ δημοσιευθεῖσα τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον 1971 ἐν τῷ περιοδικῷ ἡμῶν, «Κῆρυξ Ἐκκλησίας Ὀρθοδόξων», Ἔκθεσις, ἥτις ἐνεποίησε βαθεῖαν καὶ ἰσχυρὰν αἴσθησιν καὶ ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην Σύνοδον, καὶ ἐγένετο ὑπ' αὐτῆς ὁμοφώνως ἀποδεκτή. Προχωροῦντες μετὰ ταῦτα εἰς τὰ ἐπὶ μέρους ζητήματα ἠτησάμεθα ἀπὸ τὴν Σεβαστὴν ταύτην Ἱερὰν Σύνοδον νὰ διευκρινήσῃ ἀπολύτως, σαφῶς, καὶ κατηγορηματικῶς, τὴν θέσιν Αὐτῆς ἔναντι τῆς Σχισματικῆς Ἐκκλησίας.

Ὄντως, εὐθὺς ἀμέσως, σύνολος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, καὶ ἐν μιᾷ φωνῇ, διεβεβαίωσεν Ἡμᾶς ὅτι οὐδεμίαν ἀπολύτως συνάφειαν, συνεργασίαν ,σχέσιν, ἢ ἐπαφήν, διατηρεῖ μετὰ τῆς Σχισματικῆς Ἐκκλησίας, τὴν δὲ ἑπομένην 16/29 Σεπτεμβρίου 1971 ἐπέδωκεν Ἡμῖν τὴν ἑξῆς ἐπίσημον γραπτὴν ἀπάντησιν. (Κ.Γ.Ο. Νοέμβριος 1971 ,σελ. 3).

Ἡ Ἐξαρχία εἶχεν ὡς ἀντικείμενον τὴν ἐν τῇ πίστει ἑνότητα μετὰ τῆς ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ταύτης ἐπιτυγχανομένης νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἑνότης καὶ ἐν Ἑλλάδι τῆς παρατάξεως τοῦ κ. Αὐξεντίου, ἡ ὁποία ἦτο εἰς πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου.

Ἡ Ἐξαρχία ἡμῶν, ἀφοῦ ἐν Συνόδῳ ἐξέθεσεν τὴν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἀκαινοτομήτου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ρωσικὴν Σύνοδον καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ὑπὸ τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων δεκτὴ ἡ Ὁμολογία αὕτη, κατόπιν ἦλθεν εἰς πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς, καὶ τότε (ἡ Ἐξαρχία ἡμῶν) ἐζήτησεν νὰ ἀποφανθῇ ἡ Σύνοδος ἐκείνη καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑφ' ἑνὸς χειροτονίας, ἵνα οὕτω δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὴν βλάσφημον θεωρίαν τῆς Φλωρινικῆς — Ἀκακιακῆς Παρατάξεως καὶ τῶν νεοημερολογιτῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὑφ' ἑνὸς χειροτονηθέντες «δὲν εἶναι Ἀρχιερεῖς».

Ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων, παρὰ τὰς πιέσεις καὶ τὰς φαύλας παρασκηνιακὰς ἐνεργείας τρίτων, δὲν ὑπέκυψεν ἀλλ' ἀπεφάνθη ὅτι ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος δὲν ἡμάρτησεν τὸ 1948 χειροτονήσας μόνος του, χάριν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἔχουσα ὅμως ὑπ' ὄψιν τὰς κακοτροπίας τῶν περὶ τὸν κ. Αὐξέντιον καὶ νὰ μὴ ἐμποδισθῇ ἡ ἕνωσις, προέβη καὶ εἰς χειροθεσίαν, δι' ἧς ὅμως οὐδόλως ἐθίγετο τὸ μυστήριον, ἀλλ' ἁπλῶς ἦρεν τὴν τυπικὴν παράβασιν, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τις ἐκ τῶν Αὐξεντιανῶν νὰ προβάλῃ τοῦ λοιποῦ ἀντίρρησιν διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος, προφασιζόμενος τὴν ὑφ' ἑνὸς χειροτονίαν τοῦ 1948.

Εἰς τὴν σχετικὴν ἀπόφασίν της ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος λέγει: «Εἶναι φανερόν, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογῖται οἱ ἡγούμενοι ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, ἥτις προέρχεται ἐκ τῶν τοῦ Ματθαίου χειροτονιῶν, οὐδόλως δύνανται νὰ συγκριθοῦν μετὰ τῶν σχισματικῶν Δονατιστῶν καὶ Νοβατιανῶν, δὲν ἡμάρτησαν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας δογματικῶς, ἀλλ' ἐν τῷ ζήλῳ των, ὅπως διαφυλάξουν αὐτὴν παρεβίασαν τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν, ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον μόνος».

Ὡσαύτως, ἡ ἰδία Σύνοδος ἐδήλωσεν κατ' ἐπανάληψιν, ὅτι ἡ Πρᾶξις ἐκείνη τῆς χειροθεσίας «ἐγένετο ὅλως τυπικῶς εὐλογίας χάριν, καὶ ἄνευ ὑπάρξεως οὐσιαστικοῦ τινος λόγου ἢ ἀνάγκης» ([49]).

Ἐπίσης κατὰ ἐπανειλημμένας ρητὰς δηλώσεις τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου καὶ τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς ἡ χειροθεσία ἐκείνη ἐπεῖχε θέσιν «συγχωρητικῆς εὐχῆς» ([50]), καὶ ἐγένετο «εὐλογίας χάριν» ([51]).

Ἐξ ἀφορμῆς λοιπὸν τῆς τοιαύτης «χειροθεσίας» τοῦ 1971, οἱ ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἐχάλκευσαν τὰς κατηγορίας.

α) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐξετέθη ἐκ τῆς κοινωνίας της μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀνεγνώριζε τὰς Νεοημερολογιτικὰς Ἐκκλησίας καὶ εἶχεν πνευματικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν, καὶ

β) Δεχθεῖσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν «χειροθεσίαν» ὡμολόγησε ὅτι δὲν εἶχεν πλήρη τὴν χειροτονίαν.

Ἤδη ἀπὸ τὸ 1974 ἐδόθησαν ἐπίσημοι ἀπαντήσεις καὶ αἱ χαλκευθεῖσαι κατηγορίαι ἀπεκαλύφθησαν, εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας, ὡς ὅλως ἀνυπόστατοι.

---

(49) Δήλωσις τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων πρὸς τὴν Β' Ἐξαρχίαν ἡμῶν τὴν μεταβᾶσαν εἰς Ἀμερικὴν τὸ 1974.
(50) Ἐπιστολὴν Μητροπολίτου Φιλαρέτου πρὸς Σεβ)τον Κιτίου κ. Ἐπιφάνειον, 1979.
(51) Ἐπιστολὴν Φιλαρέτου πρὸς Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν 21 Ὀκτωβρίου 1972.

Ἤδη ἀπὸ τὸ 1974 δηλοῦται ἐπισήμως ὅτι ἡ πνευματικὴ κοινωνία μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου ἐγένετο:

α) «ἀφοῦ ἀνεγνώσθη εἰς ἐπήκοον τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων ἡ «Ἔκθεσις Πίστεως» τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ μόνον, ἀφοῦ ὁμοθυμαδὸν καὶ διὰ βοῆς ὡμολόγησαν καὶ ἠσπάσθησαν οἱ Ρῶσοι τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ β) ἀφοῦ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἀποστείλουν καὶ γραπτὴν τοιαύτην καὶ ἀφοῦ οὕτω ἡνώθησαν μεθ' ἡμῶν, «ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ καὶ τῇ αὐτῇ γνώμῃ» καὶ ἐκέρδισεν αὐτοὺς ὁ Χριστός, δηλαδὴ ἀφοῦ ἐκερδήθη τὸ μεῖζον, ἤτοι ἡ Ὀρθόδοξος ὁμολογία, ὅπως ἐπιτάσσουν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ Κανόνες καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν καὶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ὀρθοδόξου καὶ ἐγκύρου τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν ἡμετέρων Ἀρχιερέων, θὰ ἦτο τάχα, σπουδαῖον ἐὰν οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς ἐδείκνυον τὴν ὀφειλομένην χριστιανικὴν καὶ φιλάδελφον ταπείνωσιν καὶ ἀπεδέχοντο τὴν ὅλως Τυπικὴν καὶ οὐχὶ οὐσιαστικὴν πλήρωσιν τῶν ἐξωτερικῶν τύπων τῆς χειροθεσίας;

Οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς εἶχον τὴν Ἀρχιερωσύνην πλήρη καὶ τελείαν ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς τῆς χειροτονίας των καὶ δὲν ἔλειπεν ἀπ' αὐτῆς τίποτε, χαρισματικῶς καὶ δογματικῶς, δηλαδὴ ἐκέκτηντο ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης, εἶχον καὶ ἔχουν τὴν Ἀρχιερωσύνην πλήρη καὶ ἐνεργόν, οἱ δὲ Ρῶσοι, δὲν ἐσυμπλήρωσαν τὴν Ἀρχιερωσύνην των, οὔτε προσέθηκαν τίποτε, ἀλλ' ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΑΝ τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν Ἀρχιερωσύνην καὶ οὐχὶ ἀνύπαρκτον τοιαύτην, ἡ δὲ γενομένη χειροθεσία, οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰ μή, ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς τύπου ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦτο, οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διὰ νὰ φραγοῦν τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν «ἔκπαλαι εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα προγεγραμμένων» καὶ ἀεὶ ἀντιλεγόντων καὶ ἀνθισταμένων τῇ ἀληθείᾳ Φλωρινοαυξεντιανῶν, διὰ νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῶν ἕνα ἐπιχείρημα καὶ ἵνα ἐνδείξωνται τὴν εἰς ἀληθεῖς καὶ ὄντως Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς καὶ Ποιμένας ἁρμόζουσαν ταπείνωσιν, διαλλακτικότητα καὶ φιλάδελφον πρὸς ἕ ν ω σ ι ν γνώμην...». (Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου «Ἀποκατάστασις τῆς Ἀληθείας», Ἀθῆναι 1974, σελ. 24—25).

Ἐπίσης εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὑπογραμμίζονται τὰ κάτωθι ἐξ αἰτίας πάντοτε τῶν τοιούτων ἰσχυρισμῶν:

«...Ἡ χειροθεσία ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τὴν ρητὴν διαβεβαίωσιν τῆς Ἐξαρχίας, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος ἐδέχθη τὴν Ἐκκλησιολογίαν - Ὁμολογίαν Πίστεως καὶ ὅτι ἡ χειροθεσία ἀποτελεῖ ἁπλῆν εὐλογίαν - συγχωρητικὴν εὐχήν, ὡς μία ἐξωτερικὴ τυπικὴ πρᾶξις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἑνώσεως καὶ τῆς εὐοδώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας...». (Β' πρᾶξις Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεραρχίας, 19.8.1981).

Ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποσιωπήσῃ ὁ κ. Παρασκευαΐδης εἶναι ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διέκοψεν τὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς ὑπερορίου ἐν Διασπορᾷ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀκριβῶς ἡ Ρ. Σύνοδος δὲν ἐτήρησεν τὴν Ὁμολογίαν, ἀλλ' ἐσυνέχισεν καὶ μετὰ τὸ 1971, νὰ κοινωνῇ μετὰ τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν, παρὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἐν Συνόδῳ, ὁμολογίαν της «ὅτι ἀποδέχεται τὴν ὁμολογίαν ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.».

Ἡ διακοπὴ κοινωνίας μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς τῆς ὑπὸ τῆς Ρ.Σ. ἀναγνωρίσεως τῶν χειροτονιῶν, παρ' ὅτι τινὲς... ὑπεστήριξαν, ὅτι μὲ τὴν διακοπὴν ἐκπίπτει καὶ ἡ χειροθεσία καὶ ἐπανέρχεται τὸ θέμα τῆς ὑφ' ἑνὸς χειροτονίας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος οὐδόλως ἔλαβεν ταῦτα ὑπ' ὄψιν, θεωροῦσα τὴν χειροθεσίαν ὡς μὴ οὐσιώδη πρᾶξιν ἢ δεσμευτικήν, ἀλλ' ὡς σκοποῦσα εἰς τὴν ἄρσιν παρεξηγημένων ἀπόψεων, αἱ ὁποῖαι «χιλιοειπωθεῖσαι» ἀπὸ κακοήθεις ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιστεύθησαν ἀπὸ πολλοὺς καὶ ἐπροβάλλοντο ὡς μ ο ν α δ ι κ ὸ ν ἐ μ π ό δ ι ο ν δ ι ὰ τ ὴ ν ἕ ν ω σ ι ν.

Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὴν ὑπ' ἀριθ. 1158)29.2.1976 ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου , δι' ἧς Αὕτη διέκοψεν τὴν πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἀφοῦ κατὰ τὴν διαρρεύσασαν πενταετίαν (1971—1976) ἔγιναν σπουδαῖα διαβήματα καὶ ἀπεστάλησαν Ἐξαρχίαι, ἵνα ὀρθοτομήσῃ ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος ἔναντι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ἐν Συνόδῳ εἶχεν δηλώσει τὸ 1971.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. πρωτ. 1158 — Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1976

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων
τῆς Διασπορᾶς ἐν Η.Π.Α.

Μακαριώτατε Πρόεδρε κ.κ. Φιλάρετε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ι. Κατὰ τὸ ἔτος 1971 Συνοδικὴ Ἡμῶν Ἐξαρχία ἀποτελουμένη ὑπὸ τῶν Α.Σ. τῶν Ἀρχιερέων Κορινθίας κ.κ. Καλλίστου, Κιτίου κ.κ. Ἐπιφανίου καὶ τοῦ Αἰδεσιμ. Πρωτοσυγκέλου Εὐγενίου Τόμπρου, μετέβη εἰς Η.Π.Α., ἵνα ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς ὑμετέρας Συνόδου καὶ διακανονίσῃ τὴν πνευματικὴν μεθ' ὑμῶν ἐπικοινωνίαν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀγῶνος.

Πρὶν ἢ ἡ Συνοδικὴ ἡμῶν Ἐξαρχία ἔλθῃ εἰς οἱανδήποτε πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μεθ' ὑμῶν, ὑπέβαλεν εἰς ὑμᾶς «Ἔ κ θ ε σ ι ν Π ί σ τ ε ω ς» τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἦτο:

«Ἐκκλησία δεχθεῖσα τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου κατέστη Σχισματικὴ καὶ τὰ Μυστήρια αὐτῆς μὴ ἔχοντα ἐγκυρότητα, ὡς στερούμενα τῆς Θείας Χάριτος συμφώνως τῷ Α' Κανόνι τοῦ Μ. Βασιλείου».

Ἡ Ἔκθεσις αὕτη ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Γκράμπε ἐνώπιον ὑμῶν τὴν 15.9.1971 μὲ ἀποτέλεσμα :

α. Τὴν διὰ βοῆς ἐπικρότησιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς Ὁμολογίας ταύτης πλήρως καὶ ὁμοφώνως ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας.

β. Τὴν ρητὴν διαβεβαίωσιν ὑφ' ὑμῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν Συνοδικὴν Ἐξαρχίαν περὶ τῆς ἀποστολῆς ἐπισήμου ἐγγράφου Ὁμολογίας τοῦ Πιστεύω ἡμῶν.

Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ταύτας καὶ μόνον ἤχθημεν εἰς τὴν μεθ' ὑμῶν Ἐκκλησιαστικήν, Πνευματικὴν καὶ Μυστηριακὴν Ἐπικοινωνίαν, ἐπὶ τῇ χρηστῇ ἐλπίδι ταὐτότητος ἀντιλήψεων καὶ ἐμπραγμάτου ἐφαρμογῆς τῶν ὅσων ἡ Καθολική, Ἀποστολική, Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διακηρύσσει, φρονεῖ καὶ πιστεύει τόσον ἐπὶ τῶν αἱρέσεων, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν Σχισμάτων καὶ δὴ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνελάβατε τὴν ὑποχρέωσιν ἐν ἔτει 1971 κατόπιν αἰτήσεως τῆς Ἐξαρχίας ἡμῶν ὑπ' ἀριθμ. 736 τῆς 12.9.1971, ὅπως κρίνητε τὴν περίπτωσιν τῆς προελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας μας ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου Ἐπισκόπου τοῦ μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἀρχ)που Κυροῦ Ματθαίου τοῦ Α', τῆς κρίσεως ὑμῶν «στηριζομένης πάντοτε ἐπὶ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων», καὶ ἐξεδώκατε τὴν ὑπ' ἀριθ. 16—11 τῆς 15.9.1971 ἀπόφασιν ὑμῶν.

Ἐπηκολούθησαν συλλειτουργίαι, συμπροσευχαὶ καὶ ἐπισκέψεις κληρικῶν τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ἐπισφραγίσασαι τὴν Ἑνότητα τῆς Πίστεως καὰ τὴν Κοινωνία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁδηγοῦσαι εἰς τὴν πεποίθησιν ὅτι:

Πρῶτον ἡ θέσις ὑμῶν ἔναντι τῶν ἀκολουθούντων τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὡς καθορίζεται ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας καὶ ὡς ἐξετέθη εἰς ὑμᾶς τὴν 15.9.71 ὑπὸ τῆς Ἡμετέρας Συνοδικῆς Ἐξαρχίας.

Δεύτερον, ἡ ὁλοσχερὴς παῦσις τῆς μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν κοινωνίας, καὶ

Τρίτον, ἡ βάσει τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τοῦ Α' Κανόνος τοῦ Μ. Βασιλείου θεώρησις τῶν ὑπὸ τῶν Καινοτόμων τελουμένων Μυστηρίων, θὰ ἐξετίθεντο εἰς Ἔγγραφον ὑμῶν Ὁμολογίαν, σαφῶς ὑποσχεθεῖσαν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1971 καὶ θὰ ἐπραγματοποιοῦντο εἰς τὸ ἀκέραιον.

Ἐπιστεύσαμεν Σεβασμιώτατοι ὅτι αἱ προθέσεις ὑμῶν θὰ εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ ὅτι θὰ ἠκολουθεῖτε τὴν Ὀρθόδοξον γραμμὴν τὴν ἐρειδομένην ἐπὶ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

Ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1972 καὶ ἐνῷ ἀνεμένομεν τὴν Ἔγγραφον Ὁμολογίαν σας, ἀπεστείλατε ἐπιστολὴν πρὸς ἁπάσας τὰς Ἐκκλησίας, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ παρεμπιπτόντως ἀνεφέρατε περὶ τοῦ ὅτι προεκάλεσε Σχίσμα ἡ Εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, μνημονεύοντες μάλιστα καὶ μαρτυρίαν Ἕλληνος Θεολόγου καθηγητοῦ χωρὶς κἂν νὰ ἀσχοληθῆτε περὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ Σχίσματος ἢ περὶ τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεώς του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας.

Ἔκτοτε προφορικαὶ δηλώσεις ἐκ μέρους ὑμετέρων κληρικῶν, ἐπιστολαὶ ἐκ μέρους προσώπων πονούντων διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν καὶ πληροφορίαι ἀδιάψευστοι περὶ διαφόρων παραβάσεων ἐκ μέρους πληρικῶν τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων καὶ περὶ πλήρους πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Σχισματικῶν Νεοημερολογιτῶν, προεκάλεσαν λύπην καὶ ἀπογοήτευσιν εἰς ἡμᾶς, διαμαρτυρίας τοῦ ὑφ' ἡμᾶς κλήρου καὶ λαοῦ, καὶ ἐκλόνισαν τὴν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν πρὸς τὴν ὑμετέραν θεώρησιν ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ.

Ἔκτοτε ἐπιμόνους κατεβάλλομεν προσπαθείας ὅπως ἔχομεν ἔγγραφον τὴν Ὁμολογίαν καὶ τὸ Πιστεύω Ὑμῶν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος, δι' ὃ καὶ δὶς ἀπεστάλη πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολὴ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Ἀνδρέου.

Ὅλως ὅμως ἀνελπίστως ἐλάβομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)50)759 ἀπὸ 13.12.1973 ἐπιστολὴν τοῦ Μακαριωτάτου κ.κ. Φιλαρέτου, ἀναφερομένην εἰς ἄσχετα θέματα καὶ ζητήματα καὶ οὐχὶ εἰς τὰ ἐρωτήματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Ἀνδρέου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθει νὰ ὀγκοῦται ἡ δυσφορία Κλήρου καὶ λαοῦ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐκ τῆς μὴ ἀποστολῆς ἡμῖν τῆς ὑπεσχημένης Ὁμολογίας Πίστεως, τούτου δὲ ἕνεκεν ἀπεστάλη πρὸς ὑμᾶς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1.007)1.5.74 Συνοδικὸν Ἔγγραφον ἡμῶν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν, λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐν αὐτῷ θιγομένων θεμάτων, ἀνεφέρθημεν —μετὰ ἀναλυτικοῦ Ὑπομνήματος— περὶ τοῦ ὅλου θέματος τῶν αἰτίων καὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ ἑορτολογικοῦ Σχίσματος, ἐξεφράζετο ἡ ὁμοφωνία κλήρου καὶ λαοῦ ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῷ γραφέντων καὶ ὑπεβάλλετο παράκλησις πρὸς ὑμᾶς πρὸς ἀποστολὴν ἐγγράφου ἀπαντήσεως ἐπὶ τῶν τιθεμένων διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἡμῶν ταύτης ἐρωτημάτων.

Μὴ τυχόντες ὡς ἔπρεπε ἀπαντήσεως ὑμῶν ἀπεστείλαμεν τὴν ἀπαρτισθεῖσαν, ἐκ τῶν Συνοδικῶν ἀρχιερέων κ.κ. Κορινθίας Καλλίστου καὶ Πειραιῶς Νικολάου καὶ τοῦ ἀρχ)του κ. Καλλινίκου. Ἐξαρχίαν μας, ἡ ὁποία συλλειτουργήσασα καὶ συμπροσευχηθεῖσα μεθ' ὑμῶν, ἐγένετο δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας ὑμῶν τῆς 12ης Σεπτεμβρίου 1974, ὑποβαλοῦσα ὑμῖν πρὸς συζήτησιν τὰ φλέγοντα θέματα καὶ τὸ αἴτημα τῆς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως ὑμῶν.

Θεωροῦμεν βέβαιον ὅτι ἐνθυμεῖσθε Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς λίαν καλῶς τὰ τότε διαμειφθέντα, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθωμεν.

Ἡ Ἐξαρχία ἡμῶν ἐζήτησε τὴν ἔγγραφον διατύπωσιν τοῦ πιστεύω ὑμῶν ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος καὶ περὶ τῆς ἐγκυρότητος ἢ μὴ τῶν μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὡς τὸ ἀνωτέρω ὑπόμνημα ἀναφέρεται, ἔλαβε δὲ ὡς ἀπάν-

τησιν σχέδιον ὁμολογίας Πίστεως, πρὸς τὸ ὁποῖον διεφώνησε, τῆς διαφωνίας διατυπωθείσης ἐγγράφως καὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τοῦ ἐγγράφου παρέτεινε τὴν παραμονήν της ἡ Ἐξαρχία ἡμῶν ἐπί τινας εἰσέτι ἡμέρας καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἑλλάδα, ἐλπίζουσα εἰς τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ἀποστολὴν ἐγγράφου Ὁμολογίας Πίστεως.

Πάντα ταῦτα δεικνύουσιν ὁποίαν σημασίαν ἀπεδίδομεν εἰς τὴν ἔγγραφον διατύπωσιν τοῦ Πιστεύω ὑμῶν καὶ ὁποίας κατεβάλαμεν προσπαθείας πρὸς τοῦτο παρὰ τὴν δυσφορίαν δὲ κλήρου καὶ λαοῦ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀναμένομεν μακροθύμως, ἐν πλήρῃ Ἀρχιερατικῇ συνειδήσει, ἐλπίζοντες εἰς μίαν Ὀρθόδοξον στάσιν καὶ γραμμήν.

Ἀπὸ τετραετίας οὕτω τυγχάνοντες ἐν πλήρει καὶ διακαεῖ ἀναμονῇ τῆς ὑποσχεθείσης ὑφ' ὑμῶν Διακηρύξεως, μόλις καὶ μετὰ βίας καὶ μετὰ πολλῆς καθυστερήσεως ἐλάβομεν τὴν 30.1.1975 τὸ ὑπ' ἀριθ. 3)50)760 ἔγγραφον ὑμῶν τῆς 22.9.74, εἰς τὸ ὁποῖον διαλαμβάνονται αἱ περὶ τοῦ Ἡμερολογίου ἀπόψεις σας. Θεωρεῖτε «τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὡς λάθος, φέρον ἀνωμαλίαν καὶ τελικῶς προκαλοῦν Σχίσμα». Σχετικῶς μὲ τὴν θεώρησιν ὑφ' ὑμῶν τῶν Μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, υἱοθετεῖτε τὰ ἀκόλουθα: «ὡς πρὸς τὸ θέμα σχετικῶς μὲ τὴν παρουσίαν ἢ μὴ ὕπαρξιν χάριτος μεταξὺ τῶν νεοημερολογιτῶν, ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐκτὸς Ρωσίας δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν της ἢ οἱανδήποτε ἑτέραν τοπικὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἔχουσαν τὴν ἐξουσίαν νὰ λαμβάνῃ τελικὴν ἀπόφασιν, καθ' ὅσον ὁριστικὴ ρύθμισις τοῦ Θέματος τούτου δύναται νὰ γίνῃ μόνον διὰ καταλλήλως κληθέντος ἁρμοδίου Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου, μὲ τὴν ἀπαραίτητον συμμετοχὴν ἐλευθέρας Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας».

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ περιεχομένου συνόλου τοῦ ἐγγράφου ὑμῶν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ κάτωθι :

α. Τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα δὲν εἶναι μόνον «σύγχρονος πειρασμός», ὡς ἰσχυρίζεσθε, ἀλλ' ἐνεφανίσθη ἀπὸ τοῦ 1582, ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἀντέστη, κατεδίκασε καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν τοιοῦτον νεωτερισμὸν διὰ τῶν γνωστῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583—1593 ἐπὶ Ἱερεμίου Β', τοῦ Τρανοῦ, τοῦ 1756 ἐπὶ Κυρίλλου καὶ τοῦ 1848 ἐπὶ Ἀνθίμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐὰν μελετήσωμεν καλῶς τὰς ἀποφάσεις τῶν τοιούτων πανορθοδόξων Συνόδων, θὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι δὲν πρόκειται ἁπλῶς περὶ συγχρόνου πειρασμοῦ ἢ περὶ λάθους μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀντιπτώσεως πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, «ὡς μὴ ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς Συνόδοις».

Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1583 συγκληθεῖσα Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἐπὶ Πατριάρχου Κων)πόλεως Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ ἐπονομαζομένου Τρανοῦ, ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον καταδικαστικὴν ἀπόφασιν: «Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καθὼς αἱ Ἑπτὰ Ἅγιαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν ν' ἀκολουθῶμεν, καὶ θέλει ν' ἀκολουθῇ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον καὶ νέον Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καὶ ἐναντιώνεται εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, ἂς ἔχῃ τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύσεως ἂς εἶναι. Ἐσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθατε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ἀνετράφητε καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας...».

Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1848 καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου ὁμιλεῖ περὶ βλασφημίας κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παρ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δέχονται οἱονδήποτε νεωτερισμόν, ἔχει δὲ οὕτω: «Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ἀπαγόρευμα τοῦ διαβόλου», «ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν, ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπι-

δεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἥν τινα οὖν καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλεῦσαί τινα ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἑκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς μὴ ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις».

Ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἱρέσει ἢ σχίσματι ἑκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον κἄν τε Πάπαι, κἄν τε Πατριάρχαι, κἄν τε κληρικοί, κἄν τε λαϊκοί, κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ».

β. Τὸ Ἡμερολογιακὸν ζήτημα θεωρεῖται ὡς ὑπόδικον καὶ ἐκκρεμοδικοῦν, ἐνῷ, ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται, τυγχάνει τελεσιδίκως δεδικασμένον ὑπὸ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων.

γ. Ἡ παρουσία ἢ μὴ ὕπαρξις τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος μεταξὺ τῶν Νεοημερολογιτῶν δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς οἱασδήποτε ἀποφάσεως τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας ἢ ἄλλης τοπικῆς τοιαύτης, διότι ἐφ' ὅσον Ἐκκλησία δεχομένη τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καθίσταται Σχισματική, ἐφαρμόζονται οἱ περὶ τοῦ Σχίσματος Ἱεροὶ Κανόνες, συμφώνως πρὸς τοὺς ὁποίους πᾶσα Σχισματικὴ Ἐκκλησία στερεῖται τῆς **Θείας** Χάριτος. (Α΄ Κανὼν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἰδοὺ τί διαλαμβάνει τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον: «... Σχισματικοὶ δὲ ὀνομάζονται ἐκεῖνοι ποὺ διαφέρονται ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ὄχι διὰ δόγματα πίστεως, ἀλλὰ διὰ κάποια ζητήματα ἐκκλησιαστικὰ καὶ εὐκολοϊάτρευτα...».

«...Ὅλοι οἱ Σχισματικοὶ ἐρχόμενοι εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν Ἐκκλησίαν νὰ βαπτίζωνται, ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι ἱερωμένοι τῶν Σχισματικῶν εἶχον τὸ χάρισμα τοῦ νὰ χειροτονοῦν καὶ νὰ βαπτίζουν, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ ὅμως μίαν φορὰν ἐσχίσθησαν ἀπὸ τὸ ὅλον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχασαν αὐτὸ καὶ δὲν μποροῦν πλέον νὰ βαπτίσουν ἄλλους, ἢ νὰ χειροτονήσουν καὶ ἁπλῶς νὰ διώσουν χάριν, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ Σχίσματος ἐστερήθησαν. Διότι καθὼς ἓν μέρος κοπῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, νεκροῦται παρευθὺς μὲ τὸ νὰ μὴ μεταδίδεται πλέον εἰς αὐτὸ ζωτικὴ δύναμις, τοιουτοτρόπως καὶ αὐτοὶ (οἱ σχισματικοί), ἀφοῦ μίαν φορὰν ἐσχίσθησαν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνεκρώθησαν παρευθὺς καὶ τὴν πνευματικὴν χάριν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχασαν. Ὅθεν καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶν βαπτιζόμενοι λογίζονται ὅτι ἀπὸ λαϊκοὺς ἐβαπτίσθησαν». (Ἱερὸς Νικόδημος).

δ. Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ν. Ἡμερολογίου ἐπῆλθεν ἀναστάτωσις καὶ ἀκαταστασία εἰς τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ διεσπάσθη ἡ ἑνότης αὐτῆς καὶ ἐδημιουργήθη σχίσμα, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διαλαμβανούσης σαφέστατα τὸν ὁμοιόμορφον, ὁμοιόχρονον καὶ ὁμοιότροπον ἑορτασμὸν τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν.

ε. Τὸ σχίσμα τοῦ Ἑορτολογίου εἶναι θεολογικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς σημασίας, διότι ἐφ' ὅσον πιστεύομεν εἰς Ἐκκλησίαν στρατευομένην καὶ θριαμβεύουσαν, εἰς κοινωνίαν ἁγίων, εἰς συλλειτουργίαν Ἀγγέλων καὶ συνεορτασμὸν «τῶν ἄνω τοῖς κάτω», ἤτοι τῆς στρατευομένης καὶ τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, δὲν δικαιούμεθα νὰ ἀναγνωρίσωμεν χαρισματικὴν ἁγιαστικὴν ἐνέργειαν ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐκείνων, οἵτινες δέχονται τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἀποσχιζόμενοι οὕτω ἐκ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

στ. Οἱ καινοτομήσαντες καταστάντες Σχισματικοὶ καὶ «ἔξω ὑπάρχοντες τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ τὸ ἓν βάπτισμα ἔχουν», κατὰ τὸ Κανόνα τῆς ἐν Καρχηδόνι Συνόδου, μὴ δυνάμενοι νὰ μεταδώσωσι θείαν χάριν, τῆς ὁποίας ἀπεστέρηνται.

ζ. Διὰ τὸ Ἡμερολογιακόν, φρονοῦμεν, διακηρύττομεν καὶ ἐφαρμόζομεν ὅ,τι ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας δογματίζει καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουν περὶ τῶν σχισμάτων, ἤτοι:

Ἐκκλησία ἀποδεχομένη τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καθίσταται σχισματική, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1923 συγκληθεῖσα Ἐπιτροπὴ ἀπεφήνατο:

«...Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτοκέφαλοι ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἡνωμέναι διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον Ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχιματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων...» καὶ ἑπομένως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποφαίνεται σαφῶς περὶ τῶν Σχισμάτων, τῶν ἐπιπτώσεων καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῶν καὶ οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς προκλήσεως αὐτῶν.

II. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παραπλανήσεως διασαφηνίζομεν τὰ κάτωθι, ἅτινα καὶ ἀποτελοῦν τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν καθημερινὴν πρᾶξιν τῆς ζωῆς Αὐτῆς καὶ ἐκφράζουν συνοπτικῶς τὴν Ἐκκλησιολογικὴν τοποθέτησιν ἡμῶν:

α. Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Ἡμερολογίου, εἰς τὴν χρῆσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπέφερε Σχίσμα θεολογικῆς καὶ δογματικῆς ὑφῆς.

β. Οἱαδήποτε Ἐκκλησία δεχομένη τὸ νέον Ἡμερολόγιον καθίσταται αὐτόχρημα Σχισματική.

γ. Πάσης Σχισματικῆς Ἐκκλησίας τὰ Μυστήρια εἶναι ἄκυρα, συμφώνως τῷ Α' Κανόνι τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τοῦ Κανόνος τῆς ἐν Καρχηδόνι Συνόδου.

δ. Μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν, Σχισματικῶν ὄντων, οὐδεμία πνευματικὴ - ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία ἐπιτρέπεται ἢ δικαιολογεῖται συμφώνως τῷ ΛΓ' Κανόνι τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου.

ε. Εἰς οὐδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἢ κανονικὴν σχέσιν εὑρίσκεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ Ἐκκλησιῶν, οἵτινες ἔχουσιν ἐν χρήσει τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον (Ἱεροσολύμων, Σερβίας, Ρωσίας κ.ἄ.), ἐπικοινωνοῦν ὅμως μετ' Ἐκκλησιῶν ἀκολουθουσῶν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Καινοτομίαν, καὶ τοῦτο, διότι «ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινώνητος ἐστίν», κατὰ τὸν Ἰ. Χρυσόστομον.

στ. Τοὺς ἐκ τῆς πλάνης τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐπιστρέφοντας λαϊκοὺς ἀποδεχόμεθα διὰ τῆς Ὁμολογίας Ὀρθοδόξου Πίστεως, δι' ἧς ἀποκηρύσσεται ἡ πλάνη τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, καὶ τῆς χρίσεως τούτων δι' ἁγίου Μύρου Ὀρθοδόξου προελεύσεως εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἐβαπτίσθησαν μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον (Α' Κανὼν τοῦ Μεγ. Βασιλείου καὶ τῆς ἐν Καρχηδόνι Συνόδου).

ζ. Τοὺς ἐπιστρέφοντας νεοημερολογίτας κληρικοὺς δεχόμεθα εἰς κοινωνίαν ἀφοῦ πρῶτον δώσωσι λίβελλον κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀποκηρύξωσι τὴν Ἐκκλησιαστικὴν των Ἀρχὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς χειροθετήσωμεν, ἀναγιγνώσκοντες εἰς αὐτοὺς ἐπικυρωτικὰς τῆς χειροτονίας εὐχάς, κατὰ τὸν Ζ' Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

η. Οὐδὲν Μυστήριον καὶ Ἱεροτελεστίαν ἐπιτελοῦμεν εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Νέον Ἡμερολόγιον.

θ) Οὐδένα ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀποδεχόμεθα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ Μυστήριά μας, ὡς τυγχάνει εἰς τὴν περίπτωσιν βαπτίσεως, μὴ δεχόμενοι Νεοημερολογίτην ἀνάδοχον εἰς τέκνον Ὀρθοδόξου ἢ καὶ τὸ ἐναντίον (συμφώνως τῷ ΜΣΤ' Ἀποστολικῷ Κανόνι).

ι. Ἀπαγορεύομεν τὴν μετάβασιν τῶν πιστῶν μας εἰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἱεροτελεστίας τελουμένας ὑπὸ Νεοημερολογιτῶν, κατὰ τὸν ΛΓ' Κανόνα τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου.

Αὕτη εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ τοποθέτησις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. ἑδραζομένη ἐπὶ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως.

Δὲν ἀποτελεῖ ἀπόρροιαν μονομερῶν σκέψεων, ἀποφάσεων καὶ ἐνεργειῶν, οὔτε ἰδιόρρυθμον στάσιν τοῦ μακαρίας μνήμης Πνευματικοῦ ἡμῶν Πατρὸς κυροῦ Ματθαίου, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὅσων προβλέπονται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων διὰ τοὺς Σχισματικούς.

Ἐτέθη εἰς ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν κατὰ τὸ ἔτος 1935 ὑπὸ συνόλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν τότε Ἱεραρχίαν, διὰ τῆς ἐπισήμου καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἀποκηρύξεως τῆς Καινοτομησάσης Ἐκκλησίας.

III. Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω Σεβ)τοι, ὑπείκοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν κανονικῶν, δογματικῶν καὶ παραδοσιακῶν ἐρεισμάτων καὶ ἐνεργοῦντες πρὸς διαφύλαξιν ἀμωμήτου τοῦ θησαυροῦ τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης, ἣν παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων παρελάβομεν, προαγόμεθα εἰς τὴν διακοπὴν τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων ἡμῶν μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς προειλημμένην ἀπόφασίν μας ὑπ' ἀριθ. 1097 τῆς 2ας Μαΐου 1975, εὐχόμενοι ὅπως ὁ Κύριος δώῃ Ὑμῖν φρονεῖν συμφώνως πρὸς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μηδὲν ἕτερον προφασιζόμενοι, διότι «π α ρ ά δ ο σ ι ς ἐ σ τ ί».

Πᾶσα δὲ περαιτέρω σχέσις μεθ' Ὑμῶν ἐξαρτηθήσεται ἐκ τῆς μελλοντικῆς στάσεως καὶ τῆς τυχὸν ἀναθεωρήσεως τοῦ Πιστεύω Ὑμῶν ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἀδιαλείπτως θὰ προσευχώμεθα πρὸς Κύριον.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΑΝΔΡΕΑΣ, Πρόεδρος

Τὰ Μέλη

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
† Ὁ Κορινθίας ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ
† Ὁ Τρίκης καὶ Σταγῶν ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ
† Ὁ Κιτίου ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ
† Ὁ Μεσσηνίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΜΑΤΘΑΙΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς ΝΙΚΟΛΑΟΣ
† Ὁ Βρεσθένης ΛΑΖΑΡΟΣ
† Ὁ Ἀργολίδος ΠΑΧΩΜΙΟΣ
† Ὁ Φθιώτιδος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
† Ὁ Ἡρακλείου ΕΥΜΕΝΙΟΣ
† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΤΙΤΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἱεροδ. Στέφανος Τσακίρογλου

Ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος δυστυχῶς ἐτήρησεν σιωπὴν διαρκείας μέχρι σήμερον.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης γράφων περὶ χειροθεσίας κλπ. τί ἠγνόει ἐκ τῶν ἀνωτέρω; Ἀσφαλῶς οὐδέν. Ἀφοῦ δὲ ἐγνώριζε τὰ πάντα, διότι ὑπάρχουν εἰς τὰς πηγάς του, διατὶ ἤγειρεν θέμα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣΗΧΘΗ ΔΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΕΤΑΥΤΙΣΘΗ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ

Ἐκ τῶν ὅσων εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην ἐξετέθησαν ὡς ἀπάντησις - ἀναίρεσις τῆς «διδακτορικῆς διατριβῆς» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, προκύπτει ἀνάγλυφος ἡ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι «συμφυὲς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας», ὡς διατείνεται ὁ διδάκτωρ, ἀλλὰ συμφυὲς γνώρισμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὰ στάδια ἐξελίξεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, τὰ ὁποῖα ἐταύτισαν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν μὲ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι:

1) Ἀφετηρία καὶ ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ πρὸς χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀποτελεῖ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 (52). Αὕτη ἀπὸ τὸ 1920 καὶ μέχρι σήμερον ἀποτελεῖ τὸν «Καταστατικὸν Χάρτην» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

2) Ἀρχὴ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου ἀποτελεῖ τὸ ἐκ Μασώνων συγκροτηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμασώνου Μελετίου Μεταξάκη ληστρικὸν Συνέδριον τῆς Κων)λεως τοῦ 1923.

3) Τὸ ἔτος 1924 ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὑπὸ τοῦ στυγνοῦ δικτάτορος τῆς Ἐκκλησίας Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου. Ἡ «παγχριστιανικὴ ἑνότης» ἀρχίζει ἐκ τοῦ κοινοῦ συνεορτασμοῦ τὸν ὁποῖον ἐξησφάλισεν ὁ Νεοημερολογιτισμός.

4) Κατὰ τὰ ἔτη τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν, ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἑτοιμάζει τὴν συμμετοχὴν τῶν «Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» εἰς τὴν Ὑπερεκκλησίαν, ἤτοι τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν». Τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αἱρεσιάρχου καὶ Ἀρχιμασώνου «Πατριάρχου» Ἀθηναγόρου, διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1952.

5) Αἱ «Πανορθόδοξοι Διασκέψεις» Α΄ τὸ 1951, Β΄ τὸ 1963 καὶ Γ΄ τὸ 1964 ἐν Ρόδῳ, δι' ὧν ἀπεφασίσθη ὁ διάλογος «ἀγάπης» μετὰ τοῦ Παπισμοῦ

«Ἡ Γ΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου, εἰργάσθη ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ Πάπας ἀπέστειλε πρός τήν Διάσκεψιν «ἀδελφικόν... χαιρετισμόν», τονίζων ὅτι αὐτη ἑτοιμάζεται νά ἐγκύψῃ «ἐπί τῶν αὐτῶν προβλημάτων», ἐπί τῶν ὁποίων εἰργάζετο καί ἡ λειτουργοῦσα τότε ἐν Ρώμῃ ἑνωτική Β΄ Βατικανή Σύνοδος τοῦ Παπισμοῦ, ἤγουν ἐπί προβλημάτων οἰκουμενιστικῆς ἑνότητος! Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Καντερβουρίας τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ ἀπέστειλε καί αὐτός τάς εὐχάς του καί τήν διαβεβαίωσιν, ὅτι προσηύχετο, ἵνα διά τῆς Διασκέψεως προωθηθῇ τό ἔργον «τῆς ἑνότητος εἰς τὴν παγκόσμιαν Ἐκκλησίαν», δηλαδή τόν Οἰκουμενισμόν. Τό Παγκό-

(52) Συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης, ὑπῆρξεν ὁ μετέπειτα Θυατείρων Γερμανός.

σμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, διά τοῦ Γενικοῦ αὐτοῦ Γραμματέως Βίσσερ Τούφτ ἀπηύθυνε πρός τήν Διάσκεψιν «θερμόν χαιρετισμόν» καί ἐτόνισεν, ὅτι αὕτη «ἔχει μεγίστην σημασίαν... καί διά τήν περαιτέρω πρόοδον πρός ἕνα πραγματικόν οἰκουμενισμόν»! Πάντα δέ ταῦτα καί ἄλλα παρόμοια ἡ «Πανορθόδοξος Διάσκεψις» δέν τά ἀπέκρουσεν ὡς ἀσεβῆ καί ἀπόβλητα, ὡς ὤφειλεν, ἀλλά τά ἐδέχθη εὐχαρίστως! Ἀπέστειλεν «ἐξ ὁμοφώνου ἀποφάσεως... τάς ἐνθέρμους εὐχαριστίας» της πρός τόν Πάπαν, ἀπήντησε δέ σχετικῶς καί εἰς «τούς ἄλλους ἀρχηγούς» τῶν «ἐκκλησιῶν».

«Ὁ Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως Μελίτων, (νῦν Χαλκηδόνος), πρόεδρος τῆς διασκέψεως», ἐκθέτων τήν γραμμήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, διά τάς ἐργασίας τῆς Διασκέψεως, ἀνεφέρθη εἰς τήν ἑνωτικήν Πατριαρχικήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, «τήν ἐπιστολήν τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη».

... ...

Ἡ Γ', ὡς πρότερον ἡ Β', Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου, ἀπεφάσισε τόν «Διάλογον ἐπί ἴσοις ὅροις»! Ὁ διάλογος οὗτος «ἐπί ἴσοις ὅροις» προέρχεται ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι ἀγγλικανική κακοδοξία καί ἐξυπηρετεῖ ἀντιεκκλησιαστικούς σκοπούς. Βασίζεται ἐπί τῆς θεωρίας τῶν κλάδων, κατά τήν ὁποίαν Ὀρθόδοξοι κατά τόπους Ἐκκλησίαι καί αἱρέσεις εἶναι ἴσα μεταξύ των, καθ' ὅτι ἀποτελοῦν κλάδους τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Ἑπομένως, Ὀρθόδοξοι καί αἱρετικοί δέν εἶναι δυνατόν, εἰ μή νά διαλέγωνται μεταξύ των «ἐπί ἴσοις ὅροις» πίστεως, καί τοῦτο, ἐν ὀνόματι τῆς χριστιανικῆς ἰδιότητος καί τῆς χριστιτατντικῆς ταπεινοφροσύνης! Ἀλλά «τίς μερίς πιστῷ μετά ἀπίστου;» (Α. Δ. Δελήμπαση: «Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» Ἀθῆναι 1972 σελ. 243).

---

6) Ἕτερος σταθμός τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, δι' οὗ οὗτος ταυτίζεται καί φανερῶς πλέον μετά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἤτοι τῆς πανσπερμίας τῶν αἱρέσεων, εἶναι ὁ ἐναγκαλισμός τοῦ ἐκπροσώπου τῶν «ὀρθοδόξων», τοῦ Οἰκουμενιστοῦ «Πατριάρχου» Ἀθηναγόρου, μετά τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα εἰς Ἱεροσόλυμα τήν 5.1.64.

7. Ὁ Νεοημερολογιτισμός διά τοῦ αἱρεσιάρχου καί Μασώνου Ἀθηναγόρου, προώθησεν περαιτέρω τόν Οἰκουμενισμόν, διά τῆς «ἄρσεως» τοῦ ἀναθέματος τοῦ 1054. Ὡς γνωστόν τόν Δεκέμβριον 1965, ὁ Ἀθηναγόρας καί ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ', χάριν τῆς οἰκουμενιστικῆς των εἰρήνης καί ἀγάπης, «ἦραν» τό ἀνάθεμα τοῦ 1054. Πέραν βεβαίως τοῦ ὅτι καί τοῦτο ἀποτελεῖ στάδιον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἵνα ὑπηρετήση τόν Οἰκουμενισμόν, πρέπει νά τονίσωμεν ὅτι τό ἀνάθεμα τῆς Ὀρθοδοξίας κατά τοῦ Παπισμοῦ παραμένει διά τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Διά τῆς πράξεως δέ τήν καινοτόμων τοῦ 1965, ἀνενεώθη καί διευρύνθη καί ἐπί τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀθηναγόρου καί πάντων τῶν ὁμοφρόνων αὐτῷ.

Ἄλλαι αἱρετικαί δηλώσεις καί διατυπώσεις τῶν συνεχιστῶν τῆς γραμμῆς τοῦ θρασυτάτου αἱρεσιάρχου Ἀθηναγόρου:

«1) Ὁ κατ' ἔτος συνεορτασμός ὑπό «Ὀρθοδόξων» καί παπικῶν τῆς θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (30 Νοεμβρίου) ἐν τῷ πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Φαναρίου. Ἐπίσης ὁ συνεορτασμός τῆς ἀντιστοίχου θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου (29 Ἰουνίου) εἰς Ρώμην ὑπό παπικῶν καί «Ὀρθοδόξων» καί αἱ κατά τούς συνεορτασμούς τούτους σχετικαί προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις καί ἀνταλλαγαί δώρων.

»2) Αἱ γενόμεναι προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις καί συμπροσευχαί εἰς «Ὀρθοδόξους» Ναούς κατά τάς ἐπισκέψεις τοῦ πάπα εἰς Σίδνεϋ Αὐστραλίας (τόν Δεκέμ-

βριον τοῦ 1970), εἰς Κωνσταντινούπολιν (τὸ ἔτος 1979), εἰς τὴν Γενεύην τῆς Ἑλβετίας (τὸν Ἰούνιον τοῦ 1984) καὶ εἰς Καναδᾶν τὸν Σεπτέμβριον ἔτους 1984.

»3) Αἱ συμπροσευχαὶ καὶ παρακολουθήσεις κοινῶν Λειτουργιῶν ὑπὸ «ὀρθοδόξων» καὶ παπικῶν κατὰ τὰς συνελεύσεις τῶν μελῶν τοῦ λεγομένου Θεολογικοῦ Διαλόγου εἰς Πάτμον — Ρόδον (τὸ ἔτος 1980), εἰς Μόναχον τῆς Γερμανίας (τὸν Ἰούλιον τοῦ 1982) καὶ εἰς Χανιὰ — Κρήτης (τέλη Μαΐου — ἀρχὰς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1984).

»4) Αἱ παρατηρούμεναι συμπροσευχαὶ εἰς τὰ Συνέδρια τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.), ὡς καὶ εἰς τὸ πρόσφατον αὐτοῦ Συνέδριον τὸ πραγματοποιηθὲν εἰς Βανκοῦβερ τοῦ Καναδᾶ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1983.

»5) Αἱ γενόμεναι κατὰ καιροὺς ἀνταλλαγαὶ δώρων μεταξὺ παπικῶν καὶ «ὀρθοδόξων» «ἀρχιερέων» ἐν Ρώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐξ ἀφορμῆς διαφόρων περιστατικῶν (ἐπισκέψεων εἰς Βατικανόν, ἀποδόσεως ἱ. λειψάνων κ.ἄ.).

»6) Ἡ ἐπίσημος καὶ θεαματικὴ ὑποδοχὴ τοῦ Καρδιναλίου Βίλλεμπραντς ὑπὸ τῆς «Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης» ὅστις παρηκολούθησε τὴν «Ὀρθόδοξον Λειτουργίαν» εἰς τὸν καθεδρικὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ ἐν Ἡρακλείῳ ἐνδεδυμένος ἱερατικὴν στολὴν καὶ τέλος ηὐλόγησε τὸν «Ὀρθόδοξον» λαὸν ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης τοῦ ὡς ἄνω Ναοῦ.

»7) Ἡ γενομένη οἰκουμενιστικὴ συμπροσευχὴ Ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Ναὸν τῶν Βρυξελλῶν τοῦ Βελγίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων μετεῖχεν ὁ πρ. «Μητροπολίτης» Βελγίου κ. Αἰμιλιανός.

»8) Ἡ τέλεσις τρισαγίου ὑπὸ «Ὀρθοδόξων» Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐνώπιον τῆς σοροῦ τοῦ ἀποβιώσαντος Πάπα Παύλου ΣΤ΄ ἐν ἔτει 1978.

»9) Ἡ γενομένη κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ «Μητροπολίτου» Ἑλβετίας (τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου) κ. Δαμασκηνοῦ συμπροσευχὴ Ὀρθοδόξων, παπικῶν καὶ διαμαρτυρομένων εἰς τὸν ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου Γενεύης.

»10) Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1983 καταγγελθεῖσα μετάδοσις τῆς θείας Εὐχαριστίας εἰς τοὺς παπικοὺς ὑπὸ «Ὀρθοδόξων» κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας, ὡς καὶ ἡ συμμετοχὴ παλαιότερον (ἐν ἔτει 1979) «Ὀρθοδόξων» κληρικῶν τοῦ μείζονος Λονδίνου εἰς οἰκουμενιστικὸν ἑσπερινὸν ἐντὸς τοῦ παπικοῦ Ναοῦ τοῦ Γουεστμίνστερ.

»11) Ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν (Μάϊος — Ἰούνιος 1984) ὑποδοχὴ καὶ εἴσοδος εἰς Ὀρθοδόξους Ναοὺς τοῦ καρδιναλίου τῆς Βιέννης Καΐνιχ, ὡς καὶ ἡ εἴσοδος καὶ ἡ συμπροσευχὴ αὐτοῦ μετὰ «Ὀρθοδόξων» εἰς Ἱ. Ναὸν Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους

»12) Ἡ συμμετοχὴ τοῦ «Μητροπολτίου» Γερμανίας κ. Αὐγουστίνου (Λαμπαρδάκη) εἰς οἰκουμενιστικὴν λατρευτικὴν ἐκδήλωσιν (ἀρτοκλασίαν) τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1984, ὡς ἀνέγραψαν αἱ ἐφημερίδες τῆς Στουτγκάρδης».

Εἶναι σαφὲς καὶ ἐπομένως ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός, δὲν εἰσῆλθεν ἅπαξ καὶ ἐτελείωσεν, ἀλλὰ ὡς Οἰκουμενισμὸς συνεχίζει τὸ ἔργον του, Ζητεῖ δὲ νὰ στέψῃ τὸν Οἰκουμενισμὸν διὰ τῶν ἀποφάσεων μιᾶς «Πανορθοδόξου ἢ Οἰκουμενιστικῆς Συνόδου», εἰς τὴν ὁποίαν, πλὴν τῶν ἄλλων, θὰ ἐπιβάλῃ καὶ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα μετὰ τῆς πανσπερμίας τῶν αἱρετικῶν, ἐνῶ πρωτίστως θὰ ἐπιδώσῃ «κῦρος» «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» εἰς τὰς μέχρι σήμερον ἀσχημίας τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὰς προσφωνήσεις λόγῳ διαφόρων περιστατικῶν, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν «Ὀρθοδόξων», ὁ «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης» ἀναγνωρίζει κατὰ τὴν Οἰκουμενιστικὴν Ἐκκλησιολογίαν, τὸν Παπισμόν, ὡς Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ὡς κεκτημένον τὴν «Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν» κλπ. ἀντιχριστιανικὰ καὶ αἱρετικά.

Ἂς μᾶς εἴπῃ ὁ κ. Παρασκευαΐδης ποῦ ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν ἐταυτίσθη μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν.

Παραθέτομεν ἐλάχιστα ντοκουμέντα, καθ' ἃ οἱ νεώτεροι Οἰκουμενισταὶ κηρύσσουν «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης» Δημήτριος ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Καρόλου Βοϊτύλα, ὡς Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β΄ (Δεκέμβριος 1978).

«Ὡς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς διότι ἡ Ἁγία Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐξέλεξε τὸ κατάλληλον πρόσωπον ὡς ἀρχηγόν της. Ἡμεῖς οὐδόλως ἀναμιγνυόμεθα εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἁγίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἐξέλεξε τὸ Κογκλάβιον τῶν σεβασμίων καρδιναλίων ὡς ἐπίσκοπον καὶ 264ον Πάπαν τῆς Ρώμης, τὸν ἀπὸ Κρακοβίας Κάρολον Βοϊτίλα, ἀναγνωρίζομεν ὡς ἀποστολικὸν διάδοχον τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης καὶ σεβόμεθα τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀπόφασιν τοῦ ἱεροῦ κολλεγίου τῶν καρδιναλίων.

Ἄλλωστε τὸ σπουδαῖον σημεῖον τῆς συμπτώσεώς μας εἶναι τοῦτο, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξύ μας διαφορὰ εἰς τὸ θέμα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἀναγνωρίζομεν τὸν Πάπαν ὡς διάδοχον τῶν ἀποστόλων, ὅπως ἡμεῖς εἴμεθα διάδοχος τῶν Ἀποστόλων. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ συναντώμεθα. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου δὲ ἐκκινοῦμεν Ρωμαιοκαθολικὴ καὶ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ νὰ συνάψωμεν τὴν ὅλην χριστιανοσύνην ἐπὶ τῆς ἀποστολικῆς βάσεως.

Μὲ τοιαύτην πίστιν, τοιαύτην ἐλπίδα καὶ τοιαύτας προοπτικὰς χαιρετίζομεν τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἀνάρρησιν τοῦ ἁγιωτάτου Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β΄.

Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐξέλεξεν ἀποτελεῖ διὰ τὴν χριστιανοσύνην καὶ τὸν κόσμον ἓν σύνθημα καὶ μίαν ἐγγύησιν».

(Κ.Γ.Ο., Δεκ. 1978, ἀριθ. τεύχ. 12, σελ. 11).

Τί λέγει ὁ «Κανονολόγος», ὁ «διδάκτωρ», ὁ «Μητροπολίτης», ὁ «θεολόγος» κ. Παρασκευαΐδης; Εἶναι Οἰκουμενισμὸς τὰ ἀνωτέρω ἢ ὄχι;

Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ «Πατριαρχικοῦ γράμματος» τοῦ κ. Δημητρίου πρὸς τὸν νῦν Πάπαν τῆς Ρώμης, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1981.

«Ἐν τοιαύτῃ δὲ θεωρήσει τῆς θρονικῆς ἑορτῆς τῆς κατὰ Ρώμην ἁγίας Ἐκκλησίας, διαπέμπομεν αὐτῇ τὸν ἀσπασμὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως!!» «ἐπικοινωνοῦμεν μετὰ τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητος, τοῦ γεραροῦ ἐπισκόπου αὐτῆς, τοῦ πρεσβυτέρου καὶ λίαν ἀγαπητοῦ καὶ περισπουδάστου ἡμῖν ἀδελφοῦ «καθιερωθὲν ἱερὸν ἔθος τοῦ συνεορτάζειν τὰς μνήμας τῶν προστατῶν αὐτῶν Ἁγίων» «Ἐπιλαμβανόμεθα τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἵνα ἅπαξ ἔτι συναινέσωμεν μετὰ τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητος καὶ τῆς ἀδελφῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας δοξολογίαν πρὸς τὴν Ἁγίαν Τριάδα».

«Ὁ ἑορτασμὸς ἐνταῦθα... τῆς Β΄ Οἰκουμ. Συνόδου, τῆς 1600ῆς ἐπετείου αὐτῆς καὶ ὁ συνεορτασμὸς αὐτῆς ἐν Ρώμῃ, ἡ παρουσία ἀμφοτέρων ἀντιπροσώπων» «καὶ εὐχόμεθα, ὅπως, ὑπὸ τὴν πνοὴν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν

ὁδηγοῦντος παρακλήτου, συνεχισθῶσι καὶ προαχθῶσι τόσον ὁ Διάλογος ὅσον καὶ αἱ ἄλλαι ἡμῶν ἐν ἀγάπῃ ἐκκλησιαστικαὶ ἐπικοινωνίαι».

«Καὶ προσευχόμεθα ὅλως ἰδιαιτέρως ὅπως τὰ φυσικὰ Αὐτῆς δεινοπαθήματα, τὰ ὁποῖα Αὔτη (Σ.Σ. Δηλαδὴ ἡ Α.Α. ὁ πάπας) μετὰ τοσαύτης πίστεως, καρτερίας καὶ ἐλπίδος φέρει, ἀποβῶσι θυσία εὐάρεστος ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανίου θυσιαστηρίου, ἣν προσδεξάμενος ὁ Κύριος ἀντικαταπέμψει Αὐτῇ τὴν ὁλόκληρον ὑγείαν, εἰς συνέχισιν τῆς τιμίας Αὐτῆς διακονίας τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ». (25η Ἰουνίου 1981).

«Τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Ἁγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ὁ Κων)πόλεως Δημήτριος». («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. 255) 1.7.1981).

Διερωτᾶται κάθε ἀληθινὰ Ὀρθόδοξος Χριστιανός:

Ξέρει τί λέει ὁ κ. Δημήτριος; Γνωρίζει τὴν σημασίαν τῶν ὅρων Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ Ἀποστολικὴ Πίστις;

Ἀπὸ τὴν προσφώνησιν τοῦ κ. Δημητρίου, ὅτε τὸ 1979 ὁ Πάπας ἐπεσκέφθη τὸ Φανάριον.

«Ἁγιώτατε ἀδελφὲ μὲ δοξολογίες πρὸς τὸν Θεό, σᾶς ὑποδεχόμεθα σήμερα στὴν Πόλη αὐτὴ τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν Ἐκκλησία αὐτὴ τοῦ Υἱοῦ της ποὺ εἶναι κοινὸς Κύριός μας καὶ Σωτήρας μας... Ἡ γεμάτη Χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ ἁπλότητα προσέλευσίς σας ἐδῶ ἔχει εὐρύτερη σημασία ἀπὸ τὴν συνάντησι δύο Ἐπισκόπων. Τὴν θεωροῦμε ὡς συνάντησι τ ῶ ν Ἐ κ κ λ η σ ι ῶ ν Δ ύ σ ε ω ς κ α ὶ Ἀ ν α τ ο λ ῆ ς. Ἀπὸ ἐδῶ πηγάζει καὶ ἡ χαρά μας διὰ τὴν σπουδαία καὶ ἱστορικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψη ποὺ ἐντάσσεται στὴν οἰκουμενικότητα καὶ τὴν αἰωνιότητα τῆς Θείας ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ συνάντηση ἐκτείνεται πρὸς ὅλη τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴν Δύση, πρὸς τὸ Βορρᾶ καὶ τὸν Νότο. Ἡ σημερινὴ συνάντηση συνάπτεται πρὸς τὸ μακρυνὸ παρελθόν, πρὸς τοὺς κοινοὺς Ἀπολους, μάρτυρες καὶ Ὁμολογητάς, Οἰκουμενικὰς Συνόδους, μὲ τὴν κοινωνία ἀπὸ το Ἅγιο Ποτήριο». (Κ.Γ.Ο. τόμος 27, 1982, σελ. 28).

Συνέχεια τῶν αἱρετικῶν παραληρημάτων τοῦ κ. Δημητρίου.

Ἰδοὺ τί πάλιν ἐφθέγξατο τὸ στόμα τοῦ αἱρετικοῦ Πατριάρχου των κ. Δημητρίου πρὸς τὸν Λουθηρανὸν «Ἐπίσκοπον» Πρόεδρον τῆς Λουθηρανικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς GRUMLEY, ὁ ὁποῖος τὴν 16ην Ἀπριλίου 1983 ἔφθασε εἰς τὸ Φανάριον δι' ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Εἶπε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ὁ «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης»:

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς ὑποδεχόμεθα πάντας ὑμᾶς ὡς ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ, λίαν ἀγαπητούς. Καὶ ἐπιλαμβανόμεθα τῆς εὐκαιρίας τῆς ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ συναντήσεως ἡμῶν, Σεβασμιώτατε, διὰ νὰ ἀπευθύνωμεν ὑμῖν τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀναδείξει ὑμῶν εἰς Προκαθήμενον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς ὁποίας στενοὶ δεσμοὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συνδέουσι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. φύλλου 294) 20.5.83).

Ποῖος τῶν Πατέρων ἢ πότε ἡ Ἐκκλησία ἀπεκάλεσεν τοὺς δυστυχεῖς αἱρετικοὺς «ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ...», ἢ πότε συνάντησις καὶ κοινωνία μὲ αἱρετικοὺς ἠκούσθη νὰ γίνεται «ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ», δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ;

Δὲν ἀρκεῖται ὅμως εἰς αὐτὰ μόνον ὁ αἱρετικὸς Πατριάρχης Δημήτριος, ἀλλὰ λέγει :

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ διακονία ὑμῶν ὡς ἀρχηγοῦ τῆς προσφιλοῦς ἡμῖν Ἐκκλησίας ταύτης εἶναι εὐλογημένη ἀπὸ Θεοῦ κατὰ πάντα, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸν τομέα τῆς περαιτέρω προσεγγίσεως, ἀλληλογνωριμίας καὶ συνεργασίας Ὀρθοδοξίας καὶ Λουθηρανισμοῦ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἀποδοτικωτέραν κοινὴν μαρτυρίαν τῷ κόσμῳ. (Αὐτόθι).

Ὑπάρχει εὐλαβὴς Νεοημερολογίτης Κληρικὸς ἢ Μοναχὸς ἢ Λαϊκός, ὁ ὁποῖος δέχεται τὰς ἀνωτέρω αὐτόχρημα αἱρετικάς, σατανικὰς θέσεις τοῦ Πατριάρχου του; Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ εἶναι «προσφιλὴς ἐκκλησία»; Εἶναι πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Σατανᾶ ἡ «ἀλληλογνωριμία καὶ συνεργασία Ὀρθοδοξίας καὶ Λουθηρανισμοῦ»;

Φρίκη καταλαμβάνει κάθε εὐλαβῆ διαπιστώνοντα τὴν τοιαύτην «ἀθεωτάτην μεταστοιχείωσιν», μέχρι τοῦ σημείου τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου νὰ παρουσιάζωνται πλέον ἔργα «ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ» ἢ «τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου»;

Δὲν ἐδίστασεν ὁ δεινὸς αἱρετικὸς Δημήτριος νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὸ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Προτεστάντην ἐπισκέπτην του:

«Καὶ εἴμεθα αἰσιόδοξοι ὅτι θὰ ἔχωμεν τὰς ἀναμενομένας ταύτας προόδους εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν, διότι σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον, τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, ὁ παλαιὸς φανατισμὸς μεταξὺ τῶν χριστιανῶν»· (αὐτόθι).

Καὶ ἀφοῦ ἐξηρεύξατο τὰ τοιαῦτα δαιμονιώδη ἐπιλέγει καὶ ταῦτα:

Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν μαρτυρίαν τὴν ὁποίαν δίδετε ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Κατακλείοντες τοὺς λόγους ἡμῶν τούτους τοῦ καλωσορισμοῦ, ἐπαναλαμβάνομεν πρὸς ὑμᾶς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ρώμης: Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑμῖν καὶ ἅπασι τοῖς εὐσεβέσι πιστοῖς τῆς ὑφ' ὑμᾶς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, πρὸς τοὺς ὁποίους παρακαλοῦμεν ὅπως μεταφέρητε τὸν ἐγκάρδιον πασχάλιον χαιρετισμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν εὐλογίαν ἡμῶν». (Αὐτόθι).

Καὶ ὁ «ὑψηλὸς» ἐπισκέπτης λουθηρανὸς «ἐπίσκοπος» JAMES GRUMLEY ἀπήντησεν εἰς τὸν αἱρετικὸν Δημήτριον:

Ἀναζητοῦμεν ἀπὸ κοινοῦ τὸν τρόπον διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἑνότητα, τὴν ὁποίαν ἤδη ἔχομεν ἐν Χριστῷ· προσπαθοῦμεν νὰ καταστήσωμεν ἐμφανὲς ὅτι εἴμεθα ἕν, ἀκριβῶς ὅπως ὁ Ἰησοῦς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Πατέρα του εἰς τὴν ἀρχιερατικήν του προσευχὴν καὶ ὅπως ὁ Πατὴρ εἶναι ἐν τῷ Υἱῷ καὶ ὁ Υἱὸς ἐν τῷ Πατρί. Εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι ἀπὸ κοινοῦ εἴμεθα τμῆμα τῆς Ἐκκλησίας, Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς, τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Αὐτόθι).

Ἀπὸ τὸ Πασχάλιον μήνυμα τοῦ κ. Δημητρίου 1984.

Πιστὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης καὶ τῆς «γραμμῆς» τῶν αἱρετικῶν προκατόχων του, ὁ καὶ ὡς Μασῶνος κατηγορούμενος κ. Δημήτριος, ἰδοὺ τί διεκήρυξεν εἰς τὸ Πασχάλιον μήνυμά του:

«Ὡσαύτως χαιρετίζομεν ἀδελφικῶς ἐν Χριστῷ καὶ πάντας τοὺς συνεορτάζοντας τὸ καινὸν Πάσχα Ἁγιωτάτους καὶ Σεβασμιωτάτους Ἀρχηγοὺς τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν. Καὶ μετὰ πάντων δοξολογοῦμεν τὸν Ἀναστάντα Ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεώς μας Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ προσευχόμεθα λέγοντες: Μνήσθητι Κύριε, τῆς ἁγίας σου Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης, καὶ εἰρήνευσον αὐτήν, ἣν περιεποιήσω τῷ τιμίῳ αἵματι τοῦ Χριστοῦ σου». («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. τεύχ. 313) 23.4.1984).

Τίποτε βεβαίως περισσότερον δὲν εἶπεν ὁ σύγχρονος οὗτος αἱρεσιάρχης ἀπὸ ὅσα εἶπον οἱ προγενέστεροί του, καὶ πρώτην φορὰν ἀπετολμήθη διὰ τῆς σατανικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

Κάμνει ὅμως καὶ ἓν «καλὸν» ὁ κ. Δημήτριος, τὸ ὁποῖον, ὅσοι ἐκ τῶν νεοημερολογιτῶν τὸ ἀντιληφθοῦν θὰ σωθοῦν.

Ὁ κ. Δημήτριος μὲ τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀφήνει κανένα εὐλαβῆ νεοημερολογίτη νὰ ἐξαπατᾶται, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι σαφῶς ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ ρητῶς ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι αὐτόχρημα Οἰκουμενισμός.

Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ 1924 εσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ὡς πρῶτον βῆμα διὰ τὴν «παγχριστιανικὴν (=παναιρετικὴν) ἕνωσιν» προοδευτικῶς ἠλλοτρίωσεν, ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας, τοὺς Νεοημερολογίτας, διὸ θρασύτατα ὁμολογοῦν τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν αἱρέσεων, ὡς «ἀρχηγοὺς ἐκκλησιῶν» καὶ τοὺς «χαιρετίζουν ἀδελφικῶς ἐν Χριστῷ».

Ἀπὸ τὴν θέσιν του ὁ κ. Δημήτριος εἶναι εἰλικρινής. Αἱρετικὸς αὐτὸς θεωρεῖ, ὡς ἀδελφοὺς τοὺς λοιποὺς αἱρετικούς. Σφάλλει μόνον ὅταν λέγῃ ὅτι τοὺς «χαιρετίζει ἐν Χριστῷ, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τοὺς χαιρετίζει «ἐν τῷ διαβόλῳ», διότι εἰς τὰς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα κεφαλὴ ὑπάρχει ὁ Διάβολος καὶ ὄχι ὁ Χριστός.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὁ οἰκουμενιστικὸς οἶστρος καὶ τοῦ Δημητρίου προκαλεῖ ἀνατριχίλα, εἶναι, ὅτι τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν δὲν τὴν βλέπει εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν οἰκουμενιστικὴν σατανικὴν διδασκαλίαν, εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν πάσης φύσεως αἱρετικῶν ὁμάδων, μικρῶν ἢ μεγάλων «τῶν ἀπὸ περάτων, ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης»!!!

Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀποτελοῦν μεμονωμένην παραφωνίαν τοῦ κ. Δημητρίου, ἀλλὰ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κηρυσσομένης, ἐφαρμοζομένης καὶ βιουμένης ὑπ' αὐτοῦ αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἰδοὺ τί εἶπεν πάλιν τὸ 1983 ὅταν σμῆνος παπικῶν ἐπεσκέφθη τὸ ἐσβεσμένον Φανάριον:

«Ἀφ' ὅτου, εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπινεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἤρξατο μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης καὶ ἡ οἰκουμενικὴ συνεργασία. Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι καὶ Προτεστάνται δὲν εἴμεθα πλέον ξένοι, ἀλλ' ἀδελφοί. Εὐγνωμονοῦμεν τὸν μέγαν ἐν τῇ χριστιανικῇ ἁπλότητί του Πάπαν Ἰωάννην τὸν ΚΓ' καὶ τὸν μέγαν προκάτοχον ἡμῶν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, διότι μὲ τὴν ἁγίαν πρωτοβουλίαν των μᾶς ὡδήγησαν εἰς τὴν σημερινὴν ἀδελφότητα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀείμνηστος Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ' προσέφερεν ὁμολογουμένως πολλὰ εἰς τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος.

Σεῖς οἱ πιστοὶ μὲ τὰς αὐθορμήτους ἐκδηλώσεις σας ὑποδεικνύετε εἰς ἡμᾶς τοὺς ποιμένας τὸ χρέος μας ὅταν ἡμεῖς τὸ παραμελῶμεν καὶ ὅταν δὲν ἀκούωμεν αὐτὸ ποὺ τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς Ἐκκλησίαις. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν δι' αὐτό». («Ἐπίσκεψις», 15 Δεκεμβρίου 1983).

Ἰδοὺ κατάντημα ὄχι τοῦ κ. Δημητρίου, ἀλλὰ τῶν ὑπολοίπων θεωρουμένων συντηρητικῶν ἀντιοικουμενιστῶν καὶ ὀρθοδόξων θελόντων νὰ ὀνομάζωνται. Ἔχουν, ἀπὸ τὸ 1920, αἱρεσιάρχας χειροτέρους τοῦ Ἀρείου καὶ παντὸς αἱρετικοῦ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦν, τινὲς δὲ θρασεῖς, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, εἰρωνεύονται ἢ ἀμφισβητοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Αὐτὸ δὲν ὀνομάζεται ἄλλως παρὰ ἀ ν α τ ρ ο π ή, ἀ λ λ ο τ ρ ί ω σ ι ς, μ ε τ α σ τ ο ι χ ε ί ω σ ι ς.

Δὲν εἶναι Μοναδικὸς ὁ κ. Δημήτριος.

Δὲν εἶναι μοναδικὸς αἱρετικὸς ὁ κ. Δημήτριος! Ὡσὰν αὐτὸν καὶ χειρότεροι εἶναι πολλοί. Ὁ σημερινὸς ἐγκέφαλος τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κάποιος «ἐπίσκοπος» Δαμασκηνὸς (εἰς τὴν Ἑλβετίαν), εἶπεν παρόμοια εἰς κάποιαν συνάντησίν του, εἰς τὸ «Πατριαρχικὸ Κέντρο» τῆς Γενεύης εἰς τὸ Σαμπεζὺ (ὅπου εἶναι τὸ στρατηγεῖο τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ) πρὸς τὸν «Πατριάρχην» Ἀντιοχείας κ. Ἰγνάντιο.

Οὗτος (ὁ Πατριάρχης) ἀφοῦ προηγουμένως ἐπῆγεν εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἐχάρη ὁ Πάπας, διότι «διὰ πρώτην φορὰν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ Πατριάρχης τοῦ ἀρχαίου θρόνου τῆς Ἀντιοχείας ἐπισκέπτεται τὸν Ρώμης» («Ἐπίσκεψις ἀριθ. 294) 20 Μαΐου 1983) καὶ ἀφοῦ «παρέστη τὴν ἐπομένην, (12 Μαΐου) ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως διὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, εἰς λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ὑπὸ τῆς «Α.Α. τοῦ Πάπα» εἰς τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Πέτρου» («Ἐπίσκεψις», 294) 20.5.83, σελ. 8), κατόπιν ἐπῆγεν καὶ εἰς τὸν κ. Δαμασκηνὸν διὰ νὰ πάρῃ ἐντολάς (!), καὶ ὁ ὁποῖος (Δαμασκηνὸς) ἀφοῦ τοῦ ἔκαμε μάθημα διὰ τὴν παγχριστιανικὴν (=παναιρετικὴν) ἑνότητα συνέχισεν:

«Θὰ πρέπει νὰ ξεπεράσωμε τὰ ἐπίπλαστα διλήμματα ἀνάμεσα στὴν ἀναζήτηση τῆς ἑνότητάς μας καὶ στὴν ἀποστολήν μας μέσα στὸν κόσμο. Ἂν δὲν καταβάλωμε περισσότερη ἐνέργεια γιὰ νὰ ξεπεράσωμε τὶς ἀνώμαλες συνθῆκες τῆς διαιρέσεώς μας, ὅλες οἱ προσπάθειές μας γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν θὰ εἶναι μάταιες». («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. τεύχους 294) 20.5.83 σελὶς 6).

Οὗτος ὁμολογεῖ, ὅτι ἀντιμετωπίζει ἀκόμη «ἐπίπλαστα διλήμματα» καὶ «ἀνώμαλες συνθῆκες». Τὰ «ἐπίπλαστα διλήμματα» καὶ οἱ «ἀνώμαλες συνθῆκες» κατὰ τὸν κ. Δαμασκηνὸν εἶναι προφανῶς «ὁ παλαιὸς φανατισμός» (=ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις), διὰ τὸν ὁποῖον ὡμίλησεν, ὡς εἴδομεν προηγουμένως καὶ ὁ κ. Δημήτριος. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπίσης ἀποκαλύπτεται, ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν ἐννοοῦν καθαρῶς πλέον οὑμανιστικῶς, ἤτοι ὡς ἕνα ἀνθρωπιστικὸν ὀργανισμόν, ὅστις θὰ ὑπηρετήσῃ ἐδῶ τὴν εἰρήνην, τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἀδελφοσύνην. Ἀδελφοσύνην καθαρὰ κοσμικήν, οὑμανιστικήν, συναισθηματικήν, Μασονικήν, ΚΕΝΗΝ.

Ἡ πλήρης ἐκκοσμίκευσις τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς ἐξελθόντας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Οἰκουμενιστὰς εἶναι καταφανής.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὸ «Πατριαρχικὸν Κέντρον» ἐν Σαμπεζὺ τῆς Ἑλβετίας (12.6.1984).

Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ αὐτοῦ Κέντρου Δαμασκηνὸς εἶπεν εἰς τὴν προσφώνησίν του πρὸς τὸν Πᾶπαν:

Ἁγιώτατε,

«Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά». (Ἠσ. 52, 7· Ρωμ. 10, 15). Διὰ τῶν λόγων τούτων τοῦ Προφήτου ὑποδεχόμεθα σήμερον τὴν Ὑμετέραν Ἁγιότητα μὲ εὐγνώμονα ἐν Χριστῷ ἀγάπην καὶ σεβασμὸν εἰς τὸ περίσεμνον τοῦτο Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὡς εὖ παρέστητε, Ἁγιώτατε, τοῦ Πέτρου διάδοχε, ὅστις, ὡς τοῦ Παύλου ὁμότροπος, εὐαγγελίζεσθε τὰ ἀγαθὰ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης, εἰς τὸν ἐνταῦθα Ἱερὸν Πατριαρχικὸν καὶ Σταυροπηγιακὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν. Ἀπευθύνω πρὸς Ὑμᾶς τὸν ἐγκάρδιον τοῦτον χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τοῦ ἠγαπημένου ἀδελφοῦ Ὑμῶν, τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Δημητρίου τοῦ Α', διαδόχου τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀδελφοῦ τοῦ Πέτρου».

Τέλος εἶπεν ὁ κ. Δαμασκηνός:

«Ἔργον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὰς ἀνεξερευνήτους βουλὰς τοῦ Θεοῦ, θεωροῦμεν τὴν παροῦσαν ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητος εἰς τὸ Ὀρθόδοξον τοῦτο Κέντρον ἅπας ὁ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς ὑποδοχὴν συνηγμένος ὀρθόδοξος κλῆρος καὶ λαὸς —ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως· τοῦτο δὲ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐφέτος ὑφ' ἡμῶν ἑορτασθείσης ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐξαγαγόντος ἡμᾶς ἅπαξ διὰ παντὸς ἐκ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς αὐταρκείας ἐπὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀποθανόντος «ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν». (Ἰωάν. 11, 52).

Στρέψατε, Ἁγιώτατε, τὸ βλέμμα Ὑμῶν πρὸς τὸν κύκλῳ συνηγμένον κλῆρον καὶ λαὸν τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἴδητε ἐν τοῖς προσώποις αὐτῶν ἀνακλωμένην τὴν κοινωνίαν τῆς χαρᾶς καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς κοινωνίας τῆς τε θριαμβευούσης καὶ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Εἴθε ὁ πάντων Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν πρεσβείας τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἀνδρέου —ὧν ἀπεικόνισιν εἰς εὐγνώμονα ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα ἐπισκέψεως Ὑμῶν ἐπιδίδομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἁγιότητι— καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοῦ ἀναριθμήτου τούτου πλήθους μαρτύρων «ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν» (Ἀπ. 7, 9), ὧν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἑορτάσῃ τὴν μνήμην τὴν προσεχῆ Κυριακήν.

Ἡ Τράπεζα τοῦ Κυρίου ἀναμένει. Ὁ Θεὸς ἡμῶν, Πατήρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μᾶς προσκαλεῖ ἐν τῇ χάριτι καὶ μακροθυμίᾳ Αὐτοῦ». («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. τεύχους 317) 18.6.84).

Ἄραγε νὰ καταλαβαίνουν οἱ δυστυχεῖς νεοημερολογῖται εἰς ποίαν αἵρεσιν ὡδηγήθησαν ἀπὸ τοὺς Σατανοκινήτους πλέον ταγούς των!!

Διαφωνεῖ μήπως ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὅτι τὰ πάντα εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν του κινοῦνται ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Καὶ ὁ «Χαλκηδόνος» Μελίτων.

Ὁ μέγας ἐπίσης ἐγκέφαλος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ αἱρεσιάρχης «Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος» Μελίτων δὲν ὑστερεῖ, ἀλλ' ὡς οἰκουμενιστὴς ἀρχίζει τὴν συνέντευξίν του εἰς τὴν ἐφημερίδα «LA CROIX» διὰ τῆς Ὁμολογίας τῆς αἱρετικῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἐκκλησιολογίας, δεχόμενος δύο μεγάλας «Ἐκκλησίας», ἤτοι τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν καὶ «Ὀρθόδοξον».

Γράφει ἀκριβῶς:

«1. Ἀρχίζω τὴν ἀποτίμησιν τῆς ἱστορίας τῆς ἱερᾶς προσπαθείας πρὸς καταλλαγὴν μεταξὺ τ ῶ ν δ ύ ο μ ε γ ά λ ω ν Ἐ κ κ λ η σ ι ῶ ν, τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου. Πρόκειται περὶ μιᾶς νέας ἐποχῆς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ νέα αὕτη ἐποχὴ ἤνοιξε εἰς τοὺς κόλπους μιᾶς ἄλλης εὐρυτέρας ἱστορικῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς τὸν πόθον διὰ γενικὴν χριστιανικὴν ἑνότητα, π ο ὺ ἀ ρ χ ί ζ ε ι ἀ π ὸ τ ὸ ἔ τ ο ς 1 9 2 0 μὲ τὴν ἰδέαν τῆς δημιουργίας καὶ καλλιεργείας τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως». («Ἐπίσκεψις», ἀριθ. τεύχ. 308) 1.2.1984).

Καθαρὸς αἱρετικὸς ὁμολογεῖ καὶ δὲν κρύπτει τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Εἰλικρινὴς δὲ ὤν, ὁμολογεῖ ὅτι ἡ κίνησις αὕτη ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1920 διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Προύσσης Δωροθέου. Ἂς ἀκούσουν λοιπὸν οἱ εὐλαβεῖς Νεοημερολογῖται τὸν Μελίτωνα διὰ νὰ διαπιστώσουν ὅτι εὑρίσκονται εἰς τὴν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Συνεχίζων λέγει ἄλλην βλασφημίαν ὁ ἀσεβὴς οὗτος, διότι ἀσεβῶς ἀποδίδει τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ, ἤτοι τὰς συναντήσεις Πάπα καὶ Ἀθηναγόρου, εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

«Προσωπικῶς πιστεύω ὅτι τὸ ἔργον ἦτο κίνησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ δὲ δύο μεγάλοι ποιμένες εὐαίσθητοι δέκται τῆς πνοῆς ταύτης...».

Θρασύτατοι οἱ αἱρετικοὶ δὲν διστάζουν τὰ ἔργα των, ἔ ρ γ α τ ο ῦ Σ α τ α ν ᾶ, νὰ τὰ παρουσιάζουν εἰς τοὺς ἁπλοῦς ἀνθρώπους, ὡς «ἔργα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Παρὰ ταῦτα φοβεῖται ὅτι θὰ ἀποτύχῃ, (καὶ βεβαίως θὰ συντριβῇ, ὅρα Ἀποκάλυψις ΙΘ΄ 20), διὸ σκέπτεται «γενναίας πράξεις» μὲ τὰς ὁποίας τὰ ὄργανά του θὰ ὁλοκληρώσουν καὶ θὰ ἐπιβάλουν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν, διὸ λέγει:

«4. Ὡς ἕνας ποὺ ὑπηρέτησα τὴν μεγάλην καὶ ἁγίαν αὐτὴν ὑπόθεσιν μέχρι τῆς σήμερον διακατέχομαι ἀπὸ τὸν ἱερὸν αὐτὸν φόβον καὶ διὰ τοῦτο ὁμιλῶ μὲ αἴσθημα μεγίστης προσωπικῆς εὐθύνης.

Ὁμολογουμένως ἐπραγματοποιήθησαν πάρα πολλὰ μέχρι τοῦ σημείου τοῦ ἀπιστεύτου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καταλλαγῆς καὶ τῆς προσεγγίσεως. Ἀλλὰ ὑπολείπονται περισσότερα καὶ πλέον ἀκανθώδη διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὀργανικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος...

α) Χωρὶς νὰ ἀποκλείω ὅτι ὁ ἐπίσημος θεολογικὸς διάλογος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μὲ ἤρεμον, ὑπεύθυνον καὶ ἐν εἰλικρινείᾳ συνέχισιν καὶ πρόοδον θὰ εὕρῃ λύσεις εἰς τὰ ἑπόμενα προβλήματα τῶν διαφορῶν ποὺ θὰ τεθοῦν ἐνώπιόν του, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον προσεύχομαι, β λ έ π ω ὅ τ ι κ α τ ὰ τ ὸ ν δ ι ά λ ο γ ο ν τ ο ῦ τ ο ν θ ὰ ἀ ν α κ ύ ψ ῃ τ ὸ ἀ κ α ν θ ῶ δ ε ς κ α ὶ ὀ ξ ὺ π ρ ό β λ η μ α

ρων καὶ προστάτης τῆς πόλεως τοῦ BARI, ἂς προάγῃ ὁποιαδήποτε προσπάθεια γιὰ τὴν ἑνότητα καὶ ἂς μᾶς διδάσκῃ ὅλους τοὺς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν σ' αὐτὴ τὴν πραγματικὴ ἑνότητα: τὸν δρόμο τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς σοφίας, τὸ δρόμο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης». (Αὐτόθι).

Ἀπὸ τοὺς διαλόγους τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ μετὰ τῶν Προτεσταντῶν (1981).

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις»:

«Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς συναντήσεώς μας διετυπώθη ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν Προέδρων ὁ γενικὸς στόχος τοῦ διαλόγου. Ὡς τοιοῦτος εἶχεν ὁρισθῇ ὑπὸ τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας, εἰς προηγούμενον χρόνον, ἡ π λ ή ρ η ς κ ο ι ν ω ν ί α, ἐ ν τ ῇ ἐ ν ν ο ί ᾳ τ ῆ ς π λ ή ρ ο υ ς κ α ὶ ἀ μ ο ι β α ί α ς ἀ ν α γ ν ω ρ ί σ ε ω ς. Ὁ στόχος οὗτος εἶχεν ὑπογραμμισθῆ καὶ εἰς μυνύματα ἀποσταλέντα καὶ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου, τοῦ Μακ. Πατριάρχου Μόσχας κ. Ποιμένος, ὡς καὶ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου GURKU καὶ πάσης Φιλλανδίας κ. MIKKOZJINA». («Ἐπίσκεψις», ἀριθ. Τεύχους 258) 15.9.81, σελ. 3).

Αὐτοὶ εἶναι οἱ «διάλογοι» τῶν νεοημερολογιτῶν. Οἱ αἱρετικοὶ ἐπιβάλλουν τὰ αἱρετικὰ τους φρονήματα καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι» τῆς μεγάλης ὁλκῆς δέχονται ταῦτα μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Πατριάρχου των, μὴ τυχὸν καὶ θίξουν τὰς ἐπιθυμίας τῶν αἱρετικῶν. Ἰδοὺ ἡ «μαρτυρία» τῆς «Ὀρθοδοξίας» των.

Ἀπὸ τὰς συμπροσευχὰς των διὰ τὴν εὐόδωσιν τῶν διαλόγων των καὶ μὲ τοὺς Προτεστάντας.

3. α) Λίαν εὐεργετικὸν διὰ τὴν ἐργασίαν μας ὑπῆρξε τὸ γεγονὸς ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ εὑρισκώμεθα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὁμοῦ προσευχόμενοι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν λατρευτικῶν τελετῶν, τῶν ὁποίων προΐσταντο μέλη τῶν οἰκείων Ἐκκλησιῶν. Ἡ συνάντησίς μας ἤρχισε διὰ προσευχῆς, ἀναπεμφθείσης ὑπὸ τῶν τοπικῶν Ἐπισκόπων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου NKOLAINEN. Ἡ Θ. Λειτουργία ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἑλσιγκίου κ. Ἰωάννου εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Καθεδρικὸν Ναόν. Κατ' αὐτὴν συνελειτούργησαν οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἱερεῖς ἐξ ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν ἀντιπροσωπευομένων εἰς τὴν συνάντησιν. Χαιρετισμὸν ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁ Πανοσιολ. Καθ. D. KRETSCHMAR, Πρόεδρος τῆς Λουθηρανικῆς Ἀντιπροσωπείας. Τὰ μέλη τῆς Λουθηρανικῆς Ἐπιτροπῆς ἀντεπεκρίθησαν εὐγνωμόνως εἰς τὴν πρόσκλησιν τῶν Ὀρθοδόξων, ὅπως συμμετάσχουν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν προσευχήν των. Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας ἐτελέσθη λουθηρανικὸς ἑσπερινὸς εἰς τὸν ἐνοριακὸν Ναὸν τοῦ OLARI. Κατ' αὐτὸν ἐκήρυξεν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας, Δρ. CARL MAU, ἐκ μέρους δὲ τῶν Ὀρθοδόξων ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν ὁ Ἐπίσκοπος Βασίλειος COMAN. Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου τὰ Λουθηρανικὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐτέλεσαν Εὐχαριστίαν συμφώνως πρὸς τὸ τυπικὸν τῆς Εὐαγγελικῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Φιλλανδίας, εἰς ταύτην δὲ παρέστησαν συμπροσευχόμενοι καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι. («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. τεύχους 258) 15.9.1981).

Διερωτώμεθα: Καλὰ οἱ Οἰκουμενισταὶ συνετάχθησαν μὲ τὴν μερίδα τοῦ Ἰούδα, τοῦ προδότου καὶ ἀρνητοῦ τοῦ Κυρίου! Οἱ λοιποὶ ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται ὡς συντηρη-

τικοὶ καὶ ἀνθενωτικοί, τί ἔπαθον καὶ δὲν ὁμιλοῦν; Τί περιμένουν ἀκόμη νὰ ἴδουν, ὥστε νὰ διαχωρίσουν τὰς εὐθύνας των καὶ νὰ ἀποκηρύξουν νεοημερολογιτισμόν, παπισμὸν καὶ οἰκουμενισμόν;

Καὶ τώρα ὁ μέγας διδάκτωρ καὶ σοφὸς κ. Χριστόδουλος, τί λέγει; Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς του ἀπὸ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ, ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ, ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ καὶ ἐν γένει ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ἀπόψεως εἶναι Οἰκουμενισμὸς ἢ ὄχι; Εἶναι Σχισματοαίρεσις ἢ ὄχι; Εἶναι συμφυὲς ἐφεύρημα καὶ δημιούργημα τῶν σκοτεινῶν ἑβραιομασωνοσιωνιστικῶν δυνάμεων ἢ ὄχι;

Ἀντελήφθη ὁ κ. Χριστόδουλος ὁποῖον βρωμερὸν ἔγκλημα διέπραξε μὲ τὴν διατριβήν του;

Πόσον παρήγορον θὰ ἦτο νὰ διέπραξεν τοῦτο ἐν ἀγνοίᾳ του, διότι ὁπωσδήποτε θὰ μετανοήσῃ, ὅπως μετενόησε καὶ δι᾿ ἐκείνας τὰς ἐπιπολαίους καὶ ἀτυχεῖς θέσεις του εἰς τὸ θέμα τῆς γλώσσης, διὰ τὰς ὁποίας κατόπιν ἔγραψεν:

«...Πρὸ ἐτῶν εἶχα τὴ γνώμη, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴ γλωσσικὴ ἐπιβολὴ τῆς δημοτικῆς καὶ τὶς στρατιὲς τῶν οὐσιαστικὰ ἀγραμμάτων νέων ποὺ θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ σχολεῖα, ἐπεβάλλετο, γιὰ λόγους ποιμαντικούς, ἡ προσαρμογὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσας στὰ νέα δεδομένα. Τ ώ ρ α β λ έ π ω ὅ τ ι ἀ σ τ ό χ η σ α. Ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ παραμείνει ὡς ἔχει, γιὰ νὰ λειτουργήσει σὰν κυματοθραύστης στὴ λαίλαπα τοῦ γλωσσικοῦ ἐξανδραποδισμοῦ, ποὺ ἐπεβλήθη στὴν Παιδεία τοῦ Ἔθνους». (Ο.Τ. 598) 9.3.84).

Ἀνθρώπινον τὸ σφάλειν, ἀλλὰ τὸ ἐμμένειν εἰς τὸ σφάλμα σ α τ α ν ι κ ό ν.

Πόση χαρὰ θὰ αἰσθανθοῦμε ἂν εἰς ἐπίγνωσιν ἐλθὼν ὁ κ. Παρασκευαΐδης ὁμολογήσῃ ὅτι ἔσφαλεν καὶ εἰς τὴν περιβόητον διατριβήν του ὡς καὶ εἰς τὸ περὶ γλώσσης θέμα.

Τότε θὰ ἰσχύσῃ δι᾿ αὐτὸν τὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου: «ΤΟΙΣ ΑΓΑΠΩΣΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΕΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ». Θὰ ἀποδείξῃ δηλαδὴ ὅτι πράγματι ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν καὶ μισεῖ τὸ ψεῦδος.

Ὁ κ. Χριστόδουλος νῦν εἶναι ἕνας μικρὸς Σαῦλος, ἂς γίνῃ καὶ ἕνας μικρὸς Ἀπόστολος Παῦλος. Τοῦ τὸ εὐχόμεθα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΑΙ "ΛΥΣΕΙΣ" ΚΑΙ Η ΛΥΣΙΣ

Ἦτο ἑπόμενον, ἀφοῦ ἐξ ὑπ' ἀρχῆς ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἐξέτρεψε τὸ θέμα ἐκ τῆς ὀρθῆς βάσεώς του, νὰ ἀκολουθήσῃ λανθασμένη, μᾶλλον διαστροφικὴν πορείαν, καὶ ὁπωσδήποτε νὰ καταλήξῃ εἰς ὅλως ἐσφαλμένα συμπεράσματα - πορίσματα, νὰ προτείνῃ δὲ λανθασμένας καὶ ἀντορθοδόξους «λύσεις».

Τονίζομεν ἰδιαιτέρως, ὅτι εἰς τὰ θεολογικῆς - ἐκκλησιαστικῆς φύσεως θέματα δὲν χωροῦν π ο λ λ α ὶ λύσεις. Πάντοτε εἰς τὰ προκύπτοντα ἐκκλησιαστικὰ θέματα ὁ ἀνθρώπινος παράγων, ἐνῷ δὲν παραμερίζεται, καλεῖται ὅμως ἐν ταπεινώσει νὰ ἀναζητήσῃ καὶ εὕρῃ τὴν λύσιν, ἡ ὁποία πάντοτε εἶναι μία, πηγάζει δὲ ὄχι ἐκ τῆς ὑποκειμενικῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως καὶ ἀντιλήψεως τοῦ ἐρευνητοῦ, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀποκεκαλυμμένης θείας ἀληθείας, παραδόσεως, καὶ κανονικῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Λ ύ σ ι ς ὑπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου, ὁ Ὁποῖος ὁμιλεῖ διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ νὰ ἀκούσῃ ὅμως τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Πατριάρχης, ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ Θεολόγος, ὁ πιστὸς ἐν γένει, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ παραμερίσῃ αὐτὸς τὰς προσωπικάς του ἀντιλήψεις καὶ ἀπόψεις καὶ οὕτω δυνηθῇ νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὁμιλεῖ διὰ πᾶν θέμα, ὅπως καὶ διὰ τὸ Νεοημερολογιτικόν.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ὅμως ἐφίμωσεν αὐτὴν τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας ὑποτάξας τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν σκοπιμότητα, ὄχι ἁπλῶς τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγώ, ἀλλὰ τοῦ «ΕΓΩ» τοῦ σατανοκινήτου Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ (*).

Ὅθεν αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαριθμούμεναι λύσεις τοῦ δῆθεν «παλαιοημερολογιτικοῦ προβλήματος» εἶναι κυρίως τεχνάσματα διὰ τὴν προώθησιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄς ἴδωμεν αὐτὰς τὰς λύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐναλλακτικῶς διεδέχθησαν ἡ μία τὴν ἄλλην χωρὶς νὰ ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των.

1η «Λ ύ σ ι ς»

«1. Θρησκευτικὴ ἐξυπηρέτησις τῶν παλαιοημερολογιτῶν ὑπὸ Ἱερέων τῆς (Νεοημερολογιτικῆς) Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον» (σελὶς 397).

Τὴν «λύσιν» αὐτὴν ἐκθέτει εἰς τὰς σελίδας 397—400. Κατ' αὐτὴν τὴν «λύσιν» σχισματικοὶ κληρικοὶ ἐκ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ προερχόμενοι καὶ εἰς τὸν νεοημερολογιτισμὸν ἀνήκοντες θὰ ἐξυπηρετοῦν εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας τοὺς Γ.Ο.Χ. Δηλαδὴ οἱ κληρικοὶ οὗτοι ἐνῷ θὰ εἶναι θεατρίνοι θὰ ἐπιτελοῦν παραλλήλως ἔργον Νεοημερολογιτικῆς Οὐνίας! Θὰ ἑορτάζουν μὲ τὸ νέον καὶ μετὰ 13 ἡμέρας πάλιν μὲ τὸ παλαιόν!

(*) Πιστεύομεν ὅτι ὁ συνειδητὸς οἰκουμενιστὴς εἶναι χεῖρον τοῦ μασώνου καὶ ἔχει περισσότερον ἠρνημένην τὴν προσωπικότητά του καὶ ἀπὸ τὸν Μασῶνον.

Ἡ λύσις αὐτὴ ἐχαλκεύθη ἐν ἔτει 1931 ὑπὸ ψευδοπαλαιοημερολογιτῶν, ἀπέβλεπε δὲ εἰς τήν, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, ὑπαγωγήν καί ἀφομοίωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Αὐτὴν τὴν ὁδὸν ἀκολουθοῦν οἱ παλαιοημερολογῖται τοῦ Ἁγίου Ὄρους(*) ἢ καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ὄρους Σινᾶ κλπ., οἱ ὁποῖοι ἑορτάζουν εἰς τὴν ἕδραν των μὲ τὸ παλαιόν, μὲ τὸ νέον δὲ ὅταν εἶναι ἐκτὸς αὐτῆς. Κυρίως ὅμως οἱ νεοημερολογῖται, ἀφοῦ ἑορτάσουν εἰς τὰς ἕδρας των καί καλοφάγουν (πότε νηστεύουν;), πάλιν ἐκ δευτέρου, ὅταν εὑρεθοῦν εἰς περιβάλλον παλαιοημερολογιτῶν, ὡς νὰ πρόκειται περὶ «θεατρικῆς παραστάσεως», πάλιν ἑορτάζουν καὶ πάλιν πανηγυρίζουν!

Ἡ παπικὴ Οὐνία δὲν κάνει τίποτε περισσότερον· ἐνῷ εἶναι αἱρετικοὶ ὑποκρίνονται τὰ τοῦ ὀρθοδόξου διὰ νὰ ἀγρεύσουν καὶ φραγκέψουν τοὺς ὀρθοδόξους.

Ἡ λύσις αὐτὴ δὲν εἶναι λύσις, ἀλλὰ πονηρὰ ἐπινόησις διαλύσεως καὶ ἀφομοιώσεως τῶν Γ.Ο.Χ., διὸ ἀπὸ τοῦ 1931 ἀπερρίφθη ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. (Ὅρα Κ.Γ.Ο., τόμ. 25, Ἀπρίλ. 1985, σελ. 11—20).

2α «Λ ύ σ ι ς»

«2 Ἐπαναφορὰ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου» (σελὶς 401)

Ἡ «λύσις» αὔτη ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς ἡ λ ύ σ ι ς, πλὴν δὲν εἶναι, ὡς τὴν ἐννοοῦν, ἡ λύσις.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ἀγωνίζεται στενὰ διὰ τὰς 13 ἡμέρας, οὔτε μόνον διὰ τὴν ἀντικανονικὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἐπαράτου Νεοημερολογιτισμοῦ, καί ταῦτα βεβαίως, ἀλλά κυρίως, διότι ὁ Νεοημερολογιτισμός εἶναι Οἰκουμενισμός.

Θὰ ἐξετιμᾶτο ἡ λύσις αὔτη ἂν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐπανήρχοντο οἱ νεοημερολογῖται εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1924 ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν διὰ τῆς ἀποκηρύξεως τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923 καὶ ἀποκηρύξεως κάθε ἀντορθοδόξου συμμετοχῆς καὶ συνοδοιπορίας μετὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.).

Παλαιοημερολογιτικὴ εἶναι καὶ ἡ Μπολσεβικικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας καὶ ὅμως κοινωνεῖ μετὰ τῶν αἱρετικῶν ἐπισήμως καὶ συνοδοιπορεῖ μετὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἰς τὴν πλειονότητά του.

3η «Λ ύ σ ι ς» (σελ. 406)

«3. Σύγκλησις Τοπικῆς ἢ Οἰκουμενικῆς Πανορθοδόξου Συνόδου πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ, ὄντος ἐπιδίκου ἐνώπιον ταύτης, μέχρι δὲ τῆς τοιαύτης συγκλήσεως συνύπαρξις ἐν εἰρήνῃ τῶν παλαιοημερολογιτῶν μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (σελ. 406—414).

Ἡ «λύσις» αὔτη εἶναι ὅλως ἀδιανόητος, ἀφοῦ θέτει ὡς ὑπόδικον ὄχι τὸν Νεοημερολογιτισμόν, ἀλλὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Εἶναι ὄντως πονηρότατον ἐπινόημα ἡ παραπομπὴ τῆς ὑποδικίας εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον, μέχρι δὲ τῆς συγ-

---

(*) Ὄχι οἱ Ζηλωταί.

κλήσεως ταύτης νὰ ὑπάρξῃ ὁμαλὴ συνύπαρξις τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Ἂν τοῦτο ἐπετυγχάνετο εἶναι βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ ἐχρειάζετο νὰ «ἐκδικασθῇ ποτέ, διότι θὰ ἐπήρχετο ἤδη ἡ ἀφομοίωσις τῶν Γ.Ο.Χ. Εἶναι ἔκδηλος καὶ καταφανὴς ἡ θρασύτης, ὥστε A PRIORI νὰ χαρακτηρίζεται ὑπόδικος ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς μέχρι πρό τινος ἀνεγνώριζεν τὸ ἀντικανονικὸν καὶ ἀντορθόδοξον τῆς καινοτομίας του καὶ παρέπεμπε αὐτήν εἰς τὴν μέλλουσαν σύνοδον· τώρα ἀποθρασυνθεὶς ἀντέστρεψεν τοὺς ὅρους.

4η «Λ ύ σ ι ς»

«4. Διοικητικὴ ὑπαγωγὴ παλαιοημερολογιτικοῦ Κλήρου καὶ λαοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ κανονικὸν παλαιοημερολογίτην Ἐπίσκοπον ἔχοντα τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (σελ. 417).

Ἡ «λύσις» αὐτὴ ἀποτελεῖ κλιμάκωσιν τοῦ σατανικοῦ ἐφευρήματος διὰ τὴν ὑπαγωγήν, διάλυσιν καὶ ἀφομοίωσιν ἢ ὑπαγωγὴν τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν τῶν ἀπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν. (Ὅρα καὶ προτάσεις πρ. Φλωρίνης εἰς τὸ βιβλίον Ἱερομ. Ἀμφιλοχίου Γνώσεσθε τὴν Ἀλήθειαν, σελὶς 27).

Τὴν «λύσιν» αὐτὴν ἐπενόησεν τὸ 1951 ὁ Νεοημερολογίτης «Ἀρχιεπίσκοπος» Σπυρίδων Βλάχος. Κατ' αὐτὴν ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης θὰ ἐθεωρεῖτο κανονικὸς Ἐπίσκοπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ θὰ ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Αὐτὸς παραλλήλως θὰ ὑπετάσσετο καὶ θὰ ἐμνημόνευε τὸν Νεοημερολογίτην Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἔτσι θὰ ἐπετυγχάνετο ἔμμεσος ἐξάρτησις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Καὶ ἡ «λύσις» αὐτὴ οὐδόλως ἦτο λύσις, ἀλλὰ πονηρὸν τέχνασμα ὑπαγωγῆς - ἐξαρτήσεως τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν, διὸ καὶ ἀπερρίφθη.

5η «Λ ύ σ ι ς»

«5. «Ἀναγνώρισις» ὑπὸ τῆς Πολιτείας νομοθετικῶς τῶν παλαιοημερολογιτῶν ὡς «γνωστῆς θρησκείας» ἀπολαυούσης συνταγματικῆς προστασίας μεθ' ἁπάντων τῶν συμπαρομαρτούντων» (σελ. 417—420).

Ἴσως αὐτὴ φαίνεται ὡς δικαία «λύσις», μάλιστα, ὡς καὶ ὁ ἴδιος τονίζει, ἡ λύσις αὕτη ἐπεδιώχθη ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ πόθος πάντως τῆς Συνταγματικῆς ἐλευθερίας - προστασίας τῶν Γ.Ο.Χ. πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῶν μεσαιωνικῶν διωγμῶν κλπ.

Εἰς τὴν λύσιν ταύτην τὸ λάθος εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι «γνωστὴ θρησκεία», ἀλλὰ ἡ «Ἐ π ι κ ρ α τ ο ῦ σ α θ ρ η σ κ ε ί α ἐ ν Ἑ λ λ ά δ ι», ἤτοι ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. διεκδικεῖ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ προστασίαν οὐχὶ ὡς μιᾶς τῶν γνωστῶν θρησκειῶν, ἀλλὰ τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας ἐν Ἑλλάδι...» (ἄρθρον 3 τοῦ νῦν Συντάγματος).

Γνωστὴ δὲ θρησκεία εἶναι ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1924 δὲν εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία, ἀλλὰ ἡ γνωστὴ θρησκεία - σχισματοαίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία δέχεται τὴν αἱρετικὴν Ἐκκλησιολογίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καταπατεῖ δὲ συλλήβδην τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡστόσον ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν συγκινεῖται ἐκ τῆς Κρατικῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἀπορρεουσῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν συνεπειῶν, προτιμῶσα νὰ εἶναι ἡ τῷ ὄντι Ἐ λ ε υ θ έ ρ α κ α ὶ Ζ ῶ σ α Ἐ κ κ λ η σ ί α τ ο ῦ Χ ρ ι σ τ ο ῦ ἄνευ τῆς Κρατικῆς ἐξαρτήσεως...

6η «Λύσις»

«6. Μὴ ἀναγνώρισις τοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ ὡς ἀνεξαρτήτου καὶ αὐθυπάρκτου θρησκευτικῆς κοινωνίας. Λῆψις μέτρων κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κειμένης νομοθεσίας» (σελ. 421).

Ἡ «λύσις» χαρακτηρίζεται ὡς ὅλως ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ διότι ἐπιθυμεῖ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀναβίωσιν τῶν κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. μεσειωνικῶν διωγμῶν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν λύσιν ταύτην ἐφαρμόζει, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸν ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὅστις ἱεροσύλως δὲν ἀναγνωρίζει τὰ ὑπὸ τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τελούμενα Μυστήρια.

Ἡ Πολιτεία ὅμως δημοκρατικωτέρα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62)5.4.1969 Ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἀναγνωρίζει ταῦτα καὶ καταχωρεῖ εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους τὰς τελουμένας βαπτίσεις καὶ γάμους ὑπὸ τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ὑπακούει δὲ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἤτοι «εἰς τὴν λῆψιν μέτρων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κειμένης νομοθεσίας».

Καὶ αὐτὴ ἡ προτεινομένη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως «λύσις» δὲν εἶναι κἂν λύσις, ἀλλὰ ἀντιχριστιανικὴ καὶ τυραννικὴ - φασιστικὴ ἀντιμετώπισις, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰς τὸ παρελθὸν διὰ τῆς Πολιτείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πολιτεία, ὡς φρονιμωτέρα ἐγκατέλειψε τὴν τοιαύτην «ἀντιμετώπισιν», συνεχίζει μόνος του ὁ Νεοημερολογιτισμὸς νὰ ἱεροσυλῇ, ἀναχειροτονῶν καὶ ἀναβαπτίζων τοὺς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. χειροτονηθέντας καὶ βαπτισθέντας.

7η «Λύσις»

7. Ἐνδιάμεσοι μεταξὺ τῶν δύο προηγουμένων λύσεις:

α) Ἀναγνώρισις μέρους τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Κλήρου.

β) Διαστολὴ Κλήρου καὶ Λαοῦ, ἐν τῷ Παλαιοημερολογιτισμῷ. Πάταξις τῶν ἐκμεταλλευτῶν Κληρικῶν». (σελ. 423).

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω προτεινομένην «λύσιν» θὰ ἀναγνωρισθοῦν οἱ κανονικοὶ καὶ ἀνεπίληπτοι Ἱερεῖς ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τῆς Πολιτείας καὶ θὰ παταχθοῦν οἱ ψευδοπαλαιοημερολογῖται, οἱ ἀνυπότακτοι καὶ οἱ ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καθηρημένοι καὶ ἐκδιωχθέντες, θὰ ἀντιμετωπισθῇ δὲ εὐμενῶς τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὸ παλαιόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀγύρτας ψευδοπαλαιοημερολογίτας, οἱ ὁποῖοι λυμαίνονται τὸν εὐσεβῆ λαόν, θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ διωχθοῦν ὡς κοινοὶ ἀπατεῶνες. Τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον. Ἀλλὰ τοὺς κανονικοὺς Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀναγνωρίσῃ, ποῖος; Ἡ Πολιτεία; Εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἤδη ἀναγνώρισις, ἐφ' ὅσον τὰ τελούμενα ὑπ' αὐτῶν μυστήρια τὰ σέβεται καὶ τὰ ἀναγνωρίζει. Ἴσως μία ἀληθινὰ χριστιανικὴ κυβέρνησις, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος Ἐκκλησίαν, χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἐξάρτησιν ἢ ὑποταγήν.

Ἂν δὲ τὴν «ἀναγνώρισιν μέρους τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Κλήρου» τὴν ἐννοεῖ ὡς ἀναγνώρισιν ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ (ὅπερ βέβαιον), τότε εἶναι φαιδρὰ ἡ πρότασίς του, διότι ἀναγνώρισις τῶν κανονικῶν Ὀρθοδόξων Κληρικῶν ὑπὸ τῆς Σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἶναι πάντη ἀνόητος.

8η «Λύσις»

«8. Σιωπηρὰ ἀναγνώρισις ὑπό τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας τῆς DE FACTO δημιουργηθείσης καταστάσεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν....» (σελ. 426).

Ἡ «λύσις» αὕτη μᾶλλον ἐφαρμόζεται, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ ΛΥΣΙΣ τοῦ προβλήματος. Τὸ ὅτι ὑφίσταται DE FACTO καὶ DE JURE μία κατάστασις, ἡ ὁποία σιωπηρὰ ὑφίσταται καὶ ἀναγνωρίζεται καίτοι «εὐνοεῖ» τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.(*), ὅμως δὲν ἱκανοποιεῖ, διότι δὲν λύει τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἡ παράλληλος συνύπαρξις, καίτοι ἀναφέρεται ὡς λύσις, δὲν νοεῖται ὅμως ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος βλέπει τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς ἀντίδικον καὶ ὡς ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ἐμπόδιον διὰ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν οἰκουμενιστικῶν σχεδίων διὰ τὴν «παγχριστιανικὴν ἕνωσιν» ἤτοι τὴν ἐν τῷ οἰκουμενισμῷ παναιρετικὴν ἕνωσιν».

9η «Λύσις»

«9. Ἐπάνοδος τῶν παλαιοημερολογιτῶν, κατόπιν διαφωτίσεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας» (σελ. 427).

Ὅσον τολμηρὰ εἶναι ἡ «λύσις» αὕτη τόσον καὶ φαιδρὰ καθίσταται!!!

Δεκτὸν πάντως νὰ γίνῃ διαφώτισις ὁλοκλήρου τοῦ εὐλαβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀπὸ τῶν περιοδικῶν καὶ ἀπὸ τῶν μαζικῶν μέσων ἐνημερώσεως καὶ τότε θὰ ἴδωμεν ποῖος ἐκ τῶν εὐλαβῶν Νεοημερολογιτῶν θὰ μείνῃ εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν, ἤτοι εἰς τοὺς «κόλπους τῆς Ἐκκλησίας» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη.

Ἡ διαφώτισις πάντως ἡ ὁποία ἐπεχειρήθη ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι καὶ τῆς διατριβῆς τοῦ κ. Παρασκευαΐδη εἶναι συσκότισις, εἶναι διαστροφή, εἶναι ἀπάτη, ὑπὸ τῆς ὁποίας, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν ἐξηπατήθησαν οἱ Γ.Ο.Χ. (ἢ οἱ Παλαιοημερολογῖται κατὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδη).

10η «Λύσις»

«10. Ἄσκησις Οἰκονομίας κατὰ τὴν ποιμαντικὴν σύνεσιν τῶν Ἱεραρχῶν». (σελ. 429).

Ὅταν τὰ βίαια μέτρα των κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν καρποφοροῦν, τότε ἐνθυμοῦνται ὡς ἐναλλακτικὴν «λύσιν» τὴν «Οἰκονομίαν», ἥτις νοεῖται ὡς ὕφεσις εἰς τὴν ὀξύτητα τοῦ προβλήματος καὶ τῆς δημιουργίας μιᾶς συναλληλίας ἀποσκοπούσης πάλιν εἰς τὴν ἀπορρόφησιν τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι πολλοὶ Νεοημερολογῖται Κληρικοὶ ἐπέδειξαν τὴν συμπάθειάν των χωρὶς δόλον ὑπὲρ τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ὡμολόγησαν κατὰ καιροὺς ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. εὑρίσκονται ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

(*) Τούτου νοουμένου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν μεσαιωνικῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ.

«11. *Ὑπαγωγὴ τῶν παλαιοημερολογιτικῶν Ναῶν καὶ Μονῶν εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων ἢ τῆς Μονῆς Σινᾶ»* (σελ. 430).

Τοῦτο εἶναι νεώτερον ἐπινόημα διατυπωθὲν είς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας (ἄρθρον 39, παράγρ. 9 τοῦ ν. 590/77).

Ἀποσκοπεῖ δὲ ὡς καὶ ὁ κ. Παρασκευῖδης ὁμολογεῖ εἰς τὴν ὑφαρπαγὴν τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ναῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὴν οὕτω πως ἀποδυνάμωσιν - διάλυσίν Της.

Η ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΛΥΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ

Κατελέγχοντες τὴν διατριβὴν τοῦ κ. Παρασκευαΐδη ἠναγκάσθημεν ἔν τισι νὰ χρησιμοποιήσωμεν αὐστηρὰν γλῶσσαν, διὰ τὴν δεινῶς κακοποιουμένην ἀλήθειαν, ὑπὸ τοῦ κ. Παρασκευαΐδη.

Περαίνοντες, θὰ ἐκθέσωμεν τὴν προτεινομένην ὑφ' ἡμῶν λύσιν, τονίζοντες ὅτι αὕτη εἶναι ΜΙΑ καὶ ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Ἡ Μία αὕτη λύσις δὲν ἔχει χρείαν, οὔτε αὐστηρᾶς γλώσσης, οὔτε ἀντεκδικήσεων ἢ σοφιστειῶν ἢ δικολαβιῶν. Ἐπίσης οἱαδήποτε σκοπιμότης ἢ ὑποκειμενικὴ καὶ ἀνεπέρειστος γνώμη δὲν ἔχουν θέσιν προκειμένου νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ διὰ τῆς Μιᾶς καὶ μοναδικῆς λύσεως.

Ἡ λύσις αὕτη προϋποθέτει δύο τινά: πρῶτον νὰ ἀναζητηθῇ εἰλικρινῶς ἡ λύσις ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διϊσταμένων καὶ δεύτερον νὰ ὑποτάξουν κυριολεκτικῶς τὸ ἴδιον θέλημα εἰς τὸ Ἅγιον θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις δύναται νὰ εἶναι βέβαιος κανείς, ὅτι ἡ διὰ τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀγάπης ἐν Ἀληθείᾳ λύσις εἶναι ὁ μοναδικὸς τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιλυθῇ τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον (δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ὅτι) εἶναι πρόβλημα Οἰκουμενισμοῦ.

Τὴν ὁδὸν ταύτην ἠκολούθησεν καὶ ἐφήρμοσεν ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν, ταύτην ἐπιζητεῖ καὶ σήμερον πάλιν, ἤτοι τὸν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐλευθερίᾳ τοῦ Χριστοῦ Θεολογικὸν Διάλογον.

Πιὸ συγκεκριμένα, κατὰ τὴν λύσιν τὴν ὁποίαν προτείνομεν, ἐπιβάλλεται νὰ ἀκολουθηθῇ ἡ ἑξῆς πορεία, πάντοτε βεβαίως ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις, τὰς ὁποίας ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω:

α) Ἐπιστροφὴ εἰς τὸ χρονικὸν σημεῖον τοῦ χωρισμοῦ, ἤτοι τὸ 1924.

β) Ποία ἡ ἀρχὴ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

γ) Ποία ἡ ἀπ' αἰώνων (1582) στάσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς Παπικῆς Καινοτομίας - αἱρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

δ) Ποία ἡ δεοντολογία καθ' ἣν ἐπεβλήθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς είς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ 1924.

ε) Ὑπὸ ποίων ἐπεβλήθη.

στ) Ποία ἡ σχέσις τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ πρὸς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ζ) Ποῖαι ἀπὸ ἀρθοδόξου ἀπόψεως αἱ συνέπειαι ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἐάν ταῦτα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν προταθῆ πρὸς ἐξέτασιν, ἐρευνηθῶσιν, ἐν ἀγάπῃ καί ὑπό τό φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας, τότε ὁ εἷς Χριστός θά ἀποκαλύψῃ τὸ Ἅγιον θέλημά Του καί οὕτω θά ἐπέλθῃ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος.

Ἵνα βεβαιώσωμεν τοὺς εὐλαβεῖς ἀναγνώστας, ὅτι ἡ ὑφ' ἡμῶν προτεινομένη λύσις δέν εἶναι ἡμετέρα, ἀλλά αὐτή τήν ὁποίαν ζητεῖ ἡ Ἐκκλησία, παραθέτομεν τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ τούς ὁποίους ἐξεφώνησεν εἰς τήν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας - Φερράρας (1438).

«Π ρ ῶ τ ο ν μὲν ἐστιν ἀναγκαιοτάτη ἡ εἰρήνη, ἣν παρέλιπεν ἡμῖς ὁ δεσπότης ἡμῶν ὁ Χριστός, καὶ ἡ ἀγάπη· δ ε ύ τ ε ρ ο ν, ὅτι παρέβλεψεν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία τὴν ἀγάπην καὶ διελύθη ἡ εἰρήνη· τ ρ ί τ ο ν, ὅτι ἀνακαλουμένη νῦν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, τὴν τότε καταλειφθεῖσαν ἀγάπην, ἐσπούδασεν ἵνα ἔλθωμεν ἐνταῦθα καὶ ἐξετάσωμεν τὰς μεταξὺ ἡμῶν διαφοράς· τ έ τ α ρ τ ο ν, ὅτι ἀδύνατον ἐστιν ἀνακαλέσασθαι τήν εἰρήνην, ἐ ά ν μ ή λ υ θ ῇ τ ό τ ο ῦ σ χ ί σ μ α τ ο ς α ἴ τ ι ο ν· καί π έ μ π τ ο ν, ἵνα καί οἱ ὅροι τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀναγνωσθῶσιν, ὡς ἂν φανῶμεν καί ἡμεῖς σύμφωνοι τοῖς ἐν ἐκείναις Πατράσι καί ἡ παροῦσα σύνοδος ἐκείναις ἀκόλουθος».

Καὶ ἡ ἐν Καρθαγένῃ Ἁγία Σύνοδος (418) λίαν κατηγορηματικῶς λέγει:

Ταύτην λοιπόν, τὴν εἰρηνικὴν ὑπόμνησιν, ὁποῦ σᾶς κάμνομεν ἐξ ἀγάπης, δὲν πρέπει καὶ ἐσεῖς νὰ καταφρονήσετε. Εἰ δὲ καὶ νομίζετε ὅτι τὰ φρονήματά σας εἶναι ἀληθινά, διαλέξετε ἐσεῖς τούς ἀνθρώπους ὁποῦ θέλετε, διαλέγομεν καί ἡμεῖς τούς ἀνθρώπους ὁποῦ θέλομεν, καὶ οὕτω νὰ γένῃ ἡ Σύνοδος ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐν διωρισμένῳ τόπῳ καί καιρῷ καί νά ἐ ξ ε τ α σ θ ῇ ε ἰ ρ η ν ι κ ῶ ς ἐ κ ε ῖ ν ο ὁ π ο ῦ μ ᾶ ς χ ω ρ ί ζ ε ι, ἵ ν α δ ι ὰ τ ῆ ς ε ἰ ρ η ν ι κ ῆ ς τ α ύ τ η ς ἐ ξ ε τ ά σ ε ω ς τ έ λ ο ς λ ά β ῃ ἡ π λ ά ν η, μ ὲ τ ὴ ν β ο ή θ ε ι α ν τ ο ῦ Θ ε ο ῦ φ α ν ε ρ ω θ ε ί σ η ς τ ῆ ς ἀ λ η θ ε ί α ς, καὶ νὰ μὴ χάνωνταιτόσαι ἀσθενεῖς ψυχαὶ καὶ ἁπλαῖ, διὰ πεῖσμα μερικῶν, χωριζόμεναι ἀπὸ τὴν Κ α θ ο λ ι κ ὴ ν Ἐ κ κ λ η σ ί α ν μὲ κλεπτικὸν τρόπον καὶ ἱερόσυλον. Ἐὰν δὲ ταῦτα οὐ ποιήσητε, θέλει φανερωθῇ εἰς ὅλους ὅτι εἶσθε ἄπιστοι ἄνθρωποι». (Ὅρα Ἰ. Πηδάλιον, Κανὼν 91ος τῆς ἐν Καρθαγένῃ Ἁγίας Συνόδου).

Δεῦτε νὰ προσέλθωμεν εἰς αὐτόν τόν διάλογον νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι εἴμεθα πιστοὶ καὶ οὐχὶ ἄπιστοι καὶ διατεθειμένοι εἰς τοὺς σατανοκινήτους μηχανισμούς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῶν λοιπῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Εἴθε ὅπου ἐπερίσσευσεν ἡ ἁμαρτία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ ὑπερπερισσεύσῃ ἡ Χάρις τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ

Ὁ κακῇ τῇ μνήμῃ αἱρετικὸς καὶ διακεκριμένος Μασῶνος «Πατριάρχης» Μελέτιος Μεταξάκης. Δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.
Εἰς τὸ Μασωνικὸν συνέδριον τοῦ 1923 ἀπεφάσισεν τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ διὰ τὴν «Παγχριστιανικὴν Ἕνωσιν».

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ κακῇ τῇ μνήμῃ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ Παποκαίσαρ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησε τυφλὰ τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ ἐγένετο ὄργανον τῶν Ἑβραιομασωνικῶν δυνάμεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐφήρμοσεν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ὡς πρῶτον βῆμα διὰ τὴν ἕνωσιν μετὰ τῶν αἱρετικῶν.

Ἡ δυὰς Μεταξάκη - Παπαδοπούλου εἶναι οἱ Ἄρειοι τῆς ἐποχῆς μας, οἱ ὁποῖοι ἐβλασφήμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔσχισαν τὸ Σῶμα Αὐτῆς διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, διὰ τὴν οἰκουμενιστικὴν ἕνωσιν, τὴν ὁποίαν προέβλεπεν ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 καὶ τὸ Μασωνικὸν Συνέδριον τοῦ Μεταξάκη (Μάϊος - Ἰούνιος 1923).

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

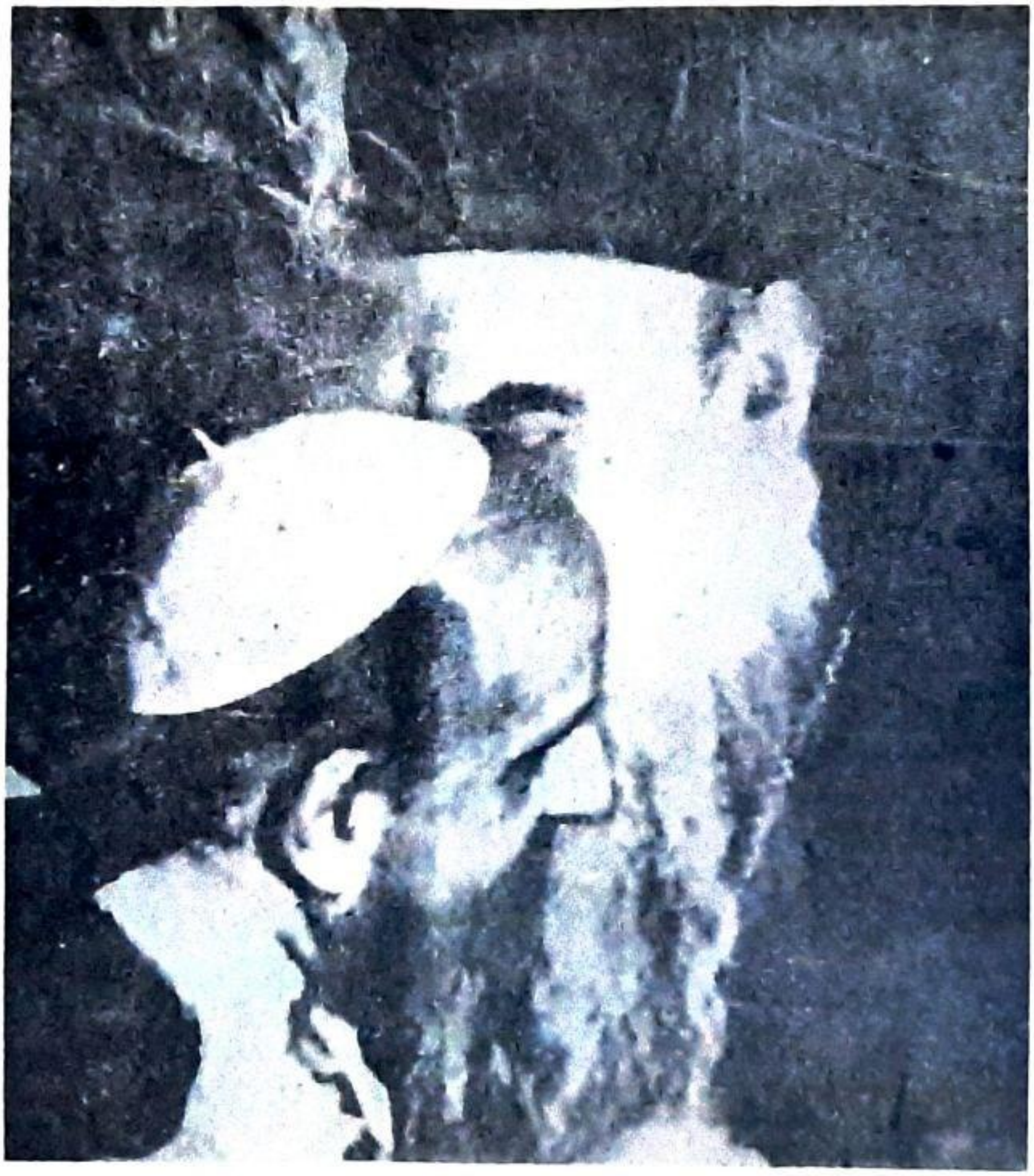
Ὁ συνεχιστὴς τοῦ σατανοκινήτου ἔργου τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ «ἄξιος» διάδοχος τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, Ἀθηναγόρας, Ἀσεβὴς αἱρετικὸς καὶ Μασῶνος δὲν ἐδίστασε νὰ κηρύξῃ καὶ πράξῃ ὅ,τι τοῦ ἐπέβαλον αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τοῦ Ἑβραιομασωνισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Οὗτος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν «κῆρυξ» τοῦ ἀγαπισμοῦ καὶ ὑβριστὴς τῶν δογμάτων τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ τοῦτο καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαβόλου τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀνωτέρω ὁ θρασὺς αἱρετικὸς καὶ πειθήνιον ὄργανον τοῦ Παπισμοῦ «ποζάρει ἀγκαζέ» μετὰ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ' μετὰ τὴν προδοτικὴν συνάντησίν των καὶ ἀσπασμὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὴν 5ην Ἰανουαρίου τοῦ 1964.

Ο ΣΥΧΑΜΕΡΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ - ΠΑΠΑ

Ἱεροσόλυμα 5.1.1964.

Τί χαρά! Τί ἀπόλαυσις!

«Τί χαρά, τί ἀπόλαυσις! Ζῶ μέσα σ' ἕ ν α ὄ ν ε ι ρ ο, τὸ ὄνειρο ποὺ μοῦ γιόμιζε τὴν καρδιά μου μὲ μεγάλες ἐλπίδες. Πηγαίνω νὰ συναντήσω τὸν μεγαλόκαρδο ἄνθρωπο».

(Ἐκ δηλώσεων του ἐπὶ τοῦ ἀεροπλάνου διὰ τὴν συνάντησιν τῶν Ἱεροσολύμων. «Καθολική», φ. 1372/15.1.1964).

Ο ΟΝΕΙΡΟΠΑΡΜΕΝΟΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Τὸ ὄνειρόν του

«Ὁ πάγος διερράγη μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας. Πάντοτε εἶχον ὡς ὄνειρον νὰ συναντήσω τὸν Πάπαν, ἄνδρα ἔχοντα ὄντως μεγάλην καρδίαν. Ἂς εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς συναντήσεώς μας μεγάλη ἡμέρα διὰ τὴν Χριστιανωσύνην καὶ δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Πηγαίνω νὰ συναντήσω καὶ ἀσπασθῶ τὸν Πάπαν κατὰ τρόπον ἀδελφικόν. Τὰς συζητήσεις θὰ ἀφήσωμεν εἰς τοὺς θεολόγους».

(Ἐκ δηλώσεών του πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὴν συνάντησιν τῶν Ἱεροσολύμων, «Καθολική», φ. 1371/8.1.1964).

Ὄχι θεολογικὸ Διάλογο

«Εἶχα πάρει καὶ Ἐγὼ κάποτε ἕνα δίπλωμα ἀπὸ τὴν ἰδίαν Θεολογικὴν Σχολὴν μὲ τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφὸν τὸν φέροντα τὸ ἴδιον ὄνομμα, τὸν Ἅγιον Θυατείρων, τὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ἀλλὰ τὸ ἔχασα πολὺ σύντομα, κι' ἔτσι ἀνέλαβα τὸν Διάλογον τῆς Φιλίας, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Συνεννοήσεως, καὶ ὄχι τὸν Θεολογικόν.

(Ἐξ ὁμιλίας του ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Λάμπεθ Λονδίνου, τὴν 13.11.1967. Ἰδὲ «Ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς ἀγάπης», σελ. 52).

Τοῦ Ἀθηναγόρου Ἀναστήματα καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πειθήνια ὄργανα! Ὁ «Χαλκηδόνος» Μελίτων, ὁ «Καρθαγένης» Παρθένιος καὶ ὁ «Μύρων» Χρυσόστομος.

ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

«Νέα ἐποχὴ εἰς τὸν Χριστιανισμόν».

«Προσηυχήθημεν ἀπὸ κοινοῦ, ἀπηγγείλαμεν ὁμοῦ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστί, ὅπως ἐπράξαμεν ἤδη μετὰ τῆς Α. Ἁγιότητος τοῦ Πάπα ἐν Ἱεροσολύμοις. Εἶναι πράγματι ἐκπληκτικὸν ὅτι ἠδυνήθημεν νὰ παραμείνωμεν χωρισμένοι ἐπὶ τόσον μακρὸν χρονικὸν διάστημα. Σήμερον νέα ἐποχὴ ἀρχίζει εἰς τὸν χριστιανισμόν».

(Ἐκ δηλώσεών του πρὸς ρωμαιοκαθολικοὺς μοναχούς», τὴν 26.1.1964. Ἴδε «Καθολική»' φ. 1375/5.2.1964).

«Ἂς ἀφήσωμεν τὰ θεολογικά».

«Ζῶμεν εἰς νέαν ἐποχήν, ἂς ἀφήσωμεν τὸ παρελθόν, τὰ δὲ Θεολογικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὰς διαφοράς μας, ἂς ἀφήσωμεν εἰς τοὺς ἁρμοδίους καὶ εἰδικούς, ἡμεῖς δὲ ἂς ἐπιδιώξωμεν ἤδη ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς καὶ πάντοτε νὰ εἴμεθα ἡνωμένοι διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ».

(Ἐκ προσφωνήσεώς του πρὸς τὸν ἀποθανόντα οὐνίτην πατριάρχην τῶν Μελχιτῶν Μάξιμον Δ'. Ἰδὲ «Καθολική», φ. 1373/22.1.1964).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ
25.7.1967

Ἀδιακρίτως Πίστεως...

«Ὡς εὖ παρέστης, ἀδελφὲ ἅγιε, τοῦ Πέτρου διάδοχε, τοῦ Παύλου ὁμώνυμε καὶ ὁμότροπε, ἀγάπης καὶ ἑνότητος καὶ εἰρήνης ἄγγελε. Ἀποδίδομεν σοὶ ἐν μέσῃ Ἐκκλησίᾳ τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ... Ἀλλ' ἔτσι πλέον ἀποβλέψωμεν καὶ πρὸς πάντας τοὺς εἰς ἕνα Θεόν, δημιουργὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ παντός, πιστεύοντας, καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετ' αὐτῶν διακονήσωμεν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, ἀ δ ι α κ ρ ί τ ω ς φυλῆς, π ί σ τ ε ω ς καὶ ἄλλων πεποιθήσεων, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς ἐπικράτησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς».

('Εκ τῆς προσφωνήσεώς του ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ πάπα Παύλου ΣΤ' εἰς Κωνσταντινούπολιν, τὴν 25.7.1967. Ἰδὲ «Καθολική», φ. 1549/13.8.1967).

Ὁ Πάπας = Παῦλος Β'

«Εὑρισκόμεθα εἰς μίαν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πάπας τῆς Ρώμης προηγεῖται ὅλων ἡμῶν. Ὁ ἀγαπητός μου ἀδελφὸς Παῦλος Β' — τὸν ἀποκαλῶ Δεύτερον, ὄχι Ἕκτον, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ ἔρχεται εὐθὺς μετὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον διὰ τὸ ἔργον του — ἔδειξε τέτοια διορατικότητα καὶ θάρρος, ὥστε τὸν κατατάσσω στοὺς μεγάλους πάπες τῆς ἱστορίας».

('Εκ δηλώσεών του. Ἰδὲ «Καθολική», φ. 1539/24.5.1967).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ 26.10.1967

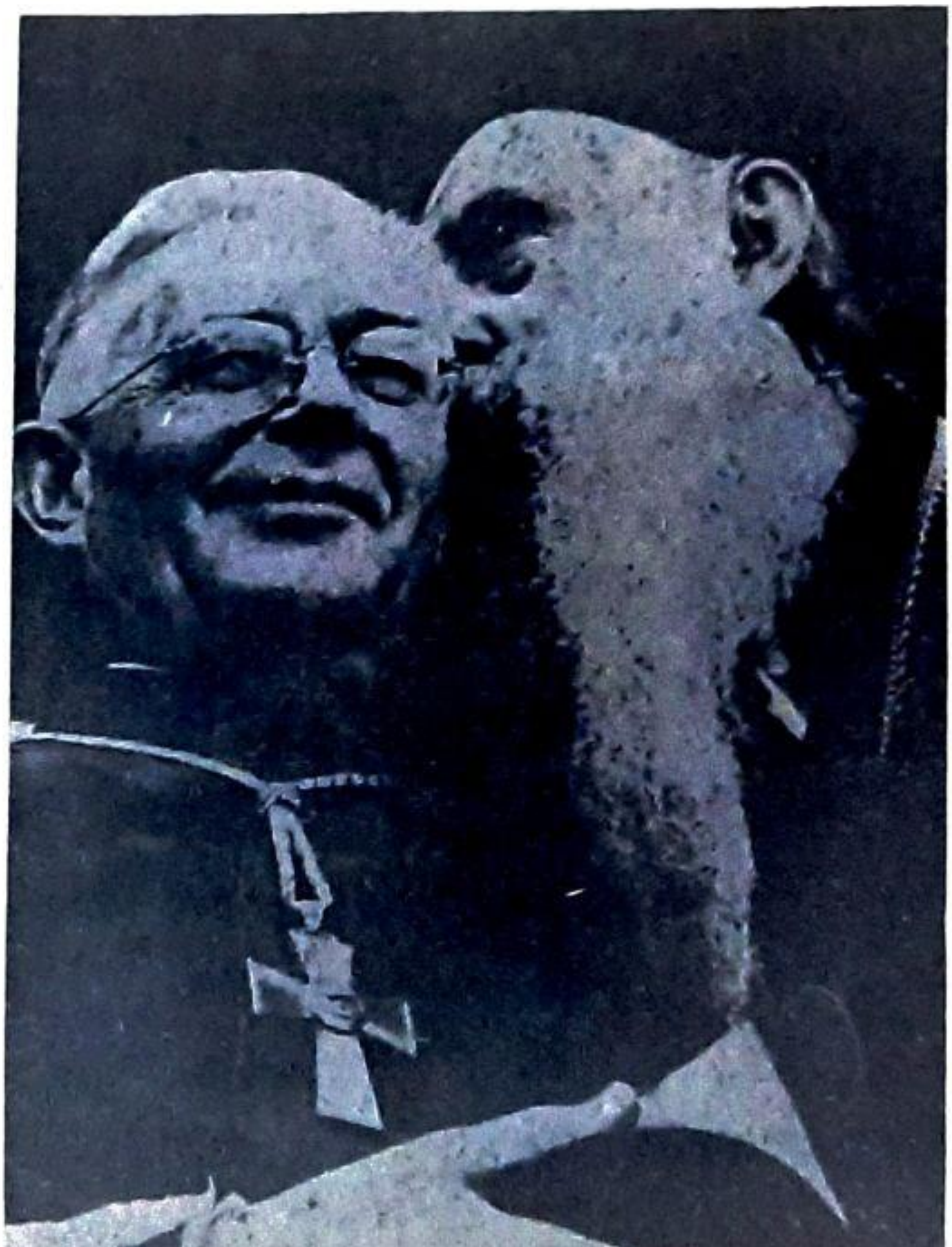
«Ἐσμὲν ἰδιαιτέρως εὐτυχεῖς, ὅτι ἐρχόμεθα πρὸς τὸν τῆς Ρώμης γεράσμιον Ἀρχιερέα, φορέα τῆς ἀποστολικῆς χάριτος καὶ διάδοχον πλειάδος ἁγίων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, τὸν τῇ τιμῇ καὶ τῇ τάξει πρῶτον τοῦτον ἐν τῷ συστήματι τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν θρόνον κλεϊσάντων, ὧν ἡ ἁγιότης, ἡ σοφία καὶ οἱ ὑπὲρ τῆς κοινῆς πίστεως ἐν τῇ ἀδιαιρέτῳ Ἐκκλησίᾳ ἀγῶνες εἰσὶ κτῆμα ἐσαεὶ καὶ θησαύρισμα σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, πρὸς Πάπαν ἐξαιρέτου πνευματικῆς περιωπῆς καὶ χριστιανικῆς πνοῆς, κτησάμενον ἐν τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, Οὗ τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης ἔναντι τοῦ Κυρίου, ἔναντι τῆς κατατετμημένης Ἐκκλησίας, ἔναντι τῶν πολυειδῶν τοῦ κόσμου τούτου τραγωδιῶν, ὁδηγεῖ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ πράξεως ἀγάπης εἰς πρᾶξιν οἰκοδομῆς, πρὸς τὴν καιρίαν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου».

(Ἐκ λόγου του κατὰ τὴν συνάντησίν του μετὰ τοῦ πάπα Παύλου ΣΤ' ἐν Ρώμῃ, τὴν 26.10.1967. Ἰδὲ «Καθολικῆς», φ. 1562/27.12.1967).

«ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» ΤΟΥ 1054
7.12.1965

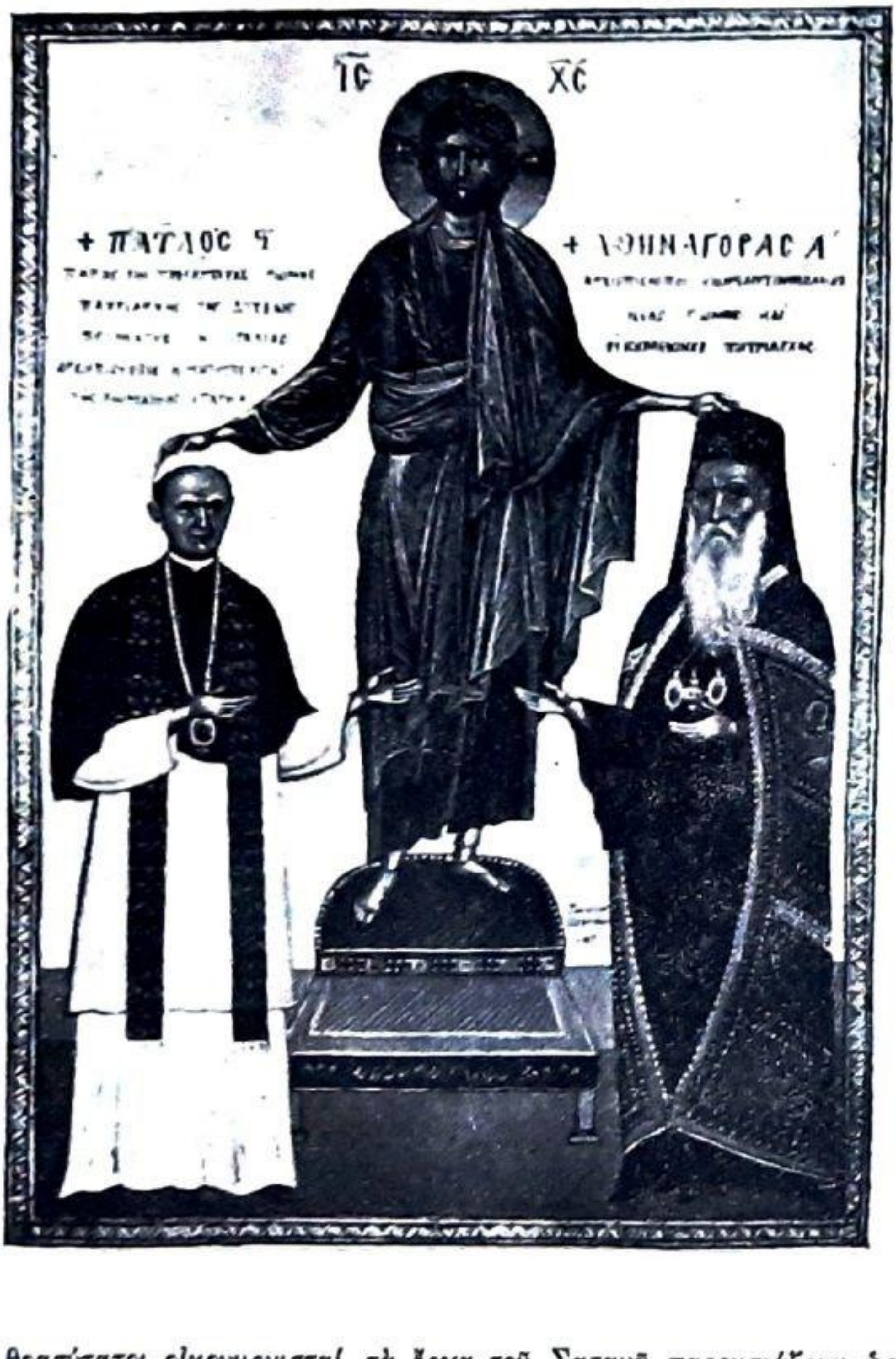
Ὁ θρασύτατος οὗτος αἱρετικὸς καὶ Μασῶνος ἐνόμισεν, ὅτι, διὰ τῆς πράξεως τῆς 7ης.12.1965 ἦρε τὸ ἀνάθεμα, τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἔθεσεν κατὰ τοῦ παπισμοῦ τὸ 1054.

Εἰς τὴν οὐσίαν ὁλόκληρον ἐκεῖνο τὸ ἀνάθεμα ἐπεκάθισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ὅλων τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Ἄλλη ἐκπόρνευσις τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ Ἀθηναγόρας ἀσπάζεται τὸν Παπικὸν ἐκπρόσωπον, Καρδινάλιον Λῶρεν Σέχαν, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς «ἄρσεως τοῦ ἀναθέματος» εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ
ΩΣ ΔΗΘΕΝ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οἱ θρασύτατοι οἰκουμενισταί, τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ παρουσιάζουν ὡς ἔργα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Πάπας καὶ ὁ Ἀθηναγόρας «εὐλογοῦνται» ἀπὸ τὸν Χριστόν!

Ὁποία βλασφημία, ὁποία Σατανικὴ ἔμπνευσις, ὁποία ἀπάτη!

ΤΟΥ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΜΑΣΩΝΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΑΛΛΑ ΔΑΙΜΟΝΙΩΔΗ ΡΗΜΑΤΑ

Ὁμοσπονδία... Ἐκκλησιῶν

«Ἤδη ἀπεκτήσαμεν τὴν ἑνότητα μὲ τὸν Προτεσταντισμόν, διὰ τῆς ὁποίας πραγματοποιοῦμεν ὁμοσπονδιακὴν δύναμιν 350 ἑκατομμυρίων ἀτόμων ἐπὶ καθαρῶς ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἔγιναν πολλαὶ ἐπαφαί, αὗται δὲ συνεχίζονται διὰ ν ὰ ἐ π ι τ ύ χ ω μ ε ν τ ὴ ν ὁ μ ο σ π ο ν δ ί α ν τ ῶ ν χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ῶ ν κ λ ά δ ω ν, ἡ ὁποία θὰ συμπεριλάβῃ πληθυσμὸν 1.000.000.000 ἀτόμων. Μὲ τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς οὐδεμίαν ἔχομεν διαφοράν. Μὲ τοὺς Νεοκαθολικούς, καὶ ἰδίᾳ μετὰ τὸ 1870, ἔχομεν μικρὰς διαφοράς, αἱ ὁποῖαι ἠμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἐξομαλυνθοῦν».

(Ἐκ συνεντεύξεώς του πρὸς Ἕλληνας δημοσιογράφους, τὸν Ἀπρίλιον 1962. Ἰδὲ «Καθολική», φ. 1289/18.4.1962).

«Ὄχι Θεολογικὸς Διάλογος»

«Ὁ Θεολογικὸς διάλογος δὲν θὰ ἀποδώσῃ. Δὲν εἴμεθα ἕτοιμοι καὶ θὰ χρειασθοῦν αἰῶνες. Μόνον ἕνας διάλογος εἶναι ἐφικτός: Ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης. Αὐτὸς θὰ διευκολύνῃ τὸν διάλογον τῶν διαφορῶν. Διαφορές καὶ ἀγάπη δὲν γίνεται.

Δὲν ἔχει καμμία σημασία, τί σοῦ κάνουν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ἐσὺ τί κάνεις γι' αὐτούς».

(Ἀπὸ συνέντευξίν του πρὸς τὸν δημοσιογράφον τῆς ἐφημερίδος «Ἔθνος» κ. Σ. Ἀλεξίου, δημοσιευθεῖσαν τὴν 20.3.1970).

«Ἀπατᾶται καὶ ἁμαρτάνει»

«Ἀπατώμεθα καὶ ἁμαρτάνομεν, ἐὰν νομίζωμεν, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν Μουσουλμανισμὸν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Θεόν των καὶ ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδδισταί. Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον».

(Ἐκ δηλώσεών του. Ἰδὲ «Ὀρθόδοξος Τύπος». φ. 94/Δεκ. 1968).

Οὐδὲν ἐμπόδιον διὰ τὴν Ἕνωσιν

«Ἡμεῖς οὐδὲν βλέπομεν πρόσκομμα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς... Δὲν βλέπομεν πρόσκομμα διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι τοιαῦτα προσκόμματα δὲν ὑφίστανται».

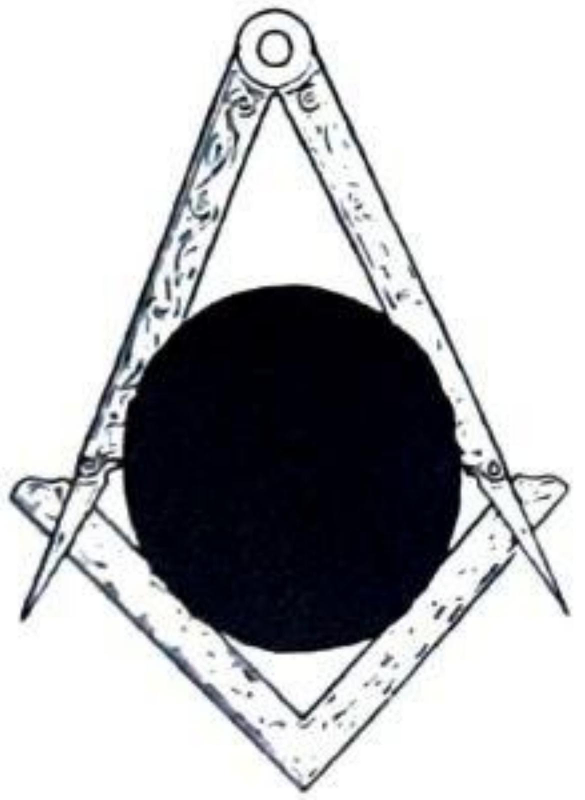
(Ἐκ δηλώσεών του, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συναντήσεώς του μετὰ τοῦ πάπα Παύλου ΣΤ' ἐν Ρώμῃ. Ἰδὲ «Ὀρθόδοξος Τύπος», φ. 90—91/Αὐγ. - Σεπτ. 1968, σ. 4).

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΣΩΝΟΣ
ΚΑΙ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΑΥΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Η ΕΝΟΧΟΣ ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ «ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ» ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

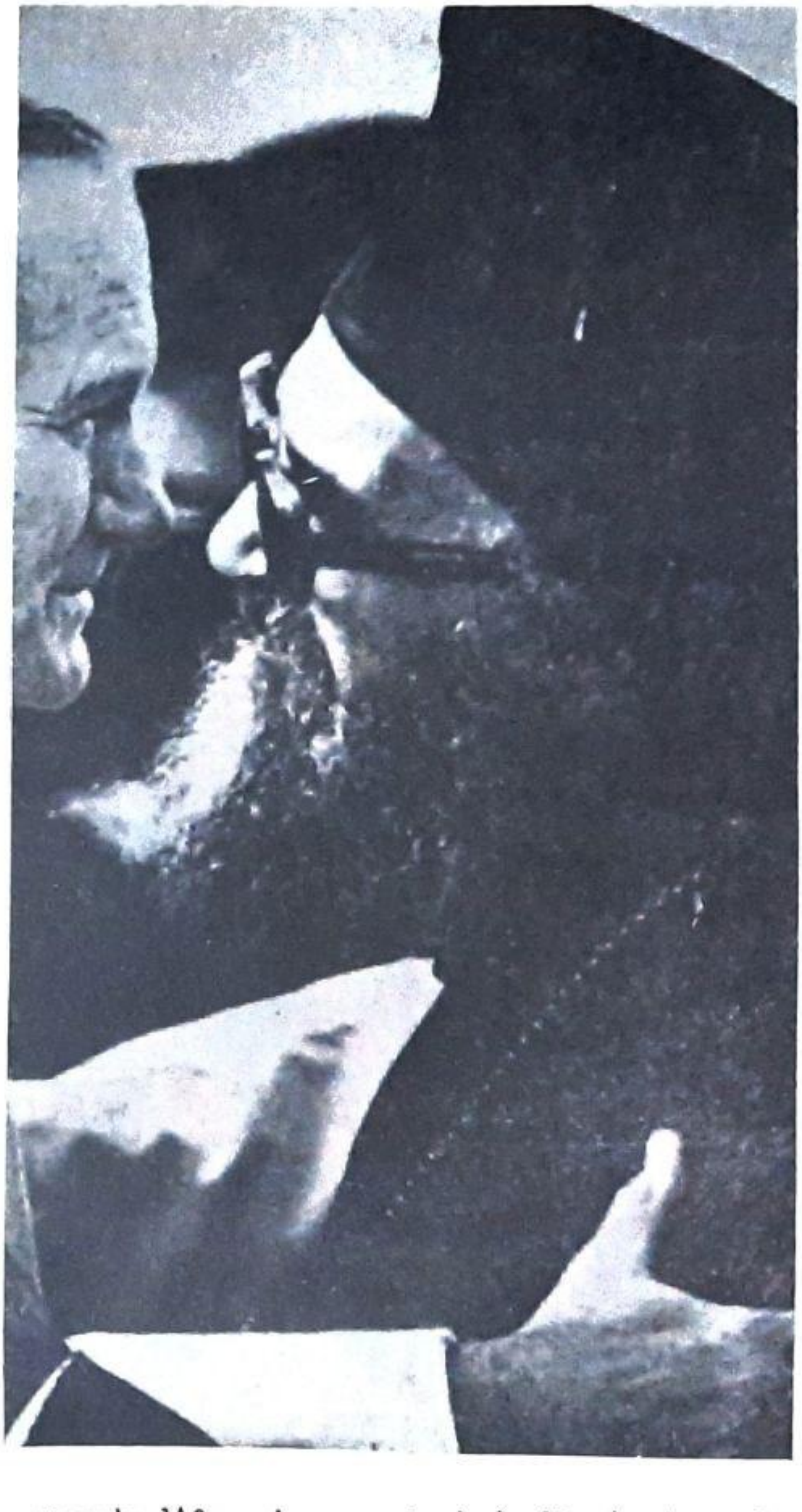

ΕΤΟΣ 33ον ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΜΑΡΤΙΟΣ 1977 – ΤΕΥΧΟΣ 5

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΤΟΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οὐδέποτε διέψευσεν τὴν μασωνικήν του ἰδιότητα.
Δὲν χρειάζονται σχόλια.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΠΙΣΤΩΣ ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΤΟΥ ΠΡΟΚΑΤΟΧΟΥ ΤΟΥ

Ὁ τὴν γραμμὴν Ἀθηναγόρου πιστῶς ἀκολουθῶν Δημήτριος ἀσπάζεται τὸν Πάπαν Ἰωάννην - Παῦλον τὸν Β' εἰς τὴν Κων)λιν (29.11.1979).

«ΕΥΛΟΓΙΑΙ» ΚΑΙ «ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Οἱ δύο αἱρετικοὶ Πάπας καὶ «Πατριάρχης» «εὐλογοῦν» τὸν λαὸν (29.11.1979).

Ἀπὸ τὴν συμπροσευχὴν Πάπα καὶ «Πατριάρχου» εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (30.11.1979).

Τὰ τῶν αἱρετικῶν Νεοημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν τίς ἐξιχνιάζει;

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ„

1) Μηνᾶ Κοντογιάννη (νῦν Ἱερομ. Κηρύκου) «Ἡ Θεοσύστατος Ἱερωσύνη. Ἡ ἀποστολή καί τό ἔργον τοῦ Ἱερέως». Εἰσήγησις. Ἔκδοσις 1978, σελ. 16.

2) Ἱερατικόν Συνέδριον Κληρικῶν Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (31 Μαΐου — 2 Ἰουνίου 1979). Εἰσηγήσεις, Ἔκδοσις 1979, σελ. 64.

3) Ἔλεγχος καί Ἀνατροπή τῶν ἀντικανονικῶν καί βλασφήμων ἐνεργειῶν τῶν ἀπεσχισμένων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Αὐξεντιανῶν καί Καλλιστικῶν, Ἔκδοσις Ἀπρίλιος 1979, σελ. 32.

4) Ἑόρτιος Τιμητικός Τόμος ἐπί τῇ συμπληρώσει τριάκοντα ἐτῶν ἀπό τῆς ὁσίας κοιμήσεως τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου τοῦ Α', Ἔκδοσις 1980, σελ. 108.

5) Ἐλευθερίου Χ. Γκουτζίδη, Ἐκκλησιολογικά Θέματα, Τόμος Α', Ἔκδοσις 1980, σελ. 128.

6) Ἱερομ. Ἀμφιλοχίου, Περί νήψεως καί Προσευχῆς, (Συλλογή ἐκ διαφόρων Πατέρων), Ἔκδοσις 1982, σελ. 120.

7) Παύλου Μοναχοῦ Κυπρίου, Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός, Ἔκδοσις 1982, σελ. 128.

8) Ἀπαντητική Πραγματεία, Περί τῆς «Ὁμολογίας» τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, Πρός τόν Μοναχόν Δαμασκηνόν Ἁγιοβασιλειάτην καί τόν Ἀρχ)την Εὐθύμιον Μπαρδάκα, Ἔκδοσις 1983, σελ. 48.

9) Διάλογος ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ διά τήν ἐν Χριστῷ ἕνωσιν. Ἔκδοσις 1984, σελ. 110.

10) Ἱερομ. Ἀμφιλοχίου, Γνώσεσθε τήν Ἀλήθειαν, Ἔκδοσις 1984, σελ. 64.

11) Ἐλευθερίου Χ. Γκουτζίδη, «Ἔλεγχος καί Ἀνατροπή τῆς Διδακτορικῆς Διατριβῆς τοῦ «Δημητριάδος» Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη», Ἔκδοσις 1985 (Συμβολή εἰς τόν κατά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ Ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας), σελ. 192.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑ ΕΠΕΒΑΛΕΝ ΤΟΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΝ

Σελίς

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΒΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗ Η ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1935

Σελὶς

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄